DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

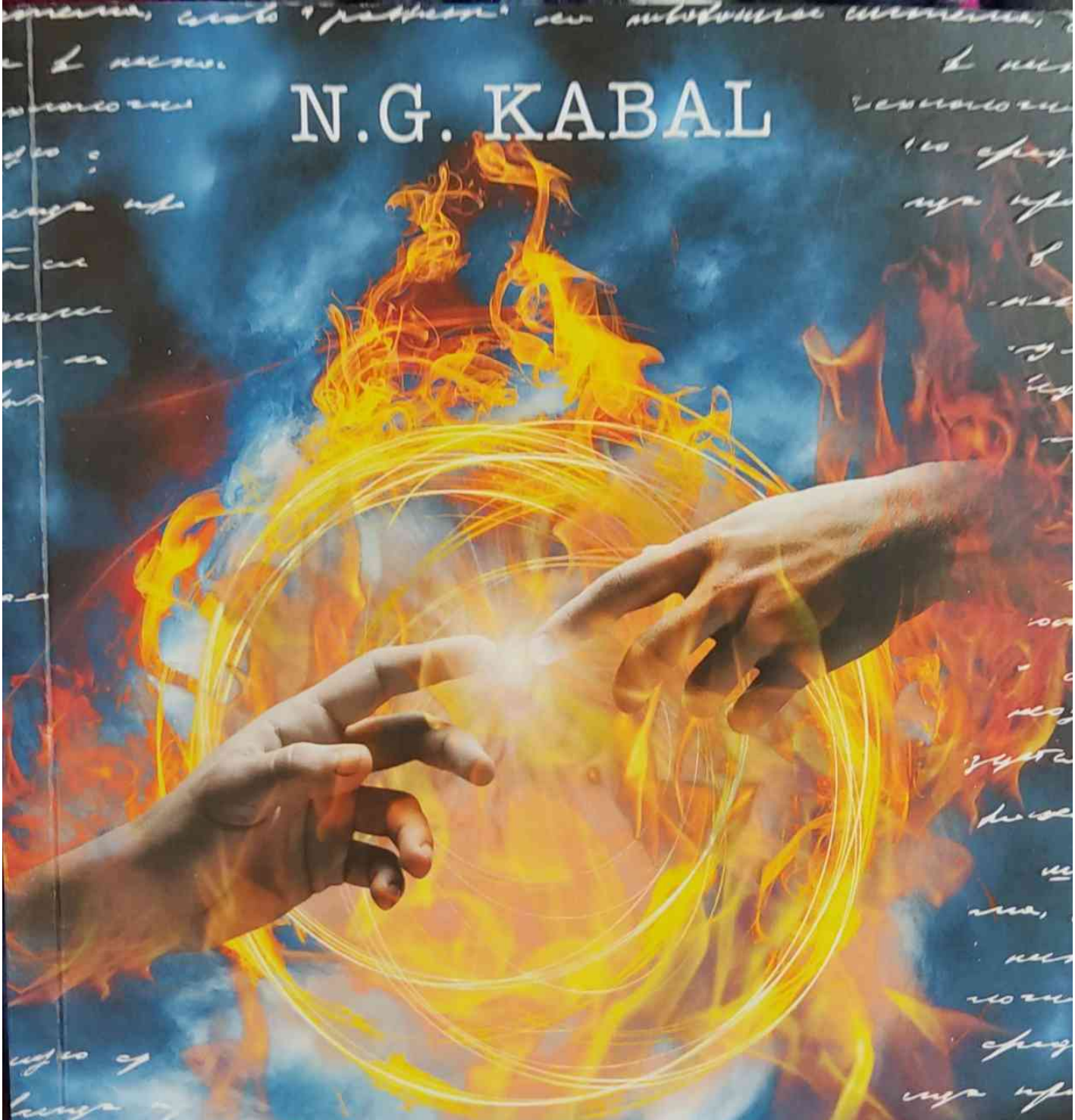
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

N.G. KABAL

GECENİN HİKAYESİ

AYLEMA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

EPHESUS

GECENİN HİKAYESİ - AYLEMA

Yazarı: N. G. Kabal

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
İç Görsel Tasarım: Ebru Aydın
Kapak Görsel Tasarım: Holly Astral
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Baskı: Aralık 2019
2. Baskı: Eylül 2020

ISBN: 978-605-7583-77-2

Yayınevi Sertifika No: 40169
© N. G. Kabal, 2017
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Sanatkar Ofset Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. 2. Matbaacılar Sitesi 4-NF-8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 (212) 576 66 40

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 (212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GECENİN HİKAYESİ
AYLEMA

N.G. KABAL

EPHESUS®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

"O gece hava her zamankinden daha karanlıktı ya da ben öyle sanıyordum."

Elektrik lambasından yansıyan ışık defterinin sol köşesini aydınlatıyordu. Sırtını potanın direğine yaslayıp gerildi. Kendini müthiş derecede bitkin hissediyordu. Hareketiyle birlikte kulaklığının *teki* gelişi güzel bir biçimde, çıplak dizlerinin üzerine düştü. İçinde, tadını dilinin ucunda hissettiği can sıkıcı bir his vardı. Son zamanlarda sık sık hissettiği takip ediliyor hissi bedenini yoklarken karanlığa karşı gözlerini gezdirdi kız.

"Sadece paranoya yapıyorsun Maya, sadece paranoya," diye kendini rahatlatmaya çalışarak oturduğu yere iyice yerleşti.

Ne vardı sanki bu saatte buraya gelecek?

"Çünkü yalnız kalabildiğin yer burası. Çünkü sana ondan kalan o yer burası. Çünkü gittiğinden beri varlığının kanıtı olan tek yer burası. Çünkü onu unutmamak adına sıkı sıkı tutunduğun yer burası," diye geçirdi içinden bıkkın bir şekilde derin bir nefes vererek. Doruk'un bir türlü rahat vermediği zihni ona yine geçmişiyle ilgili oyunlar oynarken huzursuzca dudaklarını dişledi kız.

Adam bu manzarayı izlerken içten bir tebessüm bahşetti karanlık geceye. Bu gece kızın kendisine ait son gecesi olsun diye geçirdi içinden. Ceketinin düğmelerini açarak ardına gizlendiği ağaca doğru yaslandı. Son zamanlarda karşı koyamadığı tek manzara kızın başına geleceklerden habersiz geçirdiği günlerdi. Sıra dışı olduğunun farkında olmayan, sıradan görünen bir kız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bulutlar gökyüzünde geri çekilirken rüzgârın uğultusu kızı oturduğu yerde tedirgin etmişti. Bu gece diğerlerinden daha sessiz gelmişti kulaklarına. Sessizliğin can sıkıcı bir rahatlığı vardı. Kıza kendini huzursuz hissettiren türden bir rahatlık. Pusulasını kaybetmiş ruhuna huzursuzluğu sevdiren türden.

İçgüdüleri tahmin ettiğinden iyiydi ama bu bile kurtaramayacaktı Maya Efnan'ı gecenin puslu karanlığından. Biraz daha yaklaşmamak için kendini zor tutuyordu. Sahi üzerindeki kısa kollu tişört onun için yeterli miydi, o kısacık şortuyla üşümüyor muydu kız? Ayağındaki kırmızı spor ayakkabılara bakıp istemsizce gülümsedi adam. Bağcıkları çözülmüş, elindeki kalemi dişlerinin arasında sıkarken oldukça çelimsiz ama bir şekilde karşı konulamaz görünüyordu.

Siyah saçlarını omzunun arkasına atarken adamın ona karşı koymakta zorlandığı çekimi hisseder gibi kaşlarını çattı kız. Potanın etrafındaki ışık gitgide azalıyor gibi hissetti. Yumruk yaptığı eliyle görüşü bulanan sol gözünü ovaladı, karanlıktan ilk defa rahatsız olmuş gibi. Oysa şu ana dek daima kusurlarını saklayan geceyi elinde bir tek bu kalmışçasına kabullenmişti.

Kırışan alnındaki ifadeyi sevmemişti adam. Uzanıp kıza dokunmak, parmaklarıyla düzeltmek istedi aniden. Sindiği ağacın arkasında silkelenme arzusu duydu. Kendinden geçiyordu. Ne olursa olsun merhamet göstermek yoktu. Uzun zamandır bu anı kolluyordu. Kızın hazır olduğu zaman gelmiş çatmıştı kara bir kış gibi kapıya. Ya sonu olacaktı bu kız ya sonsuzluğu.

Ölümün öz kızı, Amelya'nın torunu Maya Efnan. Gece kadar zifiri gözleriyle bütün bir insanlığa meydan okuyacak kadar güçlü müydü sahiden?

Ayaz Tolunay kızın gözlerindeki cesareti, meydan okumayı ve bakışlarındaki hırçınlığı metrelerce ileriden görebiliyordu. Sadece bir kurbandan ibaret olan kıza her geçen saniye ulaşma isteği artarken yırtıcı güdülerine hâkim olmakta zorlandı. Birkaç saniye kadar bocalamanın ardından ayaklanan kızı sinsice izlemeye devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Günlerdir, haftalardır, aylardır yaptığı gibi bir kez daha Maya Efnan'ın peşinden karanlığa doğru ilerledi. Kızı mı korumalıydı geceden yoksa, geceyi mi korumak zorundaydı tanışmak için can attığı bu kızdan? İçinden bir ses bu kızı bütün dünyadan koruması gerektiğini söylüyordu. İçinden bir ses bütün dünyayı bu kızın öfkesinden koruması gerektiğini söylüyordu. Rahatsız olarak ayaklandığı yerden temkinli hareketlerle kalktı kız. O gece hava her zamankinden daha karanlıktı ya da Maya öyle sanıyordu.

Dar sokakta, elinde göğsüne sıkı sıkı bastırdığı kitabıyla, karanlığa karşı tetikte yürürken kot şortunun arka cebindeki özel kalemi kontrol etti. Eli şortun sert yüzeyinde dolaştı ve ceplerin iç kısmındaki yumuşak kumaşın üzerinde gezindi. Parmakları bir boşluk dışında bir şeye rastlamamıştı. Birkaç defa eliyle yokladıktan sonra bir tepki verip yutkunmayı başarmıştı. Kızı tedirgin eden şeyin ne olduğunu merak ederken varlığından şüphelendi adam. Onu fark etmiş olması mümkün değildi yine de aradaki mesafeyi gözünden kaçmayacak şekilde açtı.

Özel kalemi her zaman olduğu ve kesinlikle olması gereken yerde değildi. Bu gerçek bir panik sebebiydi. Nadir gelen krizlerden biri kalbine otururcasına sinyal verdi. Olduğu yere adeta çakılıp kalmıştı. Tek bir sesin dahi duyulmadığı karanlığa doğru gözlerini kıstı kız. Tehlikenin gece ayazıyla geldiğini bilecek kadar hikâye dinlemişti.

Adam kızın tepkilerine anlam veremeden yumruklarını sıktı. Bir şey kızın canını sıkıyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu. Etrafta başkaları da mı vardı? Yoğun bir şekilde pusun hâkim olduğu ormanı tararken *bela* görüş alanına girmişti. Bu herifin burada ne işi vardı?

Kız daha ne olduğunu anlamadan gece ayazı tenini okşamaya başlamıştı bile. Parmak uçlarından omurgasına doğru keskin bir ürperti peyda olmuştu. Ensesinde hissettiği uyuşma bütün bedenini yoklayarak saç diplerine kadar vurmuştu aniden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayaz Tolunay düşmanının kıza adım adım yaklaştığını izlerken dişlerini birbirine bastırdı. Kısık sesli bir küfür mırıldanıp Fetih Yargıcı'nın ne yapmaya çalıştığını izlemeye koyuldu. Fetih rüzgâr gibi kızın ardından yaklaşırken, Ayaz temkinli hareketlerle bekledi. Şimdi ortaya çıkması kızı daha fazla riske atıyordu. Belli ki Fetih Yargıcı yine saçma sapan oyunlarından birini oynuyordu. Bunu daha sonra kesinlikle halletmeyi aklına not etti.

Kızın ensesinin hemen dibindeki daha soğuk rüzgâr saniyenin onda ikisi kadar sürdü. Nefes bırakma süresi kadar... Hissediyordu, sanki karın ortasında buzdan bir duvara yaslanıyor gibiydi. Tehlike ensesinin dibinde nefes alıyordu.

Daha arkasına dönmeden Fetih Yargıcı oradan uzaklaşmış, kızı yeniden Ayaz Tolunay'ın gözetimine terk etmişti. Arkasında hafif bir rüzgâr daha hissettiğinde bu defa buzdan duvar yıkılmış gibiydi. Titreyen bedeni sarsılarak kendini rahatlığa teslim etti. Kötü olan gitmişti. Gece ayazı kendini hafif bir melteme bırakmış, ay ağaçların gölgelerine süzülmüştü.

Belli ki bu gece diğerlerinin aksine hareketli geçecekti. Kızın patikaya değil de harap olmuş köprüye doğru gittiğini gören adam kızı eve kadar takip etmekten başka çaresi olmadığını anlamıştı. Ancak nehir her zaman bu kadar gürültülü mü akıyordu?

Kızın göğsüne sıkı sıkı bastırdığı kitap zincirlerden tutunmasına engel olunca ince kitabı sırtından şortunun kemer kısmına sıkıştırdı. Önünde birkaç adım mesafelik çürük tahtaları zincirlerin kenarına basarak geçmek zorunda kalmıştı. Önünde yine çürük tahtalar vardı ama bu defa zincirin alt bölmesinde basıp geçebileceği düğümler yoktu. Adam müdahale etmemek için kendi kendisiyle kuvvetli bir savaşa girmişti.

Kız bir an vazgeçecek gibi patikaya doğru döndü ama boşunaydı, köprüyü neredeyse geçmek üzereydi ve geri dönüşte bu kadar şanslı olmayabilirdi. O birkaç adımlık mesafeyi aşabilmesinin tek yolu atlamaktı ama birden ağırlığını verirse diğer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tahtalar düşebilir, daha kötüsü köprü yıkılabilirdi. Kız da bunun farkında olarak uzun uzun baktığı köprüde belli belirsiz bir göz hesabı yapmaya koyuldu.

Yavaşça gerindi, sağ bacağını öne atarak sağlam tahtaya ulaşmayı denedi ama o sırada beline sıkıştırdığı kitap hızla suya düşüp yüksek bir ses çıkardı. Korkudan olduğu yerde sıçradı kız. Zorla tutunduğu zincirler titreyen elinden kurtulmaya çalışır gibiydi. Bir an nehirle göz göze gelip kitabın akıntıda nasıl boğulduğunu görünce yeniden panikledi. Hayır, bu gece kesinlikle sıradan bir gece değildi ve bu gece bu kızın karşısına çıkmak için doğru gece de değildi. Ama sanki her şey tam tersi bir durum için ayarlanmış gibiydi. Adam aralarındaki mesafeyi kapatarak kıza doğru yaklaştı. Kızın bu tehlikeli hareketleri onu tedirgin ettiği kadar eğlendiriyordu da. Bu gece kızda görmek istediği bütün cesaret şovuna şahit olmuştu. Kızın gerçek bir savaşçı olduğu gözlerindeki pes etmeyen ifadeden belliydi.

Kendini toplayıp büyük bir adım atmak üzere hazırlandı kız. Ancak basmak üzere olduğu tahtanın, çürük olduğunu fark edemeyecek kadar gecenin şokundaydı. Adam olacakları tahmin ederek ve artık ne olacağını umursamayarak olabildiğince hızla koştu. Tahmin ettiği üzere kızın bastığı tahta aldığı darbeyle birlikte ikiye ayrılıp hırçın nehrin karanlığında kayboldu. Kızı peşinde sürükleyen karanlığa karşı çıkarak düştüğü yerde bileğinden yakaladı Ayaz Tolunay.

"Yakaladım seni," dedi ne yaptığının dahi farkında olmadan. Kızın korkudan irileşmiş siyah gözlerine rahatlatmak ister gibi saf bir tebessümle bakıyordu. Köprüden aşağısı öyle zifiri bir karanlığa bulanmıştı ki manzara sandığından daha beterdi.

Kızın korkusunun kokusunu da kalbinin hızlanan atışlarını da yakından hissediyordu. Kalbinin sesinin hoşuna gittiğini fark etti o an için. Karanlık bir kuyu gibi çağlayan gözlerinde birkaç saniye daha kaybolmak ister gibi duraksadı. Kendi lacivert gözlerini bir ayna gibi irileşmiş ve saf bir masumlukla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yıkanmış o gözlerden seçebiliyordu. Bu kesinlikle O'ydu, cesaret çiçeğinin suyuyla yıkanan kız.

Sarkan bedenini kolayca yukarıya doğru çekerken kızın teni birkaç renk attı. Ayaz'a sanki onu tanıyormuş ve bundan hiç de memnun değilmiş gibi bakıyordu. Adam lacivert gözlerini, ürkütücü olmamasını umarak kızın üzerinde gezdirdi.

Gördüğü kadarıyla bir şeyi yoktu; yine de "İyi misin?" diye sorma gafletinde bulundu.

Kız daha da şaşırarak karşısındaki güzel yaratığa bakıyordu. Beyaz tenliydi ama dikkatli bakan gözler elmacık kemiklerinin üzerindeki gölgeleri fark ederdi. Dudakları açık ton pembe, siyah saçları alnını kapatacak kadar dolgundu.

Kızın kendisini süzdüğünü fark edince istem dışı gülümsedi. Bu bir şekilde hoşuna gitmişti.

"Ben, Tolunay."

Kız duyduğuna inanamıyormuş gibi dudaklarını araladı. Görüntüsü gün ağarıncaya dek izlenebilirdi ve Ayaz Tolunay bundan derin bir haz duyardı. Ancak bu her ne oluyorsa hazır olmadığı anlamına geliyordu. Adam cevap vermeyeceğini anlayınca bir adım geri çekildi.

"Eve gidebilecek misin?"

Çatık kaşlı kız zedelenmiş ellerini nereye koyacağını şaşırmış gibi hareketsiz dururken yine yanıtsız bıraktı sorusunu.

Bu defa ellerini kızın gözlerine hizalayıp hafifçe salladı. Maya görüntüye kaşlarını çatarak kendine gelmeye çalıştı.

"İyi misin, şoka mı girdin?" İnsani bir şekilde sordu Ayaz Tolunay. Olabildiği kadar insani...

Elleri iki yanına düşen kız hiçbir tepki vermeden topuklarının üzerinde dönerek yarım kalmış evinin yoluna devam ederken, adam arkasından gülümsedi. Beklediğinden daha garip bir karşılaşma olduğu kesindi ve kızın, olaya beklediğinden daha çok hâkim olduğu.

Maya Efnan'ın kalp sesleri topraklı yoldaki ayak seslerini bastırır gibi gümbür gümbür atıyordu. Adam bunu anlamsız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir heyecanla izlerken eve girene kadar kızı gizlice gözetlemeye devam etti. Nihayet bu civardaki tek ev olan, büyükannesinin mütevazı dağ evinin ışığını gördü. Verandaya adım attığında hala hızlı nefesler alıyordu. Durup soluklanmayı beklemeden boynundaki asılı anahtarı çıkarıp, karanlıkta kurcalayarak sonunda kapıyı açtığını ve ardından kilitlediğini duydu adam.

Kız iyi ve şimdilik güvendeydi önemli olan buydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

DÖNGÜ

Bir şeylerin fitilini ateşlediğimi hissedebiliyordum. Bu bir elektrik akımı gibiydi ve ruhumda bir şeyleri harekete geçirdiğini uyuşma gibi hissediyordum. Hayatımın bu denli klişe olması hiçbir zaman anlamlı gelmemişti. Herkes gibi ben de bir gün olağanüstü bir şey olacağını ve o günden sonra hayatımın tamamen yörüngesinden kayacağını umuyordum. Beklediğimin bir beyaz atlı prens olmadığı dışında ne beklediğimi bilmiyordum. Yalnızca her şeyin bu kadar basit olamayacağından bir şekilde emindim.

Ahşap tavanın yatağımın karşısına gelecek kısmında camdan bir pencere vardı. Onun çekip gittiği günden beri her sabah olduğu gibi gözlerimi açar açmaz her şeyden önce gökyüzünün eşsiz maviliği selamlıyordu beni. Her yeni günde bir kez daha çekip gittiğini yüzüme bir tokat gibi çarpıyor ve her sabah biraz daha acıtıyordu içimi. Yalnızlık sorun değildi, yalnızlıkla başa çıkabiliyordum; onun tarafından yalnız bırakılmadığım sürece.

Kafamın içinde bir yerlerde kusursuz bir zihin oyununun döndüğünü ve bir şeylerin sürekli yer değiştirdiğini hissedebiliyordum. O an için hayatımın değişeceği günün dün gece olabileceğini hesaba katmamıştım. Sıradan bir günde, her zamanki yolumdan eve dönerken, patika yol yerine tercih ettiğim o kahrolası köprüden düşmek üzereyken... Uzatılan buz gibi soğuk elin ve insanın kanını donduracak kadar hipnoz etkisi yaratan kusursuz lacivert bakışların hayatımı değiştireceğini hesaba katmamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafam inanılmaz derecede dolu ve bulanıktı. Yaşadıklarım, hissettiklerimle harmanlanmış küçük, can yakıcı bir cüce gibi beynimi kemiriyordu. Ucundan ateşe verilmiş ve gitgide beynime basınç yapan düşünceleri hiçe sayıp yataktan kalktım.

Pencerenin önünde kahve ve bir sandviç görünce istem dışı gülümsemiştim. Hemen yanındaki beyaz kâğıtta, büyükannemin el yazısıyla karalanmış tek tük satırları okudum.

"Bir hastaya bakmaya gidiyorum. Dila okula gitti. Afiyet olsun."

Birbirine girmiş ve sonunu alamadığım yamuk harfler, tıpkı büyükannemin zihnimde canlanan koyu zeytin yeşili olan gözleri kadar mesafeliydi.

Notu kenara bırakıp soğumaya yüz tutmuş kahveden büyük bir yudum aldım. Bir elimle perdeyi açarken diğer elimle tuttuğum sandviçimden bir ısırık aldım. Bilmediğim bir şeyler döndüğünden şüphem yoktu. Dün gece olanlardan sonra beni bu şekilde kendi halime bırakmayacaklarından emindim. Bunca yıl biraz olsun beni rahat bırakmalarının tek nedeni seçilecek kişinin ben değil, kuzenim Dila Efnan olacağını düşünmeleriydi. Aslına bakılırsa ben hiçbir zaman böyle düşünmemiştim, kafamın içinde bir şey sürekli o ormandan geçecek olan kişinin ben olduğumu fısıldıyordu. O sesleri görmezden gelmek hatta uydurduğumu düşünmek istedim. Bu şekilde her şey daha kolay olurdu.

Üzerime yeşil keten montumu alıp evden dışarıya çıktım. Kısa bir an için gri gökyüzüyle bakışıp ürperdim, sandviçten aldığım lokma boğazımda büyümüştü.

"Yanlış yapıyorsun."

Zihnimde asla susmayan o sesle birlikte araziden çıktım, ayakkabımın her adımda oluşturduğu toz bulutunu hiçe sayarak yürümeye devam ettim. Dün geceden beri ardı arkası kesilmez bir şekilde ertelediğim düşünceler süngülerini kırıp kafamın içinde kısa süreli bir isyan başlattılar.

"Sen bir Avcısın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerim sürekli ceketimin yakasından sallanan asimetrik iplere takılıyordu. Bunun için hiçbir hazırlığım yoktu. Bunun için küçüklüğünden beri hazırlanan Dila olmuştu. Bu haberi nasıl karşıladığını görmemek için evde kimseyle karşı karşıya gelmemeye çalışıyor, Dila'nın hıçkırıklarını bastırmak için yeni rock gruplar keşfediyordum. Bu zamana kadar yaptığım şey tam olarak buydu; görmezden gelmek. Bu sayede bir gün görünmez olmayı ya da en kötü ihtimalle gerçekten görmemeyi umuyordum.

Dila için her şeyin ne kadar zor olabileceğini düşünmüyor değildim, kendini buna adamıştı, bütün hayatını bir Avcı olmak üzerine planlamıştı ve daha kötüsü biz birbirini sevmeyen kuzenlerden değildik, sıkı fıkı olduğumuz söylenemezdi ama birbirimizi anlar; gerektiğinde yardımcı olurduk. Şimdi ise ben onun hayalinin üzerine çöreklenmiş kötü kuzen olmuştum.

Sandviçim bitince cebimden bir sigara çıkarmış, Cenk'in garajına yaklaşırken dudaklarımın arasına yerleştirmiştim. Haberin çoktan herkese ulaştığını tahmin ediyordum. Küçük bir kasabada yaşıyorduk. Hayalet kasaba, güneşin yasak olduğu bir kasaba. Her yıl on sekiz yaşını doldurmuş gençlerin askere uğurlanır gibi akademiye uğurlandığı boş beyinli bir kasabada.

İçimde yükselen bir ağıt vardı, bir savaşa giriyormuşum gibi değil, ciğerlerimi parçalayan bir yas kokusu vardı; çoktan şehit düşmüşüm gibi.

"Selam güzellik."

Cenk pırıl pırıl mavi gözlerini ben daha garaja girmeden üzerime dikmişti. İçeriye girer girmez yaptığım ilk şey cebimden çıkardığım uyduruk bir çakmakla sigarayı yakmak ve tamir etmesi için sadece Cenk'e emanet edebileceğim motorumun yanına gitmek olmuştu.

"Merhaba," diyebildim dumanı üflerken.

Dizlerimin üzerine eğilip Vespa'yı incelemeye koyuldum, bordo renkli boyası tazelenmişti.

"Nesi varmış kızımın?" Açık ton çiğ mavi gözlerine baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cenk, iletişim kurabildiğim sayılı insanlardan biriydi, hoş onu hiç tanımasanız bile bir şekilde güvenebilirdiniz. İşinize burnunu sokmaz ama ne zaman isteseniz yardımınıza koşardı hem de hiçbir karşılık beklemeden. Benim gibi hayatta görünmez olmak isteyen biri için insanların sizden bir şey beklememeleri bir lütuftu. İşte, bizi yakın iki dost yapan ve yıllardır bu bağı daha da güçlendiren şey buydu.

"Maya onu bırak şimdi," dedi ellerini gri bir bez parçasıyla temizlerken. "Asıl senin neyin var?"

Garajın içinde yoğun bir şekilde burnuma vuran yağ kokusu mu, yoksa sorduğu sorunun cevabı mı yüzümü buruşturmama neden olmuştu emin değildim. Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım varmış gibi hissettim. Durduğum yerde doğrulup önüme düşen siyah saçlarımı omzumdan geriye atıp sigarayı sol elimde iki parmağımın arasına kıstırdım.

Garaj oldukça küçüktü, Vespa neredeyse kapıya yakın bir aralıkta duruyordu, onun haricinde içeride Cenk'in babasının yıllardır adam etmeye çalıştığı mükemmel bir petrol mavisi renginde Impala vardı. O arabaya tapıyordum. Gidip arabanın arkasına yığılmış lastiklerden birinin üzerine oturdum. Diğer tarafa da Cenk oturmuş, ona bir açıklama yapmamdan ziyade herhangi birine tek kelime edip biraz olsun rahatlamamı bekliyordu. Konuşmanın beni rahatlattığını söyleyemezdim, konuşmak sadece insanların bilmediği onlarca problemimi sesli bir şekilde aktarmak demekti.

"Akademiye gitmeyi düşünmüyorum," dedim tek seferde.

Cenk'in bunu hak ettiğini düşünmüştüm ya da o kadar panikliydim ki birinin beni durdurmasını daha iyi başka bir yol olduğunu göstermesini istiyordum.

"O geri döndüğü için mi?" diye sordu aniden.

Elimdeki sigaranın külü yere düşerken havada dağılmasını, rüzgârın onu şanslı bir dokunuşla kurtarmasını seyrettim. Onun kim olduğunu beni tanıyan herkes bilirdi. Benim için bu hayatta sadece o vardı ve bunu hiçbir zaman gizlememiştim. Sadece, döndüğünü bilmiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu dün gece Dila ile konuşurken gördüm. Kamer amca da oradaydı. Sanırım Meyra da..."

Uzattığım bacaklarımdan birini kendime doğru çekip dizimi kırdım. Bir kolumu dizimin etrafına dolarken istem dışı aldığım bu savunma canımı sıkmıştı. Diğer elim hala bitmiş sigara izmaritini tutmakta kararlıydı. Ne hissettiğimden emin değildim.

Sadece "Geri dönmüş," diye fısıldadım. Gözlerim dört yıl önce bu garajın duvarına çizdiğimiz aptalca şekillere dalmıştı.

"Meyra'nın sana söylediğini düşünmüştüm."

Cenk'in sesi olduğundan daha naif bir tona büründü. Başımı kaldırarak ona gülümsedim. Meyra'yı severdim ama Meyra'yı hayatım boyunca onaylamamıştım. O, hiç kimseye zararı dokunamayan kötülerdendi. İğnesi zehirsiz bir arı gibi, sürekli denerdi ama hiçbir zaman zarar vermezdi. Ve tabii ki hayatım boyunca âşık olduğum tek kişinin, Doruk Ilgaz'ın öz kardeşiydi bu yüzden iğnesini hiçbir zaman çevirip ona batırmamıştım.

"Doruk seninle iletişim kurmadı mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Gittiğinden beri bir kez dahi iletişim kurmamıştık, kurmayı da beklemiyordum, ben de onu hiç aramamıştım ama kasabaya geri döndüyse durumların değiştiği anlamına geliyordu.

"Muhtemelen o da Dila'nın seçileceğini beklediği için sinirli ve hayal kırıklığına uğramıştır." Sesimin alay eder gibi çıkmasına memnun olmuştum. Cenk'ten utanmıyordum ya da çekinmiyordum ama kendimden utanıyordum. Bitmek bilmez bir sevgi, zorunlu bir sevgi, kontrol edilemez bir muhtaçlık ve asla azalmayan bir özlemdi Doruk Ilgaz.

"Her zaman her şeyi Dila kazanamaz Maya. Doruk'u senden o aldı." Bir saniye için duraksadı ve tüm cesaretini toplarmış gibi gözlerini sıkı sıkı birbirine kenetledi. Gözlerinin kenarı kırışırken gülmemek için kendimi zorlamam gerekti.

"Benim kalbime karşılık onun hayalleri ha?" diye sordum istem dışı gülerek. "Bu hiç de adil görünmüyor. Hem biliyorsun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dila Doruk'u almadı. Doruk Dila'yı seçti." Bunu hayatım boyunca ilk defa sesli söylemiştim. Üzerimde nasıl bir etkisi olacağını bilmiyordum ama o kadar körelmişti ki duygularım hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim.

Hayatımın her saniyesini geçirmek için hevesli olduğum tek insanın Doruk olması ama onun güzeller güzeli kuzenim Dila ile birbirlerine tutulmaları ve benim oyun dışı kalmamla çarklar bir kez daha dönmüştü. Ve Doruk, kuzenim de dahil hepimizi geride bırakıp gittiğinden beri her şey daha da kötüye gitmiş etrafımda konuşabileceğim hiç kimse kalmamış, daha da yabanileşmiştim. Geçmiş ve ilk aşkın acısı bir sis bulutu gibi gözlerimin önüne çökerken, Cenk dikkatimi kendine çekti.

"Dila'yı hiçbir zaman sevmediğimi biliyorsun." Bir an tereddüt etti ama kaşlarını çatarak devam etti. "Sırf o okuluna devam etsin diye sen okulunu bıraktın."

Gülerken bir sigara daha çıkarmıştım.

"Haksızlık ediyorsun, okulu bırakmak benim seçimimdi. Zaten sınıfta kalıyordum Cenk, Dila okul birincisiydi ve ailemizden kalan para sadece bir kişinin okulunu karşılayabilirdi. Yatırım yapmak için uygun kişi ben değildim."

Lise ikinci sınıfta okulu bırakıp kütüphanede çalışmaya başladığım için okulla ilgili her şeyden geri kalmaya alışkındım ve açıkçası bunların dışında olmak hayatımı daha da kolaylaştırıyordu. Kalabalıklar genel olarak ürkütücüydü. İçimde bastıramadığım bir karanlık taraf "Çünkü son zamanlarda içine karıştığın tek kalabalık cenazelerdi," diye fısıldadı.

Biraz daha anlaşılır olmak istiyordum. Kimseden nefret etmiyordum, suçlamıyordum, kırılmıyordum. Elimde sahip olduğum tek bir hayat vardı ve bununla yetinmek istiyordum.

"İkimiz de aynı anda ailemizi kaybettik. Dila her zaman daha cesur ve daha başarılıydı. Doruk yüzünden onu suçlamaya hakkım yok, kimsenin yok. Tıpkı onların da bu saçmalığa seçilen kişi ben olduğum için beni suçlamaya hakları olmadı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi ama merhaba, dünya adaletli bir yer değil ve o kahrolası akademiye gitmeyeceğim."

Sadece yarısına kadar içebildiğim sigarayı yere atıp ayakkabımın ucuyla söndürdüm. Cenk beni sürüklediği düşüncelerden mahcup olmuş şekilde suratını astı.

Toparlayamayacağı bir dönemeçte olduğu için pes edip, "Her neyse, Berfin istediği elbiseyi almadığım için benimle mezuniyet balosuna gelmeyeceğini söyledi," dedi. Konuyu dağıtma şeklini sevmiştim.

"Berfin ile birlikte olduğunu bilmiyordum."

Bu bir imaydı çünkü Cenk sürekli sevgili değiştiren o itici tiplerdendi. Yamuk bir şekilde gülümseyerek küt kesilmiş sarı saçlarını eliyle diğer yana taradı, cam mavisi gözleri şimdi beni etkilemeye çalışır gibi bakıyordu. Kibar ve dürüst bir kişiliğin yanında bir de oldukça yakışıklıydı ve biliyordu ki bütün kızlar yakışıklı çocukları severdi. Ben hariç, ben mavi gözlü tek birini sevmiştim ve o da kesinlikle geride kalmasını istediğim ama musallat olmuş bir iblis gibi yakamı bırakmayan bir ayrıntıydı. "Artık değilim işte," dedi dirseklerini kendine çektiği dizlerine yaslayıp.

"Kızların çoğu bana yüz vermiyor da artık. Hem sen gelirsen kaybettiğim popülaritemi yeniden kazanabilirim." Sırıttı.

"Tabii. Zavallı, ailesini kaybedip okulu bırakan Maya Efnan daha da acınası bir şekilde asla mezun olamayacağı okulun balosuna katılıyor!" Gözlerimi kısarak abartılı bir tirat oynadım.

"Dramatize etme. Kimse senin zavallı olduğunu düşünmüyor hem benim tanıdığım Maya o düşünceleri onların bir tarafına sokardı."

Söylediği şeye güldüm. O yalnız ve melankolik kızlardan biri olmayacaktım, dünyaya gelmiştim ve berbat bir hayatta ayakta kalmaya kararlıydım. Sıradan biri olmak istiyorsan, garip davranmayı bırak. Bütün bunlarla arama kocaman bir set çekmiştim ve sınırı geçmeyeceğimiz konusunda süresiz bir anlaşmamız vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Olur," dedim alayla yerimden doğrulurken.

Vespa'nın yanına vardığımda motoru çıkış kapısına doğru çevirdim, üzerine yerleşirken bu defa kask takmayı atlamıştım. Gerçek anlamda nefes almaya ihtiyacım vardı. Omzumun üzerinden Cenk'e bakıp "Bana saatini mesaj atmayı unutma," diye sırıttım.

O aptal partiye kesinlikle gitmeyecektim.

Sessizlik ağır bir yüktü ve ben onu sırtlamaya en başından beri gönüllüydüm. Bu yüzden ikimizden biri bir şey daha söylemeden oradan ayrıldım. Ayrıldığım her yer için kendime bir aferin ısmarlıyordum, geri dönmediğim tüm sokaklar için bir övgü daha... Rüzgâr sesimi duyurmayacak şekilde şiddetlenince istem dışı gözlerimi kısıp bir şey görmeyi bekler gibi yolun sis altında kalmış sonunu görmeye çalıştım. Köprünün –dün gece neredeyse beni boğacak olan nehrin- önünden geçerken bulutlar yine gökyüzünü ele geçirip, güne hâkim olmuştu. Gökyüzünü gri sevmiyordum. Özellikle önceki gecesinde ürkütücü olaylara şahit olduğum zamanlarda... Gaza yüklenerek patikayı kısa bir sürede geride bıraktım. Ana yola çıktığımda yolu kontrol ettikten sonra yavaşlayarak kenardan döndüm ve gidebileceğim tek yere doğru sürdüm.

Kütüphane kasabanın bir ucunda kalıyordu. Nüfusu az bir kasabada yaşıyorduk. Başkentlere veya büyük şehirlere özendiğim söylenemezdi. Hayaller kurmayı veya peri masallarına inanmayı bırakalı uzun bir zaman oluyordu. Ben şu kızlardandım; bilirsiniz, saat on ikiyi vurduğunda külkedisine değil bal kabağına dönüşenlerden... Bir külkedisi masalında bile prenses değil kesinlikle onu baloya götüren o araba olurdum veya pamuk prenses masalındaki zehirli elma olurdum. O kadar ki ben saçları küt kesilmiş bir Rapunzel olurdum. Benim beyaz atlı prenslerim daima beni kurtarmak için geldikleri yolda, uğruma ölürlerdi. Kurtarılmayı beklerken kaybolmuş zavallı bir ruha sahiptim. Çirkin olduğum için değil, çok güzel değildim ama kesinlikle çirkin değildim. Sadece, bendim işte; hayal kırıklığı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neredeyse paslanmış bir çinkonun üzerinde *Ilgaz Kütüphanesi* yazan levhanın önüne park edip, indim. Cadde her zamanki kadar sessizdi. Etrafta birkaç mağaza ve eski bir lokanta dışında pek bir yer yoktu. Artık çocukluğun dahi öldüğü günlerde eski parkın salıncaklarını yalnızca hoyrat rüzgârlar sallıyordu. Lokantanın daimi müşterisi sakallı amca yine parka yakın bir bankta sızmıştı. Ceketinin yakalarını kulaklarına kadar çekmiş soğuktan kendini sakınıyordu.

Kışları sevmiyordum. Kışlar ve yağmur pencerenin arkasından bakanlar için romantik ancak pencerenin öteki tarafındakiler için felaketti. Derin bir nefes vererek kapının eski kilidini açmak yerine ilerideki tenha parka doğru yürümeye koyuldum. Kütüphanenin kapalı olmasının sebebi hafta sonunda olmamız değil o büyük zamanın gelmiş olmasıydı, seçilen herkes akademiye gitmek için son hazırlıklarını yapıyordu. Bense hayal kırıklığı olduğumu yüzüme çarpmak istemeyen hayatımdaki sayılı insanlar tarafından tıpkı istediğim gibi görmezden geliniyordum.

Paslanmış zincirleri olan ahşap salıncaktan yamuk olana oturdum ve ayaklarımla yavaş yavaş kendimi itmeye başladım. Asıl düşünmem gereken şeyleri bastırmak için Cenk'in hevesli olduğu mezuniyet balosunu düşünmeye başladım. Berfin'in sırf istediği elbise alınmıyor diye kendisine başka bir kavalye bulması beni şaşırtmamıştı hatta güldürerek özendirmişti. İnsanlar sevdikleri kişilerden ne kadar kolay ve fütursuzca vazgeçebiliyordu. Ben ise hayatım boyunca sevdiğim tek kişiyi her şeye rağmen atlatamıyordum. Daha kötüsü atlatmak istemiyordum. Bu yabani inadım çoğu zaman beni yorsa da başka biri olma şansım olmadığını biliyordum. Çok dost canlısı değildim, kendimi beğenmiş biri de değildim. Annesinden uzak kalmış, sevecen ama katı bir baba ve kesinlikle buzdolabı gibi bir büyükannenin elinde büyümüştüm. Sevgimi gösterme konusunda yeteneksizdim.

Dila, benim aksim şekilde hayat dolu ve kesinlikle sıcakkanlı biriydi. Ben insanların uzak durduğu biriydim, Dila ise

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tanışmak için can attıkları kızdı. Çoğu zaman ilgiyi üstüne çekmesi beni memnun ederdi. İnsanları bir şekilde sevmiyordum. Beni kesinlikle ürkütüyorlardı.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Bir anda ayaklarımla kendimi itmeyi bırakmıştım. Zinciri tutan kollarımdan biri düştü, diğeri zinciri daha sıkı kavramaya başladı. Gözlerimi yumdum.

Gerçekten geri dönmüş.

Tanıdık sesi kulaklarımı tırmalarken birkaç saniye afalladım. Orada öylece durup ne kadar beklediğimle ilgili bir fikrim yoktu. Göğsümün arasındaki boşluğun onun sesiyle birlikte büyük bir heyelanla yırtıldığını hissettim. Boşluk artık her yerdeydi, bütün dünyamda onun beni bırakıp gittiği gün doğan o kara delik hakimdi.

"Maya."

Kulağımı tırmalayan o tek kelime oldu. Göz kapaklarımda titreşen kirpikler beni kendime getirmek ister gibi elmacık kemiklerimi dövüyordu. Ve sonra her yer yavaş yavaş yeniden renklendi. Kara boşluk yavaş yavaş, bir su damlasının mıknatıs tarafından kontrolünü yitirmesi gibi katılaştı ve küçücük bir nokta olana kadar birbirinin üzerine bindi, yok oldu.

Derin bir nefes alıp "Doruk," dedim. Kelimeyi boğazımı sıkan bir elden kurtulmuş gibi söyleyerek.

Kilitlenmiştim, sanki bedenimin hala orada durduğunu ama bir şeylerin hareket ederek şekil değiştirdiğini hissediyordum. Kalbim büyük bir nefesin yumru halinde sıkıştığı boğazımda atıyordu. Onu görmeyeli kaç ay olmuştu? Öyle uzun zaman olmuştu ki buna hazır olduğumu bile sanmıyordum. Acıyı belli etmeden aldığım derin nefesle birlikte yutup gözlerimden uzak tutmak için savaştım.

Doruk, babamın yakın arkadaşı olan ve aynı zamanda patronum olan Kamer amcanın oğluydu ve Meyra da onun kız kardeşi. Anne, babaları ayrıldıktan sonra Doruk akademiye gitmiş, Meyra burada kalmıştı. Yalnızca birkaç aydır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onu görmüyordum. Yalnızca çok uzun sürmüş birkaç aydır onu görmüyordum.

Yavaşça başımı kaldırdım, gözlerimi açmak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Tüm sinir sistemimin gerildiğini hissedebiliyordum. Kasvetli bir günün altında, gri bulutların yansıdığı ve gökyüzünü renginden utandıran gözleriyle ve hiçbir şey olmamış gibi bir gülümsemeyle bakıyordu bana. Günün erken saatlerinin yaşattığı soğuk esintiye rağmen terleyen avuçlarımı pantolonun sert yüzeyine silerken canımı acıtmıştım. Dudaklarımın gerildiğine ve çenemin üzerinde rahatsız edici bir düz çizgiye dönüştüğüne emindim. İlk defa ondan saklamak istediğim bu görüntü için elimden bir şey gelmemişti. Orada öylece durup ona bakıyordum ve her gün, her an kendi kafamın içinde yarattığım yansımalarından biri olup olmadığını merak ediyordum. Onu öyle çok özlemiştim ki bu canımı yakıyordu. Onun üzerimdeki sarsılmaz etkisi, kendimi alıştırmama rağmen varlığına olan ihtiyacım, boğazımdan kızgın bir demir çubuğun saplanması kadar kuvvetli bir etkiye neden oluyordu.

Yüzündeki gülümseme yerini ezbere bildiğim bir mahcubiyet tebessümüne bıraktı. Üst dudağına oranla daha kalın olan alt dudağını ağzının içine alıp dudağının kenarını ısırarak onu affetmemi bekledi. Affetmemi ve bir kez daha teslim olmamı.

Yakıcı bir hakimiyete sahip olduğu gözlerini üzerimden ayırmadan tam karşıma geçti. Oradan bir an önce uzaklaşmak için ayağa kalktım ama daima yaptığı gibi ondan bir adım dahi ileri gitmeme izin vermedi.

"Kaçma," dedi beni kendine doğru çekerken.

Dokunuşun sıcak etkisiyle buzdan duvarlarım savunmasını kaybetti, bir kez daha ona karşı çözüldüm. Başımı göğsüne bastırıp hırsla tişörtünü parmaklarımın arasına hapsederken bir gün ona gerçekten karşı koyabilecek miyim, diye merak ettim.

"Büyümüşsün sanki," diye mırıldandım içten gelen bir heyecanla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saçları boynuma değince ürpermiştim. Kollarını belimden çekerken kızgın görünmüyordu. Onunla en son karşılaşmamız kapalı gözlerimin ardından beni selamladı. Onu en son gördüğümde ikimiz de çok kızgındık.

"Sen hala miniksin." İşaret parmağıyla burnumun ucuna dokundu.

"Nereden çıktın böyle?" Kendimi geri çekerken onun yüzü buruştu.

Doruk Ilgaz, beyaz atlı prense en uzak ihtimaldi muhtemelen. Hatta bir beyaz atlı prensim olsa onun beni Doruk'tan kurtarmasını isterdim. Kötü biri değildi. Benim canımı yakan, kalbimi kıran biri de değildi. Doruk Ilgaz hepsinden fazlasıydı ve kesinlikle tam tersiydi. Birinin canınızı acıtmasından daha kötü olan tek şey acıyan yanınızı iyileştirmekti. Düştüğümde kaldıran ve yaralarımı saran isimdi Doruk Ilgaz. Çocukluğum, ilk kalp çarpıntım, yanaklarımdaki kızarıklığın sebebi, sığındığım liman, tanıdığım ve beni tanımasına izin verdiğim tek insan, en yakın arkadaşımın abisi, kuzenimin sevgilisi.

Mavi gözlerindeki ifade takdir edercesine yumuşadı. "Sen seçilmişsin."

Yeniden salıncağa yerleştim.

"Öyle," dedim. "Gelmene sevindim." Kelimeler dudaklarımın arasından benden bağımsız çıkıyordu. Sevinmiş miydim sahi geldiğine, hem de öylece, veda dahi etmeden gidip beni bir kez bile aramamışken? Bana bakan mavi gözleri saniyeler içinde parladı. Bir an için yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak etmiştim.

"Hala beni mi bekliyorsun?" Hafifçe gözlerini kıstı. Bu defa ben gülümsedim. Böyle düşünmesine hiç şaşmamalıydı çünkü kalp atışlarım olağan bir hızla yükselmiş ve maalesef soğuk havaya rağmen ateş basmış gibi hissediyordum.

"Çocuktum, Doruk," diye kendimi savundum.

Ben çocuktum ve sen kuzenime âşıktın. Ben çocuktum ve sen de beni terk ettin. Değişen çok şey vardı. Geride bıraktığım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öyle çok şey vardı ki, Doruk Ilgaz onlardan biri miydi? Keşke, dedim kendi kendime.

Ona, onu sevdiğimi hiçbir zaman söylememiştim ama söylememe ihtiyacımız yoktu zaten. Doruk, duvarlarımın ardını görebilen, gözlerime bakıp ruhumu okuyabilen türden biriydi. Dila'ya âşık olduğunu öğrendiğimde yaşadığım hayal kırıklığı, ondan uzak durma çabamı ve asla başaramamamı en iyi o biliyordu. Benimle tanışmak için gelen herkesi yüzümü buruşturarak terslememin sebebini o biliyordu. Elbette küçüktüm. Beni bırakıp gidenlerin ardından her gün bir yaş daha büyüyordum, sadece küçük görünüyordum.

"Öyle olsun," diye çarpık bir şekilde gülümseyip bana baktı.

Doruk, böyleydi. Bana olan -ne olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığı- ilgisini göstermekten hiçbir zaman kaçınmazdı. Onun için bir şekilde, rahatsız edici bir şekilde özeldim.

"Oraya gitmem için beni ikna edemeyeceksin," dedim bir anda.

Keyif aldığım söylenemezdi hatta büyük oranda canım sıkılmıştı. Onu aştığımı bilmek bana güç veriyordu şimdi yeniden ipleri elimden kaybetmek istemiyordum. İpleri yeniden Doruk Ilgaz'a vermek, kendi idamımı ilan etmekten başka bir şey olmazdı. Buraya daha önce geldiyse ama benim yanıma şimdi geliyorsa bunun tek bir sebebi vardı.

"Beni çok iyi tanıdığını düşünüyorsun değil mi?" diye sordu. Ağzının kenarıyla hafifçe gülümsedi.

"Doruk, sen 'a' dediğinde ben ondan bir cümle kurabilirim." Kibirli bir şekilde büyüdü gülümseme yüzümde.

Mavi gözleri irileşirken aslında çok da şaşırmamıştı, hemen kendini toparlayıp "Yanılıyorsun," dedi.

Doruk şu söylediği şeyler her zaman doğru olan çocuklardandı. Onun ağzından çıkan şeyleri sorgulama gereksinimi duymazdınız. Ben de ona inandım. Doğru kelimeleri bulamasam da beni anladığını biliyordum. Çünkü aramızda tarif edilemez bir bağ vardı. Aşk değildi. O kadar basit değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zaten ben aşkın ne olduğunu bilmiyordum çünkü yaşamamıştım. Yalnızca Doruk Ilgaz'a karşı bitmek tükenmek bilmeyen bir sevgi beslediğimi biliyordum. Aştığımı düşündüğüm ama hala içimi sızlatan sevgiyi. Aşk bu değilse, neydi? Ben bilmiyordum.

Doruk ve ben bu dünyada başka kimseye ihtiyaç duymayan insanlardandık. Bunu zor anlarda ayakta duran ya da kendini böyle teselli eden insanlar gibi söylemiyorduk. Biz bu dünyada hiç kimseye ihtiyacımız olmadığını, Doruk bu kasabayı terk ettiğinde anlamıştık. Ona gitme dememiştim, o da bana veda etmemişti. Sonra da birbirimizi hiç aramamıştık. Ama her şey ortadaydı, onlarca zaman sonra işte yine, yeniden buradaydı ve biz yine Doruk ve Maya'ydık.

"Hadi seni eve götürelim."

Omuz silkerek kucağıma düşen ellerime baktım. Dizlerimin üzerinde cansız birer kukla gibi salınışı bana iplerin nasıl elimden kurtulduğunu işaret ediyordu. Geri gelmişti, geri gelmişti ve yeniden iplerimi elimden almıştı. Şimdi ben sakat kalmış bir cambaz gibi onun gerdiği bir ipin üzerinde, bir kez daha hayatta kalmaya çalışacaktım. Bir kez daha o ipten aşağıya atlamamak için nedenler arayacaktım.

"Maya," dedi sabırla. Doruk sabırlı biri değildi. Doruk öfke problemleri olan biriydi. Yanıt vermedim.

"Zemheri ayı geldi. Bunu biliyorsun. Dışarısı tehlikeli."

Ona bakmadan gözlerimi ilerideki açık araziye çevirdim. Öğleden sonraydı ama hava karanlık değildi, sokak her zaman olduğu kadar sessizdi yeni veya yabancı hiçbir şey yoktu ama yaklaştığını biliyordum. Bağımlılar yakında tüm köşe başlarında boy gösterecek ve teker teker Avcıları avlayacaklardı.

"Sizin işiniz onların bu tarafa geçmesini engellemek değil mi?" diye sordum. İçten içe bunun böyle olmadığını biliyordum. Kendi içimde bildiğim ama kanıtlayamadığım onlarca şey yüzünden kaybedip duruyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nasıl bu kadar rezil olabiliyorsun?" diye sordum kendimi tutamayıp. "Nasıl bu kadar iğrenç bir hayatı seçebiliyorsun?" Ses tonum tükürür gibi çıkmıştı.

"Bu bir seçim değil," diye diretti.

Gözlerindeki ifade biraz sonra yağmur yağdıracak bir fırtına bulutu gibi koyulaşmıştı. Refleksle ayağa kalktım. "Bizi avlamalarına izin veriyorsunuz!" diye bağırdım. "Bağımlılar kasabaya gelebiliyor çünkü ulu ve kutsal Avcıların seçilmesi gerekiyor."

Havada sallanan ellerimi ceplerime yerleştirdim. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu tam olarak bir tercih gibi görünüyor bana."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Üzerimdeki ceketi çıkarmak isteyeceğim kadar kavurucu bir ateş ensemi ele geçirmişti. Bütün bu olanları anlamıyordum, ben sadece annemin anlattığı masalları, büyükannemin hikayelerini biliyordum. Neden bu kasabada yaşıyorduk, neden başka bir yere gidemiyorduk, neden Avcılar vardı neden Bağımlılar vardı bilmiyordum.

"Öğrenmek için akademiye gitmek zorundasın," dedi.

Güldüm. Sitemkâr bir gülüşten başka bir şey değildi.

"O cehenneme girmemi istiyorsanız bana çok daha fazlasını vaat etmeniz gerekiyor, hayatımı benden daha iyi biliyorsun Doruk, gerçekler bana zarar vermekten başka bir şey yapmadı!"

"Ve sen gene de onların peşine düşüp durdun, şimdi neden Maya? Şimdi neden gerçeklerden kaçıyorsun?"

Alayla kaşlarımı kaldırdım. "Gerçeklerden kaçmak mı? Sen buna gerçeklerden kaçmak mı diyorsun?" Alt dudağımı dişlerimin arasına kıstırıp "Ben sizin bana dayattığınız hayatı geri çeviriyorum," dedim.

Gözlerim sulanmaya başlamıştı. Canımın ne kadar yandığını anlamıyorlardı. Bunun benim için ne demek olduğunu düşünmüyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Güvende olduğundan emin olmam gerekiyor," dedi. Yüzümde gördüğü hiddet onu yumuşatmıştı. "Şimdi sakinleş ve yavru köpek gibi bakmayı kes olur mu?" İçimi ısıtacak bir şekilde sesli güldü, gülüşünün tınısı bile beni sakinleştirmeye yetmişti. Yine. Aradan geçen onca zaman vardı ve tüm buna rağmen Doruk Ilgaz yine tek seferde ipleri eline almıştı.

Elimi onun bana doğru beklentiyle uzattığı avucunun içine bırakıp kabullenmiş şekilde peşinden yürüdüm. Doruk'a güveniyordum ama ona olan bu saplantıma katlanamıyordum.

Onu Vespa'ya yönlendirdiğimde tek kaskı alıp yavaşça başımdan geçirdi. Tüm bu süre boyunca ifadesiz bir şekilde onu izlemeye devam ettim. Başka bir şey söylemeden ve bana seçim şansı bırakmadan öne oturdu, arkasından motora yerleştim. Kollarımı hafifçe beline doladım.

"Sıkı tutun," diye uyardı ve daha sonra benim hiç yapamadığım kadar hız yapıp yola koyuldu.

Patikaya kadar geldiğimizde arkamı dönüp ana caddeye bakındım. Tahmin ettiğim gibi hava hala aydınlıktı. Ormana, köprüye yaklaştıkça karanlık garip ve ürkütücü biçimde daha da hâkim oluyordu. Hissediyordum, içime işleyen o rahatsız edici ürperti omurgamdan başlıyordu.

Düşüncelerimi duymuş gibi, beni onaylarcasına "Hissediyorum, buralarda," dedi Doruk.

Sadece bir his. Beni yangınlara sürükleyen bir his. Bana yalanlar söyleyen bir his. O his bana Tolunay'ın beni köprünün orada beklediğini söylüyordu.

Korkularımı bastırmak istercesine, meydan okurcasına açtım kapalı olan gözlerimi. Doruk'a sardığım kollarımı gevşettim. Köprünün tepesindeki elektrik direğini görmüştüm, yaklaştıkça kısılan gözlerim bir ışık aradı. Direğin tepesinden umut dilendim. Gitgide sönen lamba can çekişerek titredi ve kendini karanlığa teslim etti. Ben de elektrik direğinin ışığı gibi titriyordum, elimde değildi kendimi karanlığa teslim edeceğimi öngörebiliyordum. Çok zayıf hissediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Korkun onları çağırıyor," diye uyardı Doruk.

Rüzgârın şiddetinden sesini zor duyuyordum. Ancak duyduğum değil hissettiğim bir şeye cevap verir gibi konuştum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Korktuğumu inkâr edemezdim. Korkmamak aptallıktı.

Tek eliyle elimi tuttu. Şimdi titremem, heyecana dönüşmüştü; motoru tek eliyle kullanmasını umursamıyordum.

"Ben yanındayım, korkma."

Sorun da bu zaten. Onca zaman sonra sen yine yanımdasın. Sesi o kadar güven vericiydi ki ona inanmaktan başka çarem yoktu. Doruk her zaman böyleydi. Can sıkıcı bir şekilde güvenli. Bu defa omurgamda dolaşan onun sesiydi. Karşı konulamaz güven duygusuyla ona daha sıkı sarıldım.

"İşte, böyle..." dedi, sesi ninni söyler gibi. "Gidiyor."

Geride yanan bir elektrik direğiyle öfkeli bir karanlık bırakmıştık.

Motor sustuğunda nerede olduğumuzu yeni fark etmiştim. Verandanın önünde duruyorduk, hiçbir şey söylemeden indim. Boynumda asılı olan anahtarla kapıyı açtım. Arka odadan gelen seslere istem dışı kaşlarımı çatmıştım. Şömine ateşinin sesini dahi duyabiliyordum. Büyükannem bu aylarda yalnızca ekmek pişirmek için ya da bir şeylerden gerçekten kurtulmak istiyorsa yakardı o şömineyi. Doruk ile birlikte doğrudan salona girdik.

Hayatımın en kötü günlerinin geçtiği salon gözüme bir anda daha da küçük görünmüştü. Kamer amca ve büyükannem eskimiş koltuk takımının üzerinde oturuyordu. Dila kollarını göğsünde birleştirmiş şekilde ayakta dönüp dolanıyordu. İçeriye girdiğimizi görünce küçük yeşil gözleri yüzünde kayboldu. "Biz de sizi bekliyorduk," dedi Kamer amca.

Doruk'un babası en az onun kadar sert görünümlü biriydi. Bütün ailede benzer mavi gözler vardı ancak sadece Doruk'un gözleri koyu ama parlak bir kristali andıran mavilere sahipti. Fark ettirmeden Doruk'a bakmaya çalıştım, kapının kirişine yaslanmış onu bekleyen Dila'yı görmezden geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oraya gitmemi istiyorsanız bana gerçek bir sebep verseniz iyi olur." Tek seferde söylediğim sözler hepsini şaşkına çevirmişti. Büyükannemin zeytin yeşili gözlerinin etrafındaki çizgiler belirginleşti. Ondan gerçekten korkuyordum ama bu hiçbir zaman hiçbir şeyi değiştirmemişti. Korku benim gibi birini durdurmuyordu, beni o şeyin üzerine itiyordu.

"Anneni öldürenin o gece karşına çıkan kişi olduğunu bilmek yeterli bir sebep mi?"

"Perez anne!" diye Doruk araya girdi. Sesinde anlamadığım bir şeyler vardı. Büyükannemin dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

"Öğrenmesi gereken gün geldi," dedi büyükannem kararlı ve normal bir şeyden bahseder gibi.

"Size bununla yüzleşemeyeceğini söylemiştim," diye araya girdi Dila sitem ederek.

Kaşlarımı çatarak bekledim. Doruk'a baktım, onun da kaşları çatılmıştı. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama her ne oluyorsa bundan memnun değildi.

"Maya Avcı olamayacak kadar zayıf biri." Bir şeyin üstüne basmak ister gibi vurguladı Dila. Sesi öyle kendinden emindi ki fazlasıyla sinir bozucu geliyordu. Beni küçük görmeye bayıldığını biliyordum. Göz kenarıyla Doruk'un yumruklarını sıktığını gördüm. Bitirmesine izin vermeden elimle işaret ederek sözünü kestim. Karşılıksız ve ilk aşkın yan etkileri hiçbir zaman geçmiyordu anlaşılan.

"Tolunay'ı oracıkta öldürmemi engelleyen tek şey Maya'ydı. Pişman değilim hepsiyle savaşamazdım, Maya'yı da kaybederdim." Büyükannemin sesi hala kararlı ve duygusuzdu. Kontrolüne her zaman hayrandım ama şimdi gerçek bir krizle savaşıyordum. Annemi öldüren şey Tolunay mıydı? Bu ne demek oluyordu böyle.

"Maya'yı alana kadar durmayacağını biliyordum ama onu bir daha bulamadık, Emsal bu uğurda her şeyinden vazgeçmişti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyükannem bu defa babamdan bahsederken onurlu birinden bahseder gibi göğsünü germişti. Bu ifadesini iyi biliyordum. Büyükannem buz gibi bir kadındı ve kolay kolay kimseyi takdir etmezdi. Ancak dudaklarından çıkan kelimeler bir intikamın kıvılcımını bu mesafeden hissettiriyordu. Doruk'un kaşları çatılmış, yüzü bembeyaz olmuştu.

"İstediği her zaman sendin," diye söylendi fısıltıyla. Daha çok kendiyle konuşur gibiydi.

Hiçbir şey anlamayan bakışlarım yalvarır gibi onda duraksadı.

"Her şeyi açıklayacağım," dedi teselli etmek ister gibi. "Sadece iyi olmanı istiyorum. Güçlü olman gerek."

Güçlü olmak istemiyordum. Bu döngünün içine girmek istemiyordum. Güçlü olmam gerektiği demek başıma uğraşmam gereken şeylerin geleceği demekti. Hayatımın çığırından çıkacağını hissediyordum ama bu kadar hızlı değildi. Güçlü bir karakterin olması hakkında bir şeyler biliyordum. Güçlü biri olduğunuz zaman insanlar ilk önce sizden vazgeçiyorlardı. Güçlü olduğunuz zaman canınızı yakmaktan çekinmiyorlardı. Canınız yanmaz diye düşünüyorlardı ancak güçlü olmanın yalnızca başa çıkmak olduğunu ben çok iyi biliyordum.

Hiçbir şey söylemeden orada öylece beklemeye devam ettim. Dila salonun içinde bir kedi kadar sessiz hareket ediyordu. Sessizlik şu anda umurumda olan bir mesele değildi. Başıma gelecekleri az çok biliyordum. Üzerime bir sorumluluk yükleyecekler ve benden sürekli bir şeyler yapmamı isteyeceklerdi. Sorumlulukları sevmezdim. Kendimden ödün vermekten nefret ediyordum. Pencerenin kenarına kadar ilerleyip kafamı cama yasladım. İnsanların bana nasıl biri olacağımı söylemeye hakları yoktu. En yakınım olanların bile...

"Maya annen ölmedi, öldürüldü." Sesi bir fısıltıdan daha kısık çıkıyordu. Onu duyuyor muyum yoksa kafamın içinde mi bu ses emin olamadım. Söylediği şey beni şaşırtmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerine baktım. İtiraz edecekti ama gözlerimde gördüğü bir şey onu durdurdu. Ona öfkeyle bakmaktan kendimi alamamıştım.

"Gündüz vaktiydi..." diye başladı, benim istediğim gibi oynuyordu. Hikâyeyi anlatan kişinin kim olduğunun önemi yoktu. Her şekilde içine geceyi hapseden, karanlık bir şeydi anlatacakları.

"Miray'la yalnızdık." Duraksadı. "Maya bunu bu şekilde öğrenmeni istemiyorum ama annen o zamanlar hamileydi." Onun bir çırpıda söyledikleri benim yutkunurken boğazımın acımasına neden olmuştu. Bir yerlerde alamadığım her nefes yüzünden boğulduğuma emindim. Gözümden, benliğimden bağımsız asi bir damla yaş aktı, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum sadece konuşmasını dinledim.

"Özür dilerim," dediğinde sesinde gerçek bir sarsıntı vardı. Büyükannem hiç özür dilemezdi, buna biraz şaşırdığımı itiraf etmeliydim. "Doğum sancıları tuttu, daha vakti vardı, hiçbir anlam veremedik. Doğum sağlıklı bir şekilde gerçekleşti ama tabii ki kanın kokusunu almıştı iblisler." O an tıpkı benim gibi o güne gittiğini biliyordum. Zihnimin arka odalarından kulağıma çalan uğultular kelimelere dönüşerek kulağımda vızıldadı.

"Maya annen gitmemizi istedi." Gözleri boşluğa kilitlenirken yavaş yavaş sesi titredi ve sonunda usulca duraksadı. Bunun onun için zor bir an olduğunu görebiliyordum ama bir an için bile içim sızlamadı. Bu bana daha çok zihnimdeki boşlukların yerine oturduğunu hissettiriyordu. Buğulanmış camdan gecenin karanlığına karışmış ormanı izlerken derin bir iç çektim.

"Boş versene," diyebildim sessizce. Büyükannem sahte bir gururla bana doğru bakarken midemin bulandığını hissedebiliyordum.

Kasvetli havanın içinde süzülen bulutları izlerken, beynimin kilit vurulan odaları açılmıştı. Büyükannem konuştukça anılar göz kapaklarımın ardında canlanıyor ve ben yavaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yavaş hatırlıyordum. Silik görüntüler buruşan yüzümle birlikte açıklığa kavuşmuştu. Onca zaman bir yalanla yaşadığıma inanamıyordum. Gördüğüm kâbusların her birinin bir anlamı olduğuna artık emindim. Korkarak uyandığım tüm o gecelerin bir kâbustan öte olduğunu biliyordum. Büyükannemin her defasında rüya görmüşsün diye beni başından savmalarını anlıyordum.

"Bir önemi yok," dedim sonunda. "Yalnız kalmak istiyorum."

Olanların devamını biliyordum, annem yanıma gelip kulağıma eğilmişti.

"Özür dilerim Maya, bundan sonra yanında olamayacağım her an için özür dilerim. Hayatın senin elinde olamayacağı için özür dilerim. Seni çok seviyorum."

Sonra büyükanneme köprüde buluşalım deyip diğer yöne koşmaya başlamış ve bir daha geri gelmemişti. Hikâye bu kadardı ve kötü anıları biriktirdiğim zihnimin kuyularında bir yağ gibi su üstüne çıkmıştı.

"Seni kurtardığım için bir an bile pişman olmadım," dedi büyükannem ayaklanırken. Kurumuş dudaklarımı ıslatırken yutkundum. Bunca yıl benden her şeyi saklamış, bilerek kandırmış ve beni hazırlıksız bırakmıştı.

"Beni annem kurtardı," dedim.

Başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gittiler. Gözyaşlarımı olduğum yerde özgür bıraktım. Ağlamak dışında yapabilecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissettim. Kollarımı kendime çektiğim dizlerime sarıp, bir kez daha kendime sığındım. Bir kez daha kendimden başka kimsem kalmamış gibi hissettim.

Pencereden içeriye süzülen rüzgâr tenimi ürpertmişti. Bu; soğuk, yalnız gibi hissettiren her neyse onu istemiyordum. Çaresizlik benim gözlerimde ayna gibi yansıyordu. Bir süre kendi zihnimde bile sessiz kaldım. O an başka bir şeyi kabullenmiştim, kaçıyordum çünkü kalırsam bu yıkım olacaktı, kaçıyordum çünkü başka ne yapabilirim bilmiyordum. Cama yansıyan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cılız ışıktaki kendi aksimi izleyip durdum, dizlerimi kendime çekmiş yatağımın kenarında oturuyordum.

Evin içinde bir hayalet sessizliği hakimdi. Kimsenin yanıma gelecek yüzü mü yoktu yoksa kimse yüzümü mü görmek istemiyordu bilmiyordum. Gözlerimi sımsıkı yumdum, anneme ihanet etmiş olmak istemiyordum, onun nasıl öldüğünü hiçbir zaman öğrenememiştim sadece babamın buna katlanamadığı için kendini öldürdüğünü biliyordum. Diğer insanlar babamın da o korkunç patlamada diğer yüzlerce insanla birlikte öldüğünü söyleyip duruyorlardı ama babam öyle biri değildi, babam kendini bir patlamanın içine atacak türden biriydi. Son zamanlarımızı biliyordum, elimde kalan tek şey geçmişimin küflü belli belirsiz kareleriydi. Şu anda tavanımda bana bir çıkış kapısı daha olduğunu hatırlatan o kare pencere babamın bana bıraktığı son şeydi, bana veda ettiği bu yerde oturup hangi kapıyı kullanmam gerektiğini düşünüp duruyordum.

"Bu kadar yeter," diyerek yeniden içeriye girdiğinde büyükannem saatler geçmişti. Olduğum yerde irkilmiştim. Başımı yatağın üzerinden ona doğru çevirdim, üzerinde hala aynı kıyafetler vardı, bunca saattir onun da uyanık olduğunu tahmin ediyordum.

"Seçildin ve ailemize yakışır şekilde oraya gidip bizi onurlandıracaksın!" Sesi yaptığı bir şeyden utanır gibi çıkıyordu ama gururlu ifadesinden taviz vermedi. Bakışları beni daima korkutmuştu.

"Zorlayamazsın," diye direttim doğrulurken. Dizlerim aksini söyler gibi titremişti ama yine ayaklarımın üzerindeydim.

"Zorlayacağım."

Kapı iyice açıldığında yanında Dila ve Doruk da vardı. Gözlerim doğrudan Doruk'un gözlerine kilitlendi. Yüzünde hiç sevmediğim bir ifade vardı, tıpkı Dila ile ilk defa birlikte olduklarını öğrendiğimde olduğu gibi, onları ilk kez el ele tutuşurken, sarılırken gördüğüm gibi... Yutkundu. Elinden hiçbir şey gelmediğini mi söyleyecekti; yine.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onun seçildiğine inanamıyorum," diye sayıklamaya devam etti Dila. Küçük yeşil gözlerinde bitmeyen bir öfke vardı. "Ben burada böyle hazırken nasıl olur..."

Hala kabullenememişti. Gözleri sulandı. Eli Doruk'un kolunu tuttu, sanki üzerime saldırmamak için ondan kendisini zapt etmesini istiyordu. Doruk öyle yaptı, kolundan tutup onu geri çekti.

"Maya ben senin yanında olacağım," diye sesi beni yatıştırmaya çalıştı. Yumrular haline gelmiş ellerimi görmediklerine memnundum.

Öfke bir yangını başlatan o izmarit parçası gibiydi. Güçsüz bir ateş külleri harlamaya çalışıyordu ve kimse onu ciddiye almıyordu. Beni ciddiye almıyorlardı.

"Yapamazsın," dedim.

Büyükannem odamın içinde yanıma yaklaşırken bir adım geriye çekildim. Odamın duvarları babam ölüp burada yaşamaya başladığım o günden beri her gün olduğu gibi üzerime gelmeye başlamıştı. Bir gün bu duvarların üzerime yıkılacağını biliyordum ama o yıkıntının da içinden çıkacağımı hayal ediyordum.

"Ailemizi gururlandıracaksın," diye tekrar etti kolumu sıkarken.

"Aileymiş!" dedim kolumu kendime çektim. "Aileniz batsın!"

Onunla arama mesafe koyabilmek adına yeniden geri çekildim. Bu defa daha öfkeli bir şekilde kolumu kavradığında sadece Doruk'a kaymıştı gözlerim. Orada öylece hiçbir şey yapmadan durmasına ve bana bunu yapmalarına izin vermesine inanamıyordum. Hangisinin beni daha çok yaraladığına emin değildim. Büyükannem beni iterek odadan çıkarırken kasıtlı bir şekilde Doruk'a çarptım, gözlerine yardım istercesine bakıp bunlara engel olmasını bekledim.

Elini havada tutan kişi yine Doruk Ilgaz olmuştu. Dolu dolu olmuş gözlerimle ona bakarken neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. Nefes alabilmek adına yutkundum ama her şeyin çoktan sona erdiğini bir şekilde biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O kadar ileriye gidemezsin!" dedi Doruk büyükanneme doğru.

Gözleri benimle kesiştiğinde yüzünden bir ıstırap bulutu geçti. Büyükannemin elini bırakırken onunla arama girip beni iyice kendine çektiğinde ellerimi kontrol edemiyordum, bedenimin bütün tepkilerini kaybetmişim gibi hissettim. Bir insan hayatında kaç kez yalnız bırakılırdı bundan emin değildim ama içimden bir ses bunun bile son olmadığını söylüyordu.

"Hadi Maya!" dedi Doruk elimi tutarken.

Onun da beni başka bir yere götürmediğini biliyordum ama burada daha ne kadar durabilirdim? Daha ne kadar direnebilirdim bu hayatın içinde hayatta kalmaya çalışmaya.

Annemle babamın beni emanet ettiği evde başım yerde bir şekilde çıkarken yanıma hiçbir eşya almamış, gözümde artık taşan birkaç damla yaşı avucumun içini göz yuvalarıma bastırarak silmiştim. Merdivenlerden inerken titreyen adımlarımın altında ezilen her basamak gerçeğin birer yansıması gibiydi. Her evin kendine ait bir yuva kokusu olduğunu söylerlerdi, gözlerim duvarlardaki eski çerçevelere takılmış, burnumun direği sızlamıştı hayalet sessizliğimi terk ederken.

Taraçaya çıktığımızda Doruk beni daha çok kendine çekerek kolunun altına almıştı. İki ayağımın üzerinde durabiliyordum ama ruhum kontrol edemediğim bir atakla titriyordu.

"Her yer buradan daha iyi olacak senin için," diye itiraf etti önümüzdeki boşluğa bakarak. "Gideceğin her yerde buradan daha az yalnız olacaksın."

Sesinin buğulu kavından öpmek ve daha kaç kere beni dışarıya atılmış bir boş bavul gibi taşıyacak diye sormak istedim ama bekledim.

Herkesin bahsettiği o gri araba beni almak için evin önüne yaklaştığında yavaş adımlarla ona doğru döndüm.

"Ben kendi kendimin yuvasıydım hep," dedim burnumu çekerken. Gözlerindeki o ifade yumuşadı. Bir eliyle omzumu tutup destek olur gibi gülümsedi. "Ama ailem hep sendin Doruk."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu sesli itirafım ikimiz için de yeni değildi. Benim dünya üzerinde söylediğim ilk kelime Doruk olmuştu. Adımlarımı hep ona doğru atmış, her yeni güne o hala hayatta diye bir kez daha uyanmıştım.

"Şimdi bana oraya gitmemi söylersen gideceğim ama içimden bir ses gitmemem gerektiğini söylüyor." Rahatsız bir şekilde omuzlarımı indirip kaldırdım. "Yanlış olan bir şeyler var Doruk, bunu senin de hissettiğini biliyorum." Gözlerine bakarken orada söylediklerimi doğrulayan bir şey görmek istedim ama o gözlerini bir kez kırparak bana çok daha fazlasını verdi.

"Sadece..." dedi diğer omzumdan da tutup beni konuştuklarımızı yalnızca ikimizin duyabileceği şekilde yakınına çekti. "En azından gözümün önünde olacaksın. Bütün bunların bir rastlantı olmadığını biliyorum ama ben orada durmak zorundayım ve sen de benim yanımda olmalısın."

Bir süre karşılıklı bakışmaya devam ettik. Sonunda yutkunarak da olsa başımla onayladım.

Oraya gitmek istemiyordum ama onunla her yere gidebileceğimi biliyordum. O gece Doruk Ilgaz'ın peşinde hayatımın bilinmezliğini açığa kavuşturabileceğim akademiye doğru giderken hayatın bana çizdiği çizgiden dışarıya çıkamayacağımı biliyordum. Kendi çizgilerimi de yaratsam sonunda hep aynı yola çıkacak ve yaşamam gerekenleri yaşamaktan kaçamayacaktım. Ben böyle doğmuştum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

SEÇİMLER

Akrep yelkovanın peşinde bir sürüngen gibi hızla ilerlerken güneş doğmuş, vakit çoktan gelmişti. Gözümü kırpmadan geçirdiğim birkaç saat ardından Doruk Ilgaz'ın peşine takılarak bilmediğim bir diyara doğru atılıyor veya sürükleniyordum. Bir an için öğrendiğim her şeyi yatağın altına itip kara boşlukta kaybolmasını ve üzerini örtmeyi düşündüm ancak bilinmezlik çok tehlikeli bir zehirdi ve ben şimdiden yavaş yavaş kanıma karışıp zihnimi bulandırdığını hissediyordum. İçimden bir ses bu döngünün peşimi bırakmayacağını fısıldarken dudaklarımı kemirdim. Gözlerim ileriye bakıyor ama yalnızca geçmişin kirli izlerini görüyordu. Yalanlar içinde büyümüş, ihanetlerle kuşatılmıştım.

Dudağımı ıslatarak hemen yanımda bekleyen Doruk'a doğru baktım. Oldukça sakin ve kendinden emin görünüyordu. Hem çok fazla değişmiş hem tamamen aynıydı. Varlığını hala ruhumun her santiminde buram buram hissediyordum ancak bakışları, duruşu vahşi bir özgüvenle sarmalanmıştı.

Avcı. Doruk Ilgaz bir Avcı. Ben bir Avcıydım.

Araba izbe bir toprak yolunda ilerledikten sonra yavaşladı. Şoför koltuğunda kimin oturduğunu bilmiyordum. Doruk tam yanımda oturuyordu ve vücut sıcaklığı yeterince hissedilebilir boyutta tenime çarpıyordu. Üzerimdeki siyah kapüşonlu poların kollarını avuç içime kadar çekip arabadan çıkmaya hazırlandım.

Uzun ve dar bir yolu geride bıraktıktan sonra önünde sayısız takım elbiseli adamın beklediği, bir şekilde gözüme hayali

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görünmüş ama sıradan bir orman yolunun içinden geçmiştik. Ağaç dallarının etrafını sardığı beton bloğun içinden geçtikten sonra asıl gelmek istediğimiz noktaya ulaşmış, çelik gibi görünen ve bir bariyer izlenimi veren gümüş kapıdan içeriye girdik. Etrafımızda dolaşan insanlar Doruk'a selam verip bazen gülümsüyorlardı. Tepkisini görmek için Doruk'a bakmak istesem de gözlerim şüpheciliğin ve daima tetikte olan içgüdülerimin kontrolünde etrafı tarıyordu. Gün geceye gebe bir biçimde güneşi batırırken dizlerimde bilinmezliğin titremesini hissettim.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi bir kapının daha eşiğinde beklerken. Ona doğru döndüğümde yüzünde kararsız ve endişeli bir ifade yakaladım. "Hayatımızın seçimlerden ibaret olduğunu biliyorsun." Başımla onaylayıp devam etmesi için onu cesaretlendirmek istedim.

"Maya senden bir seçim yapman gerektiğinde geriye bakmamanı istiyorum." Söylediklerini kafamın içinde birkaç kez daha tekrarladım. Anlaşılması zor olsa da zaten geride dönecek bir yerim kaldığını düşünmüyordum.

"Endişelenme," diye nefesimi verdim. "İleride karşıma çıkacak hiçbir şeyin bana geçmişim kadar zarar vereceğini sanmıyorum."

İşaret parmağıyla kaşının üzerindeki kıvrımları kaşıyıp çenesiyle açılan kapıdan geçmemi işaret etti.

Heybetli büyük salonun ortasında altın sarısı -belki saf altından yapılmış- fıskiyeli, küçük, oval bir havuz gözüme çarpan ilk detay olmuştu. Ortasında bütün bedenimin ürpermesine neden olan bir melek duruyordu. Neden melek olduğunu düşündüğümü bilmiyordum. Garip bir histi. Bronz heykelin ruhu vardı sanki ve benim ruhumla onun arasında bir enerji geçişi olmuştu. Gözlerimi kısarak ürperen kolumu sıvazladım.

Meleğin ağzından buz mavisi bir sıvı akıyordu. Su değildi ama ne olduğunu da bilmiyordum. Mahrem yerleri taş devri zamanındaki gibi yapraklarla kapatılmış onun dışında kalan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

porselen teni çıplaktı. Kahve tenine orantılı koyu, iri gözleri ve ince dudakları vardı. Dudakları arasından akan sıvı, melek kadar saf ve güzel duruyordu.

"O Amelya İsis. En eskisi," diye göz ucuyla bana açıklama yapıp yönlendirmeye devam etti Doruk.

Amelya İsis... Tuhaftı. Etrafta kimsenin olmayışı biraz ürkütücüydü. Burası yurt odalarına benzer, çıkılmayan fazla disiplinli bir kurum gibiydi. Sanki yasadışı genetik, kimyasal işlerle uğraşılıyordu. Yürümeye devam ederken hafifçe başımı silkeledim. Bugün hayal gücüm gerçekten iyiydi.

Uzun koridor karanlık sayılabilecek kadar loştu. Tavanda olması beklenen lambalar yerine belirli aralıklarla dizilmiş şarap sarısı minik taşlar vardı ve aydınlatmayı onlar sağlıyordu. Biraz daha incelediğimde yerlerin siyah döşeme olduğunu ve kenarlarının ise ahşap döşemelerle tamamlandığını fark ettim. Tavanla adımlarımızın yüksekliği arasında yaklaşık dört metre vardı ve ben o dört metre boyunca gökyüzünü izlercesine uzaklara baktım. Aynı bakışlarım koridorun ucunda çıplak gözle görebileceğim bir ışık aradı ama hayır, koridorun sonu hala takip etmekte olduğumuz loş yoldan ibaretti.

Sonunda koridordan büyük bir avluya çıktık. Burası da gün ışığının bir ton koyusu gibiydi. Hava açık ama sanki bulutluydu. Şimdi Doruk'un beni izleyen yüzü gülümsüyordu. Bir şey söylemeden etrafı izlememe izin verdi. Birilerinin bize doğru yaklaştığını işaret eden adım sesleri duyulmaya başladı. Gözlerim herhangi bir canlılık belirtisi aradı, mimari olarak garip ama ustalıkla tasarlanmış gördüğüm bloklar aralıklarla dizilmiş dikdörtgen şeklinde ve açık mor rengindeydi. Bir an gece o rengin içinden ışık çıkıyor mu diye merak ettim ama bu soru da diğerlerinin yanına gitti.

Binaların girişi iki katı kaplayacak çelik birer kapıyla kapatılmıştı. Bu kadar güvenlik önlemi neden diye merak ettim ve çoğunun gösteriş olduğuna karar verdim. Yukarıya doğru uzanan katları saymaya çalıştıysam da kare pencerelerden sekize

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadar çıkabildim. Orada kimlerin yaşadığını düşünmek istememiştim. Fazla kalabalık görünüyordu ve kalabalıklar beni daima ürkütmüştü. Yan yana dizli üç bloğun ardında kare ve kutu gibi açık mavi renkte başka bir blok bulunuyordu.

"İşte, geldi."

Dikkatimi dağıtan Doruk'un baktığı yere döndüm. Uzun boylu, gösterişli bir kadın bize doğru yaklaşıyordu. Topuklu ayakkabılarının taş bloklar üzerinde çıkardığı sesler rahatsız ediciydi.

"Bayan Armi," dedi Doruk küçük bir gülümsemeyle. Göz ucuyla hafif bir şekilde başını eğdiğini görmüştüm.

Kadın öyle görkemliydi ki bir an önünde reverans yapmam gerektiğini düşündüm ama olduğum yere çakılmış gibi kımıldayamıyordum. Açık kahverengi gözleri keskin bakıyor, kırmızı rujlu dudakları kibirle gülümsüyordu. Kendimi insanlardan soyutlamamın bir nedeni vardı; ben gözlerine baktığım insanın ruhunu görebiliyordum ve daha şimdiden bu kadından hoşlanmamıştım.

"Hoş geldin Doruk." İçten ve keyifliydi. "Ve sen de Maya Efnan olmalısın." İsmimi söyleyiş şeklinde bir şey vardı, bana bakan gözlerinde, duruşunda... Boğazımda bir şeyin düğümlendiğini hissettim. Cevap vermek için yeterince kibar bir günümde değildim sadece başımla onaylamakla yetindim.

Bakışlarım kadının buğday tenli yüzünde gezinmeye başladı. Kaşlarının arasında sürekli çattığı için oluşan bir çizgi vardı, gözleri dumanlı bir makyajla gölgelenmiş olsa dahi kırk yaşından daha büyük olduğunu düşündüm. Açık kahverengi gözleri her şeyin hâkimi olmak ister gibi dikkatli bakıyordu.

"Doruk, neden gidip Maya için her şeyi hazır olup olmadığına bakmıyorsun?"

Bayan Armi bunu oldukça kibar söylemişti ama bunun bir emir cümlesi olduğunu herkes anlayabilirdi. Sırtlan gibi, itici bir gülümsemesi vardı.

Bir an için Doruk'un derin nefes alıp tısladığını düşündüm. Sonra bunu bahçenin hemen solunda kalan çalılıklara yordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki de arasında sincap filan vardı, kim bilir? Ben değil. Ben şu sıralar hiçbir şey bilmiyordum. Doruk sakin olmaya çalışarak bana döndüğünde bakışlarım ona kilitlenmişti, yüzünü okumak istiyordum ama tamamen ifadesizdi.

"Merak etme yatmadan önce sana iyi geceler dileyeceğim," dedi. Bir eli destek vermek ister gibi sağ kolumu kavradı. Tutuşu nazik, bir o kadar güven vericiydi. Yine de gitmesini istemediğimi biliyordum. Mavi gözleriyle uzun uzun ve anlamlı bir şekilde gözlerimin içine bakıp, yanağımdan yumuşak bir şekilde öptü. Tenime değen dudakları düşüncelerimi başka bir noktaya taşısa da uzaklaşan bedeniyle birlikte yeniden gerildim. Avluda yalnız kaldığım Bayan Armi'nin dudağı kıvrıldı ve ikimiz bir süre sessizce bakıştık. Ben nefes bile almadığımı fark etmiştim.

"Tıpkı annene benziyorsun," dedi beklenmedik şekilde. Kırılgan duruşum söylediği kelimeler ve söyleme şekli ile birlikte meydan okuyan bir hal almıştı. "Onun kadar kırılgan, onun kadar özgüvensiz görünüyorsun." Bu ani çıkışı karşısında bütün bedenim gerilmişti. Tamamen ikilemde kalmıştım.

"Annemi hiç tanımıyor gibi görünüyorsunuz," diyerek refleksle güldüm. Ve ne yazık ki benim de onu tanımak için yeterince vaktim olmadı. Daha şimdiden tüm bu olanlardan sıkılmıştım ve büyük bir saçmalık olduğundan başka bir şey düşünmüyordum. Kadından hoşlanmamıştım, Doruk beni burada bu şekilde bıraktığı için öfkelenmiştim. Ne olmuştu o *"ben her an yanında olacağım"* naraları daha ilk dakikadan?

"Sen annen hakkında ne biliyorsun ki?"

Sinirlerimi diken diken eden bir acı hissettim. Aniden göğsüm şişmiş, tüylerim ürpermişti. Söyleyecek doğru birkaç kelime aradım ama yoktu, mideme taş oturmuştu sanki. Bekledim, o ağırlığın; o solmaz gerçeğin rüzgârda dağılıp yok olmasını. Bayan Armi zafer kazanmış ifadesiyle birlikte topuklarının üzerinde dönüp gitti. Beni avluda çıplak gerçeklerle birlikte yalnız bırakırken kasvetli bir duygunun tıpkı gölgem gibi üzerimde büyüdüğünü hissettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tamamen afallamıştım. Bu da neydi böyle? Bana peşinden gitmemi söylememişti ve bu anlamsız tavırdan sonra benim de peşinden gitmeye niyetim yoktu. Doruk gelip beni bulana kadar, birileri gelip beni alana kadar orada durmalıydım belki de.

Etrafıma baktım ve çalılardan en uzak köşeye doğru ilerledim. Sırtımı duvara vererek olduğum yere çöktüm. Avlu en az geride bıraktığım hayatım kadar boş görünüyordu. Öğrendiklerim kadar boş ve anlamsız. Annemin bu koridorlarda dolaşıp dolaşmadığını düşünmeye çalıştıysam da bu sadece daha kötü hissetmeme neden oldu. Hissettiğim acının tadı dilimin ucunu yakıyordu. Yaşadıklarımın inanılmazlığı altında sarsıldım. Hüngür hüngür değil, delirmiş gibi değil, gayet aklı başımda ve her şeyin farkında olarak ağlamaya başladım. Paçalarımda hissettiğim bir hareketlilikle başımı yere doğru eğdim. Pantolonumun paçasını yalayan pis ve ufak sokak köpeğinin oraya nasıl girdiğini merak etmiştim. Sonra kendi kendime gülümsedim.

"Belki seni de biri benim gibi getirip boş avluda terk etmiştir ha?"

Kafasını kaldırıp anlıyormuş gibi baktı. Gözleri kocaman ve aynadaki yansımamdan aşina olduğum kadar siyahtı.

İçgüdüsel olarak hareketlenerek ayağa kalktım. Bu can sıkıcı hislerin, bu yanlış karanlığın, bu katlanılmaz yalnızlığın esiri olmayacaktım. Köpeği kucağıma aldım ve boş avluda bu ısısız gecede elimden gelen tek şeyi yaparak ona sarıldım.

İşte olmuştu. Hayatımı ellerimin arasından sanki bir eşya gibi uzanıp alıyorlardı ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Bir şekilde tüm bu olanlara engel olmam gerektiğini biliyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Artık hareket etmem gerektiğini kabul ederek omzumun üzerinden ardıma baktım. Şimdi geldiğim yoldan geri dönebilirdim ya da Armi'nin gittiği yoldan içeriye girebilirdim ama o anlık ürpertiyle yalnızca önümdeki karanlık boşluğa doğru ilerlemeye başladım. Karanlığı güneş battıktan sonrası sanmak ne büyük yanılgı, karanlık geceden daha büyükken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni çeken o şeye doğru... Nereye gittiğimi bilmeden ilerledim. Çalılıkların arkası insanın ruhunu iten bir ormana çıkıyordu. Ben içeri girdiğimde aynı anda köpeğim kucağımdan atlayıp zıt yöne doğru koştu. Durduğum yerde afallamıştım. Bu ondan beklediğim bir hamle değildi.

"Sen de git!" diye bağırdım arkasından. Sonra ağlamaklı bir tonla fısıldadım "Ne olur geri gel..." Gelmedi. Ona da olsun. İçimden aksini söyleyen tüm dürtülere rağmen nedensizce ilerlemeye devam ediyordum. Orada ne varsa görmek istiyordum, kimsenin ayak izinin olmadığı topraklarda koşmak ister gibi.

Gözlerim etrafta herhangi bir canlılık belirtisi aramaya devam etti. Ağaç kovuklarındaki yosunlar... Yüzyıllarını burada geçirmiş olduğu belli ağaçların gövdeleri daima bana güvenli gelse de bu yeni dünyada ağaçların dallarını bile boynuma uzanmış eller gibi hissediyordum. Minik köpek yeniden paçalarımdan çekiştirmeye başladığında bir an için irkilsem de tek amacının beni geri döndürmek olduğunu anlamıştım. Hayvanlara insanlardan daha çok güvenirdim ama ben geri dönmeye inanan biri değildim.

Onu yeniden kucağıma alıp sıcaklığını hissetmek iyi gelmişti. "Sanırım birbirimize biraz fazla bağlandık?" diye sordum başparmağım ve işaret parmağımla kafasını kaşırken. Bundan hoşlanmışa benziyordu. Ona gülümserken "Ben de hoşlandım," diye başımı salladım. Tarçın rengiydi ve göbeği kirli beyazdı. Büyük ihtimalle beyazdı ama kirden krem rengi gibi görünüyordu. Pek de hoş olmayan bir kokusu vardı ama bu yalnız olmadığımın kanıtıydı. "Bence Böğürtlen ismi sana çok yakışacak," diye mırıldandım ve o da sesini çıkarmadı. "Evet Böğürtlenciğim, orman çok korkunç ve biz tam anlamıyla kaybolduk. Ne güzel!" Dediğimi anlıyor gibi kucağıma sokuldu.

"Tabii ben de şu an birine sırnaşmayı isterdim ama şartlarımız pek müsait değil. Bay beyaz atlı prense en yakın ihtimal, Doruk bizi pek çabuk unuttu. Onun da canı cehenneme!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Köpek sesli bir şekilde inledi. "Ah haklısın ona daha önce lanet etmiştik." Başımı öfkeyle iki yana salladım. "Olsun iki kere canı cehenneme!" Kontrol etmek için arkamı döndüm ama boş avlunun loş ışığı bir nokta kadar görünüyordu ve gelen giden de yoktu.

Tüm seslere kulaklarımı tıkamış kucağımdaki sıcaklığa odaklanmıştım. Bu ormana girmemin bir sürü nedeni olabilirdi ama aklımdan geçen tek bir tanesi vardı. Orada olduğunu bilir gibi koşmaya başladım.

Hiçbir zaman her şey bir su akıntısı kadar berrak ya da anlam veremeyeceğim kadar karışık olmamıştı. Hayat benim için daima tek bir çizgide hareket etmiş bu sayede kaybettiğim her şeye ve herkese rağmen o ipin üzerinde ayakta kalmayı başarabilmiştim. Kötü haber, ip boynuma dolanmaya başlamış ve dahası ayaklarım bir boşlukta sallanıyordu. Rüzgârın kırbaç gibi bedenimi yalayıp geçtiği esintisi iyiden iyiye tenime işlemişti. İçimde bilinmezliğin serpiştirdiği acı köklü tohumlar beni uzun zaman sonra ilk defa bir şey hissetmeye itiyordu. Onu bulmak istiyordum. Onu bulup dilediğimce hesap sormak. Gözlerinin içine baka baka ondan hesap sormak istiyordum. Anlamını bile beynimin içinde kelimelere dökmediğim bir intikam istiyordum.

"Hayır," dedim. "Hayır Maya, hayır, hayır, hayır."

İstediğim şey cevaplardı. Bilinmezliğin hiçbir türlüsüne katlanamazken içinde annemden bir parça taşıyan soru işaretleri aklımı kaçırmama neden olacak kadar keskindi. Bunca yıl beni besledikleri o yalanlar çeşmesini bugün kapatmalarının tek bir sebebi vardı, herkes akademiye gitmemi istiyordu ama neden? Neden hiç kimse bana bunun cevabını vermiyordu.

Hava öyle karanlıktı ki bir an mümkün olamaz gibi gelmişti. Ama korku yoktu, korkmuyordum ve kendimle gurur duyuyordum. Daima kendiyle gurur duyan biri olmuştum ve bunun değişmesine asla izin vermeyecektim. Öfke bir karga sürüsü gibi üzerime yığılmıştı, öfke çoktu ama korkuya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ihtiyacım vardı benim. Tolunay'ın gelmesi için içten biraz korkuya. Rüzgâr tenimi yalayıp geçerken ben ilerledikçe hava soğuyordu.

Aynı anda üç farklı şey oldu: Ormandaki tüm sesler, ulumalar, ateş böcekleri, ağaçlar arasında atlayan küçük hayvanlar hepsi susmuş, sanki geri çekilmişlerdi. Hava mümkünmüş gibi biraz daha soğudu. Ve rüzgâr usulca kendini gece ayazına bıraktı. Kahretsin. Tüm bunlar olurken unuttuğum bir şey vardı, birileri. Ve omurgamda hissettiğim aynı ürperti içgüdülerimin desteğini almıştı.

İçimde barınan gölge "Dik dur!" diye beni telkin etti. Emrine itaat edip kendimi topladım. Avare bir cesaretle ilk hamleyi yapan taraf olmak istiyordum.

"Bunu gerçekten şimdi mi yapmak istiyorsun?" diye bağırdım.

Korkudan titrememe rağmen sesim net çıkıyordu. Elim refleks gibi arka cebime gitti. Ne işe yaradığını bilmediğim kalemi sağ elime, köpeği de sol kolumun arasına aldım.

"Tolunay?" dedim şansımı deneyerek. "Benimle oyun oynama."

Gün kendini geceye teslim ederken sessizlik ve soğuk kendini korudu. Karanlık, sessizlik ve soğuk hayra alamet değildi. Yine hiçbir ses gelmedi.

İçimde hareketlenen o gölgeden güç alarak yürümeye devam ettim. Daha hızlı, daha hızlı. Koşarak... Bu kötü his peşimi bırakmıyordu. Bir şekilde arkamdan geldiğini hissediyordum. Koşmayı bırakmadım. Rüzgâr ben hızlandıkça şiddetini arttırdı, ciğerlerim biraz hava için feryat etti. Nefesimin ciğerlerimi sızlattığı noktada durdum ve çaresizce karşıma çıkmasını bekledim.

Korkma, korkma, korkma! Korkma, korkma... En yakınımdaki iri gövdeli ağacın dibine oturup hızlanmış soluklarımı kontrol etmeye çalıştım. O kadar yorulmuştum ki ayağa kalkacak dermanım yoktu. Kalbim göğsümü zorlar gibi hızlanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir anda önümde belirdi. Geceden daha karanlıktı, ağaçların gölgeleri arasında yüzünü seçemiyordum. Gitgide bana yaklaşırken göz kapaklarımın kapanmaması için direniyordum. Ağaçtan destek alarak zorlukla ayağa kalktım. Bir adım daha yaklaştı ve boynunu yana yatırıp bana zavallıymışım gibi baktı. O an için zavallıydım. Yüzünü hala seçemiyordum ama Tolunay değildi.

"Siz bok torbalarının buraya girmesi yasak." Kirli dişlerinin arasından çıkan kelimeler doğrudan kalp atışlarıma etkiliyordu.

"Ben..." dedim anın sersemliğiyle ama cümlenin devamını getiremedim. "Ben sadece yolumu kaybettim."

Karşımda duran ve oldukça irkilmeme neden olan adamın benim nedenlerimle ilgilenmediğine o an için emin olmuştum. Enseme doğru buz gibi vuran ürperti ile tehlike çanları çınlamıştı kulaklarımda. Adam koyu kahverengi gözlerini üzerimden ayırmadan yaklaşmaya başladığında derince yutkunarak bir adım geri çıktım. İçten içe bunun sonum olabileceğini düşünmemeye çalışıp bundan nasıl kurtulacağımı düşünmeye çalıştım.

Senin masum gözlerin Maya, en kötüsünü bile durduracak.

Annemin bir masal kahramanından bahseder gibi kulağıma fısıldadığı sözler zihnimde can bulunca duruşumu dikleştirdim.

Daha önce hiç giyinmediğim özgüveni sırtlarken gözlerimi o derin karanlık gözlere odaklayarak "Uzak dur benden!" dedim. Kelimeler ağzımdan su gibi kolay akmıştı. Dahası karşımdaki iri cüsseli adam sanki kendi kontrolünün dışında birkaç adım geriye çıkmıştı.

Kaşlarını hiddetle çatıp "Bunu nasıl yaptın?" diye kelimenin tam anlamıyla tısladı.

Sonra ben daha nasıl olduğunu anlamadan, yanıma yaklaşmaktan çekinmeden demir gibi soğuk eliyle bana sersemletici bir tokat attı. Nedenini bilmiyordum, bir neden ihtiyacı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

var mıydı onu da bilmiyordum ama sert bir tokattı ve beni diğer ağaca kadar acı içinde savurdu. Çarpmanın etkisiyle iyice sersemledim ve artık gözlerime söz geçiremedim. Bilincimi kaybetmek üzereyken köpeğimin acı dolu iniltisini duydum ve yeniden gözlerimi araladım. Yanı başıma düşmüş ve ölü gibi yatıyordu. Ölü gibi...

Ellerimin ikisi de bomboştu. Boş ver dedim, o kalemle ne yapacağımı bile bilmiyordum. Arkamdan gelen sesleri duyuyordum ama tepki veremedim. Ne olduğuna bakmak için dönmek istedim ama sanırım ağacın etkisiyle kaburgalarımdan biri kırılmıştı. Tok bir ses ardından öfkeli bir hırlama duydum. Birinin gitgide bana yaklaştığını hissediyordum. Olduğum yerde yutkunurken sıcak bir dalga hissettim. Kötü olan kişi gitmemişti ama gelen kişinin de iyi olup olmadığını bilmiyordum.

"Kızdan uzak dur!" dediğini duydum genizden gelen bir erkek sesinin.

Sesi bir yerden tanıdığıma emindim ancak zihnim hatırlamayacak kadar bulanıktı. Gözlerim titreyerek kapanıyordu, kendimde kalmak için direnmem gerekti.

"Tolunay'ın bebeğini mi kırdık?" Bana saldıran boğuk ses alay eden bir tınıyla meydan okudu.

Tolunay. O buradaydı. İkinci kez. Sebepsiz bir rahatlık içimi sararken belki de güvende olmanın etkisiyle gözlerimi yeniden aralamaya çalıştım.

"İkinci kez söylemeyeceğim," dedi Tolunay.

Artık sesin ona ait olduğunu algılayabiliyordum. Hafif bir gülme sesi işittiğime emindim. Hemen ardından kaburgalarımın üstünde bir el durdu, biraz bastırınca acıyla kısık bir çığlık attım.

"Kırılmış," dedi erkeksi, kalın sesi. "Maya, Tanrı aşkına burada ne işin var, akademinin dışına çıkmaman gerekiyordu!"

Çok biliyorsun sen dercesine elimi göğsümün altına bastırarak doğrulmaya çalıştım, her hareket canımı yakıyordu ama fiziksel acıyla baş edebilirdim. Sonunda yeniden ağaca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaslanabilmiştim, lacivert gözleri müdahale edip etmemekte kararsız kalmış şekilde beni izliyordu.

"Beni avluda bıraktılar. Ben de nereye gideceğimi bilemedim, ormana geldim." Konuşurken söylediklerim bana da anlamsız geliyordu. Muhtemelen o da bu yüzden birkaç dakika boyunca sessizce düşünmeye devam etti.

"Ormanı seçtin," dediğini duyar gibi oldum.

Ağzımı başka bir soru sormak için açacaktım ama nefes alırken bile canım öyle çok yanıyordu ki sadece fısıldamak zorunda kaldım.

"Aslında seni arıyordum."

Bu benliğimden habersiz itirafım beni de şaşırtmıştı. Ağacın gövdesinden destek alarak ayağa kalkmayı başardım. Bir gecede hayatımın bu kadar yörüngesinden kayabileceğine inanmak istemedim. Sadece aptal bir köprüydü işte, aptal işe yaramaz bir köprüydü ve ben düşmek üzereydim. Biri yalnızca yardım etmişti. Yine, hayır dedim. Biri hayatımı kurtarmıştı, kendi elleriyle son verebilmek için.

"Çok bekletmedim umarım." Aniden bu kadar rahat konuşmasıyla gözlerimi kıstım, sesi omurgamda başlayan bir ürpertiye neden oluyordu. Varlığını hemen tanımıştım sanki. Öyle rahat görünüyordu ki can sıkıcı tavrından önce güzelliği bile bir insanı büyüleyebilirdi. Ama beni değil. Bu defa farklı bir şey hissettim, öyle bir dürtüydü ki bu... İstesem şu an canını alabilirmişim gibi geldi ki bunu istiyordum. Yoğun bir saldırganlıkla.

"O dürtü seni av değil avcı yapan şey," dedi düşüncelerimi okumuş gibi. Sesi sakin ama bakışları ciddiydi. Bir şeyler döndüğünün o da farkındaydı. Gözlerindeki rahatsızlık durumdan hoşnut olmadığını gösteriyordu. Bu iyiydi. Ben de hoşnut değildim.

"Eh!" dedim şikâyet eder tonda. "Sanırım oklar bizi başka bir ava yönlendiriyor."

Bağımlıların diğer bir deyişle soğuk varlıkların hislerinin olmadığı söylenirdi, tenleri öyle güzeldi ki dokunduğunuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zaman parçalara ayrılıyorlardı. Hiç kimseye sarılamadıkları için onların duygusuz birer canavar olduğunu düşünüyorlardı. Ben ise bunların hiçbirinin doğru olmadığını düşünüyordum. Tolunay'ın gözlerinde gördüğüm o şeye bir isim veremesem de orada duygu olduğunu biliyordum.

"Maya benimle dövüşmeyi mi düşünüyorsun?" Gözlerime kilitlenen gözleri saf bir alayla parladı. Bu kadar rahat olması ve hayatımı mahvetmemiş gibi davranması sadece benim saklandığım ama kimsenin bulmaya çalışmadığı bir oyunun içindeymişim gibi hissettiriyordu. Her saniye kafamın içinde beynimi kemiren düşüncelere bir yenisi ekleniyor, şüphelerim bir basamak daha yukarıya tırmanıyordu.

"İstersen deneyebiliriz ama sanırım ben düz bir insanım, dövüşerek uğraşmak yerine kolay bir ölüm isterim."

Zihnime işleyen gözlerinden dikkatimi çekerken sesimin hiç titremesiyle gururlandım. Bir adım attı, bu defa gözlerinde de sesinden yansıyan hafif bir alay gizliydi. Tolunay, garipti. Kötü anlamda. Tüylerimi ürpertici bir şekilde garip ve rahatsız edici.

"Küçük hanım intikam istiyor." Melodik sesi bir şarkı söyler gibi çoğaldı, kulaklarımda yankılanıp gözlerimde can buldular.

"Küçük hanım intikamını alacak," dedim hiç tereddüt etmeden kaşlarımı kaldırıp.

Daha önce hiç kimseyle kavga etmemiştim, kimsenin saçını bile çekmemiştim, yine de bir şekilde intikam alacaktım. Öyle değil mi? Benim hayattaki tek kayda değer özelliğim bu değil miydi? Her zaman her şeye hazırlıklı, Maya. Derin bir nefes verdim.

"Ama şu an değil."

Tek kaşı tedbirle alnında özgürlüğünü ilan ederken kolları iki yanına düşmüştü. Üzerinde dar kesim bir ceket ve koyu renk bir pantolon vardı. Teni göz kamaştıracak kadar beyaz, dudakları açık bir pembe tonundaydı. Teninin üzerinde safir gibi parlayan lacivert gözleri dikkat dağıtıcıydı. Sadece gözlerinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bile insanları etkilediğini bilecek kadar dinlemiştim onun hikayesini. Ama bu defa ondan dinlemek istiyordum.

Beni durduran şey tamamen hislerim olmuştu. Ailemi onun öldürdüğünü söyleyen insan yıllardır bana bakan büyükannem. İçimde başka biri başını hızla iki yanına salladı; yıllardır bana yalan söyleyen büyükannem. Huzursuzca yanağımı dişledim. Bu bir çeşit kendime hatırlatma gibi olmuştu. Hayır, ben kimseye güvenmezdim. İçgüdülerim sadece köküne inmeden ağacı kesmemem gerektiğini tembihliyordu ve ben de karşımda duran yaratığın en derinlerine sızmak için uygun anı kolluyordum.

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi birkaç saniye için birbirine bastırıp cesaretimi topladım. Sakin olmam gerektiğini biliyordum. Atacağım herhangi bir yanlış adım sonum olabilirdi.

"Cevapları istiyorum," dedim yumuşak ama kararlı bir sesle. Ne istediğimi biliyor olmam güzeldi. Bu konu üzerinde yoğunlaşırsam dikkatim dağılmazdı.

Dudakları yapmacık bir şekilde alayla büküldü ama yüzü ve gözleri aksini söylüyordu. Eski dönemden günümüze uyarlanmış bir şarlatan izleniminden kendimi alamıyordum. Biraz sonra bir hologram gibi parçalar halinde dağılmasını bekledim. Söylediğim gibi, ben şanslı biri değildim; dağılmadı.

"Bence zaten cevapları biliyorsun Maya," dedi ellerini birbirine kenetleyerek. Sesindeki o yanılgı payını görmezden geldim. Başımı hafifçe yana yatırırken ona bakmayı sürdürdüm, düşüncelerimi ele geçiren tüm o sezileri onun da hissettiğine bir şekilde emindim.

"Aileme ne oldu, gerçekten ne oldu? Anneme, kardeşime?"

"Gerçekten bir kardeşin var mı sence, Maya?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Bu soru benim de kaşlarımı çatmama sebep oldu. Her şey çok hızlı ve kesinlikle beklenmedikti. Bir yanım akademiye dönmek ve beni içine attıkları bu düğümleri çözmek istiyordu ama diğer ve daha baskın olan yanım oraya yaklaşmamam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gerektiğini tekrar edip duruyordu. Bunca yıl sustuktan sonra bana gerçekleri sadece yapmamı istedikleri bir şey olduğu için veriyorlarsa o gerçekleri alıp bir taraflarına sokabilirlerdi.

Nefesimi verirken gerilmiştim. Bilinmezlikten ve kendimle çelişmekten nefret ediyordum.

Ellerini birbirine kenetledi, yavaş hareketlerle sanki bir buz üzerinde kayar gibi volta atıyordu "Hım..." dedi bir elini çenesine kaydırarak. "Torunum bir Avcı olsa..." durdu ve çarpıcı bir şekilde gülümsedi. "Ki şükürler olsun değil."

Acaba bir torunu var mıydı, acaba kaç yaşındaydı? Yalnızca ve en fazla yirmi altı yaşında görünüyordu.

"Eğer ki torunum Avcı olsa ve bunu kesinlikle reddetse, ona bu isteği aşılamak için güzel bir sebep vermek isterdim."

Dikkatlice seçtiği kelimeleri kendi içimde süzgeçten geçirerek tekrar ettim. Gerçekten öyle mi düşünürdü yoksa o da kendi düşüncelerini mi bana empoze etmek istiyordu. Merhaba, hayatıma hoş geldiniz; orada hiç kimseye güvenme.

"Çünkü görülen o ki torunum bu işlerden uzak duracak kadar iyi içgüdülere sahip." Anlamlı bir şekilde gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Bu kadar yeterli mi Maya, benden istediğini aldın mı?"

Başımı düşüncelerimi kovarcasına iki yana salladım. Aramızda belli bir mesafe bırakacak şekilde biraz daha yaklaştı. Gözlerini bakışlarımdan ayırmadan bana doğru adımlar atmaya devam etti. Afallamış bir şekilde gözlerimi kırparken soğuk elini çenemin altına yerleştirdi.

"Sen gerçekten geceye doğanlardansın..." dedi büyülenmiş bir sesle. "Kimseye güvenme Maya, bu işe bulaşacaksan hiç kimseye güvenme."

Ben hayatım boyunca birine güvenebilen biri olmamıştım. Bu saatten sonra aynaya baktığımda gördüğüm yansımaya bile güvenmezdim. Tolunay'da bana tanıdık gelen bir taraf vardı. Gizemliydi ama bundan fazlasıydı. Sanki hayatımın büyük bir kısmında o da varmış gibi. Ya da hayatımın büyük bir kısmında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yer alacakmış gibi. Bu düşünceyi hızla zihnimden uzaklaştırdım. Aynı anda ormanın içinden adımın söylendiği yüksek bağırışlar kulağımıza geldi. Tolunay olduğu yerde duraksadı.

"Avcılar," dedi tek nefeste. "Ses yakından geliyor."

Bir ona bir gelen seslere bakıyordum.

"Gitmem lazım." Aklımdaki milyonlarca soruyu sonraya erteleyerek konuşmayı kısa kestim, beni onunla görmelerini istemiyordum.

"Akademide başarılar," dedi beni bir kez daha şaşırtarak.

Birileri çoktan benim için bir anlaşma imzalamıştı belki de. Geriye bakmadan cesur bir izlenim vermek istedim, kolumu kaldırıp elimi bir kere salladım. Bu şimdilik bir vedaydı ama içimden bir ses Tolunay'ı daha çok göreceğimi söylüyordu. Arkamdan "Tekrar görüşeceğiz, kimseye benden bahsetme ve ne olursa olsun bir daha buraya girme Maya, anladın mı?" diye bağırdığını duydum ama ardıma bakmadan ilerlemeye devam ettim.

Elim korumak ister gibi kaburgamın üzerinde duruyordu. Öylece ormanda dolaşıyormuş izlenimi vermemek için bir ağaç kavuğuna yaslanıp beni bulmalarını bekledim. Sesler daha yakından gelmeye başlamış, biraz önce geldiğim yönde gözlerim bir hareket arasa da Tolunay göz açıp kapayıncaya dek karanlığa karışmıştı.

Başımı geriye atarak sakin nefesler almaya çalıştım. Anlatacak yeterince iyi bir hikayem yoktu ve oklar bana yeniden akademiyi işaret ediyordu.

"Maya."

Acıyı bastırmak için dişlerimi sıkmaya devam ettim. Doruk'un adımı çağıran sesi teslim olmuş bir pişmanlıkla çıkıyordu. Beni o avluda bulamayınca ne kadar endişelendiğine emindim ancak bu beni o avluda bırakıp gittiği gerçeğini değiştirmiyordu. Hızlı ayak seslerini ve adımlarının etkisiyle dağılan kurumuş yaprakları duyabiliyordum.

Ormanın içindeki uğultular bulutların dağılmasıyla birlikte kesilmişti. Şimdi tamamen bir sessizlik hakimdi ve bundan

memnundum. Omzuma yerleşen güçlü ellerini hissettiğim anda kendimi büyük bir güven duygusu ve biraz da öfkeyle geriye doğru çektim.

"Neden buradasın?" diye sordu. Bu soruyu bu gece kaç kez daha cevaplayacağımı bilemeden ona çıkıştım.

"Beni orada bıraktın."

Söylediğimi duymamış gibi başını iki yana sallayarak ayağa kalkmama yardım etti.

"Ne oldu sana böyle?" diye konuyu değiştirdi.

Çamur içinde kalmış halimi göz önünde bulundurursak bu çok da garipsenecek bir soru değildi.

"Onlardan biriyle karşılaştım," diye yutkundum. "Kaburgam kırıldı sanırım."

Sözlerimle birlikte mavi gözleri yoğun bir öfkeyle perçinlenip bir an için öylece nefes almadan bekledi. Kendine gelmesi saniyelerini almıştı yalnızca. Daima soğukkanlılığına hayran kaldığım adamı izlerken ne yapacağımı bilemedim. Ondan gerçekten Tolunay'ı saklayacak mıydım? Doruk'un gözleri hararetli bir şekilde karanlıkta ormanın kolaçan ederken ben dudaklarımı birbirine bastırarak şimdilik bu konuyu açmamaya karar verdim.

"Yine de buraya kadar gelmeyi başardın," dedi. Kaşlarımı çatarak etrafa bakmaya çalıştım. Akademinin ışıkları buradan görünmüyordu, ağaçların arasında kaç kez daire çizmiştim kim bilir.

"Beni orada yalnız bıraktığına inanamıyorum," diye yeniden çıkıştım. Gözlerini kapatıp dudaklarını ısırdı, o sinirden ölüyordu ama doğrusu izleyene muhteşem bir manzaraydı. Ayağa kalktığında benim de elimi tuttu, itiraz etmedim hatta oldukça memnundum. Gözleri temkinli hareketlerle etrafta gezindikten sonra kaşları çatıldı. Bilmediğim bir yerden haber almış gibi endişeliydi.

"Maya geliyorlar," dedi. Ben gece ayazını ensemde hissetmeye başlarken o beni arkasına çekip savunmaya geçmişti bile. Kim diye sormaya gerek duymadım. Cevabı zaten biliyordum.

Soğuklar.

Onunla birlikte etrafa bakınmaya başladım. Ormanın karanlık bir köşesinde el ele duruyorduk. Neden durduğumuzu sormak için ona döndüm. Elimi bırakmadan beni kendine çekip iyice arkasına sakladı.

"Doruk Ilgaz'ı yeniden bizim topraklarımızda görecek miydik?" dedi ince rahatsız edici bir ses. Nereden geldiğini göremiyordum ama Doruk'un sırtını dikleştirdiğini görüyordum. Yanımda duruşu değişmişti. Korumacı pozisyonundan bir şekilde daha saldırgan bir duruşa geçti.

"Bu kadar korkmana gerek yok Sera, sadece geçiyordum." Doruk'un sesi oldukça rahat çıkıyordu. Belki de bu kadar gerilecek bir durum yoktu. İçimdeki gölge tek kaşını kaldırdı.

Ağaçların ardından gelen kadın kahkahasını duydum. Biraz sonra birkaç metre ilerimizde bir kadın belirdi. Uzun bacaklarını saran bordo deri bir pantolon, üstüne de tüyler ürperten siyah kolsuz bir askılı bluz giymişti. Uzun boyunu daha da yükselten yılan derisi topuklu ayakkabıları vardı. Platin sarısı saçlarının önüne düştüğü küçük, kahverengi gözleri Doruk'u süzüyordu.

"Seni görmek her zaman güzel olmuştur, Doruk," dedi rakun gibi boyalı gözlerini bana çevirirken.

Doruk tuttuğu elimi hafifçe gevşetti. "Seni görmek de güzeldi Sera. Şimdi yolumdan çekil." Sakin ama bir şekilde tehditkârdı.

"Sanmıyorum. Bu ufaklık da Efnan olmalı, Ayaz'ınki." Gözleri ayakuçlarımdan başlayıp neredeyse kirpiklerime kadar bir an bile duraksamadan beni süzerken, aşağılar gibi söylemişti soyadımı. Onun bakışlarını yok saymaya çalışarak neler olduğuna kafa yordum. Ayaz kimdi yahu?

Beni sakinleştirmeye çalışan gölge taraf yeniden tek kaşını kaldırdı. Sana öyle demesine izin mi vereceksin? Ona doğru bilmiş bir şekilde gülümsedim.

"Adım Maya," dedim. "Kimsenin bir şeyi değilim."

Doruk tuttuğu elimi hafifçe sıktı. Bu beni daha da cesaretlendirmişti ama belki de gereksiz özgüven beladan başka bir şey getirmiyordu. Kadın rahatsız olduğu belli bir şekilde aramızdaki mesafeyi kapatıp, tam olarak Doruk'a ters kalacak bir biçimde yanıma geldi. Şimdi Doruk ve Sera arasında duruyordum. Elini tereddütsüz saçlarıma götürüp bir tutamı kulağımın ardına sıkıştırdı. Bunu elinin soğukluğunu hissettirmek için yaptığını anlamıştım. Buz gibiydi.

"Çok fazla korkuyorsun, minik bir serçenin kanat çırpışı gibi kalbin." Ağzının kenarıyla rahatsız edici bir biçimde gülümsedi. Gerçekten göğsüm korkuyla kabarmıştı ve bu rahatsız hissettirdi. Ben olduğum yerde titreyince Doruk ne yaptığını bilir bir hamle ile beni geriye çekip Sera'yı metrelerce ileriye savurdu. Kadın çarptığı ağaç gövdesini hızla sarsıp ayağa kalktığında kısılmış gözleri daha da kararmıştı.

"İşte, başlıyoruz," diyerek üstümüze doğru koşmaya başladı.

Şaka yapıyor olmalıydı. Doruk beni kenara itip kadınla deyim yerindeyse ölümüne bir dövüşün içine girdi.

Sera'nın her hamlesi boşa gidiyordu. Öyle zayıf, çelimsiz ve güçsüz biri değildi. Bir yılan gibi hareket edip kıvrılıyor ama Doruk her hamlesini rahatça geriye savuruyordu. Sanki istese kadının kalın boynunu bir hareketiyle kırabilirdi. Gördüklerim, yaşadığım her şeyi daha gerçek kılıyordu. Nasıl bir dünyanın içine düştüğümü şimdi anlamaya başlıyordum. Ve ne kadar dikkatli olmam gerektiğini... İzledikçe fark ettim ki, bu bir kavga değildi. Doruk kadını gerçek anlamda hırpalıyordu. Her şeyi aslında o an anladım, o gerçek bir Avcıydı ve avının karşısında hiçbir şansı yoktu.

"Fetih, birazdan burada olur partiyi kaçırmayacağına eminim," dedi kadın artık karşılık vermeyi bırakmıştı.

Doruk duyduğu sözlerle bir an için sersemledi. Çok kısa bir an için düşündü. Dudakları kayıtsız bir çizgi halini aldığında, Sera'nın göğüs kafesine doğru sert bir tekme atıp yeniden metrelerce ileriye savurdu. Bana dönüp bileğimi kavradı.

Bu defa ben de tehlikeyi en az Doruk kadar hızlı hissetmiştim. Hava öyle soğumuştu ki etrafı gri bir sis bulutu sarmaya ve bizi içine almak için yarışmaya başlamıştı bile. Gelen o kadar kötüydü ki Doruk'un bile kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Fetih kimdi bilmiyorum ama Doruk'un ne kadar tedirgin olduğu açık bir gerçekti. Doruk'un bu kadar hızlı koşabildiğini bilmiyordum, bu da Avcı olmanın getirdiği bir özellik olmalı diye düşündüm. İleride hafif bir ışık görüyordum ama tenimizi ele geçiren soğuk daha önce davrandı.

"Siktir ya siktir!" diye küfrettiğini duydum Doruk'un.

Neler olduğunu anlamadan önümüzde Sera ve üç adam belirdi. Soğuklar hakkında ilk bilgi; Avcılardan daha hızlılar. İkimiz de soluk soluğaydık ama Doruk tartışılamayacak kadar benden iyi durumdaydı. Elimi katlanılamayacak bir sızıyla harmanlanmış kaburgamın üzerinden çekip göğüs kafesime bastırdım.

Biri otuzlu yaşlarda sarışındı, Doruk'tan kısa ama oldukça kaslı ve turuncu sakallarıyla öfkeden kudurmuş gibi görünüyordu. Diğeri yirmi beş yaşından daha büyük görünmüyordu. Kumral çocuğun keskin ve güzel hatları vardı. Yüzü ciddi, neredeyse sıkılmış gibiydi ve bu onu daha ürkütücü kılıyordu. Diğer çocuk on beş yaşlarındaydı ve onun bu kırk kiloluk hali benim bile içimi acıtmıştı. Bu yaşta bir soğuk? Tüylerim diken diken olmuştu.

"Bu kadar erken mi ayrılıyorsun Doruk, onca zaman sonra?" İlk konuşan kumral olan oldu. Elinde ahşaptan bir cisim diğer elinde keskin bir bıçak vardı. Yüzümüze bakmadan elindeki ahşap parçayı biliyor, daha da keskinleştirmek ister gibi tıraşlıyordu.

"Fetih," diye başıyla selamladı Doruk kumral olanı. Eh, en azından adını biliyordum artık, demek ki adamımız buydu. "Bak bir yanlış anlaşılma, bunu ileri seviyeye taşımak olayları olduğundan çok daha karmaşık hale getirecek. Gitmesine izin ver."

Bir an için kaşlarım çatılmıştı. Beni kast ediyor olamazdı. Ona bir bakış attım, gerçekten onsuz gideceğimi mi düşünüyordu? Birde beni sürekli aptal olmakla suçluyordu.

"Çok fazla konuşuyorsun," dedi kumral olan iğrenir gibi yüzünü buruşturarak. "Oradaki küçük hanım da oldukça sıkılıyor."

Geldiğimizden beri hiç yüzümüze bakmamıştı nasıl görüyordu acaba sıkıldığımı. Doruk'u ilk defa bu kadar tedirgin görüyordum.

Turuncu sakallı adam konuştu. "İzin verin bu işi ben halledeyim efendim. Canınız sıkılıyor." Söylediği kelimeler zihnimin içindeki bir süzgeçten akıp giderken yüzümü buruşturdum. Efendim mi? Hadi ama. Kumral olan onu duymamış gibi devam etti.

"Anlaşmayı bozmak için yeterince güzel bir sebep değil, Doruk." Çenesiyle beni işaret etti ve ilk defa kafasını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı. Saniyenin onda biri kadar sürdü, bir nedenden dolayı beni şoka uğratan bir bakışma oldu. Gözleri bir şeyi çözmeye çalışır gibi kısıldı. Bir şeyi ele vermekten çekinmiş gibi açık kahve bakışlarını benden kaçırdı.

"Sadece yolunu kaybetti," dedi Doruk dik duruşundan taviz vermeden. "Hemen gidiyoruz ve asla tekrarının olmayacağına kefil oluyorum." Hızlı bir şekilde ama rahatsız olduğu belli şekilde soludu. Hiçbir şey anlamamıştım. Kumral olan çocuğun beni bu kadar basitleştirmesi sinirime dokunmuştu. Ne saçmalık ama.

"Kızı bırak, o kaderini çizdi. Seni bir daha bu topraklarda görürsem senin de kaderini çizerim." Sesi öyle tehditkârdı ki, bakışlarımı sıyırıp yeniden elindeki ahşap şeyle ilgilenmeye başladı kumral olan. O an gece boyunca tuttuğum bütün korku dışarı çıkmış ve bizimle birlikte duran herkes de bunu hissetmişti.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Doruk keskin bir çizgiyle belirterek. Beni bırakacağını bir an bile düşünmemiştim ama açıkçası beni neden istediklerini de anlamıyordum. Gerçekten anlamıyordum ve bu büyük oranda canımı sıkıyordu. Neyin içine düşmüştüm ben böyle?

Kumral olan yeniden kıpırdamaya başladı. Bu rahatsız olduğunu belirten bir kımıldamaydı.

Düşündüklerimi yanıltmadan "Sıkılmaya başladım," dedi. "Tazı, kızı al." Turuncu sakallı adam hiç tereddüt etmeden üzerime doğru bir hamlede bulundu.

Doruk beni yeniden arkasına saklayıp bir adım geri çekildi. "Fetih, onu hemen durdur!" diye tısladı.

İtiraf ediyorum bir an için ben bile korkmuştum. Sera'yı kolayca alt edebilmişti ama kız şimdiden toparlanmış görünüyordu. Yine de üç kişiyle baş edebilir miydi?

Elebaşı gibi görünen kumral olandan bir tepki gelmedi. Sera hırlar gibi bir ses çıkardı. Turuncu sakallı bir adım daha gelince Doruk lanet okuyarak adama kuvvetli bir yumruk attı. Çok kararsız yumruğu adamın alnını sıyırıp birkaç adım geriye itti. Ancak adam hiç sarsılmış görünmeden üstüme doğru gelmeye devam etti. Bu defa ilk hedefi Doruk oldu, karın boşluğuna bir tekme savurdu ama Doruk hızlı davranıp kendini benimle birlikte geriye çekmişti. Adamın çenesine doğru bir tekme atarken kumral olan hala elindeki şeyle ilgileniyordu. Sera öne atıldı, bana doğru gelirken gözlerim irileşti. Neredeyse boynuma atılacakken Doruk onu çenesinden kavrayıp benim gözlerime bakmaya zorladı.

"Maya, başını kaldır!" diye emretti.

İçimde mahkûm edilmiş gölge bile bana alayla bakıyordu. Başımı omzunun altında sakladığım yerden kaldırdım. Kadının küçük gözlerine istemeye istemeye bakmıştım.

"Bak," dedi Doruk, zaten bakıyordum. "Sera bu Maya Efnan. Ve sana yemin ederim senin sonun olacak." Kelimeler dudakları arasından öyle bir döküldü ki söylediklerine ben bile inandım. Doğruluğundan şüphe etmek aptallıkmış gibi geldi.

Yüzünü bana çevirmeden "Onunla konuş Maya," dedi.

Doruk'un neyden bahsettiğini aşağı yukarı anlamıştım ama asıl sorun bunu yapıp yapamayacağımdı. Kadın biraz sonra

Doruk'un elinin arasından kaçacak ve yırtıcı bir hayvan gibi üzerime atılacak gibiydi.

"Bunu yaparken tam gözlerinin içine bakman gerekiyor. O şekilde etkili olur." Kaşlarımı çatarak sesin geldiği yöne baktım. Bunları söyleyen kişi Tolunay'dan başkası değildi. Sesi sıkılmış gibi çıkıyordu, bana öyle bir baktı ki lacivert gözleri bağıra bağıra aptal diye haykırıyordu. Evet, Maya Efnan'ın aptal olduğunu düşünenler kulübüne hoş geldin.

"Partiye geç kaldın Ayaz," dedi Sera çenesi hala Doruk'un parmakları arasındayken.

"Ayaz mı?"

Kızı duymazdan gelip "Doruk, Maya'yı al ve git," dedi Tolunay.

Kumral olanın ağzının kenarıyla güldüğünü gördüm.

"Senin için artık tahttan inme vakti, Tolunay," dedi başını yavaş hareketlerle kaldırıp.

Tolunay gülümsedi. "Son ana kadar tadını çıkarmalıyım o halde." Yüzü tehditkâr bir gölgeyle karardı. Lacivertleri bu mesafeden bile kararmış görünüyordu. "Herkes inine dönüyor bu parti burada bitti."

Uyarıcı sesi net ve tehditkârdı. O kadar iri görünmemesine rağmen herkes üzerinde garip bir şekilde etkili olmuştu. Kimsin sen hayatımın bir anda tersine dönmesini sağlayan kurtarıcı?

Doruk hiçbir şey söylemeden elimi tutup ardına bakmadan yürümeye başladı. Ben kararsızlıkla omzumun üstünden Tolunay'a bakıyordum. Onu öylece onlarla bırakmak içime sinmemişti ama başıyla beni onaylayınca buranın onun toprakları olduğuna ikna olup yürümeye koyuldum. Canıma minnetti.

"Maya sen iyi misin?" diye soludu Doruk, parmakları yüzümde dolaşmaya başladı. Elini kendine doğru çektiğinde parmaklarında benim olduğunu anladığım kan lekeleri vardı.

Bir an için neden böyle bir soru sorduğunu anlamamıştım ama saniyeler içinde görüş alanımdan mavi gözleri çıkmış, zihnim kendini karanlığa teslim etmiş gibi kollarına yığılmıştım.

3. BÖLÜM

SONUÇLAR

Başımı hafifçe kaldırıp bedenimi inceledim, üzerimde oldukça kısa, temiz bir şort ve kolsuz bir tişört vardı. Çıplak değildim, şükürler olsun. Kaburgam elbette hissettiğim gibi hasar görmüş, bandajla sarılıydı. İlk acıyı anımsamak yüzümü buruşturdu, şimdi biraz daha iyi hissediyordum. En azından yırtılma hissi yoktu. Dirseklerimden destek alıp doğrulduğumda o keskin acıyı hissetmedim.

"Nasıl hissediyorsun?" Kapının açıldığı yöne doğru başımı çevirince istemsizce kaşlarım çatılmıştı. Doruk biraz tereddütlü şekilde içeriye girip odayı kolaçan etti.

"Yalnız bırakılmış gibi," dedim tek seferde. Bu içine sığındığım gecenin bana daha neleri getireceğini bilmiyordum ama artık başladığını biliyordum.

"Hala aynı konu mu?" Bıkkın bir nefes verip pencereyle arama girdi. Gergin ve sinirli görünüyordu. "Maya seni yalnız bırakmadım, seni seçimini yapman için bıraktım." Mavi gözleri kuşkuyla kırıştı.

"Bu herkese yapılan bir test ama Tanrı aşkına sen seçeneklerin dışına çıktın. İlk gün akademiye gelen herkesi avluda yalnız bırakır ve seçimini yapmasını bekleriz. Avcı olmaya hazır olmayanlar koridora geri dönerler, hazır olanlar Armi'nin gittiği yolu takip eder." Derin bir nefes alıp bana anlamsız gelen bir hayranlık ama dudaklarına sıkışmış bir öfkeyle devam etti.

"O ormana giren hiç kimse olmazdı. Aramızdan çok azı senin gibi baş kaldırabilmiş ve ormana gitmeye cesaret edebilmiş. Ama aralarında hiç dönen olmamış. Sen ise ilksin." Hayranlık dolu olsa da söylediklerinin üzerinde çok durmadım. Başım gerçekten bu kadar şiddetli ağrımıyor olsa bu konu beni daha çok etkiler miydi diye merak ettim ama cevabını zaten biliyordum. İnsanların genel olarak ilgisini çeken hiçbir şey benim odağıma girmiyordu. Daha ne kadar kötüye gidebilir diye düşünmeme fırsat kalmadan berbat başlangıç hikayem bir kabusa dönüyordu.

"Dediğim gibi Maya, sen kurtulan ilk kişisin." Sesi heyecanlıydı. Bunun benim için bir şey ifade etmesi mi gerekiyordu? Çünkü hiçbir şey ifade etmemişti. Kocaman, yüzünü aydınlatacak şekilde gülümsedi. Doruk gülümsemesiyle, benim Doruk'umun gülümsemesiyle... Bir an için mavi gözlerinde kaybolan öfkem dindi. Sonra yine kendime geldim.

"Üç gündür herkes seni konuşuyor ve uyanmanı bekliyor." Söyledikleriyle birlikte dikkatim düşüncelerimden ayrılmıştı. "Dur bir dakika," dedim. "Üç gün mü?"

"Evet sana morfin veriyorduk, ağrıların yüzünden ve kaburganın doğru kaynaması için. Uyuyordun." Bu, hissettiğim açlığı ve başımı döndüren sersemliği açıklıyordu.

"Buradan çıkmak istiyorum."

"Elbette," dedi anlayışla.

Ayağa kalkarken kaburgamda küçük bir sızı hissettim, istem dışı inleyince Doruk kolumdan tuttu. Ama ben inatçı ve gururluydum, kolumu ondan kurtardım ancak bu hareketim onu da öfkelendirdi. Doruk hiçbir zaman tavır yapılabilen biri olmamıştı. Ciddi sinir problemleri vardı ama bununla gram ilgilenmiyordum, davamda haklıydım. Yine de peşinden gittim.

Artık bir amacım olduğuna göre inat uğruna hayatımı riske atmamalıydım. Kaburgamdaki sızı bu sözleşmenin imzasıydı. Akademide kalmayı anneme gerçekten ne olduğunu bulmak

için kabul etmiştim, tabii bunu Tolunay ve benden başka kimse bilmiyordu. Bu doğrultuda devam etmeliydim, zaten ufukta gidecek daha iyi bir yer görünmüyordu.

Etrafı inceleyecek kadar kendimde değildim. Hala sersemlemiş ve yarı yarıya sarhoş hissediyordum. Büyük bir salondan geçmemiz dışında pek bir şey seçememiştim. Belli bir süre asansörle çıktıktan sonra, uzun bir koridora girdik. Doruk benim için bir kapının açılmasını sağladı ve önden geçmem için kenara çekildi. Kibarlığına göz devirmemeye çalıştım. Biraz sonra bana yemek bulması gerekecekti ve onu sinirlendirmeyi gerçekten istemiyordum. Sinirli olan bendim ve şimdilik öyle kalmalıydı.

"Maya, bu Armoni. Armoni sen zaten Maya'yı tanıyorsun." İçeride bekleyen sarı saçlı kıza gülümsedikten sonra gözleri yeniden bana döndü. "Bir süre dinlen sonra yine uğrarım. Armoni sana yardımcı olacak." Sesi öyle gergindi ki sözcükler adeta bir yay gibi fırlıyordu dudaklarından. Bir şey söylemedim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Gerçekten ama gerçekten muazzam bir başlangıç. Doruk'u başımla onaylayıp koridorda uzaklaşmasını seyrettim.

"İçeri gir," dedi kız buz gibi sesiyle. Eh, anlaşılan yeni arkadaşımla pijama partileri veremeyecektik, oysa ben ne çok isterdim onun saçlarını taramayı!

"Yeni dönem Avcıların eğitimiyle ben ilgileneceğim. Çok karmaşık değil, yarın sabah eğitim programını alacaksın ve talimatlara uyacaksın, odada ihtiyacın olacak her şeyi bulabilirsin." Onu dinlerken yanağımın içini dişleyerek kapının önüne atılmış gibi hissetme dürtümü kontrol etmeye çalıştım. Başımla onayladım ve odadaki tek yatağa yavaş hareketlerle oturdum, ayakta durmak canımı yakıyordu.

Sessizce durmuş sanırım odayı incelemem için bekliyordu. Etrafıma göz gezdirdim ama burası kesinlikle sıcak bir yer değildi yani ısı olarak demiyorum, burası soğuk dekorlu bir odaydı. Duvarlar buz mavisi, her yer kesinlikle çok fazla temiz

ve düzenliydi. Gözlerim yeniden ona takıldı. Armoni boyu bir yetmişten bile fazla, ince belli ve kalçasına kadar dümdüz sarı saçlara sahip ıslık çalınacak türden bir kızdı. Bembeyaz teni sert, pürüzsüz ve soğuk görünüyordu. Ela gözlerini çevreleyen kahverengi kirpikleri ve gülkurusu dudakları vardı. Onu incelediğim fark edince tek kaşını kaldırdı. O da beni inceliyordu ama sanırım gördükleri pek hoşuna gitmemişti.

Benim boyum bir altmış beş kadardı, zayıftım. Omuzlarıma kadar gelen saçlarım, siyah gözlerim vardı. Bu kadar. Kıyafetlerime üstün körü bir göz gezdirdim. "Yanıma bir şeyler alma fırsatım olmadı," dedim sessizlikten rahatsız olup.

Bu garipti, bulunduğum her yerde daima insanlar benim sessizliğimden şikâyet ederdi.

"Önemli değil. Dolabında ihtiyacın olan her şey zaten var." Söylediklerini tekrar etmişti.

Gözü bir süre ince bileğindeki altın rengi saatte oyalandı. Başka bir şey sormadığı için memnundum. Sanırım soğukluğu da zamanla çözülebilirdi ya da çözülmezdi. Çok da önemli değildi. Kendime başka bir en yakın arkadaş istemiyordum.

Aslına bakılırsa, ben kulaklığıyla sonsuza kadar mutlu yaşamak isteyen o kızlardandım. Herkesin garipsediği bir sessizliğim vardı. Çok fazla konuşmayı sevmezdim, büyürken etrafımda konuşacak pek fazla kişi olmadığından muhtemelen... Mezarlıklarda kimse sizin konuşup konuşmadığınızı umursamazdı. Tek tek uğurladığım sevdiklerim gibi toprağa karışan sesim yok olmuş, dilim lal kesilmişti. Ve ben de o garip kız olmuştum. Kocaman gözleriyle etrafını inceleyen ve insanların yaptıkları o şeyi neden yaptıklarını anlamaya çalışan ufak kız. Canının acısını sıktığı dişlerin arasında çiğneyip, yutmaya çalışan...

"Çok soru sorulmasından hoşlanmam. Talimatların hepsi hazır şekilde sana verilecek. Kendini yaraladığın için muhtemelen herkesten geride kalacaksın." Gözleri doğrudan ve hiç kırpılmadan gözlerimi hedef alıyordu. Doğrusu, Armoni

o cezbedici güzelliğinin yanında karanlık bir yolda karşılaşmak istemeyeceğiniz türden biriydi.

"Burada kahve bulabileceğim bir yer var mı?" Artık susuzluk ve açlık beni iyice esir almıştı.

"Takip et, sana göstereyim."

Abartılı bir hevesle ayağa kalktım. Koridordan çıkıp asansöre doğru ilerledik. Armoni birkaç tuşa basıp şifreyi girdi ve bizi başka bir koridora çıkardı. Tek kapılı olan yerden renkli bir odaya girdik. Burası kelimenin tam anlamıyla sıcak bir yerdi. Kocaman bir televizyon, yüzümü buruşturacağım kadar pembe ve mor renklerde bir koltuk takımı, yerlerde de renkli puflar vardı.

"Burayı da istediğin zaman kullanabilirsin. Hemen şurada..." Pencerenin karşısını gösterdi. "Bir kütüphane var istediğin kitabı alabilirsin her zaman açıktır."

İşte bu gülümseten bir haberdi.

Açık bir kapıdan içeri girdi, peşinden girdiğim yer oldukça büyük bir mutfaktı. Seçebildiğim üç tane buzdolabı ve iki tane de bulaşık makinesi vardı.

"Orada kahve türü istediğin her şeyi bulabilirsin. Ve dolaptan da öyle. Burada da gördüğün her şeyi kullanabilirsin." Derin bir nefes verip omuz silkti.

"Çok teşekkür ederim, Armoni."

Herhangi bir yerde yabancı olmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da birine yük olmaktır. Önemli değil, der gibi elini silkti.

"Odayı tek başına bulabilirsin değil mi?"

"Evet, evet. Teşekkürler," dedim tekrar. Başıyla onaylayıp beni yalnız bıraktı. Buna büyük oranda memnun oldum. Bende onu rahatsız eden bir şey varmış gibi davranıyordu ama bunun üzerinde duracak kadar insanların hakkımda ne düşündüğüne önem veren biri değildim ben.

Dolaptan pratik birkaç şey atıştırıp doyduğuma emin olduktan sonra kahveye uzandım. Fırının oradaki harika kokan

kurabiyelerden birkaç tane almayı da ihmal etmedim. Sanırım kahvemi içmeye odamda devam edebilirdim.

Biraz da olsa ferahlamak adına dolaşma kararı aldım, asansörle yeniden aşağı indim ama önce arkama bakıp bloğun yerini ve etrafındaki sarmaşıkları dikkatle inceledim. Kaybolmak istemiyordum. Sonra rüzgâra doğru yavaş adımlarla yürüdüm. Gözlerim yarı kapalı halde düşüncelere daldım. Büyükannem ve Dila ne yapıyordu acaba, beni hiç aramamışlardı. Zaten telefonum bende değildi ama isteseler bana ulaşabilirlerdi. Doruk'tan haber alıyor olmalılardı. Ya da belki benden kurtuldukları için seviniyorlardır. Daha önemlisi ben bu kahrolası yerden nasıl cevaplar bulacaktım?

"Maya burada ne yapıyorsun?" Doruk yanında Armoni ile birlikte odamın da olduğu bloktan çıkıyordu. Gözlerim onun maviliğini teğet geçip Armoni'nin bir şekilde tanıdık gelen ama bariz bir rahatsızlık veren ela gözlerinde takıldı.

"Hava alıyordum," dedim sol kolumu esintinin hiddetiyle göğsümde birleştirip. Hareketle birlikte kaburgam sızlasa da yüzüme yansıtmamaya özen gösterdim.

"Gel hadi." Bana doğru uzattığı eline birkaç kısa saniye bakıp derin bir nefes verdim. Temkinli adımlarla elimi onun sıcacık avucunun içine bırakıp beni kafamın içindeki karmaşadan kurtarmasına izin verdim. Hemen yanımızda duran Armoni'nin gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize kaydı ama fark edilmeyecek kadar kısa sürede bakışlarını benim gözlerime çevirdi.

Blokların arkasında ufak çaplı bir site vardı. Küçük ama iki katlı birer villa olduğu belli olan birkaç evden en sonda olana doğru yürüdük. Doruk zil olması gereken yerde bulunan ekrana parmaklarıyla birkaç şey tuşladıktan sonra kapı açıldı.

Gözlerim kasvetli gökyüzünün altında etrafı incelerken "Burası da neresi?" diye sordum. Sesim istem dışı huysuz çıkıyordu. Kendimi orada bir fazlalık gibi hissetmekten alıkoyamıyordum.

"Burası..." dedi Doruk gülümseyerek. "Benim evim."

Bakışlarım onun esmer bir canlılıkla parlayan yüzünde gezindi. Köşeli uzanan çenesinin üzerinde dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Burnu neredeyse kemerli gelecek şekilde bana bakarken kim bilir kaçıncı defa gözlerine bakmayı es geçmiştim. Doruk Ilgaz'ın gözleri beni her defasında yüksek bir voltajla çarpan bir elektrik akımı gibiydi. Onun peşinden içeriye süzülmüştüm. Doruk da akademideki odalardan birinde kalıyordur diye düşünmüştüm ama kendine ait bir dairesi vardı. Girişimizle birlikte aydınlanan daireyi incelemek için gözlerimin ışığa alışmasını beklemek zorunda kaldım.

İçerisi Doruk'a uygun şekilde sade tasarlanmıştı. Nefes kesici derecede hoş olan salonla mutfak birleşikti. Duvarların açık bir krem rengine sahip olması koyu renk eşyalarla hoş bir tezatlık yaratmıştı. Çok fazla eşyası yoktu, plazma bir televizyon ve siyah kadife köşe koltuktan oluşuyordu. Mutfak abartısızdı. Siyah bir mermerden yapılmış tezgâhın üzerinde birkaç kupa dışında hiçbir şey yoktu. Bir de bar masalarını andıran yüksek bir ada tezgâhı vardı. Üst kata çıkan merdiveni gördüm ama yukarıya bakmadım.

"Gel," dedi. Hala elimi tutuyordu ve bu gitgide alışkanlık yapıyordu. Beni koltuğa oturttuktan sonra cebinden cep telefonunu çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı. Armoni de hemen arkamızdan gelmiş ama oturmak yerine mutfak kısmına dolaşmış, alışkın olduğu belli şekilde hareket ediyordu. Bu manzara bir an için ağır kuvvetle yutkunmama ve nefesin genzimi yakmasına neden oldu.

Armoni ve Doruk arasında bir şey olmadığına bir şekilde emindim, biraz önce onun yanında benim elimi tutmuştu, asıl canımı sıkan Doruk'un benden ayrı geçirdiği onca zaman boyunca bir başkasıyla bu denli yakın arkadaşlık kurmasıydı. O an birinin onun sevgilisi olmasından daha çok canımı yakacak şeyin onun dostluğunu kazanması olduğunu anlamıştım. Derin bir nefes alarak Armoni'nin uzattığı kahve fincanını hafifçe tebessüm ederek avucumun içine aldım. Nedenini bilmediğim bir titreme ve soğuk ürperti içinde çalkalanıyordum.

"Ormandan nasıl kurtuldunuz?" Armoni koltuğa olabilecek en zarif şekilde yerleşip bacak bacak üzerine attı. Kahve fincanından sert bir yudum alıp Doruk'un cevaplamasını bekledim.

"Kral geldi, Maya'ya karşı bir ilgisi var anlaşılan." Sesi alaycı çıksa da kaşlarını çattı ve düşünmeye başladı. Söylediklerini bende de düşünme güdüsünü tetikliyordu.

"Beni aydınlatır mısın artık neler oluyor?" diye sordum. Bilinmezlik bir yere kadar katlanılabilirdi ama bu kadarı bana bile fazlaydı.

Önce birbirlerine baktılar sonra derin bir nefes alıp sakince Doruk başladı.

"Ayaz, yani senin bildiğin Tolunay, Soğukların varisi. Onlar çok eskilerden gelen varlıklar olduğu için belli bir hiyerarşide yönetiliyor. Ama şu sıralar kendi aralarında sallantıdalar." Kaşlarını çatıp bakışlarını yeniden elindeki siyah kuplu fincana çevirdi. Düşündüğü bir şeyler yerine oturmuş gibi devam etti. "Ayaz'ın taht konusunda tek seçenek olmadığına dair söylentiler var. Fetih şu anda sadece bölgesinin lideri gibi ama Ayaz'dan daha güçlü ve gitgide daha çok yandaş topluyor. Onu tutan tek şey hala Ayaz'a sadık olan kesim. Fetih çok akıllıca adımlar atıyor ama çok sürmeden Ayaz'ı tahtından edecek gibi. Kendi aralarında olduğu gibi bizimle de bazı anlaşmaları var," dedi.

Armoni araya girdi. "Tek bir basit kural..." dedi gözlerini suçlar gibi üzerime dikmekten bir an bile suçluluk duymadan. "Biz onların bölgesine, ormana, öylece dalamayız."

İrkilmiştim ama gözlerimi ondan ayırmamayı başarmıştım.

"Burada öylece Soğukları avlamıyoruz," diye yumuşak bir sesle araya girdi Doruk. "Onlar insanlardan uzak durduğu sürece biz de onlardan uzak dururuz. Bir tehdit oluşturduklarında kıdemli Avcılar gider ve duruma müdahale eder. Biz sadece kendimizi ve -elbette- insanları korumak için burada savunma eğitimi alıyor ve tarihimizle ilgili bilgiler ediniyoruz." Yüzünde kocaman ve bulunduğu durumdan hoşnut

görünmeye çalışan bir gülümseme vardı ancak ben o gülüşün ardındaki isteksizliği bir kez daha yakalayabilmiştim.

"Tarih boyunca Avcı ve Soğuk savaşları sürmüş. Biz uzun bir süredir sakin bir dönem geçirdik ama bu sıralar kendi içlerinde yarattıkları gerilim bizi de etkileyecek gibi görünüyor. Bunu göreceğiz." Armoni daha çok kendi kendine düşünür gibi gözlerini kısmış boşluğa dalmıştı.

Kahveden bir yudum daha alırken yeniden konuştum. "Bütün bunların nasıl başladığını eğitimlerde mi öğreneceğim?" İkisi de anlamadığım bir şekilde birbirine bakarak sırıttı. Ben yüzümü astım. Bu cidden hoşuma gitmiyordu ama.

"Neden onları öldürüp sorunu kökten çözmüyorsunuz?" Sorduğum sorunun kulağa ne denli vahşice geldiğini biliyordum, sadece merak beni gafil avlamıştı.

Armoni elindeki kupaya bakarak kaşlarını çattı. "Bu o kadar basit değil," dedi sadece.

"Bir Soğuğu öylece öldüremezsin," diye araya girdi Doruk. Dirseklerini açtığı bacaklarının üzerine yaslamıştı. Konudan hoşnutsuzluğu kırışmış kaşlarına da yansıyordu. "Öldürdüğün Soğuğun hesabını vermen gereken bir mahkeme var. Onlar da aynı şekilde öldürdükleri Avcı için hesap vermek zorundalar."

Yine kafamda milyonlarca soruya neden oldu.

"Nasıl bir mahkeme?" İstemsizce kaşlarım çatıldı. Tüm bunların içinden nasıl çıkacaktım bilmiyorum sadece karşımda kim olduğunu, kiminle yüzleşeceğimi öğrenmek istiyordum.

"Biz onlara Yönetim diyoruz. Avcı ve Soğuklardan oluşan bir yüksek kurul."

Gözlerim duvarın üzerindeki açık gri renkteki saate takılmıştı. Zamanın bu kadar hızlı geçmesi artık şaşırtıcı gelmiyordu. Bazen kurdukları bir cümleden sonra saatlerce onun üzerine düşünüyormuşum gibi hissediyordum. Evin içinde kapının çaldığını gösteren bir zil çınlayınca Armoni ve Doruk birbirlerine baktılar. İkisi de en az benim kadar yorgun görünüyordu. Kapıyı açmak için kalkan Armoni oldu. Eve aşina

olduğu oldukça belliydi ve bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu emin değildim.

Kahve kupasını avuçlarımda kavrayarak koltuğa yaslandım. Hareketim Doruk'un gözünden kaçmamıştı, hatta bir şey söylemek için hareketlendi ama içeriye giren yeni bir kişiyle daha dudaklarını kapatmak zorunda kaldı. Tüm o saniyeler boyunca onu ne kadar özlemiş olduğumu düşündüm, ona karşı hissettiğim her şey zehirli birer iğne gibi kalbime batıyordu. Bütün dolaşım sistemimde o vardı, o ve bütün zaman boyunca bırakıldığım onsuzluk...

Doruk yeni gelen konukla selamlaşmak için ayağa kalktığında ben sadece kahvemden bir yudum alıp başımla selamladım. Etrafımda bu kadar çok insan olmasına alışkındım ama onlara bir samimiyet göstermemi bekliyorlarsa durum değişirdi.

"Mirza Kara, senin tarih eğitmenin olacak aynı zamanda eğitmenlerin yöneticisi. Programları ayarlayan kişi," diye açıkladı Armoni.

Otuzlarının başında görünüyordu, siyah ve oldukça dolgun saçları düzgünce taranmıştı. Doruk kadar olmasa da uzun boyluydu, zayıf ama fit görünen, beyaz tenli bir adam. Siyah çerçeveli gözlüğünün ardından kısık gözleriyle bana gülümsüyordu. Üzerinde siyah bir takım elbise, içinde gümüş renk yeleği vardı. Ceketini sandalyenin hemen arkasına astı, beyaz gömleğinin kollarını kıvırırken Armoni'nin yanına oturdu.

"Eğitim programını hazırladık bile Maya," dedi tok bir sesle. Ensemi kaşırken doğru kelimeleri aradım. Dudaklarımdan çıkmak isteyen yegâne kelimeler sadece burada olmak istemediğimle ilgiliydi.

"Teşekkür ederim."

"Buraya kadar bunun için gelmedin sanırım." Doruk kendine bir fincan daha kahve alırken mutlu görünmüyordu. Mirza'nın gözleri bana kaydı, onun da ruh hali daha karamsar bir şekilde gölgelendi. Ellerimden destek alarak doğruldum.

"Ben gidip biraz dinlensem iyi olacak."

"Hayır," dedi Doruk tek seferde. "Kalıyorsun."

Armoni kendi içinde bir homurtu çıkardı. "Doruk," diye uyardı ama Doruk onu duymazdan geldi. Mirza tarafsız kalmayı tercih ederek bacak bacak üzerine attı ama her hali bu durumdan rahatsız olduğunu açıklıyordu.

"Sorun değil," dedim gülümsemeye çalışarak. "Biraz dinlensem cidden iyi olacak."

Rahat bir hareketle tişörtünü düzeltip yanıma geldi. Beni omuzlarımdan tutup yeniden koltuğa oturmamı sağladı.

"Sana ne söylemiştim ben?" Bu ses tonu karnımda sağlam bir tekme yemişim gibi beni afallatıyordu. O an bana söylediği her şeyi unutmuştum. Kirpiklerini düşürerek hafifçe gülümsedi. "Bu şeyin tek bir iyi yanı olacak, o da her zaman yanımda olacak olman." Nasıl nefes alındığını hatırlamaya çalışıyordum. Dudaklarını yalayıp halime gülmemek için yanıma çekildi ve beraberinde beni de kanepeye oturttu. Şüpheli bakışlarla kaşlarımı kaldırdım.

"Bir sorununuz var gibi görünüyor," dedim.

Armoni aniden ayağa kalkarken endişeli görünüyordu. "Senin bir sorunun var aslında."

Durduğum yerde gerildim. Gözlerim hemen yanımda sakince oturmaya devam eden Doruk'a döndü.

"Herkes ormanı seçtiğini duymuş," diyerek yumuşak bir ses tonuyla Mirza araya girdi. Hareket etme içgüdüsüyle ellerimi kucağımda birleştirdim. Bunun başıma bela olacağı belliydi ama nasıl olacağı konusunda büyük merak içindeydim.

Daha geleli dört gün olmuştu ve ben bu sürenin üçünü uyuyarak geçirmiştim ama başımda bela eksik olmuyordu.

"Sana bahsettiğimiz şu mahkeme..." dedi Doruk derin bir nefes alırken. Ses tonundaki bir şey beni huzursuz etmişti. "Seni test etmek istiyorlar." Göğsüm sıkışıp yanmaya başladı. Testlerden hoşlanmazdım, kişisel olanlardan hiç hoşlanmazdım. Gözlerim etrafta rahatsız bir şekilde dolaşmaya başladı.

"Senin bir Yıkıcı olduğunu düşünüyorlar." Mirza bunu söylerken kollarını göğsünde kavuşturdu, bu savunma pozisyonu beni daha çok germişti. Armoni alaylı bir homurtu çıkardı. Neden böyle davrandığını bilmiyordum. Sorular sormak yerine lafın akışını beklemeye başladım.

"Geceye doğanlardan biri olduğunu düşünüyorlar." Doruk gözlerini kısarak tepkimi ölçmeye çalıştı. "Onlar, Bağımlıları kontrol edebilir."

Sözler kafamın içinde birkaç kez döndü dolaştı. Birbirimizin gözlerine kilitlenmiş bir biçimde uzun süre sessiz kaldık. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum ama kontrol etmekle ilgili birkaç şey hafızamı kurcalıyordu.

Odayı ağır bir hava kaplamış, korku boğazıma batmaya başlamıştı. Geceye doğmakla ilgili bir şey bilmiyordum ama gecelerin sonu olmadığı konusunda emindim.

"Ne zaman?" diye sorabildim sadece. Başımı kaldırdım ve her şeye isyan eden bir şey söylemek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Buraya asla gelmemem gerektiğini biliyordum.

"Havalara girme hemen," dedi Mirza ortamı yumuşatmaya çalışır gibi. "Yıkıcı olman neredeyse imkânsız."

O, bu cümleyi kurarken Doruk ve Armoni birbirine baktı, yüzlerini incelemeye ihtiyacım yoktu, imkânsız olan şeyler genelde hep benim başıma gelirdi.

"Bir iki saat içinde gitmemiz lazım." Armoni'nin soğuklukla terbiye ettiği ses tonu yumuşamıştı. Neredeyse bir fısıltı gibi çıktı kelime dudaklarından. Ayağa kalkıp ifademi korumaya çalıştım. Terlemiş avuç içlerimden tişörtümü düzeltir gibi kurtulmaya çalıştım.

"Tamam," dedim donuk bir şekilde.

Hepsi farklı bir tepki vermemi bekler gibi yüzüme bakıp duruyordu, genel olarak insanların beklentilerini karşılamıyordum bu yüzden bunun üzerinde durmadım.

ᔓ

Araba sarsıntılı bir şekilde yolda durdu. Doruk'un direksiyonu kavrayan elleri kasılmıştı ama hızlı bir şekilde el frenini çekti.

"Neden durduk?" diye ilk soran Armoni oldu. Cevabını anlamak için Doruk'a baktım ama yolun karşısında bekleyen siyah araba daha açık bir yanıt oldu. Arabanın etrafında kimse yoktu, saniyeler içinde Ayaz Tolunay arka kapıdan çıkıp ilk önce etrafa bakındı. Onun gözlerini takip ettiğimde etrafa dağılmış adamları olduğunu gördüm ve buna istinaden bedenim Soğuklar'ı hissettiğimde peyda olan o tepkiyi verdi.

"Sanırım dışarıya çıkmalıyız," diye ilk sessizliği bozan ben oldum. Hava aniden daha da gerginleşmişti. Doruk ve Armoni'nin bu durumdan rahatsız olduğu açıktı.

"Çıkamayız," dedi Armoni. Omzumun üzerinden dönüp ona baktım. Kaşları daima olduğu gibi çatıktı. Gözlerinde alaycı bir ifade belirdi. "Kral seninle konuşmak istiyor." Elimle koltuktan destek alarak bu defa Doruk'a çevirdim bakışlarımı. Sadece hiçbir şey yapmadan direksiyona bakıyordu.

"Görüş mesafesinde kal," dedi uyarıcı bir şekilde. Dudaklarımı birbirine bastırarak birkaç saniye bekledim. Onu bu denli rahatsız eden şeyin ne olduğundan emin değildim. En azından sorunları planlayarak çözmeye karar verdim. Rahat bir tavırla arabadan çıkıp kendi arabasının önünde gerçekten beni bekleyen Ayaz'a doğru ilerledim.

"Merhaba," dedi. Kaşlarımı çatmıştım. Üzerinde gene o takım elbiselerden biri vardı. Sanki onun için özel tasarlanmışlardı.

"Başın belada," diye devam etti herhangi bir tepki vermeyeceğimi anladığında. Sadece omuz silktim.

"Sana yardım etmek istiyorum." Lacivert gözlerine o anda baktım. Orada ne gördüğümü ya da ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. "Beni iyi dinlemelisin." Yine tepki vermedim. Genel olarak yaptığım şey sadece dinlemekti.

"Maya, seninle ormanda karşılaşmamızı hatırlıyor musun? Saldırıya uğradığın zaman seni birinden kurtarmam gerekmişti."

Onun karşısına geçecek şekilde sağa doğru bir adım attım, bu şekilde arabanın içindekiler beni daha net görebilecekti.

"Evet," dedim. "Ne olmuş?" Kendimi yalnız hissediyordum, kendimi bir ormanın içinde kaybolmuş gibi hissediyordum, kendimi o ormandan bir daha hiç çıkamayacakmış gibi hissediyordum.

"Seni denemek isteyecekler. "

"Nasıl?" Olduğum yerde onlara doğru döndüm. "Düzgün bir şekilde açıklayacak mısın?"

"Tehlikeli olduğuna karar verirlerse seni öldürecekler." Bunu söylemeye cesareti olan tek kişi Ayaz'dı sanırım, Doruk ve Armoni böyle bir sonucu olabileceğinden bahsetmemişti. Olduğum yerde derin nefes alıp ıssız yola diktim gözlerimi.

"Buna izin vermem," diye Ayaz düşüncelerimi yarıda kesti. Ama iş o noktaya gelecek miydi gerçekten, birilerinden yeniden benim için kendilerini tehlikeye atmalarını isteyecek miydim?

"Neyle suçlandığımı hala anlamıyorum, beni nasıl yargılayacaklar?"

"Şu gözlerle yapabildiğin numara. Onun gerçek olmadığına dair onları ikna etmeliyiz." Ayaz'ın sesi düşünceliydi. Onları kontrol edebiliyor olmamdan bahsediyordu.

"Ama yapabiliyorum," diye tersledim onu. Bütün bunlar için fazla şaşkındım. "Hem bunun nesi kötü, bana bunun beni çok özel yaptığını söyleyip duruyordunuz." Kollarımı göğsümde bağladım. Öfkeli sesim özel kelimesini ağzında geveleyip kusar gibi söylemişti. En başında bana söylenen her şeye tezat gidiyordu olanlar.

"Şu anda Soğuklar için potansiyel bir tehlikesin. Kimsenin zihinlerine girme ihtimaline bile izin vermiyorlar." Küfür eder gibi inleyerek söylemişti her kelimeyi. "Senden birilerini etkilemeye çalışmanı isteyecekler. Bunu tam anlamıyla yapamadığını biliyorum ama hiç denemedik de. Sana bunu yaptırmaya çalıştıklarında karşındakinin gözlerine odaklanmaman gerekiyor, gözlerinin derinliklerine girme

Maya, sakın. Karşındaki kişiye boş ifadelerle bakıp kafanı başka şeylerle meşgul et. Bakışların onda, ruhun başka yerlerde olsun. Onu etkilersen olaylar çıkmaza girer. Anladın mı?" Varlığı rahatsız edici bir sessizliğe dönüştüğünde başımla yavaşça onayladım.

Ayaz gülümsedi. "Diğer konu, seni denedikten sonra bizden birinin senin zihnine girmesi istenecek. Eğer sen yeni, çaylak bir avcıysan kolayca zihnine girebiliriz. Ama değilsin bu yüzden taklit yapman gerekecek. Biri senin gözlerinin içine bakıp zihnini kontrol etmeye çalışacak. Bunun sesli olmasını sağlamak için bütün gücümü kullanacağım, onu duyarsan sana söylediklerini de bir robot gibi yapabilirsin, öyle değil mi?" Endişeli sesi yalvarır gibiydi. Beni neden bu kadar önemsediğini bilmiyordum, içimde bir şeyler tutuşurken ona "Evet," diyebildim. Ruhsuz bir robot gibi davranabilirdim.

"Şimdi gitmen gerekiyor." Kolumdan tutup beni yönlendirdiğinde kaşlarımı çatarak geriye çekildim.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece. Hala kafamda milyon tane kördüğüm vardı. Yeniden arabaya bindiğimde Doruk tek kelime dahi etmeden çalışır haldeki arabayı gazlayarak Ayaz'ın arabasının yanında öfkeyle geçti.

Çok geçmeden yeniden durduk. Doruk, kıpırdamıyordu. İçimden bir ses benim de kıpırdamamam gerektiğini söylüyordu. Zaten birileri bana yap demediği sürece herhangi bir şey yapmıyordum. Başparmağımı avucumun içinde kaydırıp durdum. Gözlerim etrafı keşfetmek ister gibi yüksek binanın çevresinde dolandı. Kahverengi dış cephesi olan bina bakımlı ve modern görünüyordu. Seçebildiğim beş katı ve pervazları beyaza boyanmıştı. Beyazdan hiçbir zaman hoşlanmamıştım.

Armoni'nin içeriye girdiği çelik kapı kapanırken ön tarafta bulunan siyah bir mevki arabası olduğunu gördüm. Armi ve Koruyucuların geldiği araba olmalıydı. Bundan bahsetmişlerdi. Bu düşünce içimi titretti. İçeride başka kaç kişi vardı bilmiyordum. Doruk bana döndü.

"Korktuğunu biliyorum," dedi gergin bir şekilde. Bronz teninde gözlerim oyalanırken eli omzuma kaydı, dikkatimi çekmek ister gibi diğer eli çenemin altındaki yerini bulup kendisine bakmam için başımı kaldırdı. Çatık kaşlarını görünce, destek vermek ister gibi gülümsedim.

"İyi olacağım," diye rahatlatmak istedim. Elimi düzeltmek ister gibi kırışmış alnına dokundum. Bana çekici gelmesini kenara koyarsak onu böyle endişeli daha kötüsü çaresiz görmek... İşte buna katlanamıyordum.

"Evet, iyi olacaksın, sonra seni bir daha hiç bırakmayacağım. Söz veriyorum. Bir daha acı çekmene izin vermeyeceğim." Bana söylemekten çok kendi kendine konuşuyor, kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. Söylediği şeyler öyle güzeldi ki, elimi yanağında gezdirirken ona gülümsedim. Beni bu kâbustan uyandıracağını söylerken öyle masumdu ki... Bir an için yaşadığımız bu şeyin gerçek olduğunu, asıl söylediklerinin bir rüyadan ibaret olduğunu unutmuştu. Ona inanmış gibi yapıp yaklaştım, yanık kokusunu içime çekerken sıcaklığı çoktan etrafımı sarmıştı. Nihayet hayalini kurduğum o sıcak kolları arasında kaybolurken gözlerimi kapadım.

Bir daha buna benzer bir an yaşayabilecek miydim, bilmiyordum. Gözlerim kapalı olduğu yerde öyle huzur buldu ki, mutluluk kelime anlamıyla omurgamda dolaşıyordu. Açık kapıdan içeri giren esinti yüzümü okşadı, beni daha sıkı saran kollarına iyice sığındım. Bırakmak istemiyor gibi sarılıyordu, bırakmak zorunda olduğunu bilir gibi. Kaybetmek istemiyor gibi tutuyordu beni avuçlarında ama kaybedeceğini bilir gibi.

Sıktığım dudaklarımın arasına zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Hala çatık kaşları arasından gözlerimin içine baktı ve orada buradan asla çıkamayacağımı hissettiğimi gördü. Bir ıstırap daha bakışlarını delip geçerken inkâr edercesine "Çok uzun sürmeyecek," dedi ve kendi tarafından dışarı çıktı.

İçeride bizi güzel giyimli bir kadın hoş görüyle karşıladı. Mahkeme deyince akla gelen ilk görüntü gibiydi her şey, soğuk ve can sıkıcı. Taş kaplamaların üzerinden yürüyüp

merdivenlerden yukarıya çıktık. Sarmal merdivenler her iki tarafa paralel koyulmuştu. Orta kısmında adaletle ilgili bir şeyler yazıyordu ama hangi dilde olduğunu anlayamadım. Duvarlar boştu, başka hiç kimseyi görmedim ya da duymadım. Bekleme salonunda Armoni de bize katıldı, başka bir görevli girmemiz için kapıyı açarken ayaklarım geri geriye gitmeye başladı. Doruk'un bir adım arkasında, Armoni'nin yanında büyük salona geçerken beklediğimden daha fazla göz bana çevrildi.

Kapı girişinde sıralanan korumaları normal karşılamıştım ama salonun her iki karşılıklı köşesinde siyah takım elbiseli onlarca insan vardı. Bir an paniklesem de Ayaz'ın lacivert yumuşak bakışlarıyla karşılaştığımda kontrolsüzce daha iyi hissettim. Yalnız olmadığımı kendime hatırlatıp etrafı taradım.

Bayan Armi, Mirza ve akademiden olduğunu söyledikleri birkaç eğitmen daha pencerenin kenarındaki uzun deri koltukta oturuyordu. Başka bir koltukta tanımadığım iki adam ve sarışın bir kadın oturmuştu. Ayaz hemen koltuğun yanında duvara yaslanmış, tetikte gibi kolları iki yanına düşmüş izliyordu. Onun yanında daha yakın bir başka koruma vardı, kişisel koruması olduğunu tahmin ettim. Diğer köşede ormanda karşılaştığımız ürkütücü Kumral ve yanında ayırmadığı koruması Tazı duruyordu. Onlarla ilgili de bir şeyler öğrenmiştim. Girişin sağ köşesinde cam kaplama bir masanın arkasında sıralanmış üç koltukta da Koruyucular olduğunu tahmin ettiğim iki erkek ve bir kadın oturuyordu.

"Maya, bu beyler akademinin Koruyucuları. Yönetim ve akademi arasındaki iletişimi sağlıyorlar." Mirza açıklarken adamlara döndü. Esmer olanı işaret edip "Sadık Bey," dedi. Sarışın kısa boylu olana "Atlas ve ağabeyi Aras," diye koyu saçlı olanla devam etti. Hepsiyle kısa süreli bir göz teması kurup başımla selamladım. Kısa boylu olan gülümseyerek karşılık verdi, rahatsız edici görünüyorlardı.

"Maya Efnan," dedi Ayaz bir adım öne çıkarak, peşindeki korumada onunla birlikte harekete geçti. "Lütfen baş taraf geçip birkaç sorumuzu cevaplama nezaketini gösterir misin?"

Ayaz'ın alışkan olmadığım konuşması ve sesi nazik gibi duyuluyor ama derin tehdit içeriyordu. Bunun bir rol olduğunu kendime hatırlatıp eliyle gösterdiği yere, herkesin beni görebileceği duvarın önüne geçtim. Armoni yanımda yürümeye devam ederken Doruk hemen çaprazıma, Mirza'nın yanına geçti. Eğitmenlerden biri, başıyla bana gülümseyip selam verince içim biraz daha rahatladı ama korkumu bastırmak için bütün dikkatimi toplamam gerekiyordu. Ben dikkatli biriydim ancak bu normal bir durum değildi.

"Armoni, Maya'dan sorumlu eğitmen," diye açıklık getirdi Mirza. Ayaz ona resmi bir şekilde teşekkür edip koltuktaki tanımadığım kişilere döndü. "Beyler ve hanımefendi bize Yönetimden katılıyor. Bizim koruyucularımız," diye açıkladı Ayaz. "Ve artık söz onlarda." Dudakları başka diyor, gözlerimden ayırmadığı lacivert bakışları başka diyordu.

"Ares, Asır ve Kayra." Ayaz isimlerini söyleyip geri, duvar kenarına çekildi. Bakışlarım yeni yabancılarla buluştuğunda Ayaz'ın sözlerini aklıma getirdim. *Gözlerin baksın ama ruhun başka yerlerde dolaşsın.* Bu benim için kolaydı, aklım zaten arabada Doruk'la yaşadığımız ve muhtemelen bir daha yaşayamayacağımız garip anda takılı kalmıştı.

İlk soru Avcıların, bizim koruyucularımızdan olan Aras'tan geldi. "O ormana neden girdiniz?" Gözlerimi ona çevirdim, bu kadar basit ve doğrudan bir soru beklemiyordum.

"Geri dönecek bir yerim yoktu ve akademiye gitmek istemiyordum." Açıklamamın mantıklı şekilde makul ama bir o kadar da aptalca olması gerekiyordu. Öyle olduğunu umdum.

"Neden akademiye gitmek istemiyorsunuz?" Soru esmer adının Sadık olduğunu hatırladığım koruyucudan geldi.

"Beni korkutuyor. Başaramama hissi." Bu tamamen yalandı ama sesim hiç titremeden konuşabilmiştim. Herkesin bakışları üzerimdeyken bu zordu ve eğer ben bir saniye korkarsam herkes bunu hissedip bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Ama o an başka bir şey düşündüm. Çaylak bir Avcı olarak zaten

korkmam gerekiyordu benim. Henüz dördüncü zlere girmemiştim ki. En azından ilgisiz görünmüştüm.

"Çok fazla şey var, kaçırmışım." Bakışlarımı suçlu gibi duvarda gezdirdim. Sandığımdan kolay gidiyordu ama içimden bir ses zaten bunun kolay kısım olduğunu söylüyordu.

"Daha önce hiç zihnine girildi mi ya da deneyen oldu mu?" Soru, Ares'ten gelmişti. Bakışlarımı o tarafa çevirip derin bir nefes aldım "Hayır, olmadı." Ve lütfen olmasındı da.

"Denememe müsaade edin lütfen," diye Asır öne çıktı. Ares'e oranla daha yumuşak bir görüntüsü vardı. Koyu renk kahverengi gömleği üzerine oturmuş orta boylu adam yanıma yaklaşırken, Ayaz araya girdi.

"Her iki tarafın şahit olması için sesli bir deneyim olması gerekiyor," dedi. Asır bir an için durdu. Gözleri Armi'ye ve diğer eğitmen olan Timur'a kaydı, ikisinin de bakışları sertti, adam isteksiz şekilde de olsa başıyla onaylayıp bana daha da yaklaştı.

"Lütfen rahatınıza bakın," diyerek Armoni'ye döndü, geçmesi için geri çekilince Armoni bana kısa bir bakış atıp Doruk'un yanına geçti. Doruk'la bakışlarımız birleştiğinde derinliklerinde kaybolduğum gözlerinde endişe görmek beni sarsmıştı.

"Önce senden denemeni istiyorum," dedi ve odayı gözleriyle taradı, Ayaz'ı teğet geçtiğinde içimden bir lanet okudum, bakışları Kumral'la kesiştiğinde baş hareketiyle yanımıza gelmesini işaret etti. Bu herifin burada ne işi vardı, bilmiyordum. Neden karşıma çıkıp duruyordu bunu asla bilmiyordum, sadece bu iyi değildi.

Kumral bana bakmadan yanımıza yaklaşınca "Odaklan lütfen, konsantre olup Fetih'in düşüncelerine girmeni istiyorum. Korkacak bir şey yok, büyük bir yetenek olabilirsin," dedi Koruyucu.

Yemezler.

Kumral karşıma geçince bir adım yaklaşıp, başını gözlerimle hizalayacak şekilde eğdi.

"Maya, odaklan ve adını söyleyip ondan bir şey yapmasını iste." Asır bu defa ciddi bir tonlamayla hükmümü verdi. Kahretsin, ona Fetih demek zorunda kalacaktım! Bu hem rahatsız edici hem de riskliydi.

Ayaz'ın sözlerini aklıma getirip bakışlarımı Kumral'ın bakışlarına sabitledim. Akabinde hemen aklımı başka yerlere gitmek üzere sürükledim. Aslında ismini söylememe gerek yoktu, o kadar dikkatli biri olduğumu düşünmezse benim iyiliğime olurdu. Bu adamı salak olduğuma ikna edebilirsem belki kurtulabilirdim. Kafamdan Doruk'un kolları arasında olduğumu geçirdiğimde içime bir rahatlama hissi çöktü. Karşımdakinin Doruk olduğunu düşündüm, başkasıymış gibi davranırsam onun zihnine girmezdim.

Şu an ne istediğimi düşündüm, Doruk'un buradan çıkması istiyordum, bu tehlikeli ortamdan çıkıp gitmesini.

Yeterince vakit geçtiğine inandığımda baktığım ama göremediğim gözlere "Buradan çıkmanı istiyorum," dedim. Sesim kontrollüydü ama arada titremeliydi. Tanrım, gerçekten tam bir aptal gibi görünüyor olmalıydım.

Yeniden konuşmaya başladığımda sesim daha kısık çıktı. "Şimdi buradan çıkmanı istiyorum." Başka hiç kimseden ses çıkmıyordu, nefes bile almıyorlardı belki de. Kumral'ın bir ayağı tekler gibi oldu ama kollarını göğsünde birleştirince kendi hareketliliği olduğunu herkes kavradı. Zihnim bir saniye için bulanmıştı.

"Çık," dedim bu defa biraz sesimi yükselterek ve hayal kırıklığına uğramış gibi ama bir tepki yoktu. Kumral olduğu yerde duruyordu, uzun birkaç dakikanın ardından gözlerini ilk kaçıran da o oldu.

"Bu kadarı yeter sanırım, hiçbir etkisi yok. Bu kız yeterince sıradan." Kumral'ın küçümser bakışları üzerimde beni delip geçerken bununda mı bir rol olduğunu düşündüm. Bu düşünceyi hızla beynimden uzaklaştırdım.

"Peki," dedi Soğukların tarafındaki uzun boylu adam, yüzüne bakmak beni ürkütüyordu.

"Şimdi, Fetih, senden Maya'nın zihnine girmeye çalışmanı istiyorum ya da," diye duraksayıp şüpheli gözler ve imalı bakışlarla odayı taradı. Dudaklarından soğuk bir gülümseme geçince tehditkâr bir şekilde işaret parmağı ve başparmağıyla çenesini kavradı. Oldukça insani bir hareket, diye geçirdim içimden. "Belki de Ayaz yapmalıdır."

"Basit işlerinize beni karıştırmayın," diye tısladı anlamadığım bir şekilde öfke saçarak. Kaşlarımı çatıp ona baktım ama bakışları bir böceğe bakarmış gibi beni delip geçti.

"Öyleyse, Fetih," dedi yeniden uzun boylu adam tatmin olmuş gibi bir kaşını havaya kaldırdı. "Başlayabilirsin."

Söylediğinin üzerine Kumral yavaş hareketlerle önüme geçti. Karamel rengi gözleri akıcı bir yoğunlukta bakıyordu, gözleri içinde derin anlamları barındıran açık bir karamel tonundaydı. Kaşlarını hafif çatıp göz göze gelebileceğimiz şekilde eğildi, dudaklarını birbirine bastırıp geri doğruldu. Boynunu hafifçe yana kırdı, birkaç saniye daha o şekilde bakıp başını düzeltti. Bu süre boyunca bir saniye bile gözlerimi başka yöne çeviremiştim. İstesem de olmuyordu. Başka yere bakmak hatta başımı hareket ettirmek istiyordum ama boşa bir çırpınış gibiydi. Ayaz'ın söylediklerini anımsamaya çalışıyordum ama birkaç santim ötemdeki karamel rengi gözler bunu engelliyordu.

Olduğum yerde kaşlarımı çattım, cidden zihnime girebilir miydi? O anda yoğun bir korku dalgasının üzerimden akıp odanın içindeki herkese ulaştığını hissettim. Bu yanlıştı, korku olmamalıydı. Kumralın beni etkilediğine inanmaları için korku salgılamamam gerekirdi. Ancak tuhaf bir şekilde Kumral beni zaten etkilerken korkuyordum. Son bir hırsla korktuğuma göre hala bilincim benim kontrolümde diye düşünüp yumruk yaptığım elimin içine bastırdım tırnaklarımı. Evet, böyle daha iyiydi, ürperti omurgamda geri çekilir gibi enseme doğru çıktı ve saç diplerimde yok oldu.

"Ona bir şey yapmasını emret," dediğini duydum birinin, anlaşılan korkum hissedilir derecede yok olmuştu. Etki altına girdiğime inanıyorlardı. Kumral'ın garip gözlerinde

anlamadığım bir ifade varken ben bakışlarımı ona kilitleyip aklımı başka diyarlara gönderdim. Buradan kurtulursak gerçekten Doruk'la bir şansım olacak mıydı?

"Kapıdan dışarı çık," dedi Kumral düz ama net bir sesle. Kollarımı kıpırdatmadan, mekanik olmaya çalışarak, sanki kapıyı bulmak ister gibi odayı taradım. Kumral önümden çekildiği an kapı görüş alanıma girdi, abartılı bir biçimde ayağımı bir adım atmaya ittim. Diğer adımımı da aynı yükseklikte kaldırıp indirdiğimde bakışlarımı düz tutup, başka kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ederek kapıya yöneldim. Ne yavaş ne hızlı hareket ediyordum.

"Başka bir şey söyle," dedi kalın ses ben kapı eşiğine kadar geldiğimde. Çünkü büyük bir hata yapıp sese saniyelik de olsa bir tepki vermiştim. Bir an için durup yeniden devam etmiştim. Paniğimin beni korkutmasına izin vermemeye çalıştım.

"Geri dön yere yat," dedi Kumral. İçimden ona gözlerimi devirirken nereye kadar geri dönmem gerektiğini tartıyordum. Başladığım yere kadar yürümeye karar verip, Kumral'ın yanına geldiğimde durdum. Yavaş hareketlerle önce dizlerimin üzerine, sonra popomun üzerine oturup, yavaşça kafamı sert zemine uzattım.

"Başka, daha zorlayıcı bir şey."

"Ne yaptırmamı istersiniz, kafasına mı sıksın, camdan mı atlasın?" Kumral'ın sesi bıkkın çıkarken ben sabit bir şekilde tavanı izliyordum.

"Seni öpmesini söyle, avcılar ölmeyi tercih eder." *Hayır,* dedim içimden. *Hayır, bunu yapamaz.*

"Bunu yapamaz," dedi Armoni aklımdan geçenleri duyar gibi. Doruk'un öfkeyle bir şeyler homurdandığını duydum.

"Beni öpmesini istemiyoru-" demek üzereyken Kumral, "Söyle!" dedi Koruyucular aynı anda. Tamam, sert oynayacaktık demek.

"Ayağa kalk," dedi dişlerini sıktığı belli olan bir tıslamayla. Nasıl kurtulacağımı düşünürken onu öpme düşüncesi beni

cidden rahatsız hatta tamamen tedirgin ediyordu. Aynı anda hem nefesimi hem korkumu kontrol altında tutmaya çalışıyordum ve bu gitgide zorlaşıyordu. Hadi ama birileri bana yardım edecekse o an tamda şu andı!

"Bunu yapamazsınız, kendine geldiğinde bundan nefret edecek." Armoni çaresizce benim için debelenirken ona minnet duydum ama salondaki kimse onu duymuyor gibiydi. Ayağa kalkıp Kumral'a döndüm. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum, karamel rengi gözlerle buluştuğumda onun da durumdan memnun olmadığını anlayabilmiştim ama benden farkı yoktu, benim kadar çaresizdi. Herkese arkam dönük olduğu için rahatlıkla dudaklarımı ısırabildim, ne kadar çaresiz olduğumu görmesinde benim için bir sakınca yoktu. Onu öpmemin benim için ne kadar mide bulandırıcı olduğunu görmesini istiyordum.

Ben Kumral'a her geçen saniye yaklaşırken nihayet duymayı beklediğim ses kolumdan tutup, beni kendine çekti. "Bunu yapamazsınız!" Doruk beni arkasına aldığında herkesle de arama girmiş oldu. Armoni ve Timur da diğer yandan çevreme dizildiler, Tazı hızla Kumral'ın yanına gelip bizle arasında birkaç adımlık mesafe koydu. Hem akademinin hem soğukların koruyucu ekibi ayaklandı.

"Herkes sakin olsun!" İlk konuşan Ayaz oldu, ne yapacağını bilmez gözlerle etrafa bakarken "Asır," diye onlara döndü. "Eğer suçlanan kişi bir soğuk olsaydı, ondan etki altındayken bir avcıyı öpmesini isteyemezdiniz." Asır dik soğuk bakışlarını Ayaz'a çevirdiğinde "Gerekirse yaparım efendim," dedi tükürür gibi. "Emin olabilirsiniz."

"Maya yanıma gel," dedi Kumral'ın kontrollü sesi. "Herkes geri çekilsin." Buradan bir kavga çıkacağını anlamıştım ve her nasıl oluyorsa en mantıklı davranan kişinin, Kumral'ın yanına dikkatli adımlarla gittim. Hala etki altındaymış gibi davranıyordum. Yeniden ona döndüğümde yeniden herkesi arkamda bırakmış oldum.

Gözlerindeki kararsızlığa anlam veremeden izlemeye devam ettim. Yeniden bağı kurmuş gibi davrandıktan sonra,

kararsızca konuşmaya başladı. "Bıçağı alıp kolunu kes." Sözcükler ağzından çıktığında Armoni ve Doruk aynı anda itiraz etti, dolmuş gözlerimle ona bakarken buradan başka türlü kurtulamayacağımızı ben de görmüştüm.

İçim içimi yerken her şeyin neden dönüp dolaşıp bende patladığını düşündüm. Kumral yavaş hareketlerle avucunun içindeki siyah kaplamalı çakıyı görebileceğim mesafeye çıkardı. Gömleğinin kolunu sıyırırken onu izlemeye devam ettim. Pratik bir hareketle çakının ucunu açıp, bıçak göründüğünde gözlerini benden ayırmadan aldı ve kendi koluna derin bir kesik attı. Kan davasına çevirmişti olayı, komik derecede bir kan davasıydı bu. Benim kolumu kesmeme karşı o da kendi kolunu kesip ödeştiğimizi düşünmüştü. Saçmaydı ama şu anda daha iyi bir çıkış yolu düşünemiyordum.

Bana uzattığı bıçağı alıp, anlık bir öfkeyle zaten açıkta olan koluma bir kesik attım. Acının kendini göstermesiyle dişlerimi birbirine bastırıp, yanıma geçinceye kadar gözlerimi de kapattım. Yaranın üzerinde bir baskı hissettiğimde yeniden gözlerimi açtım, siyah dümdüz bir mendil Kumral tarafından yarama sarılıyordu. Anlamayan gözlerle ona baktığımda bunu neden yaptığını merak ettim. Önce kanatıyor sonra kendisi sarıyordu.

Yeniden gözlerime baktığımda "Bitti artık," dedi, ne olduğunu anlamaya çalışırken etki olayını bitirdiğini fark ettim. Sinirden kasılmış kollar beni kendine doğru çekerken, Doruk'un güçlü ama titreyen elleri arasında olduğumu fark ettim.

"Herkes dışarıda beklesin, karar verildi," dedi kadın gözlerinin altında herkesi süzerken. İtiraz edecek gibi olan Doruk'un kolunu uyarıcı bir şekilde sıktı Timur. Birinin onu kontrol ediyor olması iyiydi.

İlk çıkanlar Kumral ve koruması oldu. Ardından avcıların koruyucuları yeniden soğukların koruyucularına bir şeyler söyledikten sonra kafalarıyla bizi selamlayıp çıktılar. Armoni önde, Timur ve Armi'nin hemen arkasında Doruk, bakışları benim üzerimde ve her an tetikte kapıdan çıkarken Ayaz "Ben

kalıyorum," diye ona güvence vermek ister gibi konuştu. Bayağı komik bir durumdu, Doruk'un kendinden hoşlanmadığının farkında mıydı acaba.

Herkes çıktıktan sonra "Bir süre," dedi Asır. "Avcı koruyucuları tarafından izlenecek sonra yeniden değerlendirilecek."

Başımla dahi onaylamadan dik dik gözlerine baktım. Onlar da başka bir şey söylemeden salondan çıkıp gittiler. Derin bir nefes alırken kendimi dizlerimin üzerine bırakmamak için zor tutuyordum.

Ayaz, hızlı ve çabuk adımlarla yanıma gelip kollarımdan tuttu. "İyi misin?"

"Çok korktum," diye itiraf ettim.

"Sana söyledim," dedi. "Sana bir şey olmasına izin vermezdim." Yeniden gözlerine baktığımda gerçekten kararlı olduğunu gördüm. Bana neden iyi davrandığını bilmiyordum. Hem de herkes onun bir suçlu olduğunu söylerken.

Taşacakmış gibi dolan gözlerimi ona çevirdim bir süre durup, gözlerimin içine baktı.

"Bu yaptığım için beni öldürme," dedi. Ne olduğunu dahi anlamadan, dudaklarını benim şaşkın dudaklarıma bastırdı. Soğuk ama biçimli yumuşak dudakları kıpırdanırken benim dudaklarım hala ne olduğunu anlamaya çalışır gibi sabit duruyordu. Kolları beni öyle sıkıyordu ki bir an hareket edemediğimi hissettim. Geri çekilmememi fırsat bilmiş olacak, beni öyle kuvvetli öptü ki... Kısa süreli baş dönmesi sonunda tutku seline boğulup, ellerimi başına götürdüm. Kendime çekmek için değil, onu itmek için. Ve ittim de. Öyle bakakaldı.

Kaşlarım son noktasına kadar çatılmış halde ona bakarken o hala fütursuzca gülüyordu. Gerçekten eğleniyordu, yaptığından pişman olmasını beklerken o dudağını büzmüş, yüzüne sahte bir pişmanlık ekleyip çenesini sıvazlıyordu.

"Gülme!" diye tısladım elimin tersiyle anlamsızca dudaklarımı silerken.

"Özür dilerim," dedi hala gülerken.

"Ayaz gülme!" diye tısladım. Ona daha önce hiç adıyla seslenmediğimi o an fark etmiştim. Bu da neydi böyle. Her şey kontrol edemediğim bir hızda ilerliyordu.

"Anlık bir şeydi, özür dilerim." Çok güzel, şimdi de anlık olmuştum öyle mi? Söylediğine yeniden kaşlarımı çatıp boynumu yana eğdim, makul bir açıklama bekliyordum. Önce köprüde sonra ormanda karşıma çıkıyor, bir anda böyle önemli bir mahkemede yanımda oluyor ve birden beni öpüyordu. Ne yaşıyordum ben?

"Maya." Doruk'un sesi panikleyip olduğum yerde sıçramama neden oldu. "Neler oluyor?"

"Bir süre akademinin Koruyucuları tarafından gözlemlenip daha sonra yeniden değerlendirilecek." Ben algımı yitirdiğim için Ayaz'ın kısaca yaptığı açıklama Doruk'un yüzünün gevşemesine neden oldu.

"Artık gidebilir miyiz?" Doruk'un sorgulayan gözleri yeniden bana döndüğünde hala olduğum yere çakılmış duruyordum.

"Elbette, eğer Maya istiyorsa." Ayaz'ın muzip sesi sinirlerime dokunurken, Doruk'un bana doğru uzattığı eline koşup, koluna sarıldım. Sanki yaramazlık yapmış bir çocuğun babasının ardına saklanması gibi. Ama ben yaramazlık yapmamıştım, ben kesinlikle masumdum.

"İyi geceler," diye başıyla Ayaz'ı selamladıktan sonra arkamızdaki kıkırdamaya gözlerimi devirip kapıdan çıktım. Doruk'la beraber, kapıdan Doruk'la beraber çıktım. Doruk'la!

Arabasının yanına yanaştığımızda geriye bir tek ikimiz kaldığını fark ettim, bu iyiydi.

"Diğerleri nerede?"

"Akademiye döndüler." Basitçe cevaplayıp motoru çalıştırdı, "Sen iyi misin?"

Cevap vermeden başımla onaylayıp kafamı dışarıya bakacak şekilde koltuğa gömdüm. Kafamda onlarca aptal soru dolanırken elim ister istemez sızlayan bileğime gitti. Saten

kumaşın yapıştığı kurumuş kan ve hemen altındaki kesik kendini hatırlatıyordu. Veya Kumral'ı? Sahi beni öpmek yerine neden hem kendini hem beni yaralamayı seçmişti? Gözlerimden bu düşüncenin beni iğrendirdiğini görmüştü ancak benim düşüncelerime neden önem versin ki? Birkaç gün önce ormanda beni öldürmeye çalışıyordu. Belki o da beni öpecek olma düşüncesinden iğreniyordu. Bunun beni yaralaması mı gerekirdi çünkü hiçbir şey hissettirmiyordu, tıpkı Ayaz'ın aptalca öpücüğü gibi. Burada aptal bir romantik kurgu çevirmiyoruz, düşmana âşık olacak filan değildim. Ben o hakkımı kullanmıştım. Doruk Ilgaz, benim imkânsız aşkım, yeterince hayatımın o bölümünü meşgul ediyordu.

Akademide Doruk ile ayrıldık. Kendi içlerinde yapacakları toplantı için Bayan Armi'nin yanına gitmişlerdi. Çok yorgun hissediyordum ama adrenalinin hala kanımda kol gezdiğini hissedebiliyordum.

Nerede olduğumu çözmeyi umarak etrafı incelemeye koyuldum. Mavi renkte olan bloğu geride bıraktım, oranın daha çok eğitim alanı olduğunu tahmin ediyordum. Diğer üç blok açık mor rengindeydi ve yatakhane onlardan birindeydi. Buradan avluya çıkan yolu görebiliyordum. Etrafın bu kadar boş olması dikkatimi çekse de hava aydınlık ve güneş tepedeydi. Hepsinin aksine hava canlıydı ve bunu en derine saplanmış hücrelerimde dahi hissedebiliyordum.

Biraz daha yürüdükten sonra kendimi üç bloğun bulunduğu avluda buldum. Birbirinin aynı görünen bloklardan birine girmek üzereyken çalılıkların arasından gelen bir inleme sesi dikkatimi dağıttı.

"Orada biri mi var?"

Hareketlilik hızlandı, çok geçmeden yavru köpek sendeleyen adımlarla kendini gösterdi ve birkaç adım attıktan sonra avlunun ortasında düştü. Bu, o gün bulduğum köpekten -Böğürtlen'den- başkası değildi. Endişeli bir şekilde yanına koşturup düştüğü yerden onu kucağıma aldım. Ne yapacağımı

bilmiyordum, etrafta hiç kimse yoktu ama onu öylece bırakamayacağım aşikârdı. Avluyu ve ana bloğu geçip Doruk'un beni çıkardığı hastane kısmına doğru koşmaya başladım, kollarımın arasındaki köpeği mi kendimi mi sakinleştirmek istiyordum emin değildim.

Daha çok bir revire benzeyen tekli binaya öylece girip "Biri bana yardım etsin!" diye bağırmaya başladım. İçerisi her zamanki işlerini yapan insanlar yığınıyla doluydu. Hepsi bir anda başını kaldırıp bana bakmış, hemşireyle konuşmakta olan muhtemel bir doktor neler olduğunu sorgularcasına yanıma gelmişti.

"Sorun ne?"

"Köpeğim," dedim nefes nefese. "Yaralı. Ona yardım edin!" İri iri açılmış gözlerimle orta yaşlı doktorun yeterince dikkatini çekmiştim. Beni yönlendirdiği taraftan onunla birlikte ilerledim. Birilerinin bana yardım ediyor olması sevindiriciydi.

"Onu şuraya bırak," derken ellerine eldiven geçiriyordu. Başımla onaylayıp çenesiyle işaret ettiği sedyeye bıraktım Böğürtlen'i. Hareketimle birlikte inleyen başka bir ses çıkardı. Doktor ne yaptığını bilir şekilde köpekle ilgilenirken kontrolsüz bir şekilde parmaklarımı kemirmeye başladım.

Kendi canımın acısını tamamen unutmuştum. Suçluluk hissi beni esir almıştı. Onu o ormanda ölüme terk ettiğim düşüncesi bana işkence ediyordu. Herkesin bana yaptığından hiçbir farkı yoktu benim yaptığımın da.

"İyi mi?" diye sordum ağlamaklı bir sesle.

Doktor gülümsedi. "Kötü olan sen gibi duruyorsun. Otur bir yere lütfen, bu delikanlı oldukça iyi. Sol bacağında biraz incinme var gibi görünüyor ama düzelmeyecek durumda değil."

Gözümden ne ara aktığını anlamadığım yaşı elimle silip kontrolsüzce titremeye başladım. Hıçkırığımı ya da gözyaşlarını zapt edemiyordum.

"Hey!" dedi Doktor hangimizle ilgileneceğini şaşırmış gibi.

Yanıma gelmek için hareketlenince elimle onu durdurdum. "Onunla ilgilenin lütfen," diye sayıklamaya başladım. "İyiyim, sadece duygu patlaması yaşıyorum."

Tüm olanlar ve olmaya devam edecekler şok geçirmeme neden oluyordu. Bir yanlışlık sızıyordu bir yerden ve ben durduramıyordum. Doktor eldivenlerini çıkardı, dik bir şekilde taranmış platin rengi saçlarını karıştırıp yanıma geldi.

"Sen yeni olanlardan birisin," dedi onay bekler bir şekilde.

Ellerimle gözlerimi silerken başımı salladım.

"Bu şeyin sizin için çok yeni olduğunu biliyorum, bu konuda sana psikolojik bir destek almanı önerebilirim. Akademi size bu imkânı sağlayacak."

"Ben iyiyim," diye geçiştirdim onu ayağa kalkarken. "Asıl o nasıl? Ne yapabilirim?"

"Endişelenme," dedi yeniden babacan bir şekilde. "Bu gece burada kalsın, veterinerimiz onunla ilgilenir. Biraz besleriz ve hiçbir şeyi kalmaz." Beni rahatlatmak ister gibi parlak bir şekilde gülümsedi. Bir doktorun açık yeşil gözlerine, bir orada öylece sedyenin üzerinde yatan köpeğime bakıyordum.

Vicdanım ilk kez bu kadar kuvvetli sızlamıştı. Ona yaptığı şeyi görmeme rağmen o gün onu aramak aklımın ucundan bile geçmemişti, öldüğünü düşünüp onu terk ettiğime inanamıyordum. O sedyede bir gün öncesine kadar yatan bendim, o ormanda kaybolan, o ormanda saldırıya uğrayan bendim. Birinin beni tıpkı ona yaptığım gibi öylece ölüm terk ettiğini düşündüm, orada ölsem cesedimin peşine düşecek bir büyükannem ya da kuzenim bile kalmamıştı. Doktora güvenerek revirden çıktım.

Ortada olan büyük bloğa girdim, bir daha kaybolmamak ya da bir başkasına ihtiyaç duymamak için her yeri beynime not ediyordum. İçerisi aydınlık ve ferahlatıcıydı. Bir otel lobisi gibi dizayn edilmiş ortada birleşen bir koridorla diğer bloklara da geçiş imkânı sağlanmıştı. Doruk daha önce resepsiyona uğramam gerektiğini söylemişti. Bekleyen iki kişiye zorlukla

gülümsedim. Başımı bana bakan kadına çevirdiğimde saygılı ama içten bir gülümsemeyle karşılaştım.

"Merhaba Maya ben Kayla ve eşim Enis. Odalardan biz sorumluyuz, herhangi bir sorunun olursa sana yardımcı olacağız."

Onlara merhaba derken hala sesim çatallıydı. Konuştuğum herkesin zaten beni tanıyor oluşu garipti.

"Bunlar da senin, birkaç gündür bekletiyorduk."

Kayla koyu kumral saçları omuzlarında kesilmiş naif bir kadındı. Oldukça genç görünmesine karşın sesinden ve ifadesinden dolayı daha yaşlı olduğunu düşündüm. Arkasında durdukları masanın alt dolabından bir paket çıkarıp uzattı. "İlaçların da bugün revirden gönderildi." Onlara nazik bir şekilde teşekkür ettikten sonra tarif ettikleri gibi sağ tarafta kalan büyük kaktüsün yanından diğer bloğa geçtim. Yürürken gözlerim hala bu koridoru diğerlerinden ayıran o kaktüste takılı kalmıştı.

Sonunda kendimi üzerinde 12/2 yazan bir kapının önünde bulunca rahat bir nefes aldım. Çok da zor değilmiş diye iç geçirirken kutunun içinden çıkardığım bir kartı kapının kenarındaki hazneye okutup odaya girdim. Hatırladığım gibi ferah ve küçüktü. Kendimi bir an önce yatağa atmak ve hiçbir şey düşünmeden uyumak istiyordum.

4. BÖLÜM

BEDEL

Derin nefesler alarak uyandım. Açık perdelerden içeriye vuran gün ışığı doğrudan yüzüme çarpmıştı. Bir süre için sakinleşmeyi bekledim, soluk alıp verişim kontrol edilebilir bir seviyeye indiğinde yataktan doğrulup bacağımla üzerimdeki örtüyü komple sıyırarak yere düşmesine izin verdim. Gözlerim etrafta oyalandı, artık yaşayacak olduğum bu oda tamamen yabancı duruyordu. Bana ait olan tek şey komodinin üzerinde gözüme çarpan dün gece resepsiyondan elime tutuşturulmuş kutuydu. Muhtemelen geldiğim ilk gün üzerimde olan ıvır zıvırlardan ibaretti.

Gerilerek kutuya uzanıp bacaklarımın arasına yerleştirdim. Elime ilk gelen eski model ekranı kırık cep telefonum olmuştu. Açma tuşuna basıp kendine gelmesi için onu kenara bıraktım. Kutunun içinde beyaz bir dosya vardı, kısa bir inceleme sonunda onun eğitim programım olduğunu fark edip burun kıvırarak yeniden kutunun içine attım. Diğerleri babamdan hediye olan gümüş bir zincirli kolyeydi, ucunda beyaz altından yapılmış bir gül şekli vardı. Annemin en sevdiklerinden... Kolyeyi basit bir hareketle yeniden boynuma asıp, Meyra ile beş yaşımızdan beri taktığımız kardeşlik bilekliğini de bileğime geçirdim. Komodinin üzerinde ardı ardına titreyen telefonuma uzanarak gelen mesajları kontrol etmeye başladım. Büyükannemden veya Dila'dan herhangi bir mesaj veya arama görünmüyordu. Hala bunu bekliyor olduğum için kendime kızarak Cenk'in nasıl olduğumu sorduğu mesajları açtım. Gözlerimin şaşkınlıkla açılmasına neden olan diğer mesaj

Soğukların kralından geliyordu. Bir kral cep telefonuma mesaj göndermişti! Kendi kendime kıkırdadım.

"Bana bu numaradan ulaşabilirsin çaylak, konuşmamız lazım. Ayaz Tolunay."

Hah! O yaptığı şeyden sonra hala onunla konuşacağımı mı düşünüyordu? Onunla neden konuşayım ki.

Diğer mesajların hepsi Meyra'dan gelmişti.

"Maya, nasılsın? Olanları yeni öğrendim. Yemin ederim hiçbir şey bilmiyordum."

"Lütfen beni ara."

"Maya, çok ilginç biriyle tanıştım. Kütüphaneden arkadaşın olduğunu söylüyor acayip tatlı sana anlatmak için ölüyorum beni ara."

İşte bu garipti çünkü kütüphaneden Meyra'nın tanımadığı hiçbir arkadaşım yoktu. Aslında benim arkadaşım yoktu.

"Maya neden hala bana yazmadın? Senin için endişeleniyorum ve konuşmamız gerek."

"Bir aslan dövmesi var, oldukça havalı olsa da aslında ürkütücü."

Kaşlarımı çatarak diğer mesajları açtım.

"Yarın akşam onunla sinemaya gideceğiz. İsmi Tunç. Meyra ve Tunç!!!"

"Hey, beni bir bara getirdi ve burası sandığım gibi bir yer değil."

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Beni Milır'a götürmek istiyor."

Ve işte son mesaj dün gece gönderilmiş ve sanki bir yardım çağrısıydı. Kahretsin, keşke telefona daha önce bakma fırsatım olsaydı. Hışımla ayağa kalkarken kutu yere düşmüş içindekiler etrafa saçılmıştı, odanın içinde dolanırken arama tuşuna bastım ve telefonu Meyra'nın açması için beklemeye başladım.

"Benim yüzümden," diyordu içimdeki beynimi kemiren o gıcırtılı ses. Cevap yoktu. Ellerimi hoyratça saçlarımın arasından geçirip defalarca aramama rağmen çalan telefona kimse yanıt vermiyordu. Her şey açık ve netti. Bilmem gerekmiyordu, görmem gerekmiyordu, duymam gerekmiyordu. Kötü bir şey olduğunu hissetmiştim.

Ne yapacağımı bilmez adımlarla banyoya gidip beyaz lavabonun kenarlarından destek alarak, soğuk suyu sonuna kadar açtım. Avuç avuç yüzüme çarptığım sular tıpkı gerçekler gibi beni kendime getiriyordu. Daha iyi hissetmiyordum, panik atak geçirecekmiş gibi hissediyordum. Enseme de biraz su çarptıktan sonra odaya dönüp dolabın önüne geçtim. Canım hala şiddetle acıdığı için yaptığım her ani hareket başıma bela oluyordu.

Askılarda duran mevsimlik bir elbiseyi tek seferde alıp yavaş olmaya özen göstererek üzerimdekilerden kurtuldum. Hayatım boyunca bu kadar kıyafeti bir arada sadece mağazada görmüştüm. Odadan çıkarken cep telefonunu ve giriş kartını avucuma sıkıştırarak asansöre gittim. Doruk'un yaşadığı dairenin hangi tarafta kaldığından emin değildim ama gösterişli bir yerdi ve avludan sonra orayı görebileceğimi umuyordum.

Avlu boyunca dolanıp durdum, elimle ensemi dövüyor güneşin bunaltıcı sıcağından korunmayı deniyordum, göğüs kafesim tamamen şiştiğinde kendimi Doruk'un evinin önünde dolanırken buldum. Dakikalar birbirini kovalıyordu ancak ben böyle bir haberi ona nasıl verebileceğimi bilmiyordum. Ayağımı yere vurarak "Kahretsin!" diye bağırdım.

Her şey yoluna girecekti, her şey bir şekilde düzelecekti... Şimdi yeniden benden nefret edecek ve kim bilir Meyra ne haldeydi. Gerçekten kahretsin. Ani açılan kapı sesiyle olduğum yerde irkilerek döndüm. Doruk ile göz göze geldik. Saniyenin dokuzda üçü kadar sürdü. Her şey açık ve netti. Biliyordu. Yüzündeki gerilen kaslardan dişlerini sıktığını anlayabilmiştim. Yutkundum, geriye çekilme dürtüsü damarlarımda kol geziyordu. Gözlerindeki mavilikten eser kalmamıştı. Göz bebekleri yok olmuş bir karanlık içindeydi.

"Ben..." diyebildim beceriksiz şekilde. "Ben üzgünüm. Çok üzgünüm." Dolmuş gözlerime ona bakarken bir şeylerin değişmesini bekledim, bakışının, duruşunun, ifadesinin, dünyanın... Herhangi bir şeyin.

"Gerçekten senin yüzündenmiş." Buz gibi bir şekilde beni suçlayışını sindirmeye çalıştım. Rüzgârın tenini yalayıp bir kurşun gibi ustaca sıyırması... Saniyeler. Boşlukta süzülmek gibi... Sanki düşüyorsun ama sonu yok gibi. Aptallık. Dudaklarımı kemirerek ona doğru bir hamle yapmak istedim ama bakışlarındaki o şey beni bir kez daha durdurdu.

Meyra. Arkadaşım. Hiç anlaşamadığım ama birlikte büyüdüğüm kardeşim. Meyra, çocukluğum... Söyleyecek bir şey bulamadım. Konuşmak şu an yapabileceğim en anlamsız şeymiş gibi geldi. Ne diyecektim ki? Tanrı şahidim olsun ki o an Doruk bile benden o kadar nefret edemezdi. Kendimi sonsuz bir boşluğa düşmüş gibi hissettim. İçime kıvrılan gölge kaybolmuştu. Gölge kendini tamamen bırakmış, ben olmuştum.

Elindeki küçük bir spor çantasıyla aşağı indi. Gözü hiçbir şey görmüyordu. Ben ise sanki görünmez bir duvarın arkasında kendimi duyurabilmek için çırpınıyordum. Ne zaman öğrenmişti, kimden öğrenmişti?

"İzin ver yardım edeyim. Meyra benim canım. Doruk." Olduğu yerde durdu ama arkasını dönmedi. Hızlı nefes alışlarını bu mesafeden duyabiliyordum.

"İşleri daha karmaşık hale getirme, burada kal," dedi düz bir ifadeyle. Bu halini biliyordum. Onu en son böyle gördüğümde bana Yeşil Yol'dan gideceğini söylemişti. Veda etmemişti. Sadece gidiyorum demişti ve bir daha aramamıştı. Aynı şeyleri bir daha yaşamak istemiyordum. Bu defa olmaz. Bu şartlarda olmaz.

"Yine gidiyorsun. Yine arkana bakmadan gidiyorsun ve yine sebebi benim." Gözlerim alev almış gibi yanıyordu. Hayır, kalbimdi. Cayır cayır yanıyordu. Öyle bir acıydı ki bu bütün bedenim şu an tutuşmuş olabilir ve farkında olmayabilirdim.

Omzunun üzerinden bana baktı baktı. Çenesi kasılmış, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. "Sen," dedi durdu.

Bu halini de biliyordum. Bu Doruk'un arafıydı. Bu, babası ona tokat attığı zaman *"Annemin sana neden katlanamadığını*

biliyorsun bu yüzden bana vuruyorsun, öfkeni böyle çıkarıyorsun çünkü aslında sen de kendine katlanamıyorsun," dediği gibi bir andı.

"Hiçbir zaman dönmemeliydim." Bir kez daha durdu ve öldürücü darbesini sona sakladı. "Sana," dedi tereddüt etmeden tek seferde. Ve arkasında bir kez daha bir yıkıntı bırakarak kapıdan çıkıp gitti. Gözyaşlarım kuruyana kadar, artık dahası gelmeyene kadar orada öylece durdum. Soğuk bedenime bir fırtına gibi vurup geçiyordu. Bu halimden nefret ediyordum. Çaresiz hissetmekten nefret ediyordum.

Tıpkı güneşin bulutların arkasına saklandığı bu gündüz vakti gibi ortadan yok olmak istedim ama böyle bir şansım olmadığını biliyordum. Avucumun içindeki cep telefonunu birkaç kez döndürdükten sonra gelen mesaj üzerinden bulduğum numarada oyalandı gözlerim. Tereddütlü ve ne yaptığımı bilmez bir şekilde Ayaz Tolunay'a bir mesaj gönderdim, avlunun içinden yanlış tarafa doğru ilerlemeye başladım.

Çalılıkların önüne geldiğimde şanslıydım çünkü kimseyle karşılaşmamıştım. Hiç durmadan ormanın içine doğru ilerlemeye koyuldum. Bir an tereddüt edersem ya da doğru mu diye sorgulamak için durursam muhtemelen geri dönerdim. Çünkü -Ayaz da dahil- kötülerin tarafına geçiyordum ve onlar karşısında hiçbir şansım yoktu. Sadece içgüdülerim vardı ve onlara güvenmeyi öğrenmiştim.

Karanlığa doğru tereddüt etmeden ilerlerken kötülüğün varlığını hissetmeye başlıyordum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye soludu ensemde nefes alan bir ses. Gözlerimi kapattım, Ayaz'ın bende olağan dışı bir etkisi vardı. Bu öyle bir şeydi ki o etraftayken her şey yok oluyor gibiydi. Sadece o vardı. Kafamı hafifçe arkaya doğru eğdim, kendimi rüzgâra bırakmak gibi bir histi bu.

"Nereye gidiyorsun biriciğim?" diye yineledi o melodik sesiyle ve ufak bir kıkırdamayla.

Sesiyle kendime gelip arkamı döndüm. Boyu benden uzundu ama şu anda ben bir kütüğün üstünde duruyordum bu yüzden

onun burnu benim dudak hizama geliyordu. Gözlerimiz birbirine değince aceleyle bir adım geriledim, üstünde durduğum kütükten düşmek üzereyken belimden kavradı ve işte buz gibi kolları arasındaydım. Parlak beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Daha dikkatli olmalısın biricik."

Derin bir nefes verdim, gözlerine bakmaktan kaçınmıştım.

"Bana böyle hitap etmeyi kesmelisin." Hızlı bir şekilde toparlandım. Kaşlarımı çattım ve bütün sabahımı gözden geçirmeye başladım. Konuşurken ormanın derinliklerinde karanlıktan sıyrılmış tüm yeşillerde gözlerim oyalanıyordu.

"Aslan dövmeli biri. Adı, Tunç. Doruk'un kız kardeşini, en yakın arkadaşımı, kaçırdı."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Meyra, bana mesaj atmış. Telefonum bugün elime geçti."

"Tunç, Fetih'in yakın korumalarından biri." Bundan zaten emindim, yine de hislerime tam puan verdim ve devam etmesini bekledim. Bunun arkasında da kolumda bir yara izi bırakan Kumral'ın olduğunu bir şekilde hissetmiştim.

"Maya bu bir tuzak gibi görünüyor. Amaç kıza zarar vermek değil belli ki sana ulaşmak ama niye?"

Bunu da tahmin ediyor ve ben de merak ediyordum.

"Onları kızdırmış olabilir miyim?" diye sordum.

"Mümkün ama sanırım başka bir sebebi var." Sesi derin bir nefes verirken yorgun çıktı. Biraz mahcup gözlerle bakıyordu.

"Söyle hadi." Altından ne çıkacaktı bakalım.

"Seni benim için önemli biri olarak görüyorlar ve bu seni bir numaralı kurban yapıyor Avcı." Bu gerçekten komik bir espriymiş gibi muzipçe gülümsedi.

"Sanırım bunun altında başka bir hikâye var," dedim aslında bundan da emindim. Elini bana uzattı, tutmadım elbette. Tepkime hafifçe gözlerini devirdi.

"Buradan gidelim, açıklayacağım."

"Hayır," dedim. "Cevaplar sonra. Şimdi Fetih'e gitmek istiyorum."

Kolunda daha önce fark etmediğim siyah saate baktı. "Mekânı bir saat içinde açılacak şu an Fetih'i bulabileceğimiz güvenli tek yer orası." Yine bilinmezliğin verdiği huysuzlukla kaşlarımı çattım. "Ne mekânı?"

"Gel hadi, Maya."

Sözüne güvenmekten başka şansım yok gibi görünüyordu. Savaşta her şey mubah derlerdi ama savaşa giden yolda öyle miydi? Bilmiyordum. Kaburgamın el verdiği ölçüde hızlı adımlarla onu takip ettim. Yanında yürümeye çalışıyordum ama benden hızlıydı ve kaburgamda geçmek bilmeyen bir sızı vardı.

Ormanın kasvetli bir havası vardı ama kesinlikle akademiden daha iyiydi. Yüksek gövdeli ağaçların arasından ilerlerken temkinliydim. Ayaz'ın bir şekilde buraların sahibi olduğunu anlamıştım. Ancak daha çok, en azından şu sıralar tahtı sallanan bir kraldı. Güvenliğim hala tehlikedeydi. Sanki çok da önemliymiş gibi.

Sonunda orman kenarında tek başına bırakılmış bir arabaya yanaştık.

"Atla hadi."

O, şoför koltuğuna yerleşirken ıslık çalmamak için kendimi zor tuttum. Vay canına. Bu adamlar yaşamayı biliyordu... Arabanın koltuğunda bir anca ufacık kalmıştım, elbisemi düzeltip yatar bir şekilde oturmayı denedim.

"Menza'ya daha önce hiç gittin mi?"

Sorusu karşısında biraz afallasam da çabuk toparladım. Menza, Yeşil Yol'un bağlı olduğu merkezdi. Daha büyüktü ama daha farklı sayılmazdı.

"Evet, ailemin orada bir evi var ama uzun zamandır gitmiyorum çok iyi hatırladığım söylenemez." Babamı kaybettiğimden beri gitmiyordum. İçerisi beni daha da karanlığa iten anılar ve hayalet hatıralarla doluydu. Duvarlarda ve tüm odalarda sahici bir yalnızlık hakimdi.

İnce dudakları kıvrılarak aralandı. "Annen iyi bir Avcıydı ama baban ölümün ta kendisiydi."

Gözlerim gönülsüzce ona döndü. Babamın da bu işin içinde olduğuna adım kadar emindim. Bütün zaman boyunca benden bunu sakladıklarına inanamıyordum. Parmaklarımı avucumun içinde gererek nefes verdim. Hayır, hayır dikkat dağıtmak yok. Bu konuyu ertelemiştim daha sonra konuşacaktım, öncelik Meyra'nındı. O hayattaydı ve onun için yapabileceğim bir şeyler vardı. Tekrar derin bir nefes aldım.

"Şimdi anlat bakalım bu senin için önemli olma olayı nedir?" diye sordum.

"Seni birkaç kez koruduğum için söylentiler yayıldı. Sana değer verdiğime dair. Beni yıkmaya çalışıyorlar bunu biliyor olmalısın." Durumdan eğlenir gibi konuşuyordu. Doruk ve Armoni bahsetmişti, biliyordum. Başımla onaylayıp devam etmesini bekledim.

"Onlar sana gelemiyorlarsa seni onlara götürmenin bir yolu," dedi.

Gayet açıktı. Başka bir şey sormama lüzum yoktu. Ayaz'ın veya bir başkasının hiçbir şeyi değildim. Olmaya da niyetim yoktu. Hem onu tanımıyordum bile. Bu insanların tümü kafayı yemiş olmalıydı. Cidden ama.

Gözlerim pencereden dışarıya takıldı. Bu yolu daha önce hiç görmemiştim, kasabadan pek ayrılan biri değildim ama yine de bilmiyordum işte. Karanlık bir orman yoluydu, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi olanlardan.

"Fetih, neden senin yerine geçmek istiyor?"

Sanki bu bariz bir şeymiş gibi "Güç," dedi tek kelimeyle açıklayarak. Kısa ve net konuşmaları severdim ama dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

"Biliyorsun bazıları kral olmak bazıları vezir olmak için doğmuştur." Omuz silktim ama o bu dediğime uzun süreli bir kahkaha attı.

"Peki sen ne olarak doğdun biriciğim, bir Avcı mı?" diye sordu arabayı tek eliyle kullanırken kafası bana dönüktü. Elimle dikkatli bir şekilde çenesinden başını yola doğru döndürecek

şekilde ittim. Direnmedi ama gülümsedi. Çok sık gülümsüyordu. Ondaki bu neşe beni de karamsarlıktan çıkarıyordu. En azından birkaç saniyeliğine...

Bir süre düşündükten sonra gözlerimi kısarak "Sanırım soytarı," dedim. Sürekli onu güldürdüğümü göz önünde bulundurursak. "Majesteleri..." diye de ekledim. Hala biraz espri anlayışım varmış, ne haber?

Müzik gibi sesinin tınısı arabanın içinde çınladı. "Neden, bir kraliçe olmak istemez miydin?"

Omuz silktim. "Ama krallarla bir tek soytarılar dalga geçebiliyor. Gülümseme bir kurşundur." Sözlerimin soğuk sakinliği o an için benim bile irkilmeme neden olmuştu. Şu ana kadar böyle düşündüğümü dahi bilmiyordum ama haklıydım.

Krallara bir tek soytarılar meydan okuyabiliyor.

Bu defa yüzü ciddileşmişti. Çok değil ama dişlerini gösteren parlak gülümseme yerini bir dudak kıvrılmasına bıraktı. "Doğru," dedi önemli bir noktaya parmak basmışım gibi.

Çok sürmeden bir garajın önünden geçtik, içeriden renkli ışıkların yandığı bir kulübün önünde durduk ve 'Park Yasak' yazan tabelanın önüne park ettik. Hava atmak sizin olsun majesteleri bana arkadaşımı bulalım...

Ön kapıda iki tane oldukça iri adam vardı ve onlarca insandan oluşan kuyruğu inceliyorlardı. Ayaz'ı gördükleri zaman hafifçe eğilip selam verdiler. Bir ara gerçekten reverans bekledim. Olmadı. Gözlerini üzerime dikmiş şekilde beni yönlendirdi, ön kapıyı es geçip arka taraftan dolaştık. Daha çok Ayaz hareket ediyor ben de bir gölge gibi ardından yetişmeye çalışıyordum.

Gözler üzerindeyken o naif ifadesi yok oluyor yerini otoriter bir iş adamı alıyordu. Rol yapma konusunda benim dışımda herkesin üstün bir başarısı vardı. Bu canımı sıktı ama aklımı bulandırmasına izin vermedim.

Mekânın arka kapısı açıldı. Siyah saçlı, tamamı deri bir kıyafet giymiş uzun boylu, incecik bir kadın -tıpkı bir kediye benziyordu- kapıyı açıp "Efendim," diye hafif bir reverans yaptı.

Gülmemek için kendimi zor tutmuştum. Ayaz hiç tepki vermeden içeriye girince arkasından devam ettim. Kadının gözleri bile simsiyahtı ve o gözler onaylamaz bir ifadeyle benim üzerimdeydi.

"Fetih nerede?" diye sordu Ayaz. Ses tonu bir anda değişmişti. Biraz önceki sevecen ve samimi hali kendini gururlu bir lidere bırakmıştı.

"Alt salonda efendim haber vereyim." Rahatsız olmuş bir şekilde çekingendi kadın.

Ayaz bir el hareketiyle onu başından savurdu ve bildiği belli merdivenlerden aşağıya indi. İki kat indikten sonra dört adamın daha durduğu bir kapıdan içeriye girdi. Adamlar aynı anda sol ellerini göğüslerinde yumruk yaptılar. Ayaz başıyla onayladı. Sanırım bir selam verme biçimiydi. Derin bir nefes verip ona ait olduğu belli odaya doğru ilerledim. Ayaz'ı beklemeden kapı bizim için açılmıştı.

"Ben de sizi bekliyordum," dedi Fetih. Öyle genç görünüyordu ki ve öyle tehlikeli... Yüzünde insanı bozguna uğratan rahat bir ifade vardı. Bebeksi yüzüne oranla daima ciddi ifadesi maskelerin ardından bir tilki gibi sırıtıyordu. Bir şey vardı onda. Yoğun bir karameli anımsatan bakışlarıyla her karşılaştığımda ifadesi bela kelimesini harflere ayırıyordu adeta.

"Fetih, Avcının kardeşi senin elinde mi?" diye sordu Ayaz. Duruşu dik, sesi pürüzsüzdü. Doğrudan konuya girmiş olduğumuza sevindim. Dolandırıp durmaktan çok sıkılmıştım.

Kumral saçlarının arasından parmaklarını dolaştırıp hafifçe ama alayla kaşlarını çattı. "Ne diyebilirim..." dedi kibirli bir ifadeyle. "Beni yakaladınız." Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. Pişkinliği iyice öfkelenmeme neden oluyordu. Normal şartlarda uysal biriydim, kolay sinirlenmezdim ama şu anda elimde değildi. Ateş saçıyordum. Dünyayı yok etmeye yetecek bir ateş çehremde kol geziyordu.

Bir adım daha atıldım galeyana gelip. "Eğer ona zarar verirsen!" diye uyardım. İçimde şaha kalkmış gölge kibirle burun kıvırdı. *Ne yaparsın?*

Kumral onu duymuş gibi gülümsedi. Bu sefer gülümsemesini becerikli bir alay ifadesiyle sentezlenmişti. Zihnimi okur gibi tekrar etti. "Ne yaparsın?"

"Kızdan ne istiyorsun?" Ayaz bir elini geride durmam için karnıma yerleştirip beni arkasına itti.

"Bize izin verin de baş başa konuşalım efendim." Fetih gereğinden fazla yapmacık bir ifade kullanıyordu ama bakışları bir yay kadar gergindi. Garipti. Sadece garip. Bir şekilde beni ürkütüyor ama aynı ölçüde kuvvetli bir meydan okuma dürtüsü yaratıyordu.

"Hayır," diye çabucak itiraz etti Ayaz çok net bir sesle.

Kumral ilk defa gözlerimin içine anlamlı sayılabilecek bir uzunlukta baktı. Ne demek istediğini açıklayamadığım bir biçimde anlamıştım, Ayaz'ı ikna etmemi istiyordu. Yine anlayamadığım bir şekilde onu onayladım. Öyle olsun.

"Lütfen bize bir dakika ver." Ayaz'a dönüp istekli bir tonda dikkatlice konuştum.

"Olmaz." Cevabı bana olsa da bakışları Kumral'ı hedef alıyordu. İkisinin arasında makam kavgasından çok daha fazlası olduğunu anlamak zor değildi.

Sakin olmaya çalışarak gözlerinin içine baktım. Oldukça dikkatli bir şekilde "Bana güven," dedim. Bunu hak ediyordum değil mi? Çünkü ben hiç tanımadığım halde sana güvenip buralara kadar gelmiştim.

İsteksiz hali yüzünden okunuyordu. Kumral'a güvenmediği belliydi ama bana güvenmesi gerekiyordu. Bir süre daha yüzümü inceledikten sonra huzursuzca "Sadece altmış saniye," dedi. "Ve başladı." Kapıyı arkasından kapatıp beni Kumral ile birlikte iç gıdıklayıcı bir yalnızlığa bıraktı.

Kumral birkaç adım bana doğru yaklaştı. Gözleri etkilenmiş gibi görünmüyordu, daha çok anlamaya çalışır gibi kısılmışlardı. Bana ne gördüğünü merak edeceğim kadar dikkatli bakıyordu.

"Bunu neden yaptığını biliyorum," dedim acı acı gülümseyerek. "En başından beri biliyorum."

"Zekanı küçümsediğim için sana bir özür borçluyum öyleyse." Ellerini ukala bir tavırla kot pantolonunun ceplerine sıkıştırdı. Alaylı ifadesi değişti. "Bana lazım olan şey sensin, Efnan." Bu durumdan memnun değilmiş gibi konuşuyordu. Onun gibi beni küçük gören birinin karşısında bakışlarımı kaçırmayacaktım.

"Lazım olmak?" dedim soru sorarcasına. Duruşum kendinden emin bir şekilde dikti ve öyle olmasını sağlayacaktım.

"Ormanda yaptığın o küçük gösteri epey yankı uyandırdı." Ses tonu soğuk ve kasvetliydi. Gri bulutlu bir havayı andırıyordu üzerime yoğunlaşan bakışları. "Şöyle ki gelecek hafta önemli bir toplantıya gireceğim ve senin gözlerinle yaptığın o büyülü numara lazım olacak," diye devam etti. Kaşları alnında kırışıp bakışlarına buğulu bir ifade kattı. Benden ne istediğinin farkında değildi. Başka bir açıklaması olamazdı. Afallamıştım. Olduğum yerde hareketsizce duraksadım. Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama neyden bahsettiğini bilmiyordum.

"Nasıl yapıldığını bilmiyorum," deyiverdim şok olmuş bir şekilde.

"Mahkemede senin hayatını kurtardığımın farkındasın," dedi. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı. "Sen neredeyse benim zihnime giriyordun ve bunu hissettiğini biliyorum."

Yutkundum. Avuç içlerim terledi, bunu fark ettiğini biliyordum.

Gölgelenmiş karamel rengi gözleri muzip bir alayla parladı. "Sen benim tarafıma geçtiğin zaman, arkadaşın da sizin tarafa geçer." Kelimeler ağzından kana bulanmış bir kararlılıkla çıktı. Göğüs kafesimde tutsak edilmiş bir hayvan büyük bir kükremeyle çabalıyor ama tasmasından kurtulamıyordu.

Gözlerimi inanamaz şekilde ona diktim, bana başka bir şans tanımıyordu ama sol yanağında hafif bir gölge oluşturan gamzesini göstererek gülümseyebiliyordu. Nabzım bir anda yükselmişti. Kesinlikle ve tamamen ciddiydi. Ben neye uğradığımı şaşırmış bir biçimde ona bakarken aynı anda Ayaz içeri

girdi. Kimsenin bir şey söyleyemeyeceğini biliyordum, ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu. Sadece bir an önce nefes alabilmek adına oradan çıktım.

Başımda şiddetli bir ağrı vardı. Öyle kuvvetliydi ki acıdan beynim uyuşmuş gibi hissediyordum. Sanki beynimin içinde binlerce karınca yürüyordu ve ben durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Arabaya gidene kadar hiç konuşmadık. Ayaz'ın konuştuklarımızı duyduğundan emindim. Merdivenleri çıkarken önden yürümeme izin verdi. İstem dışı yavaş hareket ediyordum, yaşayan bir ölüden farkım yoktu. Yanlış olan bir şeyler olduğunu hissediyordum. Şu an her bir hücreme kadar Doruk'a ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sorun onun bana ihtiyacı olmamasıydı. Benden nefret ettiği düşüncesi derimin altında akan kanımı donduruyordu. Her bir kemiğim sızlıyor, içim ürperiyordu.

"Akademiye gitmem lazım," diye sessizliği bozan ben oldum arabaya binerken.

Yine hiçbir şey söylemedi sadece başıyla onayladı.

Onun bu denli sessiz olması beni daha da ürkütüyordu. Başımı koltuğa yaslayıp beni götürmesine izin verdim. Biraz düşünmek iyi olurdu. En başa dönmüştüm. Akademiye tüm bunlar için gelmemiştim, anneme ne olduğunu öğrenmeye gelmiştim. Öyle yapmaya da kararlıydım. Önce gidip Doruk'la konuşacak Meyra'nın nerede olduğunu söyleyecektim. Ne yapılması gerektiğini bilen kişi ben değildim. Madem beni bu saçmalığın içine sürüklemişti, madem her an yanımda olacaktı, her şey bir kenaraydı ama bu onun meselesiydi ve ben sadece yardım etmek istiyordum.

Arabanın durduğunu fark etmemiştim, gözlerimi açıp kirpiklerimin altından Ayaz'a baktım. Orada öylece durup beni neden izlediğini sormaya niyetim yoktu. Orman yolunun geriye bırakıp bir sapaktan içeriye daldık. Yolu bilmediğim için doğrulup neler olduğuna bakmak istedim. Siyah eski bir demir kapının önünde durduk. Yol toprak arazi sınırlarına girdiğimizde bitmişti.

"Burası da neresi?"

Soruma cevap alamayınca onun yaptığı gibi arabadan indim. Ayaz kapının kenarında bulunan sisteme birkaç şey tuşlayıp kapıyı benim için açtı. Etrafta dizili birkaç adam vardı ancak hiçbiri kafasını kaldırıp bize doğru bakmadı. Ben de onlarla ilgilenme niyetinde değildim. Kral, Ayaz?

"Evime neşe getirdiniz, leydim." Gereğinden eski bir aksan kullanıp hafifçe reverans yapması beni gülümsetti, elimi dudaklarıma bastırarak gelen bir kahkahayı yok saydım. Ona bakmadan nasıl adlandıracağımı bilmediğim kocaman olan eve doğru süzüldüm.

Bir villa kadar gösterişli ya da bakımlı değildi. Bir ev kesinlikle değildi gördüğüm üç katı vardı. Duvarlar kalın, eski olduğu belli kerpiç taşlardandı. Kalın taşların aralarından yosunlaşma ve yapraklanmalar oluşmuş, eski ama bakımlı dış cepheye orman neşesi vermişti. Evin çoğunu muhtemelen yüzyıllık hikayeleri olan görkemli ağaçlar çevreliyordu. Köşk, evet eski bir köşk olmalıydı burası. Kasabanın dışında, olabildiğince kuzeyde. Tam bir soğuğa göreydi. Bu düşünce soru işaretlerini bana yöneltiyordu. Beni evine getirmişti. Kafa karışıklığımı anlamış gibi Ayaz'ın koyu mavi gözleri beni izliyordu.

Tereddüt ederek de olsa içeriye girmiştim. Ayaz'ı çok iyi tanımıyordum ama kesinlikle antika meraklısı biri olduğu düşünülemezdi. En azından bana öyle görünmemişti. Masanın üzerinde gördüğüm siyah gramofona kaşlarımı kaldırarak bakınca boğuk kahkahasını duyar gibi olmuştum.

"Etkileyici," diyebildim. Antika şeyleri severdim, oldukça severdim ama evimi klasik bir dizayna sahip olarak düşünemiyordum. Ön yargılarımı kenara koyarsak ben kesinlikle az eşya yani bir köşe koltuk, bir kitaplık kızıydım.

Gülümseyerek eski ama kaliteli koltuklarından birine rahatça yayılmıştım. Ayaz dudaklarında aynı gülümsemeyle hemen yanında duran, yine koyu kahverengi bir ahşap olan sehpaya uzandı. Muhtemelen evdeki her şey gibi yıllık anıları

olan kristal şişeyi aldı. Viski miydi, Tanrım kaç yıllıktı kim bilir? diye düşünürken aklıma gelen diğer şeye kendimi tutamayıp gülmüştüm.

"Ne?" diye sordu gerçek bir merakla. Elbette gülmem gözünden kaçmayacaktı.

"Sanırım bu evdeki her şey benden yaşlı." Gözlerim tavanda ve ikonalardan oluşan duvar kağıtlarında dolaşıyordu.

Söylediğime gülümsedi, elindeki kalın kristal bardaktan bir yudum alırken "Bir şey içer miydin?" diye sormayı ihmal etmedi.

Gözlerim hala soluk tavanı incelerken "O içtiğin yeterince sert bir şeyse iyi olur," diye söylendim.

Başka bir kristal kadehi bana uzatınca "Teşekkürler," dedim. Elimin içinde sallanan sıvıyı bir dikişte bitirirken susadığımı fark etmiştim. Ve boğazımı yarı yarıya yakan bu acı tadı özlediğimi... Kaşlarını kaldırmış şaşkınlıkla bana bakıyordu. Lacivert gözleri neredeyse heyecanlıydı.

"Bir alkolik çıkmayacaksın değil mi?"

Güldüm. "Dostum, hafta sonlarını bir barda garsonluk yaparak geçiren bu kız o züppelere ve bu hayata nasıl katlanıyordu sanıyorsun?"

Elimdeki kadehi kirpiklerinin altından sırıtarak tazeledi. Bu defa küçük ve yavaş bir yudumla "Sence Meyra'yı nerede tutuyor olabilir?" diye sordum. Arkadaşı kaçırılan birine göre sakin ve keyifli görünüyordum. Ama bu rahatlığım Kumral'ın zaten bana bir şeyler için süre vermiş olmasıydı. O zaman kadar Meyra'ya bir şey yapmayacağını biliyordum.

"Onun gibi düşünecek olursam Meyra'yı yanımdan ayırmazdım. Doruk'u hafife almaması gerektiğini biliyor." İşte yine kafamdaki Doruk soru işareti kırmızı bir ışıkla parladı. Kimdi Doruk?

"Onun hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Akademideki durumu hakkında."

"Fetih muhtemelen Meyra'yı kulüpte saklıyordur."

"Peki sen kral olduğunu söylüyorsun," derken gülümsememe mâni olamadım. Hemen ardından "Affedersin benim yaşadığım döneme uzak bir sistem," diye özür diledim. Gelişmiş bir şehirde değil, mütevazı bir kasabada yaşıyorduk ama krallar ve kraliçelerle yönetilmiyorduk...

O da gülümseyerek "Maya bu sandığın kadar basit değil," dedi. Kısa bir an için yere bakarken düşündü. Kelimeleri kafasının içinde bir araya getirip daha kısık sesle devam etti. "Ben şu an aday olan kralım, Fetih bu adaylığı kendine çekmek istiyor. Bu toplantıya bu yüzden seni götürmek istiyor. Bak bu çok karmaşık inan ki bugün bunların hiçbirinin sırası değil ama sormak istediğin soru yanılmıyorsam 'madem kralsın neden gidip arkadaşımı kurtarmıyorsun' olacak?" diye onaylamamı bekleyerek gözlerime baktı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Ne ani bir değişim olmuştu. Başımla evet diye onaylarken devam etti.

"Öyle doğrudan onun elinden Meyra'yı alamam çünkü zaten beklediği şey bu. Benim ona karşı açık bir savaş çıkarmamı bekliyor. Usulsüz olanlardan. Böylece beni Yönetim önünde de suçlu duruma getirmiş olacak." Açıklaması karmaşık ama anlaşılırdı. Sadece bana başka sorulara neden olmuştu.

"Öyleyse birini kaçırması onu suçlu duruma getirmiyor mu?" Söylediğime güldü.

"Maya, bizler insanlara değer vermeyen yaratıklarız. Lütfen bunu unutma, bizim kim olduğumuzu, neler yaptığımızı unutma. Fetih'in kaçırdığı bir Avcı olsa bu onu suçlu konuma sokardı ama arkadaşın sadece bir insan."

Ağzından çıkan kelimeler bende şok etkisi yaratıyordu. Bana doğrudan gerçekleri vermesi hem takdire şayandı hem de riskliydi. Dediklerini olabildiğince hızlı bir şekilde düşününce o kelimeler aklıma takıldı. Sadece insan...

"Tıpkı benim olmak istediğim gibi." İstemsizce mırıldanmıştım. Bir şey söylemeden benim konuşmamı bekledi. Elimdeki kadehten üst üste birkaç yudum alıp ben de ne söyleyeceğimi düşündüm. Fazla karmaşıktı.

"Kabul balosu?" dedi soru sorar gibi. Kapıya yakın bir yere yaslanmış kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Rahatsız olmuş şekilde saçlarımı kaşıdım.

"Böyle bir şeyden bahsetmişlerdi. Üzerinde durmadım."

Kabul balosu akademiye yeni gelen Avcılar için düzenleniyordu, bir çeşit onur yemeği, bana kalırsa sosyeteye takdim gibi bir saçmalıktı ve bir an için bile gitmeyi düşünmemiştim.

"Baloya herkes katılacak, Fetih de..." İmalı sözleri kafamın içindeki doğru parçalarının üzerine oturdu. Endişeli bir şekilde ona baktım. Bu üzerine plan kurmak için doğru an mıydı?

"Peki bu gece Fetih baloda iken Doruk'u kulübe yönlendirirsem?"

Hiç beklemeden başını iki yana salladı. O düşünürken ben de onu izlemeye koyuldum. Saçları dağınıktı, yorgun görünmüyordu daha çok bıkkın gibiydi. Karşıma ilk çıktığı zamanı anımsamıştım ister istemez. İçine girdiğim bu yeni yaşam bir sürü eksik hikâyeyi barındırıyordu ve ben her birinin içinde kaybolurken esas peşinde olduğum soruyu unutmuştum. Anneme ne olmuştu? Doruk'un bilinmeyen hikayesi, kim olduğu... Ayaz'ı bu kadar bıktıracak ve bir Avcıya yardım etmeye itecek yaşantısı... Armoni'nin Doruk'un hikayesindeki yeri... Derin bir nefes alıp elimdeki kadehi kafama diktim.

"Sanırım aklıma bir fikir geldi." Konudan uzaklaşmak konunun basitliğini göstermişti aslında bana. Ayaz yüzümü incelerken kaşlarını hayretle kaldırıp, muzipçe gülümsedi.

"Dinliyorum biriciğim."

"Ben baloda Fetih'in dikkatini çekip Doruk'un neden ortalarda görünmediğine dair kulağına su kaçıracağım," dedim ve Ayaz konuşmam kesecek bir kahkaha daha patlattı.

"Kulağına su kaçırmak, ha?" Omuzlarımı düşürerek gülümsedim, farklı dönemlerin insanlarıydık bunu bir açıdan anlayabiliyordum.

"Doruk dışarıda olmayı kabul edecek mi?"

"Meyra için plana uymak zorunda," dediğimde omuz silkti. Evet zorundaydı.

"Yani sen Fetih'e, Doruk Meyra'yı bulmuş gibi bir imaj vereceksin bu da onu tetiğe geçirecek. Birilerini arayacak ve arkadaşının yerini değiştirmelerini isteyecek." Daha çok sesli düşünür gibiydi.

Dudağımı bükerek başımla onayladım. "Şanslıysak." Hiçbir şey kesin değildi, ben en iyi ihtimaller üzerinden gidiyordum.

Kısa bir an için düşündü. "Makul bir plan ama yedek bir plan daha lazım. Fetih'i hafife alma," diye uyardı.

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum. Sadece bir fikir işte."

Derin bir nefes daha aldı ve kolundaki lacivert derili saatine bir göz attı. "Senin artık dönmen gerekiyor. Balo bu gece, cep telefonunu açık tut. Bir şey olursa da bana haber ver."

Zamanın bu kadar hızlı geçtiğine inanamıyordum. Tüm bunlar aklımı başımdan alıyor ve beni kesinlikle bozguna uğratıyordu. Kapalı telefonumu yeniden cebime sıkıştırarak peşinden dışarıya çıktım.

"Sen de baloda olacak mısın?" diye sordum. Dışarıya açılan kapıya kadar çıkmıştı.

Gözleri muzip bir parlamayla aydınlandı.

"Önce seni ormana bırakalım, orada tek başına olman düşüncesi boğazımı sıkıyor."

Yürürken yüzüne baktım. O köprüde yalnızca hayatımı kurtarmamıştı, hayatımı mahvetmişti aynı zamanda. Ama o olmasaydı asla gerçekleri de öğrenemeyecektim. Yine de önüme seçme şansı koysalar belki bu defa yalanlarla devam etmeyi tercih ederdim. Gerçekler beni olduğum yerden daha ileriye götürmemişti. Duymak istediğinizi söylemedikleri takdirde doğrular çok da önemli değildir ama insanların çoğu bunu kabullenmez. Ben öyle değildim, ben yalanlarla yaşamayı tercih edebileceğim zaman dilimindeydim çünkü ailemi kaybetmiştim ve hiçbir gerçek bunu değiştirmeyecekti. Alın sizi en büyüğünden bir gerçek işte.

Bu orman hala benim için güvenli bir yer değildi, bu orman kimse için güvenli bir yer değildi ve hiçbir zaman da

olmayacaktı. Biliyordum işte. Akademinin ışıklarını görebilecek mesafeye yaklaştığımızda duraksadım. Gün çoktan kendini karanlığa teslim etmişti. Ağaçlar hoyrat yel esintileriyle saçlarımı uçuşturuyordu.

"Daha fazla gelmemelisin," dedim kollarımı birbirine kavuşturarak. "Başım yeterince dertte seninle görülmek yanlış olur."

İtiraz etmeden başıyla onayladı. Son zamanlarda çok fazla ihtiyaç duyduğum derin nefeslerden alıp yürümeye devam ettim. Ayaz artık yanımda olmadığına göre acele etsem iyi olacaktı, son anda bir şeylerin gelip yolumu kesmesini istemezdim. Son metreleri koşar adımlarla ilerlerken söylediğini düşündüm. "İstediğin zaman arayabilirsin." Bu içimde bir yerlerde sönmekte olan o ışığı tetikliyordu. Bu sanki yalnız olmadığıma dair beni kandırıyordu.

Meyra'ya neler olduğunu haber vermek için doğrudan Doruk'un dairesine doğru ilerlemiştim. İçimde büyük bir rahatsızlık vardı ve yaklaştığım her saniye artıyordu. Onları birlikte bulmayı istemesem de bekliyordum ancak tam da çıkmak üzereyken yakalayacağımı hesaba katmamıştım. Görüş alanlarına girdiğimde ikisinin de ten rengi gözle görülür biçimde sarardı. Onlara benimle ilgili canımı daha da sıkacak bir şey söyleme hakkı vermeden konuşmaya geçtim.

Ayaz'dan ve kulübe gittiğimden bahsetmeden sadece Meyra'yı Fetih Yargıcı'nın alıkoyduğunu ve bırakmak için onunla bir toplantıya katılmamı istediğinden bahsettim. Kelimeler dudaklarımda çıkarken sesim hissettiğim kadar gergin çıkıyor ve mideme Doruk'un bakışlarından kopan bir tutam kramp giriyordu. Armoni daha çok benim için endişelenir gibi Doruk'a bakıyordu. Kaygılı ifadesini görmezden geldim. Doruk'un ise bir an gerçekten sarsıldığını görmüştüm.

"Gerçekten senin yüzündenmiş," diye mırıldandı. Tekrar. Sesi duyulmayacakmış gibi kısık çıkıyordu. Bu daha çok kendi kendini bir itiraftı sanki. Bakışlarındaki ifade buz gibi olmuştu. Gözlerimi bir an bile ayırmadan duruşumu dikleştirdim. Senin karşında bile teslim olmayacaktım.

"Evet benim yüzümden."

Armoni söylediğimle birlikte kaşlarını çattı. Tavrım hoşuna gitmemişti. Çünkü beni henüz hiç mi hiç tanımıyordu. Tüm bunların başıma gelmesini ben istemişim gibi. Güldüm, kahkaha atmak istedim ama yuttum. Olanlar öyle komikti ki... Ve öyle acınası...

"Herkes için beni suçlamak çok kolay tabii. Benim ne yaşadığım kimin umurunda?" Ses tonumu kontrol ederek bir kerede konuşmuştum. Beni suçladığına inanamıyordum.

Boğazım kurumuştu. Başım deli gibi ağrırken dizlerimin sızladığını, ayaklarımın daha fazla beni taşıyamayacağını fark ettim. Bunun ne olduğunu biliyordum. Bu uzun zamandır yaşamadığım o panik atak dalgasıydı. Gözlerim ağır ağır kararda ve dizlerimin bağı aniden çözüldü. Olduğum yere yığılırken bir şeye çarpmış olmalıydım ve o şey her neyse iyileşmeye fırsatı olmayan kaburgamı deli gibi ağrıtmıştı. Doruk'un kolumdan çekerek beni içeriye soktuğunu fark ettiğimde başım iyiden iyiye dönüyordu. Sonunda bir kanepeye oturmuş ve sadece başımı bir yere yaslamak için boşluğa bırakmıştım.

Hafif esen meltem tenimi okşarken bacaklarım karıncalanmıştı. Avucumun içi gıdıklanıyordu, bütün dikkatim o noktaya toplandı, diğer her yerden daha sıcaktı sol avucumun içi. Ilık, yumuşak bir parmak tarafından ne yaptığını bilmezce okşanıyordu. O sırada yavaşça gözlerimi açtım.

Etraf karanlıktı, sokaktan vuran ışık Doruk'un siyah saçlarının bir kısmını aydınlatıyordu. Tam karşımda, yerde bir eli avucumun içinde, başını dizlerime yaslamış kıpırdamadan duruyordu. Kafasını kaldırıp bakmadı. Nefes alıp verişine konsantre olmuş bu anı bozacak hiçbir şey olmamasını istiyordum ama bunun mümkün olmadığının farkındaydım.

"Benim hatamdı," dedi Doruk. Sesi öyle zayıftı ki neredeyse duyulmuyordu. "Seni buraya hiç getirmemeliydim, hiç bulaşmamalıydın. Senin tabii ki farklı olduğunu tahmin etmeliydim."

Onunla bu konuşmayı yapmak istemiyordum bu yüzden hiçbir şey söylemeden doğruldum. "Sanırım Armi'ye gitmemiz gerekiyor kaybedecek zaman yok." Aniden kalktığımda bir kez daha gözlerim kararmış, başım hissettiği kuvvetli sızıyla birlikte dönmüştü. Daha yavaş hareket ederek kıyafetlerimi düzelttim ve saçımı sol omzumun üstünde topladım.

Ağlamaktan nefret ediyordum çünkü çaresiz kalmadığım sürece ağlamazdım. Tüm karanlıkların ardında bile ben hep güçlü kalmayı başarabilen, soğukkanlı kız olmuştum. Elimde başka bir seçeneğim yoktu, o yüzden avuçlarımın içindeki en küçük umut tanesine dahi tutunmayı öğrenmiştim. Şimdi kimsesiz bir hayatın uçurum kıyısında, Doruk beni bırakıp gitmek üzereydi, tutunacak bir parça şey aradım, çok güçlü olmasa da olurdu ama bir kımıltı istedim. Yoktu. Bu defa elimin tersiyle gözyaşlarımı sildirecek bir sebep kalmamıştı. Ben de silmek için uğraşmadım, arkamı dönüp onları geride bırakarak uzaklaşmaya başladım.

Kapıya yakın bir yerde kolumdan yakaladı. Gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

"Biliyor musun?" diye sordu ben ne olduğunu anlamadan. "Canın yandığı zaman gözlerin dolu bir gece rengi oluyor." Derin bir nefes aldı. "Üzerine yağmur yağmış karanlık bir gece..." Kollarımdan tutup, oldukça nazik bir şekilde yatağın üzerine oturmamı sağladı. Önümde yavaşça diz çökerken eli kollarımdan ayak bileklerime doğru uzun bir çizgiyle kaydı. Yavaşça dizlerime yaslanırken bir kez daha gözlerimin içine baktı.

"Bu bir lanet Maya ve sen bunu gitgide zorlaştırıyorsun."

İşte şimdi onun gözlerinde de aynı ıslaklık vardı. Gözyaşı değil. Doruk'un denizi, okyanusları kıskandıracak mavi gözleri vardı. Istırap çekerken -ki onu daha önce iki kez öyle görmüştüm- gözleri sisli bir gökyüzünü andırır, buğulardan ardını göremezdiniz. Bu defa sislerin ardından çekilip kalbimde bir yerlere dokunmuştu, benim buzların ardına gömdüğüm bir yere. Başını dizlerimin üzerine koyup derin bir nefes verdi. Hiç tereddüt etmeden ellerim saçlarına gitti ve yumuşak

kıvrımlarının arasında tüy gibi gezindi. Bir gün, dedim içimden. *Bir gün belki seni unutmayacağım ama bir gün sana teslim olmayacak kadar kendimde olacağım.*

Ensemin hemen üzerinde terle uyuşma arasında sıkışan saçlarımdan bir ürperti vurdu. Midemde soyut bir kramp hissediyordum. Onun dışındaki herkesin ilgisini ve tüm şefkati reddetmiştim. Nedenini içten içe hala sorguluyordum ama biri bana dokunduğu zaman irkilerek kaçma isteği doğuyordu. Büyükannem çok sevgi dolu biri olmadığı için beni zorlamazdı. Yalnızca ihtiyacım olduğu zamanlar dizlerine yatmama izin verirdi. Saçlarıma dokunulmasına dahi tahammül edemezdim. Saç örme alışkanlığım oradan gelmişti. Annemi kaybettikten sonra ne büyükannem ne Dila ne de babam benimle baş edebilmişti ve çareyi saçlarımı örgülü tutmakta bulmuşlardı. Doruk bana dokunmasına izin verdiğim, kız kardeşi Meyra gibi, sayılı insanlardan biriydi. Doruk'la tanışmamız daha doğrusu yeniden tanışmamız böyle başlamıştı. Onca zaman sonra ben bir kez daha çalılara yuvarlanmış ve bir kez daha dizlerimi kanatmıştım. O korkarak yanıma gelmiş ama rahatsız olacağımın bilincinde olduğundan dolayı kaldırmak için bile bana uzanamamıştı. Doruk Ilgaz'ı ilk defa o kadar üzgün görmüştüm. Bana yardım edemiyor olmaktan mavi gözleri dolu dolu olmuştu. Sonra bir cesaretle elini bana uzatmış ve tercihi bana bırakmıştı. Onca zaman sonra ilk defa, yeniden birinin elini tutmuştum. Çocuktum ama haklıydım.

Öfkeli görüntüsünün aksine sesi bir nebze rahatlamış çıkıyordu.

"Neredeydin, Maya?"

Yorgun hissediyordum. "Bir önemi yok," dedim.

"Bu konuşmadan kaçamazsın." Ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibi itiraz etti. Oldukça kararlı görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. "Kaçmıyorum Doruk, erteliyorum."

Kapı açıldı. İçeriye Bayan Armi ve Mirza girdiğinde olduğum yerde huzursuz hissetmiştim. Doruk'tan biraz olsun uzaklaşmaya çalıştım ama tuttuğu kolumu bırakmadı.

"Akademiden nasıl çıktı?" diye sordu Bayan Armi öfkeli bir şekilde. İçimde ona karşı susturamadığım bir hiddet vardı. Kaşlarımı kaldırdım.

"Orman yolunu tercih ediyorum." Toprak rengi bir rujla şişirdiği dudaklarını ilk günki şaşkınlığıyla araladı. "Onu verip kız kardeşini alabilirsin Doruk," dedi açık renk gözlerini üzerime kilitleyerek. "Benim için bir sakıncası yok." Gözlerimi devirdim. Sadece onun yanında kalmamı istese zaten kimseye gerek kalmadan Meyra'ya karşılık kendimi teklif ederdim ama o küçük numarayı öğrenmediğim sürece benim de bir önemim yoktu.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Doruk zoraki bir sabırla. Kendi iç çatışması herkesin gerilmesine neden oluyordu. "Senin katılmanı istedikleri toplantı onların kendi içlerinde oldukça önemli bir toplantı."

Mirza birkaç saniye için duraksayıp kararsız kaldı. "Seni bizzat kraliyetin içine sokacak." Gözleri bir şey ima etmek ister gibi sıkıntılı bir şekilde Armi'nin üzerinde dolaştı. "Bu demek oluyor ki Fetih'in korktuğu bir şeyler var. Kendini garantiye almak için Yönetimi dahi karşısına alıp saldırıya geçiyor. Ve biz senden bunu öğrenmeni istiyoruz."

Herkes daha şimdiden benden bir şeyler istiyordu. Ve işte hayatım bir uçurtma misali ellerimden kayıp gidiyordu.

"Bu gece baloya gideceğiz," dedim kendimden emin bir şekilde.

Hepsinin yüzü bana dönerken sakinliğimi korumaya çabaladım. Benden hiç beklenmeyen hareketler yapıyordum ve muhtemelen bundan sonra da sık sık yapacaktım.

"Herkes katılacağı için ya Fetih bizi Meyra'ya götürecek ya da herkesin yokluğunu fırsat bilip biz bütün ormanı, mekanlarını arayıp Meyra'ya gideceğiz." Doruk'un karanlık yüzünde bir aydınlanma gördüğüme emindim. Hiçbir şey söylemeden sadece düşünüyordu ama o düşünceler daha sonra onlarca soruyla geri dönecekti.

"Bu dâhice." Mirza'nın heyecanı yüzü kadar sesine de yansımıştı. Ona kaçamak bir gülümseme gönderdim kirpiklerimin altından.

"Baloda fırsat bulursam Fetih'le konuşmaya çalışacağım, dediğiniz gibi olsun," diyerek onların beni ortaya atma planını da kendi planımın üstüne dahil ettim.

Merakla Doruk'a döndüm. Beni neden suçladığını bilmiyordum ama bana sırtını dönme düşüncesi bile tek başına bana işkence ediyordu. Bu defa yüzünde yumuşak bir ifadeyle bana bakan gözleri yavaşça çözüldü, dudakları kıvrıldı ve dünya yeniden renklenmeye başladı.

"Beni şaşırttın," dedi teslim olurmuş gibi Armoni kapının kirişlerine yaslanmış şekilde.

Ona tatlı bir gülümsemeyle baktım.

Sessizliğini sade bir "Size iyi geceler," diyerek bozan Armi memnuniyetsiz bir şekilde kapıdan çıktı. Benimle derdi neydi bilmiyordum ve mutsuz bir şekilde arkasından bakakalmıştım. Diğerleri de hazırlanmak üzere ayrıldılar.

Doruk bir anda elimden tutup beni de beraberinde hareket ettirdi, kolunu omzuma atıp beni iyice kendisine çekti.

"Beni şaşırtıyorsun," diye mırıldandım anlaşılmaz bir biçimde.

Avluya çıkana kadar yine sesini çıkarmadı, sonrasında beni önüne çekip yavaşça yüzümü elleri arasına aldı. "Herkesin senden nefret etmesini zorlaştırıyorsun," dedi. "Sen etrafta olunca mantıklı davranamıyorum, seni korumaya çalışırken kontrolden çıkıyorum." Huzursuz görünüyordu. "Aptalca davrandım, üzgünüm."

Sadece başımı sallamakla yetindim.

"Hazırlanmak için az vaktin var ama bu konu burada kapanmadı. Üzerimi değiştirip yanına geleceğim ve bütün bu orman macerasının hesabını vereceksin."

Yüzümdeki elinin baskısı bütün bedenimin alev almasına yetecek kadar kuvvetliydi. Gözlerindeki derinlik, sesindeki

merak hepsi benim için başka bir işkenceydi. O kendi evine giderken ben kendi odama çıktım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Çok yorgundum ama yapacak bir dünya işim ve kurtarmam gereken bir arkadaşım vardı.

Ayağımdaki ayakkabıları yatağımın kenarına fırlatıp elbisemi kollarımdan çıkararak ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. Örülü saçımın ucundan tokayı kaba bir şekilde çıkarıp yatağın üzerine fırlattım. Kendimi olduğu gibi duşa atarken olabildiğim kadar acele ediyordum. Su vücudumu ıslatırken örgüyü seri bir şekilde çözdüm ve ıslanmasına izin verdim. Saçlarımı ikinci kez şampuanlayıp kremledikten sonra bu duşun daha uzun sürmesi için can atıyordum ama maalesef zamanım yoktu. Yine de duş jelini kullanmadan çıkmak içime sinmedi, güzel kokmadığım sürece duş almış olduğumu hissetmez ve asla rahat edemezdim. O sırada banyo kapım tıklatıldı.

"Acele et." Ses kahrolası Doruk'a aitti. Olduğum yerde sıçradım. Bu yaptığına gerçekten inanamıyordum. Hızla durulanırken ona gözlerimi devirdim. Harika, nasıl giyinecektim şimdi ben? Suyu kapatıp beyaz bornoza iyice sarıldım ve kemerini sıkıca bağladığıma emin oldum. Saçlarımı bir el havlusu yardımıyla sarıp çekinerek banyodan dışarı çıkmıştım.

Doruk'u ilk defa takım elbiseyle gördüğümü o an fark etmiştim. Dilimin tutulduğu an... Derin bir şekilde yutkunup baştan aşağı incelemeye koyuldum. Siyah saçları bakımlı ve parlak görünüyordu. Beyaz gömleği yapılı vücuduna tam oturuyordu. İlk iki düğmesi açıktı ve o düğmenin hemen dibinden aşağı doğru ince, siyah bir kravat süzülüyordu. Siyah pantolonu sanki onun için dikilmişti. Bütün formunu mükemmel bir şekilde sarıyordu. Ceketini özenle sandalyemin üzerine asmıştı.

"Ağzını toplayacak mısın artık, Maya?" dedi halime çarpık bir şekilde gülerek. Sesinde hafif bir alay kırıntısı gizliydi. Tamam, gerçekten şaşkınlığımı durdurmam gerekiyordu.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diye itiraf ettim kendimi tutamayarak. Gözleri şefkatli bir bakışla kısıldı ama söylediğimin üstünde durmadı.

"Meyra'yı Fetih'in kaçırdığını nasıl öğrendin?"

"Onun kulübüne gittim," dedim rahatsız şekilde, bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Tek başına mı?" Sorusu karşısında uzun uzun gözlerine baktım. Ona Ayaz'dan bahsedecektim ve bana çok kızacaktı. Deli gibi kızacaktı, kavga edecektik. Adım gibi emin olduğum büyük bir kavga. Beni suçlayacaktı ve bu bana yaşattığı diğer şeyleri de hatırlatıp patlama noktasına gelmeme neden olacaktı. İkimiz arasında bir kez daha büyük bir yıkım olacaktı. Derin bir nefes aldım, kurumuş dudaklarımı ıslatıp oldukça dikkatli bir şekilde konuştum.

"Bana bir konuda güvenmeni istiyorum," dedim. Hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğimi elbette anladı.

"Söyle," dedi düz bir sesle.

"Sana bütün sorularının cevabını vereceğime söz veriyorum ama bu gece değil. Bu şekilde değil."

Yine itiraz etmek için ağzını açtı ama elimle durmasını işaret ettim.

"Bu gece Meyra'yı kurtaralım sonra her şeyi konuşacağız. Ama şu an konuşursak biliyorsun ki iyi sonuçlanmaz. Sana çok kızgınım Doruk. Kendimi tutuyorum çünkü sana kızmaktan önemli olan şey Meyra'yı kurtarmak. Bu yüzden sen de kendini tutmalısın. Onu kurtarmamız bu geceye bağlı ve benim derhal hazırlanmam gerekiyor." Sesim gerçekten uyarıcı ve kendinden emin çıkıyordu. Onun da anlamasını dileyerek seçtiğim kelimelerden gurur duymuştum.

"Doğru söylüyorsun," diye beni onayladı kısık bir tonda.

Cesaret alarak bütün kalbimle bana güvenmesini istedim.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordum gözlerinin derinliklerine inerek. "Bana güvenebilir misin?" Bunu duymaya, bilmeye ihtiyacım vardı. Kalbimin dahi durmasına neden olacak birkaç saniye sadece sustu, ışığı sönmüş mavi gözlerini üzerimde gezdirip beni bir kez daha yok saydı.

"Hadi saçını kurutalım," dedi.

Yine aynı şeyi yapıyordu, yine beni görmezden geliyordu. Yine söylediklerimi duymuyordu, yine bana güvenmiyordu. Olduğum yerde ellerimi yumruk halinde sıktım. Bana böyle davranmasını hak edecek ne yapmış olduğumu düşündüm. Öyle öfkeliydim ki bunu bastırmak için Meyra'yla olan her anımı gözümün önünde canlandırıyordum. Hiç çıkarmadığım bileklikte parmaklarımı gezdirip, içimden bu geceden sonra herkes hak ettiğini bulacak diye geçirdim.

Sessizce gösterdiği sandalyeye oturdum ama elinden makineyi kolay bir hareketle kurtardım. "Üstün buruşacak," diye çabucak bir bahane ürettim. Bana dokunmasını istemediğimden başka hiçbir şey düşünmüyordum. Havluyu kafamdan sıyırırken "Aşağıda bekleyebilirsin, hazır olunca ineceğim," dedim. Kurutma makinesini çalıştırıp saçlarımı dağıtarak kurutmaya koyuldum.

Balkon kapısına yaslanmış dışarıyı izlerken dediğimi yine duymazdan geldi. Başımı öne doğru eğip saçlarımın diplerini kurutmaya başladım. Hareketim karşısında bornoz sol omzumu açıkta bırakacak şekilde düşmüştü. Yine beynimi bulandırıyordu. Belki de haksızlık ediyordum. Kardeşi kaçırılmıştı ve kim bilir ne durumdaydı. Başımı hiddetle iki yana sallayarak kendime itiraz ettim. Meyra benim de kardeşimdi. En az onun olduğu kadar ama ben birilerini suçlamak yerine çözüm üretmeye uğraşıyordum.

Eli, sol omzum ve ensemin birleştiği yere değdi. Başımı kaldırıp aynadan yansımamıza baktım. Gözlerim en az onunkiler kadar donuk bakıyordu. Yine de onunla boy ölçüşemezdim. Onun tüm kusursuzluğunun yanında ben öyle basit, öyle yavan, öyle sıradan duruyordum ki... Doruk benim krallığımda mükemmelin beden bulmuş haliydi. Her şeyiyle mükemmeldi ve beni bu dünyada kendine öylece hayran bıraktığı için ondan nefret ediyordum. Benim yerime Dila'yı seçtiği için ondan nefret ediyordum. Beni ardında bırakıp gittiği için ondan nefret ediyordum. Her gece, sabırla, onun gibi bir başkasının karşıma çıkması için yakardığım için kendimden de nefret

ediyordum. Yoktu. Onun gibi hiç kimse yoktu. Onlarca, yüzlerce erkek vardı ama Doruk Ilgaz yoktu. Çocukluğumdan, kanayan dizlerimden, yalnızlığımdan onu bu kadar önemli kılan her şeyden nefret ediyordum.

Elleri yeniden hareket ettiğinde saçlarımı dikkatle sağ omzumda toplayıp mekanik bir hareketle eğildi, yapacağı şeyi anladığımda zaten oturduğum sandalyeye mühürlenmiştim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan yavaşça eğilip ılık dudaklarını omzuma bastırdı. Çaresizce gözlerimi kapattım.

Doruk böyleydi işte, Doruk'un size yaptığı şey buydu. Sizi çaresiz bırakırdı. Kocaman dünyanızda yapayalnız ve çırılçıplak hissetmenizi sağlardı. Ondan başka kimsenin söndüremeyeceği bir ateş yakardı içinizde. Onu anlamanın kıyısında yüzer ama asla onun derinliklerine dalamazdınız.

"Aşağıdayım," diye mırıldandıktan sonra kapının sesini duyana kadar gözlerimi açmadım.

Yüzümü ıslatan şeyin saçlarımdan akan sular değil de gözyaşlarım olduğunu anladığımda sıktığım çenemi gevşetebilmiştim. Bir kez daha Doruk Ilgaz karşısında yenik düşmüş gözlerime acıyla baktım ve çenemi kasarak saçlarımı kurutmaya devam ettim.

Açık halde dağınık olan saçlarımı öne alıp hafif şekilde parfüm sıktım ve elimle dağılmasını sağladım. Önlerinden ayırdığım iki tutamı hızlı bir şekilde örüp arkada büyük bir topuz yapmıştım. Saçımın iki kenarından kıvrılarak enseme doğru iniyor, yüzümün tamamını açıkta bırakıyordu.

Seri hareketlerle yatağın yanına eğilip Ayaz'ın nasıl aynı gün içinde bana bir elbise alıp, onu akademiye soktuğunu düşünmeye koyuldum. Elbise şık bir kadife kutunun içinde Enis tarafından resepsiyonda teslim edilmişti bana. Biraz çekiştirerek içine girmeyi başardığımda aslında tam da üzerime göre olduğunu fark etmiştim. Uzun, kırmızı ve tümü yapay tüylerden oluşan etekleri kabarık bir elbiseydi. Göğsünde hafif bir kalp şeklinde dekoltesi vardı. Dolabın içinden çıkarıp kenara

ayırdığım mat siyah renk, beni en az on santim daha uzun gösterecek ince topuklu ayakkabıyı ayaklarıma geçirdim.

Hazır olduğuma inandığımda aynanın karşısına geçip karanlık gecedeki yansımama baktım. Kaşlarımın arasında belli belirsiz kaygı çizgisi duruyordu. Sanki benimle bütünleşmiş gibi rahatsız edici bir şekilde daima oradaydı. Masanın üzerine uzanıp kirpiklerimi maskarayla dalgalandırdım. Dudağıma mat bir kırmızı ruju gezdirdim. Daha sonra peçeteyle dudaklarıma bastırıp rengi hafiflettim. Küçük bir siyah çantanın içine şarjdan çıkardığım telefonumu, makyaj malzemelerini tıkıştırdım. Derin bir nefes alıp dışarıya çıktım.

Asansörden inerken vücudum anlamsız bir kasılma yaşıyordu. Heyecanlı mıydım? Bu ihtimali istemiyordum. Beni yaralamaktan çekinmeyen bir Doruk Ilgaz heyecanı istemiyordum daha fazla. Gülümsemek için kendimi kasmadım hatta gözlerimin hafif kısık olduğunu tahmin ediyordum ama hiçbir düzeltme yapmadan beni beklediği yere doğru gittim. Varlığımın farkında değildi, bir eli cebinde diğer eli telefonunda bir şeyler karıştırıyordu. Kaşları yine çatıktı ama bu onu izlemeyi en çok sevdiğim manzaraydı. Tamam, ben hiçbir zaman cicili bicili bir kız değildim ama Doruk'un bu katılığı karşısında kendimi oyuncak bir bebek gibi hissediyordum. Onun yanında bir oyuncak bebek gibi pembe yanaklı duruyordum. Küçük Maya... Doruk'un sevgilisi, Dila'nın küçük kuzeni, Maya...

Neşeli bir ses düşüncelerimin dağılmasına neden oldu. "Harika görünüyorsun," dedi resepsiyondaki garip çiftten kadın olanı. Sesiyle irkilip kendime gelmiş, bu gecenin sadece Meyra için olduğunu hatırlamıştım.

"Teşekkür ederim." Gülümsemeye çalıştım ve Doruk'a doğru yürümeye devam ettim. Sesimi duyduğunda hafifçe başını kaldırıp mavilerini gözlerimle buluşturdu. Bakışlarındaki buzlar yavaşça çözülürken yerini yumuşak ve hayranlık dolu bir parlama aldı. Kımıldamadan ona doğru ilerlememi bekledi. Olduğum yerde durdum.

"Hadi," dedim. "Daha fazla gecikmeyelim." Sıradan bir günde üzerimde kot pantolon varmış gibi. Dudağının kenarıyla gülümseyip birkaç adımda yanıma geldi, cebinde olan eli nazikçe belimi kavrarken gözlerime bakmaya devam etti. Bakışlarımı ifadesiz tutarak ona bakmayı sürdürmüştüm. İçime, zihnime girmesine izin vermeyecektim.

Topuklu ayakkabılar sayesinde neredeyse aynı boya gelmiştik. Sıcaklığının izleri hala omzumda gezinen dudakları kulak hizamda duruyordu, daha da yaklaşarak kulağıma kadar değdirdi nefesini.

"Tanrı'nın elinden çizilmiş bir resim gibi görünüyorsun. Büyüleyici ama saf. Güzel ama sert. Masum ama zor." Fısıltı halinde çıkan sesi gururlu, yeniden gözlerimle buluşan bakışları kendinden emindi. Bedeni sol tarafımda kalırken o sağ yanağıma doğru eğilip, çene hizamda kendini durdurdu.

"Benim, hırçın sevgilim," diye mırıldanıp beklenmedik şekilde dudaklarını tenime değdirdi.

Gecenin başlangıcında bu kadar hareket fazla değil miydi? Bir şey söylemedim, bir harekette de bulunmadım. Hala hafif çatık kaşlarım ve kısılmış gözlerimle beni yönlendirmesini bekliyordum. Omzumdan oyalanan hareketlerle yavaş yavaş elime kayan elini, diğer elinin içine alıp başparmağıyla avucumun içine dokundu. Gözlerini kapatıp elimi dudaklarına götürdü. Sanki bir uyuşturucu gibi tenimin kokusunu içine çekip, bileğimi damarlarımın üzerinden öptü. Sanırım nabzımdan kalbimin ne kadar hızlı attığını fark etmiş olmalıydı. Bunu takmadım zaten bendeki etkisini bilecek kadar zeki biriydi. Maalesef.

Elimden tutup beni ilerde durduğunu fark ettiğim dudak uçuklatacak bir siyah arabaya doğru sürükledi.

"Vay canına!" diyebildim. Sanırım yanına geldiğimden beri ilk defa konuşuyordum. "Bu senin mi?"

Gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüşürken "Benim," dedi tek kelimeyle. Kapıyı benim için zarifçe açtı.

Kafamı dağıtmak ister gibi alakasız bir şekilde "Modeli nedir ya da markası, ne diyorsun buna?" diye sordum. Başka bir konudan bahsetmek gerilmiş bedenimi rahatlatıyordu.

"O motorlara ilgin olduğunun yarısı kadar arabalara ilgin yok değil mi?" Soran sesi neredeyse alaylıydı. Omuz silkip cevap vermesini bekledim.

"Bu bir Lamborghini." En az kendisi kadar müthiş arabasını çalıştırdı ve araba yolda muhteşem bir yumuşaklıkla akmaya başladı.

"Emniyet kemeri." Uyarısını dikkate alıp kemeri bağladım. Bizim için açılmış akademinin ön girişteki büyük kapısından geçerken herkes Doruk olduğunu anlayıp hareketlenmeye başlamıştı. Bu heyecanlı kıpırdamayı fırsat bilip ona doğru döndüm.

"Senin buradaki görevini merak ediyorum." Merakım kesinlikle ses tonuma yansımıştı. Daha fazla dayanamayacaktım. "Müdür yardımcısı filan mısın?" Gülümsemesi hala yüzündeyken aklına gelmiş bir şeye gülüyor gibiydi.

"Daha ne kadar dayanacağını merak ediyordum," dedi.

Sitemkâr tavrım onu eğlendiriyordu.

"Pekâlâ, güvenlikten sorumluyum." Ona dönüp yüzünü biraz daha inceledim ama yoldan ayırmıyordu. "Mantıklı," dedim derin bir nefes verip deri koltuğa iyice yaslanırken.

Daha fazla ertelemeden Doruk'a anlatmaya başlamalıydım. Zaten itiraz edip beni yeterince usandıracağından şüphem yoktu. Sürekli bir tartışma içerisinde olmak beni yoruyordu ama güçlü olmalıydım. En azından bu gece daha fazla.

"Şimdi Meyra'nın yerini tahmin ediyoruz ama doğrudan oraya giremeyiz yani kulübe, bu..." diye anlatırken araya girdi, "Tehlikeli ve yasa dışı." Ona şaşkın bir şekilde bakarken bir an için belki de kolay olur diye düşündüm. Bir an için...

"Bu yüzden ben Kumral ile konuşup onun dikkatini sizin Meyra'yı bulduğunuz yönde dağıtacağım."

Kaşlarını çatıp yüzünü bana çevirdi. "Kumral?"

Gözlerimi birbirine bastırıp elimle alnıma bir tane geçirmemek için kendimi zor tuttum. "Yargıcı yani, adını bazen hatırlayamıyorum," diye yalan söyledim.

Uzun bir şekilde gözlerime bakıp inanmadı ama sormadı da. Onun isminden hoşlanmıyorum, ondan iğreniyorum ve adını anmak istemiyorum.

"Bunu nasıl yapacakmışsın?" diye sordu.

"Onunla konuşacağım."

"Hayır." Somurtarak başını iki yana salladı.

Gözlerimi kısmış öfkeyle etrafıma bakıyordum. Neden bu kadar diretiyordu ki. "Tanrı aşkına," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "İtiraz etmeyi kesecek misin?"

"Onun yanına yaklaşmayacaksın."

Hayır, kesmeyecekti. Kollarımı göğsümde birleştirip derin bir nefes aldım.

"Öyleyse daha iyi bir planın var?"

"Evet, Maya. Çok daha iyi bir fikrim var. Haksız duruma düşeceğim ve aptal yönetim umurumda değil. O piç kurusunun o baloda olduğuna emin olduktan sonra çıkıp o kulübü hepsinin başına yıkacağım. Kardeşimi aldıktan sonra da Fetih'i o kulübe gömeceğim." Sesi öyle sakin ve keskindi ki bu dediğini yapacağından şüphem yoktu. Kafam başka şekilde çalışıyordu, ona dik dik baktım.

"Yani yine beni terk edeceksin," dedim ortama yayılan o gergin dumanı dağıtmak adına.

Söylediğime inanamıyormuş gibi direksiyondaki elini sıktı.

"Ne saçmalıyorsun Maya, kahretsin her zaman bunu yapacaksın değil mi?"

Ve öfkesi dışarıya çıkmıştı.

"Kuralları çiğneyeceksin ve akademiden uzaklaştırılacaksın. Beni orada yalnız bırakacaksın," dedim kollarımı göğsümde birleştirip. "Sorun değil, alıştım."

Sonunda kulağımıza çalınan seslerin klasik bir müzik olduğunu anlayabilecek kadar uğultulara yaklaşmıştık. Işıklarla

çevrili yolu takip edip kendiliğinden açılan beyaz demir kapıdan içeri girdik. Dışarıda park edilmiş bütün arabalar son modelim diye parlarken gözlerim Doruk'un üzerindeydi. Araba durmuş olmasına rağmen hala içeride bekliyorduk. Sessizliği bozan taraf olmayacaktı anlaşılan. Bu yüzden kapıyı açıp kendi tarafımdan dışarıya çıktım.

Kapıyı yeniden kapatmadan bana çevirdiği gözlerine baktım.

"Sana benimle kal, dedim. Bana güven, dedim. Bir kere de şu dik kafana göre gitme, dedim ama her defasında beni tek başıma bırakmayı seçmenden yoruldum, Doruk." Derin bir nefes alıp gözlerimi sıkı sıkı kapattım. "Dokunmuyorum sana, bulaşmıyorum artık, gelmiyorum üstüne, karışmıyorum hayatına." Usanmış şekilde kapıyı kapatıp, büyük girişe doğru ilerlemeye koyuldum.

Kalbim bu defa öfkeyle karışık kırıklığın etkisiyle yoruluyordu. Topuklarım üzerinde kendimi dengede tutmaya çalışmak zor değildi ama içimde bitmek bilmeyen bir öfke vardı. Kızgındım çünkü hala aptal gibi, hala fütursuzca peşimden geliyor mu acaba diye yoldaki ayak seslerini duymaya çalışıyordum. Kızgındım çünkü yavaş yavaş yürüyüp bana yetişmesini izin vermek istiyordum. Gelmeyeceğini bile bile, bana hiçbir zaman veda etmediğini bile bile...

Beyaz mermer taşlardan çıkarken elbisemi serbest bırakıp arkamdan süzülmesine izin verdim. Girişte bekleyen birkaç kişiden oluşan karşılama görevlilerine zoraki gülümsemeye çalıştım. Hepsi aynı siyah smokinden giyinmiş tuhaf penguenler gibi görünüyorlardı.

Kapıdaki görevli başını bir kâğıttan kaldırıp "İyi geceler hanımefendi, isminiz lütfen?" diye sordu. Bir süre adamın sivri yüz hatlarını incelerken "Maya Efnan," dedim. Elindeki listeyi kontrol etmesini izleyerek. Çok kısa sürede listede gözlerini tararken kaşlarını çattı.

"Hanımefendi benimle," dedi arkamdan duymayı beklediğim ses.

Adam başını kaldırıp baktığında çenesi gerilmişti. "Doruk bey, iyi geceler efendim. Buyurun lütfen."

Gelişi kapıdaki görevlinin ikisinde de abartılı bir panik yaratmıştı.

Doruk elini belime koyup beni büyük salona çıkardığında vestiyer dışında kimse yoktu. Üzerimde ceket olmadığı için orayı es geçtik. Süt mavisi ve açık eflatun renk kurdelelerle sarılı beyaz merdivenlerin tırabzanlarında inciler vardı. Diğer büyük salona geçtiğimizde herkesin bu geceyi neden sabırsızlıkla beklediğini anlamıştım. Salonun köşesinde beyaz bir piyano, aynı renk bir kağnı vardı. Orkestra tam teşekküllü bir şekilde orada, smokinlerinin içinde beyaza tezat bir siyahlıkla duruyordu. Klasik müzik eşliğinde insanlar elindeki kadehleri yudumlarken kırmızı şeritlerin altın yaldızlarla çevrelendiği bölmeden çok önemli kişileri seçebiliyordum. Sanırım bu Yönetim ekibi oluyordu.

Diğer yandan bütün içgüdülerim alarma geçmişti çünkü içeride Avcı olduğu kadar Soğuk vardı. Bakan gözler aralarındaki ayrımı anlayamazdı. İnsandan farklı olan tek şey pürüzsüz güzellikleriydi. Ama bu gece burada güzel olmayan bir şey yoktu ki... Benim içgüdülerime karşılık birkaç çift göz bana dönünce bunun hissettikleri korkumdan dolayı olduğunu düşündüm ama hayır Doruk'un eli hala belimdeydi. Korkmuyordum.

"Hadi bizim tarafa geçelim yoksa şimdiden birilerini pataklamak zorunda kalacağım," dedi. Daha önceden aşina olduğum bakışlarına gözlerimi kırpıştırdım. "Kıskandın mı?" diye sordum muzipçe.

"Yürü Maya."

Beni Bayan Armi ve Mirza'yla yanlarında o gece de olan beylerin bulunduğu bölmeye götürdü. Siyahın üzerine gümüş rengi işlemelerin bulunduğu başka bir önemli kişiler bölümüydü burası. Bayan Armi, siyahlar içinde balık kesim elbisesiyle asalet saçarken Mirza siyah takım elbisesinin içinde oldukça yakışıklı görünüyordu. Parlak gülümsemesine tebessüm ederek cevap verdi.

Erafı izleyen Doruk'a baktım. Kararını değiştiren neydi, gerçekten konuşmam bir işe yaramış mıydı? Yine de söylediğim onca şeye karşılık hiçbir şey demeden gelmişti peşimden. Onu bir kenara bırakıp etrafı taramaya başladım.

Gözlerim sonunda aradığı lacivert gözleri bulduğunda dar kesim bir takım smokinin içinde Ayaz'ı gördüm. Doruk'un beni izlediğini bildiğim için sadece iki saniye ona bakıp diğer kişiyi aramaya geçtim. Kumral, ortalıklarda görünmüyordu. Baloya bir saat geç gelen bizdik acaba o da mı geç kalmıştı. Yoksa hiç gelmeyecek miydi?

Küçük çantamdan çıkardığım telefonun mesaj bölümüne girmek üzereyken zaten gelmiş olan mesajı açtım.

"Burada," yazmıştı Ayaz.

"Telefonla mı oynayacaksın?" diye sordu boş bakan mavi gözlerle Doruk dikkatimi dağıtarak. Yine geri gelmişti buz mavisi bakışlar. Oysa gecenin başında ne kadar da kibardı! Cevap vermeden telefonu çantaya tıkıp masanın üzerine yerleştirdim. Gelen kaliteli beyaz şaraptan bir yudum alırken içimden kırmızı olmasını dilemiştim. Bu gece daha kontrollü davranmak zorundaydım çünkü korktuğum an bunu hissedecek onlarca Soğuk ile burada bulunuyordum.

"Korkuyu hissetmeleri kimseyi rahatsız etmiyor mu?" diye sordum. Beni rahatlatacak bir şey söylemesine ihtiyacım vardı çünkü o taraftan bana bakan gözler gitgide rahatsız olmama neden oluyordu.

Telefonu titreyince bir an duraksadı. Birkaç kısa saniye mesajı okuyup masaya dönmüştü.

"Biraz sonra geliyorum," diye kısa bir açıklama yaptı ve soru sormama izin vermeden uzaklaştı.

Doruk çok fazla telefonla uğraşan biri değildi. Bu gece elinde olduğundan fazla telefon görmüştüm. Fırsattan istifade deyip Ayaz'a baktım, gözleri zaten beni izliyordu. Başıyla bir kere selam verince tebessüm ettim. Yanına gitsem ne kadar dikkat çekerdim acaba? Bayan Armi ve yanındaki iki bey

derin konuşmalara dalmış görünüyordu. Yeniden kafamı kaldırıp ona baktığımda ne yapmak istediğimi anlamış olmalı ki kafasını çok yavaş hareketlerle iki yana salladı.

Gözlerim yeniden Kumralı ararken bu defa görüş alanıma girdi. Yanında sarışın, güzel, oldukça güzel bir kadınla bir şeyler konuşuyordu. Kadın memnun bir şekilde gülümserken Kumral sadece dudaklarını oynatıyordu. Müzik daha canlı bir hal aldığında birileri hareketlenip, dans etmeye başlamıştı. Saniyeler dakikaları kovalıyor zaman can sıkıcı bir şekilde geçiyordu.

"Eğitimine hala başlayamadık," dedi Mirza. O da benim kadar sıkılmış mıydı acaba?

"Bunun için çok üzgünüm." Elimde olmayan sebeplerden de olsa mahcuptum.

"Bulunduğun şartları biliyoruz," diye gülümseyip omzuma dokundu. "Yeniden düzenleriz."

"Tabii benim bulunduğum şartlar düzelebilirse." Kadehten bir yudum daha aldım. Oldukça yavaş gidiyordum.

"Gayet iyi idare ediyorsun." Doruk'un durduğu yere geçmişti, sahi o nerede kalmıştı?

Mirza beni oyalarken kör gözlerim sonunda gerçeği görmüş yanıyordu. Çapraz masada Doruk gülümseyerek bir şeyler konuşuyordu. Armoni ile. Lacivert elbisesi vücudunu olduğu gibi saran, omuzlarından askılı, dizlerine kadar dar gelip etek uçlarına bollaşıp, yerde sürünen lacivert bir elbise giymişti. Sarı saçları tepesinde sadece bir topuz yapılmış güzel yüzünü ortaya çıkarmıştı. Siyah farla çevrelenmiş gözler, koyu pembe ruju gülümsemesini daha harika kılarken o gülümsemenin sahibi benim içime saran ateşin sahibiyle aynıydı.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu Mirza beni daldığım denizlerden çıkarıp.

Ona dönmeye cesaretim yoktu. Beni görmeyen gözlere kilitlenmişken nasıl kurtulacağımı bilmediğim keskin bir acı hissettim. Boğazımı düğümleyen bir acı. Birkaç saniye sürdü.

Upuzun gelen birkaç saniye. Sonra silkelenerek kendime geldim. Aptal bir kızdan çok, bu gece birilerinin burada olmamı istediği kız gibi davranmalıydım. Bunu her kim istediyse esas olduğum o kızı istemişti, bu Maya'yı değil.

"Teşekkür ederim biraz hava alacağım."

Gözlerimi Ayaz'la buluşturdum. Başka birileriyle konuştuğunu görünce gerildim. O sırada beni izlediğini fark ettiğim başka gözlerle kesişmiştim. Kumral'ın içinde derin anlamlar barındırdığı altın sarısı gözleri. Derin bir nefes daha alıp gözlerimi ilerideki açık kapıya çevirdim. Sanırım bir balkon ya da terasa açılıyordu. İstediğim oksijeni orada bulmayı ümit ederek kapıya doğru yöneldim. Ardımda bıraktığım kalp kırıklarını kafama takmamaya çalışıp, dans eden insanların arasından yürüdüm.

Yüzümü okşayan rüzgâra şükredip olabildiğince terasın köşesine geçip, büyük saksıların ardına gizlendim. Biraz kendimle baş başa kalmalıydım. Herkesin aksine ben bu gece buraya neden geldiğimi unutmamıştım ve planımı işlemeye koymuştum. O an kafamda tasarladığım bambaşka bir planı. Dirseklerimi ahşap tırabzana yaslayıp başımı gökyüzüne çevirdim. Rüzgârın tenimi rahatlatmasına izin verirken gözlerimi kapatıp bekledim. Bu gece gökyüzüne silik grilerin bezediği alçak bulutlar hakimdi, yıldızlar tüm ihtişamıyla göz kırparken içerideki müzik daha canlı bir hal almıştı. Kadeh sesleri ve birilerinin eğlendiğinin kanıtı olan kıkırdamalar artıyordu. İçeride gerçekten eğlenen birileri vardı. Eğlenmenin mümkün olmadığı bir dünyada yaşadığıma olan inancım sonsuzdu. Yine de daha gergin bir ortam beklediğimi itiraf etmeliydim.

Keman sesinin kendini ön plana çıkardığı dakikalarda, omurgamla bir ürperti buluşmuştu. Sebebi çok geçmeden kendini duyururken içimden nihayet diye geçirdim.

"Harcanan olağanüstü bir güzellik," dedi. Sesinde kadifemsi bir hafiflik vardı. Terasın soğuk zemininde yankılanıp, müzik gibi çınlayan sese dönmedim. Gözlerim hala kapalı, rüzgârın dudaklarıma değip geçmesinin ardından hafifçe

tebessüm ettim. Bulutların yoğunlaştığı geceden kendimi frenlemeye çalışarak, olağan derece yavaş hareket etmeye dikkat ettim. En ufak hata her şeyi berbat edebilirdi. Yavaş bir solukla dudaklarımı araladım.

"Burada ne işin var, Kumral?" Elbette bana seslenen o sesin sahibini tanıyordum. Hiç aklımdan çıkmıyor, adeta kulağımı tırmalıyordu. Ona doğru dönmedim, sabırla onun bana gelmesini bekledim.

"Kumral?" diye bir soru yöneltti, sessiz bir ürperti boynumdan aşağıya inmişti. Sesinin yumuşak kavı tenimi gıdıkladı. Yüzümde sıkışan maskeli tebessüm dudaklarımda bir kez daha aralanmıştı.

"Seninle ilk karşılaştığımızda, ormanda hani." Bulutlar gecenin arasına sıkışmış bir kuş sürüsünü yutarken gözlerim bu arsız manzarada bir süre oyalandı.

"Evet," dedi sabırsızca devam etmemi beklerken.

Donuk bir şekilde konuşmaya devam ettim. "Adını bilmediğim için kafamda seni Kumral diye adlandırmıştım," dedim. "Zihnimde öyle de kaldın." Olduğum yerde doğrulurken dilimi kavrulan dudaklarımın üzerinde bir kez dolaştırdım.

"Zihninde yer edindiğimi duymak güzel." Hoşuna gittiğini saklamaya gerek duymadı.

Söylediklerini ve bir sonraki adımımı düşünürken duyduğum çakmak sesiyle gözlerimi açtım. Alışkın olduğum duman kokusunu alınca bir süre tereddüt edip, kararlı adımlarla nihayet ona döndüm. Onun nefesiyle harmanlanmış duman buz gibi bir esintiyle beni içine çekmişti. Kara bir yağmur bulutu gibi görünüyordu. Fırtınanın yaklaştığını, belki de kopmak üzere olduğunu anımsatıyordu. Bakışlarım soluk yüzünde dolaşmaya başladı. Her zamanki gibi can yakıcı derecede iyi görünüyordu. Tehlikeli bir güzelliği ve açık yakalı gömleğiyle bir şekilde olması gerektiğinden daha pervasız bir hali vardı.

Kendisine baktığımı fark edince "Sigaradan rahatsız mı oluyorsun?" diye sordu, rahatsız olsam memnun olacak gibi

belli belirsiz bir gülümsemeyle. Parmakları arasındaki sigarayı dudakları arasına götürüp derin bir nefes daha çekti. Bir şeyi anlamaya çalışır gibi yüzümü inceliyordu.

"Sigara içebildiğinizi bilmiyordum," dedim onları insan yerine koymadığımı çekinmeden itiraf ederken.

Yüzüme bakmadan hızlıca konuştu "Bu sorumun cevabı değil," dedi. "Ki görüyorsun, yapabiliyorum." Kendinden emin ve insanı düşünmeye sevk eden bir ifadesi vardı. Bakışlarının ağırlığını yeniden üzerimde hissettim. Gecenin karanlığında dahi parlayan yoğun karamel rengi gözlerine bakıp gülümsedim. Onunla kolay kolay göz göze gelemiyordunuz.

"Aslında bende bir tane alabilirim belki diye düşünüyordum." Gerçekten ihtiyacım olmasının yanı sıra onunla iletişime geçmem gerekiyordu. Katı bir ifadeyle terbiye edilmiş gözleri uçurum kenarını anımsatacak kadar irkilmeme neden oluyordu.

"Benim kötü bir huyum vardır, Ef." dedi soyadımı kısaltarak. "Prensiplerim arasında karşılıksız iyilik yapmak yok." Son derece sakin görünüyordu. Son derece sakin ve son derece ciddi. Ona aldırış etmeden kaşlarımı kaldırıp kinaye yaptım.

"Bunu gayet açık gösterdin." Onunla bir toplantıya katılmam karşılığında arkadaşımı kaçırmıştı. İfademi korumaya çalıştım.

Yüzünü ağır aksak bir hareketle yere eğip gülümsedi, kolay rastlanmayan ve gamzesini çağıran gizemli bir gülücüktü bu.

"Bir sigara, bir dans."

Yüzündeki ifade neredeyse heyecanlı ve istek doluydu ancak biraz olsun duygudan eser yoktu. Gözlerimi onun gecenin yansımasıyla parlayan gözleriyle buluşturdum. Uzun uzun, anlamlı bir yoğunlukla ama içten bir kibirle izlemeye koyuldum. Belki de doğru olan buydu, kimseye sığınmadan, tek başıma daha güçlü oluyordum. Daha da gülümsedim, istediğim tam olarak buydu. Sırtımı gecenin karanlığında süzülen Ay'a verip nazik hareketlerle ona döndüm.

"Sizinkiler için sorun olmayacak mı küçük bey?" Çünkü bizimkiler için ciddi bir sorun olacaktı. Umurumda mıydı, hayır.

"Anlayacaklardır," dedi geldiği andan beri silinmeyen nahoş gülümsemesiyle.

Sırtımı dikleştirip kafa tuttum.

"Neyi, bir Avcıyla kedinin fareyle oynadığı gibi eğlenmeyi sevdiğinizi mi?" Kolay teslim olmayan bir yapım vardı ama asıl derdim planımı anlamamasıydı, bu gece bir şekilde Meyra'yı kurtarmalıydım yoksa yarın yeniden herkese katlanmam gerekecekti.

Doruk ne düşünüyor ne yapıyor bilmiyordum ama daha fazla kendimi ona göre yönlendirmeyecektim. Çok sıkıştığım bir durum olursa Ayaz'ın destek olacağını umuyordum onun dışında zaten planım kimseyi kapsamıyordu.

"Hayır, böylesine harikulade bir gecede böylesine şahane bir güzelliği ziyan etmek istemeyeceğimi." Yüzüne keyifli bir gülümseme yerleşti. "Küçük Hanım."

Gülüşü kısılmış gözlerinin arasında kaybolurken ciddi olduğunu biliyordum. Sadece bunu o katı ifadesinin arkasına gizliyordu. Güzellik oldukça göreceli bir kavramdı ve ben bu gece boyalı suratım ve açıkta bacaklarımla çoğu erkeğin güzellik kavramına giriyordum. Onun gözünde daha çekici olmamı sağlayan ise kendisine tezat bir şekilde Avcı güdülerimdi. Ve elbette gözünde büyüttüğü ama benim kullanamadığım şu küçük yeteneğim. Beni istiyordu ancak bir erkeğin bir kadını istediği gibi değil. Onun elinin altında, ona itaat etmeye hazır şekilde durmamı istiyordu. Ancak benim derdim çok başkaydı.

İltifatına karşılık vermeden doğrudan gözlerine bakıp kontrollü adımlarla ona yaklaştım. Bu gece canım zaten yanmıştı ve yeterince duygu karmaşası yaşamıştım. Bu yüzden korkudan eser yoktu. Bunun zaferiyle kendimden emin bir adım daha atıp, dudaklarının arasında kurtulmak ister gibi tutuşmuş olan sigarayı aldım. Asla yapmayacağım bir hareketle

sigarayı, gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan dudaklarım arasına bastırıp, puslu bir nefes çektim.

Önce boğazımı yakıp akarken ciğerlerime ulaşıp orayı zehirleyen katran beni tatmin edince, başımı hafifçe yukarı kaldırıp dumanı üfledim. Bu hazzı özlemiştim. Kendimi bırakmamak için acıyı unutmamalıydım, sigaranın boğazımı büyük bir devrimle her yakışı bana kirli yaşamı anımsatıyordu. Ben acı çekmeyi değil, acıyla savaşıp onu tekrar tekrar yenmeyi seviyordum.

Küçük, karamel rengi gözlerinin üzerinde süzülen siyahlık ve kumral tonların arasına sıkışmış kaşlarını havaya kalkmış beni izliyordu. Fark ettiğimde zarifçe sigarayı parmaklarım arasına alıp yeniden ona baktım. İlk defa gördüğüm çarpık bir gülüş yüzünde yer edindi. Ve istem dışı daha sık gülümsemeli diye geçirdim içimden. Yeniden tepedeki Ay'a dönüp bitmekte olan sigaradan bir duman daha çektim. Acı hala olduğu yerdeydi.

"Hadi seni biraz eğlendirelim, prenses."

Girmem için tereddütlü bir tedbirle kolunu uzatmıştı. Tedirgindim evet ama kendimden emin bir şekilde elimi smokinin sert kumaşının üzerinden kaydırarak ona bıraktım. Kumaşın üzerinden dahi hissettiğim soğukluğu bedenimi karanlık bir elektrik akımı gibi ele geçirmişti. Her şeye rağmen bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

Ben Maya Efnan, Avcı Efnan... Şu anda bir Soğuğun kolunda terastan içeriye, büyük salona girip bütün gözlerin kendisine çevirilmesini sağlamıştım.

Kumral ufak bir el hareketiyle orkestraya canlı müziğin Fransızca olduğunu anladığım bir dans müziğine geçişini sağlamıştı. Müzik yavaş başlayıp bizi olduğundan daha fazla zorlamadı. Hiç kimseye bakmadan doğrudan gözlerine bakıyordum. Şu anda kimseyle göz göze gelmek istemezdiniz. Elini kibarca varlığı yokluğu bir şekilde belime yerleştirdiğinde, bende aynı şekilde omzuna yerleştim. Diğer elimi avucunun

içine aldığında ikimizde olduğumuz yerde bir kez daha titredik. Bu yer çekimi gibiydi, gerçek bir elektrik akımı. Yasaktı, yanlıştı, yersizdi, zamansızdı, deliceydi ama mumların üzerinde kıvrılan alev topları kadar gerçekti. Onun donmuş bakışlarından da benim gibi vücudunun her yerinin sarsılıp omur iliğine kadar ürpermiş olduğunu anlamıştım. Hiç kimseye belli etmeden olduğumuz yerde sallanmaya başlamıştık bile. Birbirimizden değil. Gözlerimiz oldukça açık bir şekilde konuşurken ikimizde bu çekimi saklama gereksinimi duymamıştık. Bu farklıydı ama uzak bir şekilde de tanıdıktı.

"Bütün gözler üzerimizde." Bedenine tezat canlı renkteki dudaklarının kenarıyla buz gibi gülümsedi. Müzik biraz hareketlenmeye başladığında biraz daha rahatlamış olmayı diledim.

"Çok gergin görünmüyorum umarım." Yüz ifademi düz tutmaya özen gösterdim.

"İyi gidiyorsun."

Yaşadığım anın garipliğiyle başımı hafifçe yana sallayıp dans etmeye devam ettim. Doğaçlama şekilde başımı yere eğdim ve gülmeme engel olamadım.

Yüzümü inceleyen ifadesi kıvrılmış dudaklarımda takılı kalmıştı.

"Bana da söylemelisin." Sesi merak doluydu. Bir şekilde onun da ilgisini çekmeyi başarmanın gururuyla duruşumu dikleştirdim.

"Beni rahatlatmaya çalışman oldukça komik." Gerginliğimin sebebi onun en yakın arkadaşımı kaçırmış olmasıydı. Kusursuz yüzünden belirsiz ve muhtemelen onun için gülümseye en yakın olan bir ifade geçti.

"İlerleme kaydettin mi prenses?" diye sordu asıl konumuza giriş yaparak.

Şu ana kadar planım kusursuz bir şekilde işliyordu. Müzik hareketlenince elimi omzundan çekip yavaşça geriledim, ne yaptığımı anlayınca kolaylıkla beni kendi etrafımda döndürüp yeniden belimi kavradı.

"Hayır." Yeniden döndüm. Sanırım eğlenmeye bile başlamıştım.

"Arkadaşını yeterince sevmediğini mi düşünmeliyim?" Yabancı ve rahatsız edici gülümsemesi hala yerindeydi. Kendini kusursuz bir şekilde kontrol edişine bundan nefret ederek hayran kalmıştım.

"Hızlı bir hesap yaparsam şu anda hayatımdaki en değerli kişi olduğunu söyleyebilirim," diye itiraf ettim.

Büyükanneme ve kuzenime kızgınlığım geçmiyordu. Onlar beni gözden çıkarmış, akademiye geldiğimden beri aramamışlardı. Doruk'tan bahsetmeme gerek yoktu, düşüncesi bile can yakıyordu. Geriye kalan en yakın kişi zaten Meyra'ydı. Annesiyle babasını kaybetmiş zavallı Maya'nın başka kimsesi yoktu.

"Anlamakta güçlük çekiyorum." Sabırla asılan yüzümü inceliyordu. Ses tonu katı bir soğukluktaydı. Bu ton benim artık mayınlı bölgeye geldiğime bir işaretti. Derin bir nefes alıp gücümü topladım.

"Yeni bir teklifim var."

"Merakla dinliyorum."

Beni olduğum yerde iki kez daha döndürdü. Avucunun içinde olan elimi zarifçe aldım, ona biraz daha yaklaşıp diğer omzuna koydum. O da bana uyum sağlayarak elini belime yerleştirmişti. Dışarıdan muhtemelen oldukça yakın görünüyorduk, beni izleyen gözleri umursamayacak kadar onun gözlerine odaklanmıştım.

"Meyra'yı hemen bu gece bırak." Ben daha cümlemi bitirmeden kaşları alnında kırışmıştı. Gözlerimi devirme isteğimi bastırdım. "Lütfen. Bak ne düşünüyorsun bilmiyorum ama işler hiç de sandığın şekilde yürümüyor. Ben sandığın gibi biri değilim."

"Beni güzelliğinle etkilenecek kadar aptal mı sanıyorsun?" Sertleşen sesi caydırıcı olsa da yılmayacaktım.

"Hayır, aramızdaki çekimi inkâr edemeyecek kadar zeki olduğunun farkındayım. Bana bakmanı istiyorum," dedim

gereksiz laf kalabalığıyla. Zaten bana bakıyordu. "Yalan söylediğimi anlayabilirsin. Eğer bu gece balo bitmeden arkadaşımı serbest bırakırsan buradan seninle beraber çıkacağım. Kendi isteğimle, başka kimseyi karıştırmadan istediğin şekilde çözeceğiz bu durumu."

Gerçeklerin sert duvarına toslarken artık yalnız olduğumu kabul edip sadece Meyra'yı kurtarmaya odaklandım. Başkasına güvenmek aptallıktı, yalnızdım ve zorundaydım. Ne istiyorsa yardım edecek sonra başımın çaresine bakacaktım. Her zaman olduğu gibi.

Müzik hızlanmıştı ama biz olduğumuz yerde oldukça yavaş hareketlerle dans etmeye devam ettik. Bir an bile gözlerimiz başka yere kaymadı. Gözlerimin en derinlerine inmesine izin verdim, yalan söylemiyordum. Onunla gidecektim.

Bir eli belimden hareket edince cebine ulaştığını görmüştüm. Diğer eli hala belimde birkaç tuşa basıp, telefonu kulağına götürdü. Hala dans etmeye devam ediyor hala gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerimde gördüğü bir şey onu harekete geçirmişti.

"Kızı balo salonuna getir Tunç, hemen. Salondan içeri girmesini sağlayıp serbest bırak." Telefonu kapatıp yeniden elini belimdeki yerine yerleştirdi. Hareketlerindeki kusursuzluk can yakıcıydı.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. Hiçbir şey söylemeden başıyla bir kez onayladı, başka bir şey konuşmadan bakışlarımız birbirine eşlik etti.

Müzik durmuyordu ama bunun Kumral yüzünden olduğunu zaten anlamıştım. O dans ettiği sürece, biz dans ettiğimiz sürece müzik başka bir ritimde çalmayacaktı. Kimse gelip kolumdan çekiştirmedi, Kumral itiraz etmedi, birileri ne yaptığımızı sorup çıkışmadı. Planım kusursuzca işlerken benim bir Soğuğun, düşmanın kolları arasında olmamı kimse umursamadı. Gerçekten ne sanıyordum ki, bir an için özel biri olduğuma inanmış mıydım? Bu gece burada, Fetih Yargıcı'nın

kolları arasındayken bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Gözlerimi kapatıp sadece müziğin akışına bıraktım kendimi. Onun kolları arasında başka yerde olduğumdan daha az güvende değildim. Bu parlak ışıklar ve insanın ruhunu okşayan müzik cenneti de anımsatsa, cehenneme doğru atıldığımın farkındaydım. Arasında dans ettiğim kollar... Fetih Yargıcı, boğucu bir arafın insan bedenine sentezlenmiş haliydi.

Zamanın akış hızı azami derecede azalırken ben olduğum yerde, hatta bu yeryüzünde bile değilim gibi hissediyordum. Sanki büyük bir felaketle kıyamet kopmuş, bütün insanlığın sonu gelmişti. Hissetmenin mümkün olmadığı bir kıyıda debelenirken her şeyin daha ne kadar kötü olabileceğini düşünmek istedim. Ama boştu. Zihnim bir kar tanesi kadar hafif, berraktı. Yaşadıklarıma zıt bir benzetmeydi bu çünkü bana bahşedilmiş bu yeni hayat, anca bir kömür tanesi kadar karanlık, yalnızca denizle yeryüzünü birbirine bağlayan kayalar gibi ağırdı. Önüme sahte bir altın tabağında sunulan bu hayat artık sonsuza dek benimle bütünleşen bir kamburdu. Devası olmayan bir hastalık gibi.

"Titriyorsun," dedi hala belimi kavramakta olan ellerin sahibi. Varlığı yokluğu bir eller... Hissedilmeyecek kadar hafif dokunuşlar ama her an orada olduğunu belirten tehditkâr duruş... Daha ne kadar böyle duracaktık, gerçekten kimse gelip çekmeyecek miydi kollarımdan?

"Korkuyorsun da," diye devam etti ne hissettiğini belli etmeyen bir ses tonuyla.

Bu iyiydi. Yeniden hissetmeye başlamak, yeniden korkmak... Bu demekti ki artık Doruk Ilgaz'ın kollarını belimde hissetmiyorum. Gerçekten, yani sahiden Doruk çekmiş miydi ellerini üzerimden? İşte bu hissettiğim daha büyüktü. Acı mı? Belki.

"Sanki herkesin yeterince dikkatini çekmiyormuşum gibi." Sitemle soludum.

"İstediğini almadın mı, neden bu kadar acı çekiyorsun?" Bu defa bana bakan gözleri tahmin ettiğim gibi merak doluydu.

Asla kıpırdamayan ellerinin aksine sesi kendini ele veriyordu. Yavaşça gözlerimi kaçırıp, gülümsedim.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, Yargıcı."

"Konuşacak çok vaktimiz olacak, Efnan."

İşte bu söylediği okları yeniden bana çevirmişti. Söylediğinde hakkı var mıydı, bundan sonraki vaktimi onunla mı geçirecektim? Beni nereye götürecekti... Bunların hiçbirini bilmiyordum. Buradan sonrasını planlamamıştım. Bazen sadece yaparsınız, düşünmenize gerek yoktur. Elinizde yeterince sebep varsa o ilk adımı atardınız. Benim yaptığım da buydu.

Düşüncelerimi duymuş gibi bir ses adımı tekrarladı. "Maya!"

Sesi tanıyordum, sesin sahibine kulağım alışkındı ama ben ne yapacağını bilmediğim bir çıkmaz sokakta duvara toslamıştım işte. Planım işe yaramıştı, ben burada Kumral'ın kolları arasında dans ederken, ne kadar uzun zaman geçmişti bilmiyorum ama belli ki o zaman bana olduğunun onlarca kat fazlasıymış gibi gelmişti.

"Açıkçası çok şikâyetçi değilim ama arkadaşın geldiğine göre sanırım partiden ayrılma vakti." Fetih doğrudan gözlerimin içine kadar anlamak ister gibi bakıyordu. Onun da gördüğü bir şey vardı ama adını koyamıyordu. Başımla bir kez onaylayıp önden geçmemi işaret ettiğinde bir adımla önüne geçtim.

Gözlerim henüz aydınlığa ulaşmış, daha yeni uyanmış gibi etrafını tararken lila rengi, düz ve buraya çok yabancı bir elbise içinde gördüm Meyra'yı. Yanındakilere bakmayacaktım, başka kimseyle göz göze gelmeden içime dolan ferahlamaya müsaade ettim. Ne zamandır tutuyordum bilmiyorum ne zamandır nefes almak bu kadar zor olmuştu bilmiyorum. Şu anda kolayca dudaklarımın arasından sızan oksijen sanki yıllardır alışık olduğu yere gitmiyordu. Sanki biraz önce içimi yakıp, kavuran aynı oksijen değildi. Anın tadını çıkarmak için kendime izin verip Meyra'ya gülümsedim. Onun aksine, Meyra'nın endişeli gözleri bir bana bir hemen yanımda duran büyük tehlikeye bakıyordu.

Hafifçe koluma dokunup beni yönlendirdi. Ardımda neler bıraktığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. En son Doruk'la birlikte büyükannemi, kuzenimi ve geçmişimi, anılarımı geride bırakırken aslında onların yapmamı istedikleri şeyi yapıyor, akademiye gidiyordum. Buna rağmen, istediklerini yapıyor olmama rağmen dönüp bana bakmamış, bir kez dahi aramamışlardı. Kuru bir mesaj. Maya Efnan'ın hayattaki tek akrabalarında yeri bu kadardı. Düşünceler beynimi kemirirken, benliğim artık beyaz bir kar tanesi olmaktan çıkmıştı. Kar tanesi eriyip kendini yalnız, soğuk bir su birikintisine bırakmıştı.

Kumral yanımda ona yakışır bir sessizlikte, tıpkı bir gölge gibi süzülüyordu. Sonunda dışarıya çıktığımızda bir adım kadar önüme çıkıp, arabaların arasına girdi. Park yeri kalabalık olmasının dışında seyrek aralıklarda diziliydi. Arabalara bakınca gerçekten baloda bu kadar insan var mıydı diye merak ettim. Normal insanlar gibi erkekleri süzdüğüm ya da kızların elbiselerini eleştirdiğim bir balo değildi ki bu. Asla da olmayacaktı.

"Tanrım, bir insan olsaydım sessizliğin sağır edici olurdu." Gergin ortamımıza lüzumsuz bir espri yapma gereksinimi duydu.

Derin bir nefes aldım.

"Burada insandan en uzak iki şey olarak bulunuyoruz, Yargıcı." Söylediğime gülümserken rahat hareketlerle yürümeye devam ediyordu.

"Seni memnun edemiyor muyum yoksa?" Tehdit dolu sesinin altına bir muziplik gizlenmişti. Başarabilmiş miydi? Kesinlikle.

"Sadece karmaşık düşünceler içindeyim. Bunu anlayabilir misin?" Kafamı yere eğmiş elbisenin kabarık kıvrımlarının gölgesini izlemeye koyulmuştum. Peşimizde bir başka gölge daha olduğunu o anda fark edip, hızla arkamı döndüm.

"Hayır, Maya anlayamaz. Doğrusu bende anlamıyorum," dedi Doruk'un kendinden emin, gür ve tamamen öfkeli sesi.

Gelmişti.

"Açıkçası ben de nerede kaldığını merak etmeye başlamıştım." Fetih bize döndüğünde gözleri Doruk'u değil doğrudan beni hedef almıştı. Bu sefer yüz hatları alışık olduğum Kumral yüzüydü. Sert, anlaşılmaz, tehditkâr.

"Hadi Maya," dedi Doruk. Gözleri Fetih'i süzerken kolumdan tutup beni kendine doğru çekmeye çalıştı. "Gidiyoruz."

Olduğum yerde gerilmiştim. Bir yaydan farkım yoktu. İşte şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sözümü tutup Kumral'la devam etsem neler olacaktı, Doruk ne yapacaktı? Ya da sözü umursamadan Doruk'un yanında devam etsem benim yüzümden büyük bir kavga çıkar mıydı? Kumral'a baktığım zaman bunu yüzünden okumak kolay olmuştu. Kesinlikle bir kavga çıkardı.

"Meyra'nın yanına git Doruk," dedim kayıtsız bir sesle kolumu ondan kurtararak. Evet, şu andan itibaren sadece konuşuyordum çünkü ne halt edeceğimin bilincinde değildim.

"Meyra güvende." Doruk'un ne saçmalıyorsun ses tonu beni, gözlerindeki korkutucu bakış doğrudan Kumral'ı hedef almıştı.

"Öyleyse Armoni'nin yanına git. Birlikte oldukça eğleniyor gibiydiniz." Sözler ağzımdan tamamen kontrolsüzce çıkmıştı. Başını hızlıca bana çevirip dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ne saçmalıyorsun?" Hah. İşte size Doruk Ilgaz. Ne saçmalıyorum ki?

"Evet, Maya ne saçmalıyorsun?" dedi alışkın olduğum başka bir sakin ses. Titrek vücudumu bir rahatlama dalgası sararken sesin sahibi lacivert gözlere dönmüştüm. İçine düştüğümüz gece kadar sessiz gelmişti Ayaz.

Neşeli, müzik gibi bir kahkaha atıp "Beyler, beyler..." dedi, Kumral. "Balo içeride, yanlış geldiniz." Kollarını göğsünde birbirine kenetleyip, kaşlarını uyarıcı bir ifadeyle kırıştırmıştı.

"Maya seninle gelmiyor." Doruk bir Ayaz'a, bir Kumral'a baktı. Tanrım, erkekler.

"Hey, ben hala buradayım." Sesim hak ettikleri şekilde öfkeli çıkıyordu. Burada yokmuşum gibi davranmaları rahatsız ediciydi.

"Ve sen zaten kararını vermiştin, yürü Efnan."

"Yeter," diye bağırdı Ayaz peşimizden. "Bırak artık Fetih!" Ciddi anlamda bağırdı, öfkeli bir bağırıştı bu.

Fetih olduğu yerde arkasına dönüp kaşık çatları arasından konuştu "Şansını zorlama Tolunay, beni zorlama." Her şey bir anda hızlanmış, sessizlik kendini tok gürlemelere bırakmıştı.

"Hatırladığım kadarıyla patron hala bendim. Şimdi sana ne dersem onu yapmakla yükümlüsün. Maya seninle hiçbir yere gelmiyor. Yönetim-"

Kumral hiddetle Ayaz'ın lafını kesti. "Yönetimi bağlayan bir durum yok kız kendi isteğiyle geliyor."

Endişelerim artarken kesik nefes alışlarım olduğum yerde terlememe neden oldu. Evet, hisseden gözlerin de bana döndüğü gibi korkuyordum. Ne kadar alışmaya çalışsam da ne kadar idare etsem de bana yabancı bu dünyanın her bir anı tehlikeli ve korkutucuydu. Dayanamayacak noktaya gelmemi istiyorlardı ve ben de oldukça yaklaşmıştım. İki tane sıcak el sıkmakta olduğum elimi avuçları içine aldı. Yumuşak ellerin sahibi Doruk'tan başkası değildi. Bir panik atak geçirir gibi titriyordum ama bu gayet kendinde, aklı başında bir titremeydi.

"Onu götür buradan," dediğini duydum Ayaz'ın.

Bir itiraz cümlesi bekledim ama gelmedi. Kumral'ın hiç sesi çıkmıyordu. Hızla inip kalkan göğsümün üzerinden sıktığım gözleri açıp ona doğru baktım, suratında aciz bir ifadeden çok öfkeli bir ifade vardı.

Dudaklarının arasından kendinden oldukça emin bir şekilde "Seni bulacağım," dedi ve bizi tamamen geride bırakarak gölgelerin arasından karanlığa karıştı. Başka ses yoktu, öylece gitmişti. Beni bırakıp gitmişti. Fazla kolay bir mağlubiyet olmamış mıydı bu?

"Seni götürebilirim," dedi Ayaz ben hala Doruk'u izlerken. Doruk'un karanlık gözleri öfkeyle ona dönüp yeniden bileğimi kavradı. Onu görmezden gelip sakin kalmaya çalışarak Ayaz'a döndüm.

"Teşekkür ederim ama elimde gidecek pek bir seçen yok."

Ayaz'ın daima benzi atmış gibi görünen porselen suratında buğulu bir gülümseme geçti. "Biz ona gitmek istediğin diyelim mi?" diye sordu hafif bir alayla. "Öyle olsun, sanırım burada bir işim kalmadı." Söyledikleri kulağımı tırmalarken gidişini izledim. Gelişi kadar sessizdi. Ama söyledikleri, zifiri bir gece kadar karanlıktı.

Herkes bu gece kendisini anlamamı beklerken ben sadece kafamı toparlamaya çalışıyordum. Bana Doruk'un peşinden gitmek istediğimi ima etmelerine gerek yoktu, elbette onun yanında olmak istiyordum ama yanlıştı, zaten gecenin ortasında onu bırakmaktan başka çarem kalmadığı için Kumral'ın kollarına atılmamış mıydım?

"Maya," dedi Doruk, telefonu kapatıp önüme kadar geldiğini fark etmemiştim. "Hadi gidiyoruz."

Geldiğimiz gibi elimi tutup beni yeniden arabasına yönlendirdi. İtiraz etmeyecektim ta ki o an gözlerimin önüne gelene kadar. Bana iltifatlar edip, öpücükler kondurup beni böyle kenara atmalara elbette itirazım vardı. Sen bile o noktada duracaksın Doruk Ilgaz. Elimi yavaşça çekip, yürümeye devam ettim. En azından akademiye gidip yarım bıraktığım eğitimleri alabilirdim. Bu düşünce uzun zamandır beynimi meşgul ediyordu. Dövüşmek istiyorum, iyi bir dövüşçü olmak ve şu bilmediğim her detayı öğrenmek. Sürekli beni bir yerlere sürüklemeye çalışanlara karşı çaresiz kalmak istemiyordum. Ve elbette Meyra! Onu görmeliydim, Kumral'ın ona zarar vermediğinden emindim ama gözümle görüp konuşursam içim çok daha rahat edecekti.

Doruk nefesini sesli bir şekilde dışarı bırakarak bana döndü. Arabanın önündeydik. Bu gece ciddi anlamda dalgındım ama yine de ayakta durabildiğim için şanslıydım.

"Bak güzellik," dedi beni kollarımdan tutup hızlı bir hareketle, arabasıyla arasına aldı. Göz hizama gelene kadar eğilip, kaşlarını çattı. Hayır, öyle yapma bu haksızlık.

"Armoni'yle sohbet ettiğim sırada Meyra'nın annemin yanına yerleşmesi için en uygun koşulların sağlandığından bahsediyorduk. Babam bu fikre itiraz ettiği için öfkeliydim. Armoni onunla konuşup ikna ettiğini söyleyince sevindim. Bu kadar." Yavaş yavaş her bir kelimeyi vurguladı. Yutkundum.

"Meyra'nın bu gece kurtulacağını nereden biliyordun?" diye sordum.

Tek kaşını havaya kaldırıp o emin sesiyle "Sana bu gece Fetih'in baloda olduğuna emin olduktan sonra kulübe gidip kardeşimi alacağımı söylemiştim," dedi.

Evet, arabada konuştuklarımızı oldukça iyi hatırlıyordum.

"Ama sonra peşimden geldin."

"Çünkü sana güvenmemi söyledin bende öyle yaptım. Nereden bilebilirdim ki o piç kurusunun kollarına atlayacağını?"

Söyledikleri karşısında yumruk olan ellerimi omuzlarına kaydırıp ittim.

"Geri zekâlı, sen bana hiçbir şey anlatıyor musun ki? Varsa yoksa Armoni ve senin gizemli planlarınız. Haberim olsaydı babanı ben de ikna edebilirdim ama ben kimim ki? Sanki babanı küçüklüğümden beri tanıyorum, sanki onun elinde büyüdüm, hah! Tabii ki Armoni'den yardım istemeliydin!"

Yükselen sesim karşısında gerileyip, ellerini ensesinde birleştirdi.

"Maya, bak özür dilerim. Sana haksızlık ettiğimi biliyorum ama bana fırsat vermiyorsun. Son zamanlarda çok hırçınsın." Son sözlerini söylerken ağzının kenarıyla gülümsedi. Gülümseyince ne kadar muhteşem göründüğünü biliyor muydu? İçimden karnıma bir yumruk attım, sanki onun muhteşem olduğunu düşünmediğim bir hali varmış gibi.

"Güvenini boşa çıkarmadım. Sen bana güvenmediğini gösterirken ben çekinmeden o herifle dans edip, arkadaşımı sağ salim kurtardım!"

Çarpık gülüşü genişledi. "Bu yüzden sana minnettarım ve o herif hakkında böyle düşündüğünü bilmek gerçekten içimi rahatlattı. Bir an için seni büyülediğini filan düşünmeye başlamıştım."

Söyledikleri karşısında sadece derin nefesler almaya çalışıyordum, ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Tamam, kızma ama beni ne kadar öfkelendirdiğin hakkın bir fikrin var mı? Orada, dakikalarca, onun kollarında, hem de herkes sizi izlerken. Yanınıza gelip o herifin ellerini kırmamak için kendimi yumruklayıp durdum."

"Beni hem her şeyin dışında tutup hem de kontrolümü sağlayamazsın."

"Biliyorum," dedi çabucak. Yeniden bana yaklaşıp, elini omzumun üzerinde gezdirdi. "Ama fırsat vermiyorsun ki sürekli bir şeylerin peşindesin. Hem bana anlatmadığın her şeyi bilmek istiyorum. Ne dolaplar çeviriyorsun?"

İşte hiç gelmek istemediğim konulara gelmiştik.

Omuz silkip "Ayaz yardım etti," dedim.

Benim rahatlığıma karşılık, Doruk'un gerildiğini görebiliyordum. Kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu bana. O an onun da dönüm noktasıydı, bir şeyleri fark ettiğini görebiliyordum. Hayatında ilk defa Doruk Ilgaz, Maya Efnan karşısında doğru sözcükleri arıyordu. Bingo!

Günler sonra ilk defa gözlerimi huzurla kapatıp derin bir nefes aldım. Sakinleşmiş bir şekilde konuşmasını dinledim.

"Lütfen beni anlamaya çalış. Hayatım benim için can sıkıcı bir rüyadan ibaret. Sense benim için daha ulaşılmaz bir yerdeydin Maya. Bu yüzden gittikten sonra seni hiç aramadım ama her zaman aklımın kıyısında bir yerdeydin. Beni affet lütfen çünkü senin ne kadar özel biri olduğunu bile bile, seçilmiş kişinin sen olduğunu göremedim." Nefesi saçlarımı tarıyordu. Afallamıştım.

"Hep Dila olduğunu düşündüm. Bunda onun da büyük bir payı var, hatta babamın ve büyükannenin de. Ama ne olursa

olsun ben anlamalıydım. Bu yüzden kendimi unutturmak istedim. Sen sadece insanken ben senin için çok tehlikeli olurdum Maya, şayet hala öyleyim ama artık görüyorum ki sen kendini, hatta çevrendekileri koruyabilecek özveriye sahipsin. Öyle aptal hissediyorum ki ama anlamalısın hatırlıyor musun?" dedi beni kendinden uzaklaştırıp gözlerimin içine baktı.

"Köprüden düştüğün zamanı hatırlıyor musun? Geç kalmıştım, ben yetişene kadar sen köprüden düşmüş, sulara gömülmüştün. Seni kurtaramasaydım ne yapardım bilmiyorum. Sen benim için o dallardaki böğürtlen gibiydin Maya. Farklı, uzak, tehlikeli ve elbette ulaşılması zor." Bir şeyi hatırlamış gibi eğlenerek konuştu. "Biliyorsun o böğürtlenleri almak için duvarlara tırmanır, bir yerlerden atlar mutlaka bir yerlerimi çizip, dizlerimi kanatırdım. Sonra yanıma gelip cebinden çıkardığın peçetelerinle, o küçük ellerinle yaralarımı temizlerdin. Sen hep benim acıyan yerlerime dokundun, beni hep yaralarımdan sevdin. Benim için dünyadaki her şeyden farklı, her şeyden özelsin. Sana saatlerce bunları anlatmak istiyorum."

Gülümsediğini hissedebiliyordum. Alışkın olmadığım topuklu ayakkabılar artık ciddi anlamda canımı yakmaya başlamıştı. Elbise üzerime ağır geliyordu ve hem yaşadıklarım hem itiraflarla dolu gece artık zihnimi bulandırmıştı. Tüm bu duygu karmaşası beni daha fazla yoruyordu. Bundan sonra olacakları bilmiyordum ama konuşmamız bu kadarla kalmayacaktı anlaşılan. Benim için açtığı kapıdan girip, koltuğa doğru yayıldım. Hiçbir şey söylemeden gözlerimi kapatmıştım bile. Yarın nasıl bir güne uyanacaktım, neler olacaktı kim bilir.

"Tatlı rüyalar," dedi Doruk'un bal gibi tatlı sesi. Gülümserken mırıldanmayı da ihmal etmedim.

5. BÖLÜM

KAYIPLAR

Zaman bazen akmıyor sandığınızda bile doludizgin geçerken, ardında bıraktığı izler gerçeklerin soğuk duvarına toslamanıza neden oluyordu. Buraya gelirken bildiğim, düşündüğüm, tanıdığım ve en önemlisi inandığım her şey farklıydı. Düpedüz hayatım değişirken yanında bana ait her şeyi de alıp götürmüşlerdi.

Babam yıllarca bunları benden gizleyerek doğru olan şeyi mi yapıyordu bilmiyorum. Ama bir şansım olsa tüm bunlara sırtımı dönüp, kendime her şeyden uzak bir hayat kurardım. Çünkü bütün her şeyi kenara atarsak bulduğum ya da intikamını aldığım hiçbir şey kaybettiklerimi bana geri getirmeyecekti. Ne ailemi ne de elimden çaldıkları zamanı. Peki ya intikam beni rahatlatır mıydı, buna inancım olsa bir an bile durmaz saldırırdım birilerine ama hayır ben sadece normal bir yaşam istiyordum. Kafamda zaten az kalmış birkaç parça güzel anıyla, normal bir yaşam. Hala kapalı olan gözlerim bana artık bunun imkânsız olduğunu bas bas bağırıyordu. Göğsüme oturmuş o his tüm gerçekleri olduğu gibi suratıma çarpıyordu. Zayıftım, çıkış yolu ararken kaybolmuş küçük bir kızdım yalnızca. Eline gelen en ufak bir kırıntıya dahi tutunan kız.

Doruk'un itirafları biraz içimi rahatlatmış, kalbimin sızını dindirmişti. Eğer eski yaşantımda olsaydım onu affetmezdim ama şimdi kalbimde böyle bir duvara daha ihtiyacım yoktu. Doruk'a ihtiyacım vardı. Benim yaşadıklarım ne kadar zorsa onun yaşadıkları da bir o kadar zordu. Öte yandan en başında

elimi tutmuştu, daha sonra bırakmış olması yine bir kenarda dursun o benim elimi tutmuştu. O başlarken yanında kimsenin olmadığını biliyordum, öğrendiği her şeyle tek başına mücadele ederken geride bıraktıklarını düşünüp onlar için korkarak geçirdiği bir çeyrek ömürdü onunki. Evet, ben böyleydim işte, sevdiğim, inandığım şeylere tırnaklarımı geçirerek tutunur, onları haklı çıkarmak için her şeyi yapardım. Her ayrıntıyı didikler muhakkak yaptıklarını makul gösterecek bir şey çıkarırdım ortaya. Bu düşündüklerime inanmış mıydım? Kesinlikle inanmıştım.

İsmi Fetih Yargıcı olan başımda büyük bir bela vardı. Onun böylece geri çekileceğine bir an olsun ihtimal vermiyordum. Çünkü Yargıcı'nın beni istemesinin bambaşka bir sebebi vardı. En başında beni gözlerimle yapabildiğimi iddia ettikleri şu küçük yeteneğim için istediğine inanmıştım ama hayır, ben baloda onunla dans ederken, Bayan Armi ve Mirza'nın benden istediği şeyi de yapıp onu konuşturmuştum. Ona bir yem atıp henüz yeteneğimi bir adım bile ilerletmemiş olduğumu söylemiştim ama beni o halimle bile yanında istemişti. İşte soru işaretleri burada bana dönüyordu. Fetih Yargıcı'nın asıl ilgilendiği şey benim saçma yeteneğim filan değildi ama neydi?

Komodinin üzerindeki saat yalnızca iki saat uyuduğumu gösteriyordu. Doruk Meyra'yı bırakacaktı ve sabaha kadar onlarla kalsam da Meyra veda etmemiz konusunda ısrarcıydı. İyi olduğunu ve ona hiçbir şekilde zarar vermediklerini söylemişti, hatta bütün gün televizyon izleyip onların kafasını ütülediğini... Bir an için Meyra'nın sürekli mızmızlanıp durduğu bir Fetih Yargıcı hayal ettim, komik bir manzaraydı.

Hazırlanıp bir an önce aşağıya indim. Doruk'un evinin arka tarafında bulunan arabasına doğru koşturduğumda onlar köpeğimin küçük patileri ile eğleniyordu. Bir saniye için durup bu görüntünün tadını çıkardım. Doruk'un bu dünyada başka hiç kimseye böyle değer veremeyeceğini biliyordum. Ve orada öylece dururken, Doruk'un kırmış olduğu bütün kırıkların oracıkta kapandığını fark ettim. Çünkü o, onun canından

bir parçasıydı ve kaçırılmışken ondan mantıklı hareket etmesini bekleyemezdim. Buna hakkım yoktu. Bunu şimdi onları izlerken Doruk'un kendine gelmiş rengi, parlayan gözleri, aydınlanmış gülümsemesi ve artık içten bir bakımla taranmış saçları, uzun bir süre sonra giydiği o güzel renkli turkuaz tişörtü... Tepeden tırnağa her şeyiyle bunu belli ediyordu.

"Hadi, gel." Meyra'nın sesiyle yeniden hareket ettim.

Meyra çantasının içindeki eşyaları kurcalarken Doruk üzerime göz atıyordu. Siyah bir pileli mini etekle, bordo tişört giymiştim. Ayağımda siyah beyaz ayakkabılar vardı. Öyle dikkatli bakıyordu ki bir an için kıyafetlerimi çekiştirme ihtiyacı hissettim. Tek kaşını kaldırarak yanıma geldi, yavaş hareketlerle eğilip ayakkabımın çözülmüş bağcıklarını bağladı. Bunu yapacağını bildiğim için o bağcığı bağlamamıştım. İçimde kibirli bir gülücük kalbime doğru gidiyordu ama hemen ifademi toparlamıştım.

Araba çocukluğumuzun geçtiği göl kıyısından ilerlerken bir anda doğruldum. Doruk kimliği ve diğer şeyleri kontrol ederken Meyra sırt çantasını kucağına almış dediklerini onaylıyordu.

"Dur," dedim bir anda.

"Bunu yapamayacaksın değil mi?" diye sordu Meyra omzunun üzerinden dönüp. Dişlerimi birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. İkisinin de beni anladığını biliyorum.

"Sen burada in," dedi Doruk. "Dönüşte seni alırım." Yutkunarak onayladım. Benimle birlikte Meyra'da arabadan çıktı.

"Veda etmemize gerek yok." Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Onunla hiçbir zaman yeterince iyi arkadaş olamamıştık, birbirimizden çok farklıydık ve ben onun gibi insanlarla anlaşamazdım ama onu seviyordum ve onu kaybediyormuş gibi hissetmeyi engelleyemiyordum.

"Seni abime emanet ettim, onu da sana emanet ediyorum. Söz ver bana her gün arayacaksın tamam mı? O kızı da benden çok sevmeyeceksin. En kısa zamanda ziyaretime

geleceksin ve yakışıklı çocuklarla beni tanıştıracaksın. Doruk var diye diğer çocuklara ucubelermiş gibi davranma çünkü senin ne mal olduğunu biliyorum Maya Hanım. Onları bir çiçekmiş gibi koruyup en yakın arkadaşınla tanıştırmak üzere saklayacaksın! Anladın mı?" Sesi öyle buruk çıkıyordu ki biraz sonra ağlayacağından şüphem yoktu. İkimiz arasında hassas olan oydu.

Sadece başımı yukarı aşağıya sallayıp "Kendine dikkat et, yakışıklı diye herkesle konuşma, herkese yem olma. Başına iş açma ama açarsan biliyorsun ki hep yanındayım, nerede olduğun umurumda değil seni yine kurtarmanın bir yolunu bulurum. Ama lütfen bana her şeyi anlat, sakın atlama tamam mı... Bana seni bulacak izler bırak." Cümlemi bitiremeden burnumu çektim. Ağlamaya başladı. Göğsünden yukarıya doğru bir hıçkırık kaçtığında geri çekilmesi gerekenin ben olduğumu da biliyordum. İstemiyordum bunu, bir kişiyle daha vedalaşmaya gücüm yoktu.

Aynı anda kendimi geriye çekip, onu bize hüzünlü bir gülümsemeyle bakan abisine doğru ittim. Bir daha arkasına bakmadan ilerledi çünkü biliyordu, Ilgaz'lar hep böyleydi, beni geride bırakır ama arkalarına bakarlarsa gidemeyeceklerini bilirlerdi. Ellerimin tersiyle gözlerimi silerken kapı kapandı. Derin bir nefes alıp onun artık güvende olduğuna, annesinin yanında çok mutlu olacağını kendime hatırlattım.

Bende hevesin kursağında kalması hastalığı vardı. Hiçbir zaman yaşadığım duyguların devamı gelmiyordu. Sabahki keyfim bir anda gitmişti. İçine siyah karışmış bir beyaz kadar kirliydi düşünceler. İçimi burkan buydu, onun gibi anneme kavuşma ümidimin olmaması. Olduğum yerden yine çok uzaklara giderken, aslında kafamın zaten hiçbir zaman bu dünyaya uğramadığını fark ettim.

ᔓ

Doruk yeniden döndüğünde göl kıyısında dizlerimi kendime çekmiş şekilde batan güneşi seyrediyordum.

"Sanırım sonunda sıra bize geldi." Yanıma otururken sessiz ve huzurlu görünüyordu. Her şey yolundaydı, Meyra artık güvendeydi.

"Kendini hiçbir şey için sorumlu hissetme, ben bir şeyler beklemeyi bırakalı uzun zaman oldu." Söylediğim sözler canımı yaksa da yüzüm anlamsız bir şekilde gülüyordu. Bakışları bana döndüğünde kararsızdı, tutarsız davranışlarıma kaşlarını çattı.

"Babandı," dedi bir anda. Sanki ağzından kaçırmış gibi ama omzundan büyük bir yük kalkmış gibi.

"Anlamadım?" Soran gözlerle ona bakarken hızlı bir cevap vermesini bekledim ama o uzun bir süre düşündü. Bekledi...

Derin birkaç nefes alıp "Benim eğitmenim babandı. Bana *'Maya, sana emanet Doruk. Onu Meyra'dan ayırma, onu öz kardeşinmiş gibi koru, kimsenin onu incitmesine izin verme...'* dedi." Son kelimeleri fısıldayarak söylemişti, çünkü o da beni en çok inciten kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Gün batımı turuncusunun yeşille birleştiği manzarayı seyrederken ürpertinin geçmesini bekledim ama geçmedi, olduğum yerde içimden titriyor gibiydim. Ne denebilirdi ki bu durumda? Çaresizce yeniden gülümsedim.

"Kendini suçlama, bencilce bir istekmiş. O da bir noktada Meyra için benimle karşı karşıya gelmen gerekeceğini, bir seçim yapman gerekeceğini tahmin edemezdi. Birini sevmek başka bir şey, ki konumuz bu değil."

Doruk Yeşil Yol'u ve hepimizi bırakıp gittiğinden beri aramıza aşılmaz bir uçurum girmişti, artık birbirimizin arkadaşı olmayı da bırakmışız gibi. Akademi ve bu Avcı saçmalıkları yüzünden defalarca karşı karşıya gelmiştik ve defalarca kez daha geleceğimizi de biliyordum. Doruk'u affetmek kolaydı, ona kızgın kalamıyordum ama yaptıklarını unutmak... Bu bambaşka bir şeydi. Her defasında aynı yerden canımı acıtmaya çekinmediği zamanları unutamazdım, affederdim ama unutamazdım. Göğsümün tam üzerinde bitmek bilmeyen bir

ıstırap, bitmek bilmeyen bir acı oturmuş gün geçtikçe beni kavururken hangi noktada biteceğini merak ediyordum. Çünkü bir yerden sonra bitmek zorundaydı.

"Kolay değildi," diye söze başladı. "Kendimi bildim bileli yanımdasın Maya. Ama Meyra gibi değil ya da Dila gibi de değil. Farklısın, belki de bu bitmeyen hırçınlığın, kendine yetiyor oluşun seni bu kadar çekici kılıyordur."

Dediklerine cevap vermeden gülümsedim. Kendi kendime yetiyor olmam ama kime göre?

"Bazen öyle küçüksün ki yeniden kırmızı ayakkabılarıyla toprak yolda koşup, dizlerimdeki yarayı temizleyen kız oluyorsun." Derin bir nefes verdi. Sesindeki neşe solmuştu. "Sonra birden gözlerini kısıp her şeye, herkese meydan okuyan o hırçın surete bürünüyorsun. Vazgeçilemez oluyorsun. Sana nasıl bir etiket koyabilirim ki? Sen böylesine dik başlı, böylesine kendinle çatışırken sana nasıl bir etiket koymamı bekliyorsun?"

Rahatsız olmuş bir şekilde gözlerimi üzerine diktim. "Senden bir şey beklemiyorum, bir etiket koymak zorunda değildik ama gri olmak da istemiyorum. Siyah ya da beyaz Doruk, ortası olmaz. Beni sevgilim diye sevip sonra kenara atamazsın. Sana söyledim, defalarca... Beni hem hayatının bir kenarına bırakıp hem de hayatıma müdahale edemezsin."

Söylediklerime dişlerini sıktı, öfkesi yüzünü gölgelerken "Beni bu kadar severken aramıza nasıl böyle bir uçurum koyabiliyorsun, nasıl bu kadar zor oluyorsun, sana ulaşamıyorum?" diye söylendi.

Öfkeli ama kontrollü sesi yeniden kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Beni böyle severken... Sen böylesine dengesiz hareket ederken ben nasıl o uçurumu yok sayabilirdim ki...

Gökyüzünü izlemenin doğal sakinleştirici etkisi vardı. En azından benim üzerimde. Beni yavaşça kendine doğru çekti, başını saçlarımın arasına gömdüğünde omzumun üzerinden ona baktım. Bir kalkan gibi yapışmıştı sırtıma, yanık teninin

kokusu saniyeler içinde etrafımı sarmış, sıcaklığı yine çok iyi hissettirmişti.

Her defasında bana imalı bir şekilde yaklaşan kendi olmasına rağmen, sanki bir şeyler talep eden taraf benmişim gibi davranıyordu. Birini sevmenin bu kadar zor olmaması gerekiyordu. Birini sevmek karşılık isteyen bir şey olmamalıydı, o olmadan da ona karşı istediğim her şeyi hissedebilirdim. O olmadan da sevebilirdim onu.

"Ne yapmamı istiyorsun küçük hanım?" Kadifemsi sesi sonunda beni gülümsetmeyi başarmıştı. Yavaşça ona dönüp, ellerimi göğsünde birleştirdim. Gün batımına karışmış parlayan gözleri hevesle ışıldarken "Yere yat," diye emrettim.

Alayla gözlerini büyütüp "Sence de biraz hızlı gitmiyor muyuz?" diye sordu. Biraz geri çekilip derin bir kahkaha attım.

"Yat şuraya da saçmalama." Sağ kolunu kırıp üzerine uzanırken gözleri hala beni izliyordu. Başımı iki yana sallayıp, yavaşça yanına uzandım ve başının altındaki kolunu aramıza gelecek şekilde çektim.

"Bu şekilde bakmalısın," dedim gökyüzünü işaret ederek. Ama o hala beni izliyordu, istem dışı gözlerimi devirdim. "Bana değil, gökyüzüne, Doruk."

Bir süre daha gözlerini ayırmadan beni izledi, tamam bu bir süre sonra rahatsız edici oluyordu. Elimi çenesine götürüp, başını gökyüzüne çevirdim "Kaçırma bu manzarayı."

Gökyüzünde belki yüzlerce bulut dans ediyordu, gölün koyu yeşil katılaşmış tabakasına yansıyıp sanki yeniden gökyüzüne ulaşıyorlardı.

Birkaç kısa saniye bakıp "Güzel," diye mırıldandı. Sonra başını bana çevirdi. "Ama ben seni izlemeyi tercih ederim."

Temkinli hareketlerle biraz daha yaklaşmasına gözlerimi bulutlardan ayırmadan gülümsedim. Omuzlarımız birbirine değdiğinde, burnu yanağımı sıyırdı geçti. Anılar zihnimin en parlak köşelerinde vücut bulmuş bana selam veriyordu.

Elimi yanağına götürüp yüzünün yarısını kavramasına izin verdim, gözlerim işaret parmağım ve orta parmağımın altında kıpırdayan elmacık kemiklerini izliyordu.

O sırada aklıma gelen başka bir soruyu sordum hevesle. "Sen de benim eğitmenim olacak mısın?" Gözlerimin ışıldadığına emindim.

Gülümseyip parmaklarını alnımda gezdirdi.

"Hadi gidelim artık," dedi. "Üşüyeceksin."

Bir sorumu daha cevapsız bırakıp, hızla doğruldu ve beni de kaldırmak için elini uzattı. Normalde herkesin geri çevirdiğim eline karşılık, Doruk'un elini hevesle tutup beni çekmesine izin verdim. Öyle ki, gerektiğinden fazla çekmiş olacak, kafam sert göğsüne çarpıp resmen geri sekti. Onun yanındayken bu ani hareketliliğe alışmıştım artık, kendimi sadece bu anı yaşamaya bırakmaya alışmıştım. Şimdi bana sarılıyordu ama yarın beni yeniden itebilirdi. Bu düşünce yeniden göğsümde oluşan boşluğu tetikledi, parmak uçlarımda yükseldim ve sıkıca boynuna sarıldım. Bir an şaşırıp, hemen ardından kollarını etrafımda sardı. Burnumu omzuna yaslayıp sonsuza dek böyle kalmak istedim.

"Ben de," dedi sessizce. "Bende sonsuza kadar böyle kalmak isterim." Bu yüzden benim için daima ilk öncelik Doruk'tu. Ben söylemeden anlayabildiği, bu kadar yarım bırakılmışken beni tamamlayabildiği için...

"Beni kendinden uzaklaştırma olur mu?" Sorusu karşısında bir parçam acı çekse de cevapsız bırakarak yapmayacağım bir şey yaptım ve çenesine bir öpücük kondurdum.

Kollarından çıkıp arabaya yürüyecektim ama kolumdan yakalayıp beni yine kendine çekti. "Uzaklaşma," dedi kaşlarını çatıp, ellerini yüzümde birleştirdi. "Yanımda olmasını istediğim tek insansın ama aksi bir şekilde uzaklaşan da sensin. Sürekli başkaları yüzünden, onlara fırsat vererek benden kendini çekiyorsun, Maya."

"Senin için savaşamam ben." Sesim çoktan kaybetmiş birine aitti, dudağımı ısırıp yere diktiğim gözlerimin yeniden kendine bakmasını bekledi.

"Sana ait olan bir şey için savaşman gerekmez," dedi. "Eğer onu kendi isteğinle başkalarının ellerine bırakmazsan."

Şaşkınlıkla bozguna uğramış gibi yutkundum. Boğazım kurumuştu.

"Bırakmam," dedim nerden geldiğini bilmediğim bir güçle.

Yüzüme yerleştirdiği ellerini biraz daha sıkıp, başımı kendine yaklaştırdı, burnu alnıma değecek şekilde eğildiğinde yeniden konuşmaya başladı.

"Maya, beni iyi dinlemeni istiyorum, kulaklarını aç beni iyi dinle."

Sanki o an için başka bir şey yapabilirmişim gibi.

"Seni hep elimde tutmaya çalıştım, bazen kaçacak gibi oldun çünkü ben sana adım atmadım ya da senden uzaktaydım ama yaklaşırsam sana zarar vereceğimi biliyordum. Çünkü zaman yanlıştı, ben iyi biri değildim, aklım başımda değildi. Bunlar senin benden nefret etmene sebep olabilirdi ve ben seni tamamen kaybedebilirdim.

Bak ben bunları anlatmak istemiyordum ama açıldı artık konu. Benim içimde yaşamak ve yaşatmak istediğim bir sürü mutluluk var. Tüm bunları yaşamayı istediğim kişi sensin, buna şerefim üzerine yemin edebilirim. Ama sadece zamanı var. Çünkü sana şimdi bu kargaşalar arasında kafamdaki mutluluğu yaşatamazsam işte o zaman yıkılırım, kaldıramam. Saf, temiz bir sevgi ayırmışım gibi kenara; onu da zedeleyemem. O orada bir yerde duracak, ta ki seninle sıfırdan başlama şansımız olana kadar.

Temiz çıkana kadar, gri de değil, siyahtan beyaza kavuşana kadar."

Olduğum yerde, bronz tenini süsleyen boynunun girintisine çakılı kalmıştım. Söylediği her şey gömdüğüm, derinlere sakladığım, üzerine kilitler vurup betonlar döktüğüm her şeyi yerle bir etmişti. Bana yeniden umut vermişti. Göğsümdeki o kara boşluğu hafifletmişti. Mutlu olmam gerekirdi ama olamıyordum artık daha fazla korkuyordum, beni

böyle sevebilecekse artık daha azını kabul edemezdim. Daha azıyla yaşayamazdım. Doruk, beni gerçek anlamda delirtebilecek tek kişiydi.

Artık korkmam için daha fazla sebep vardı, artık beklenti vardı ve beklentiler hakkında bildiğim bir şey varsa o da insanı uçurumun dibine sürüklediklerydi. İsteyip istemediğimden bile emin olmadığım bu sevgi karşısında çırılçıplak ve kimsesiz hissediyordum. Onunla olmanın sadece ihtimali bile beni bozguna uğratıp korkutmaya yetiyordu.

Yolcu koltuğuna oturup sessizliğe büründüm. Doruk nazikçe arabayı çalıştırırken göz ucuyla beni seyrediyordu. Söylediği şeylerin beni ne denli tedirgin ettiğini anladığını sanmıyordum. O, bu tür şeyler için kafa yormazdı. Radyoda çalan müziği basit bir hareketle kapattım. Kafamın içindeki sesler bir anda o kadar yükselmişti ki kendi soluğum bile bir çığırtkan kadar rahatsız ediciydi. Gerginliğimi ele vermeyecek bir oturma pozisyonu ararken kıpırdanıp durdum.

Buradan bakınca Yeşil Yol olduğundan daha büyük görünüyordu, yol boyu dizilmiş sayısız ağaç, tıpkı bir hapishane gibi etrafımızı çevrelemiş yüksek dağlar, titreyen sokak lambaları ve birkaç yüz metrede bir karşımıza çıkan yol tabelaları... Onların nereyi gösterdiğini bilmiyordum. İçinden çıkamadığım bir kafes gibiydi bu kasaba.

Arabanın içini Doruk'un cep telefonun melodisi doldurdu. Ses irkilmeme neden olmuştu. Dönüp ona baktım, direksiyon hâkimiyetini tek eline alıp cep telefonuna uzandı ve bir saniye için önce ekrandaki isme, sonra göz ucuyla bana baktı. Bir şeyden rahatsız olmuştu.

"Efendim Dila?"

Rahatsızlığının sebebine gülmek istesem de başımı çevirip yola odaklanmaya çalıştım. Camdan yansıyan yüzüm asılmamıştı, tiksinir gibi bakıyordum kendi gözlerime. Bir an için dönüp yüzüme tükürmek istedim. Bunu hak etmiyordum. Bunu hiç kimse hak etmezdi.

"Neyden bahsediyorsun?" Rahatsız olmuş sesi dikkatimi dağıtınca yeniden ona döndüm. Saniyeler içinde telefonu kapatıp yeniden iki eliyle direksiyonu tuttu ve ani hızı arabanın yol üzerinde öne doğru atılmasına neden oldu. Nabzım hızlanmıştı. Neler olduğunu sormak istesem de bunun için biraz daha beklemeye karar verdim. Lastikler toprak yolda dönerek ters yöne doğru devam etti. Büyükannemin evinin önünde durana kadar ikimiz de tek kelime etmemiştik.

Onun peşinden arabadan indim. Dila taraçada oturmuş senkronize bir şekilde sallanıyordu. Kapının kapanma sesiyle olduğu yerde sıçrayıp ayağa kalktı. Hava birbirimizin yüzünü seçmemizi engelleyecek kadar karanlıktı. Evin ışıklarının neden yanmadığını bilmiyordum. Arabanın farı Doruk'a doğru koşup boynuna sarılan Dila'nın saçlarını aydınlattı. Bu görüntü içime bir şimşek gibi çakmıştı. Sadece bir şey, herhangi bir şey yapmak için merdivenlere yöneldim. Basamakları çıkarken Dila'nın hıçkırıklarını duyup kaşlarımı çatmıştım.

"Maya uzak dur evden!" Doruk'un sesi nabzımın hızlanmasına neden oldu. Zaten açık kapıdan içeriye girerken daima boynumda asılı anahtar buz gibi göğsüme çarpmıştı. Kapının yanındaki düğmeye basınca artık yabancısı olduğum ev aydınlandı. Sadece basit bir içgüdüyle salona doğru ittim kendimi, elim kapının eşiğinde içeriye girdiğimde aynı hızda geriye sekip bir arafın daha ortasında kalmıştım. Kalp atışı süresi kadardı.

Ardımdan içeriye giren adım seslerine sağır kalmıştım. Elimin tersini dudaklarımın üzerine bastırdım. Beynimin içinde bir yerlerde fırtınalar kopuyordu ve büyük bir manevrayla beni de kendine karıştırıyordu. Ne hissettiğime emin değildim. Üzüntü müydü kaybettiğim için yoksa pişmanlık mıydı hiç hissetmediğim sevgi için?

Fıstık yeşili koltuk örtüsü... İki yıl önce, sezon sonu, kışa yakın tarihte büyükannemle birlikte seçtiğimiz ve bence harika bir rengi olan, sırf ben beğendim diye büyükannemin

zevkine ve klasiklerle döşenip koyu renklerin hâkim olduğu salona zıt olmasına rağmen aldığımız koltuk örtüsü...

Altında yatan, artık nefes almayan bedenin üzerindeki örtüyü sıyırdım kanların sızıldığı kirli kenarından. Boğazımda bir çığlık, çıkmak için duvarlarımı dövse de sessizce durdum. Kolumu kavrayan el geç kalmıştı, tıpkı benim her şeye kaldığım gibi... Bir zamanlar büyükanneme ait solgun yüzü incelemeye koyuldum. Kırışıklarla çevrili gözlerini kapatmaya vakti olmamıştı ve hala hatırladığım zeytin rengi gözlerinde daha önceden aşina olduğum o gururlu bakışları vardı. Son ana kadar kendinden ödün vermemişti. Kendimi daha da acınası bir hale getirmek için -sanki mümkünmüş gibi- kendimi daha da kötü hissetmek için, artık bir anlamı olmayan donuk bakışlara ifadeler yüklüyordum. Yeniden kolumda yerini bulan eller bir tepki beklermiş gibi daha da sıktı, gitgide, daha da...

Bunun bir tesadüf olmadığını biliyordum. Ben tesadüflere inanmayı o gece, köprüde, Ayaz Tolunay'la ilk karşılaştığım anda bırakmıştım.

"Buradan çıkman gerekiyor." Doruk beni kendime getirmek ister gibi bir eli telefonda odadan dışarıya çekiyordu. Ona karşı koymadan büyükannemin gözlerindeki o ifadeyi zihnime kazıyarak dışarıya çıktım.

"Buraya bir ekip yönlendirin."

Kiminle ya da kimlerle konuştuğunu bilmiyordum. İçerideki ölüm kokusu midemin bulanmasına neden olmuştu. Verandadan aşağıya sarkıp kimsesizliğin, eski et kokusuyla birlikte içimden akışını seyrettim. Boğazımdaki çığırtkan biraz daha zorlayarak, sanki yırtarak boğazımı safranla birlikte çıktı. Birilerinin artık benim içimdeki çocuğu da büyütmesi gerekmiyor muydu? Koku burnumun direğine yerleşmiş gibi bütün bedenimi ele geçirdi. Parmaklarıma bulaşmış kan lekesiyle göz göze geldim, orada sessizce kusmaya devam ettim.

Ekip arabaları yanaştı. Ne olduğunu da ne yaptıklarını da biliyor gibi görünüyorlardı. Akademiden aşina olduğum birileri

eskiden evim olan bu yerde bir şeyleri aramaya koyulmuştu. Doruk uzun bir süre içeride onlarla kaldı. Bunu kimin yaptığını sormak neden aklıma gelmemişti bilmiyordum, belki de Fetih Yargıcı'yı fazla hafife almıştım.

"Ürpertici bir şekilde sakinsin."

Dila'nın tonunu çok iyi bildiğim sesine dönmeden cebimdeki paketten bir sigara çıkardım. Filtreyi kavrayan parmak ucum çoğunlukla bir şeylerle uğraşıyor olmak için yakıyordu sigaranın ucunu. Derin bir nefes çekerek dirseklerimi taraçanın korkuluğuna yasladım. İçine doğduğum karanlık geceye, içine mahkum edildiğim bu karanlığı seyretmeye koyuldum.

"En azından üzülmüş gibi davranabilirsin!"

Hırsı düşüncelerinin, bir kez daha, önüne geçmişti. Kolumdan tutup beni çektiğinde aralıktan duvara çarpan yumruğum derimin soyulmasına neden oldu. Siyah gözlerim onun yeşil gözleriyle birleşti.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye fısıldadım. "Ağıt yakmamı mı? Senin gibi kriz geçirmemi mi?" Başımı inanamaz gibi iki yana salladım.

"Kandırma kendini," dedim bu defa pes edermiş gibi ona bir adım atarken. "Biz kendi ailelerimizi toprağa gömdüğümüzde de tek damla gözyaşı dökmedik Dila."

"Sen dökmedin!" diye çıkıştı uzattığım elimi öfkeyle iterken. "Sen, ben değilsin. Sen sadece bana ait olan şeyleri isteyip duran küçük, kıskanç bir çocuksun."

Bu beklediğimden çok fazlaydı. Kirpiklerimi kırpıştırarak duyarlı olmaya çalıştım.

"Öfkelisin," dedim yutkunarak. "Anlıyorum üzgünsün." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hayatının geri kalanında ben hep yanında olacağım, söz veriyorum."

Gözlerim ekiple birlikte dışarıya çıkan Doruk'a takıldı. İma ettiği daima oydu. İçimde bir keder maskesi filizlendi. Dudaklarım üzülmediğimi bağırmak için açıldı ama birbirine bastırarak kilit vurdum gerçeklerime. Hissettiğim bütün korkular

gibi acılar da benimdi, sahipsiz bırakmamıştım hiçbirini. Tüm bu sahip olduğumu öne sürdüklerine inat... Kimsesizlik, yalnızlık, dışlanmış olmak, yetersizlik, itilmişlik, karanlık... Hepsi benimdi, iliklerimde hissediyordum bana ait olduklarını. Bu ev benim değildi, Doruk benim değildi, Avcı olmak benim hakkım değildi. Bir ailem olmadığı gerçeği benimdi, geriye kalan tek ailemin Dila olduğunu kabul etmek değildi.

"Arabaya binin."

Doruk'un emreden sesi ikimizin de bakışlarını kesmemişti. Ta ki naylon bir poşetin içinde büyükannemin cesedini dışarıya çıkardıklarını görene kadar... Aynı çürük koku bu defa zihnimi ele geçirmiş, şiddetli bir şekilde yeniden öğürmeme neden oldu. Boş midemden patlayan bir asit gibi çıkan safrana iğrenerek bakan kuzenim verandadan aşağı indi. Hayatım, önümdeki bu mide artıkları kadar anlamsızdı. Hayatımda verecek bir şeyim kalmamıştı ama birileri hala benden bir şeyler almak için o kokuyu burnumun dibine sokup duruyordu.

Hararetle bir şeyler söyledikten sonra Dila yolcu kapısından ön tarafa geçerek oturdu.

"Hadi Maya."

Doruk'un dile getirmediği bir düşünceyle beni izlediğini fark ettiğimde o kapıdan içeriye girmek istemesem de yürüdüm. Hala parmaklarımın arasında boşa tüten sigarayı yere atıp üzerine basarak arabaya yanaştım. Doruk gece mavisine bulanmış gözleriyle bir süre daha bana baksa da cenaze arabasının araziden ayrılışını her şeyin yeni bir başlangıcı gibi seyrettik. Gözümün ucuna gelen yaşı geri itip arabanın arka kapısından hırsla içeri girdim. Dila, Doruk'un omzuna yaslanıp hıçkırıklarına orada devam etti. Dikiz aynasından beni izleyen Doruk'tan gözlerimi daima çıkış kapısı gibi tokmağını kavradığım geceye çevirdim. Oturduğum yerde ayaklarımı kendime çekip gözlerimi sabırla yumdum. Keşke ben de Dila gibi gözyaşlarımı serbest bırakıp, acı çekmeye izin verebilsem ama lügatımda yoktu.

Camı açarak rüzgârın tenimi okşamasına izin verdim. İnsan her gün bambaşka duygulara kapılıp başka hayatlara atılır mıymış bilmezdim. Atılabiliyormuş. Acı, insanın en derinlerine işleyen bu ıstırap, dinmek bilmiyormuş. Her an bir yerini kemiren o böcek gibi çok fazla hasar bırakmadan ama her an orada olduğunu hissettirecek kuvvetle... Milim milim, azar azar, zamanın tümüne yayıp, hayatının her anında, her dakikasında onu hissetmeni sağlayacak kadar kuvvetli bir ıstırap...

Seçeneğiniz olmadığı zamanlar genelde seçmeyeceğiniz şeyleri yaşamakla hüküm giyersiniz. Benim hayatımın tümü bundan ibaretti. Meyra'nın sağ salim evine varmış olmasıyla teselli bulup elimde titreyen telefonun mesaj kutusunu kapattım. Yeniden koluma yaslanıp kafamın dışarıya çıkmasına izin verdim. Büyükannem, hayatımda ailemden geriye kalan son iki kişiden birinin ölümü artık hissetmekten yitik düşen kalbime bir çentik daha atarken, geriye kalan son akrabama baktım. Benim ilk ve tek karşılıksız aşkımın elini tutan kuzenime... Hayatının her anında yanında olacağıma dair söz vermiştim. Peki ya Maya'nın yanında kim olacaktı?

En çok o an ağlamak isterken, parmak uçlarımdan başlayan bir soğuk hava akımı gibi bedenimi esir aldı hissizlik. Acı yoktu, hayal kırıklığı yoktu, kalp sızısı veya pişmanlık, özlem ya da başka herhangi bir duygu yoktu. Artık sadece intikama yer veren bedenimin, inancının azaldığı son noktaya sadece çeyrek vardı. Dönüm noktasına yaklaştığımı hissederken, sadece, artık bitmesini diledim. Ölüm belki de sanıldığı kadar korkutucu değil, benim yaşadığım hayatın aksi şekilde kolaydı.

Kapısını açıp dışarı çıktıktan sonra dolaşıp, Dila'nın da kapısını açan Doruk bir gölge gibi hareket ediyordu. Kuzenim bitmiş tükenmiş bir halde, bacaklarında kalan son bir dermanla Doruk'un kolunun altına girip, bedenin ağırlığını ona verdi. Tıpkı ruhunun ağırlığını da tümüyle Doruk'un omzuna yüklediği gibi... Asla sahip olamayacağım manzaraya bakıp kendi kapımı yavaşça açtım. Gökyüzüne başımı kaldırdığımda sanki

aklımdan geçeni okumuş gibi birkaç yağmur damlası yüzüme çarptı. İşte ihtiyacım olan, beni kendime getirecek şey, diye geçirdim içimden. Aramızda açılan mesafeyi aceleci olmayan hareketlerle kapatırken yeniden Doruk'un evinin önüne gelmiştik. Yutkundum, işte bu bir daha benim asla yaşamayacağıma yemin ettiğim acıydı. Doruk'un gözlerindeki bakış... Birkaç taneden oluşan basamakları çıkıp, hala kolunun altında hiç ardına bakmayan kuzenime ve sonra bana çevrilen gözlerindeki bakış...

Merdivenin dışında durup onlara arkamı döndüm. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken, titrememek için artık daha fazla çaresiz bir duruş sergilememek için hızlı adımlarla bloğa doğru yürümeye koyuldum. Resepsiyona yönelip "Ortak banyo ne tarafta acaba?" diye sordum.

Kadın şaşkınlıkla bana yerini tarif ederken uykulu gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

"Bu saatte pek kimse olmaz, bu anahtarı al, kilitli dolapta ihtiyacın olan eşyaların var," diye çabucak açıkladı.

İhtiyacım olan şeylerin pamuk bir havlu ve bal özlü şampuan olduğunu sanmıyordum ama gülümsemeye çalışarak teşekkür ettim.

Tarif ettiği yönde gidip asansörden indiğimde oldukça büyük bir hamamla karşı karşıyaydım. Işıkları açıktı ve içerisi hala akan sıcak suların etkisinde sıcaktı. Buhar yükselen çeşmenin yanından geçip, dolapların bulunduğu bölmeden havlu ve şampuan aldım. Yanında duş jeli ve temiz bir lif vardı. Kucağımda toplayıp jakuzinin yanına ilerledim. Kenardaki bölmeye lifi, duş jelini ve şampuanı koyduktan sonra üst kısımdaki askıya bornozu yerleştirdim. Cebimdeki telefonu alıp rastgele bir radyo kanalını açtım. Telefonu duş jelinin yanına koyarken değişen şarkıya kulak vermiştim. Birkaç anlamadığım kelimeden sonra sözler zihnimi tırmalıyor gibi inadına yükselmeye başladı. Sular yavaşça jakuziye dolarken içine oturup, biraz olsun çözülmeyi bekledim. Yıllardır derin kar

kütlelerinin altında kalmış buz dağından farkım yoktu. Güneşin eritmesine ihtiyacı olan bir buz kütlesi.

Bir süre sadece akmakta olan suyun içinde oturdum. Sandığımdan çok daha uzun bir süre... Kaslarım yavaş yavaş çözülürken, gözyaşlarım hala kilitli odalar diyarında misafir gibiydi. Ağlayıp üzerimdeki yükü biraz olsun hafifletmek istedim ama boşunaydı, ağlamak gelmiyordu içimden. Saçlarımı şampuanlayıp sıcak suyla defalarca -artık sabun akmadığına emin olana kadar- duruladım. Kırmızı life duş jelinden akıtıp bir süre enseme doğru yavaşça masaj yaptım. Lifi kenara bıraktığımda jakuzinin baş bölmesine boynumu yerleştirip kafamı yasladım. Uzun, çinilerle kaplı tavanı izlerken mavi desenleri istemsizce gözlerim takip ediyordu. Beyaz desenlerin araya serpiştirdiği uzun dallar sanki sonu olmayan bir ağacın gövdesini sarıyordu. Loş ışıkta desenleri tümüyle gözlerim seçemiyordu ama elimde olmadan hayatımla bağdaştırıyordum. Sanki benim yaşam ağacımdan da nereye uzandığı bilmeyen, her yerden çıkan, her köşede gizlenen dallar uzanıyordu.

Olduğum yerde derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. Burada uyusam sanki ne olurdu... Ne olurdu biraz dinlensem, arınsam şu suyun içinde... Biraz da olsa temizlensem...

O an bir düşünce daha beynimi sarstı, artık benim hayatımda ya da hayatımın dışında bana yardım edecek birileri var mıydı ki? Doruk'un tutarsız davranışlarını artık ben bariz bir gerçekle sonlandırmıştım. Doruk, bir daha asla ama asla bir tek benim yanımda olamayacaktı. Ben, onun hayatında yanında olması gerekenler listesinden biriydim sadece. O listede yerler aciliyetine göre ya da kişinin dayanma gücüne göre değişiyordu. Ve elbette her şeyle baş edebilen Maya Efnan listede en kolay üstü çizilen isimdi.

Büyükannemin ölümü için sızlayan yüreğime doğru biraz daha su döktüm başımdan aşağı. Akıttığım su bu kadar sıcak değil aksi bir şekilde soğuk da olsa bu ateşi söndürmeyecekti, biliyordum. Büyükannemi tanıyorsam eğer artık benden

istediği tek şey intikamını almamdı ki bu benim de istediğim şeydi. Dila'nın benim peşimden değil de Doruk'un peşinden gittiğinden anladığımız kadarıyla bana ihtiyacı olmayacaktı. Bizi birbirimize bağlayan tek şey aramızdaki kan bağıydı. Bu yüzden benim tutunacağım isim Dila değildi. Seçenekler bizi yeniden intikam duyguma getirdiğinde, bu hayatta nefes almaya devam etmek istiyorsam, elimden kalan tek duyguya sıkı sıkıya sarılmam gerektiğinin farkındaydım.

Bu gece biraz daha dinlenmiş gibi yapıp, aslında yorgunluğumu binlere katlarken sabahında doğruca Mirza'ya gidip eğitim programımı düzenleyecektim. Dövüşmeyi, konuşmayı, tarihi, Soğukları, nelerden korktuklarını, nelere değer verdiklerini... Bunların hepsini bilmeyi istiyordum ama bunlarla yetinmeye niyetim yoktu. Onları kontrol etmeyi de öğrenmek istiyordum. Gözlerimle ya da nasıl olacaksa... Fetih Yargıcı'nın ellerim arasında kıpırdayan bir kukla olmasını istiyordum. Onun bütün korkusu olmak, iliklerine kadar titretmek onun ve diğerlerinin ensesindeki soğuk olmak.

6: BÖLÜM

UYUM

Mezarlıklarla ilgili çok fazla tecrübem vardı. Muhtemelen bu yerde okulda geçirdiğimden daha çok vakit geçirmiştim. Üzerimdeki siyah elbisenin etekleri uçuşurken yüzümü örten saçları geriye attım. Dila mezar taşının başında duruyordu. Doruk, Doruk'un babası Kamer amca... Çoğu büyükannemden hoşlanmayan, kasabadan birkaç tanıdık yüz... Muhtemelen Kamer amcanın hatırına gelmişlerdi. Yüzümde aptal bir gülümseme kıvrılıp durdu. Benim mezarımın başında kaç kişi olurdu, diye istem dışı düşündüm. Aklıma bir elin parmakları kadar bile isim gelmiyordu. Doruk olduğu yerde muhtemelen yüzümü asmam için kıpırdandı. Hemen yanımda duruyordu. Üzerindeki takım elbise balo gecesi giydiği ile aynı mı, diye merak ettim. Dila'nın bitmeyen hıçkırıklarından yüzümü çevirerek babamın ve annemin yan yana duran mezar taşlarının önüne geçtim. Kocaman bir sessizlik vardı.

Mezarlıklarla ilgili bildiğim tek şey buranın biraz müziğe ihtiyacı olduğuydu. Çünkü onlar artık konuşamıyor ve birilerinin artık sırf ölüp bu dünyadan kurtuldukları için ağlayıp durmalarını bastıracak bir şeye ihtiyaç duyuyorlardı. Ölünce bile huzur bulamayacaksa insan tüm bu var olma çabası nedendi? Mezarlığın üzerine eğilip kurumuş beyaz güllerden bir tanesini çektim kitabımın arasında saklamak için; gözyaşlarını bir kitabın arasında kurutamıyordunuz. Mezarların üzerine düşen yaşların toprağı besleyip daha çok ölüm doğurduğunu fark

ettiğimden beri ölenler için ağlamayı bırakmıştım. Kökleri tüm hayatıma yayılmış bir ölüm ağacı o gece ruhumu ele geçirmişti.

Akademide Doruk ve Dila'dan kaçmak kolaydı, mezarlıktan beri onları görmemiştim ve -neyse ki- güvenlik ekibiyle geri dönmüştüm. Günler olmuştu. Önümdeki tamamına yabancı olduğum derslikte hiçbir şey dinlemeden başımı masaya koymuş sadece dersin bitmesini bekliyordum. Akademinin bazı iyi tarafları vardı; kimse size karışmıyordu ve son günlerde istediğim tek şey buydu.

Eğitimin dört aşamadan oluştuğunu ve bunların bireysel olarak Avcıların ilerleyişine göre devam ettiğini öğrenmiştim. Onların önüne geçmek ya da onlardan geride kalmak gibi bir gayem yoktu. Sonunda birinci sınıf bir Avcı olmak istediğim de yoktu. Sadece kaçıyordum. Sınıflar en fazla on kişiden oluşuyordu ve girdiğim her sınıfta birileri daha beni garipsiyordu. Hiç kimsenin orada olmamla ilgili -en azından sesli bir şekilde- itirazını duymamış ve eğitim veren hocalardan kendimi tanıtmamla ilgili bekleyişler yaşamamıştım. Dersin bittiğini çoğu zaman sınıfta yalnız kaldığımı anladığımda fark ediyordum. Merak ettiğim tek ders olan savunma için elimdeki kroki yardımıyla başka bir binaya gittim. Her defasında akademi gözüme daha büyük geliyor bazen kasabanın hacminden de fazla olduğunu düşünüyordum.

Savunma dersleri açık bir alanda, bireysel olarak veriliyordu. Arazi oldukça genişti ve her yeri çimenlerle kaplıydı. Amfinin sonunda bir kapı nereye gittiğini bilmediğim bir salona açılıyordu. Bu dersi alacağım kişinin, Armoni'nin, arazide ders veren saçı kazınmış başka bir adamın yanına giderken siyah eşofmanın içinde süzülüşünü izledim. Adam aynı anda dört kişiye ders veriyordu. Üç erkek bir kız... Çocuk olduğu yerde kalkıp kıza eğlenmiş gibi gülümserken Armoni yanlarına varmıştı. Durduğum yerden konuşmaları duyamıyordum ama çok geçmeden gözler bana dönmüştü. Kız elini kaldırıp bana selam verince ona boş gözlerle bakmaya devam

ettim. Çok arkadaş canlısı olduğum -hele ki şu sıralar- söylenemezdi. Eğitmen olduğunu tahmin ettiğim adam diğerlerini alıp kapıya doğru giderken Armoni "Hadi," diye seslenerek beni çağırdı.

Elimdeki telefonu hemen yanımdaki uzun masaya bıraktım.

"Öncelikle teori," dedi Armoni ona gözlerimi devirdiğimi görmeden. "Biraz önce gördüğün kız Sırma, şu anda ikinci sınıf bir Avcı ama bu tam bir yıldır uğraştığımız bir şey. Çünkü başlarken kendine bir türlü inanmadı ve hala hareketleri güvensiz."

O anlatırken ben inanamadım, kız gayet kendinden emin dövüşüyordu.

"İnan bana kolay olmadı," dedi Armoni ne düşündüğümü anlamış gibi.

Başımla onayladım.

"Sadece kendine güvenmeli, hareketleri yapacağına inanmalısın. İçgüdülerini dinle." Yeniden başımla onayladım.

Elime km ölçen bir cihaz tutuşturup "Koşabildiğin kadar koş arazide. Sonra bununla beni bul," dedikten hemen sonra bana arkasını döndü.

Elimdeki küçük kırmızı alete bakıp gülümsedim. Koşmayı cidden ama cidden çok seviyordum. Siyah taytımın paçalarını düzeltip, spor ayakkabımın bağcıklarını sıktım. Beşinci turda akciğerlerimi kusacakmış gibi hissedince olduğum yerde durup dizlerimden destek alarak oksijenin ciğerlerime girmesini bekledim. Birkaç dakika kesik kesik aldığım nefesler boğazımı yakarken bu acıyı sevdiğime karar verdim. Acı, bir şekilde beni canlı tutuyordu.

Saatim 13.15'i gösteriyordu, saat 15.00'a kadar koşabildiğim kadar koşmaya karar verdim. Araya birkaç metrelik yürüyüşler sıkıştırıp nefesimi kontrol ediyordum. Masanın alt bölmesinde dolu olan su şişelerinden bir tane kapıp bir kerede bitirdim. Kendimi gereğinden fazla zorlayıp iki tur daha geride bıraktığımda amfiyi boş verip olduğum yere, çimenlere sırt

üstü yattım ve gökyüzünün tadını çıkardım. Bir süre sonra nefesim düzene girmişti, ayaklarımdan ayakkabılarımı sıyırıp önce ıslak çimeni sonra hemen altındaki toprağı hissetmesini izledim. Ciddi anlamda terden sırtıma yapışan tişörtü göbeğimin üzerine kadar sıyırdım. Tayt çoktan bacaklarımı haşlamıştı. Rüzgâr eserken alnımdan çeneme doğru birkaç ter damlası daha süzüldü. Hasta olmak istemiyordum, birilerine muhtaç olmak, birilerinin benimle ilgilenmek zorunda kalması hissi midemi bulandırıyordu.

Yattığım yerden kalkıp ayakkabılarımı giydim, masanın üzerindeki telefonu alıp bloklara yöneldim ve doğrudan odama çıktım. Kolumdan çıkardığım saat 15.40'ı gösteriyordu. Bu, günü neredeyse yarıladığım anlamına geliyordu. Hızlı bir duşa girip bir şeyler atıştırmak için yeniden odadan çıktım. Ortak salona indiğimde de bakışlarda değişiklik yoktu. Fark eden birileri önce birkaç saniyeliğine gözlerini üzerime dikiyor sonra da her ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam ediyorlardı.

Duvarlar gösterişli taşlardan yapılmış ve canlı bir kiremit rengine boyanmıştı. Masalar soğuk bir yemekhane gibi değil daha çok lüks bir otelin toplantı odası gibi kalın ahşap masalardan oluşuyordu. Etrafında sohbet eden küçük gruplar toplanmıştı. Sandalyelerin her birinin gri kadife oturma minderleri oldukça gösterişliydi. Tüm bu imkanlara nasıl sahip olabildiklerini bilmiyordum. Birilerinin daha bakışlarına maruz kalmamak; daha kötüsü birilerinin benimle konuşma ihtimalini ortadan kaldırmak için açık büfeyi geçip soğuk dolaplara yöneldim. Küçük bir kutu süt ve soğuk bir sandviçi kolumun altına sıkıştırıp bir de yeşil elma kaptım. Bir an önce buradan çıkmak istiyordum.

Pipeti süte yerleştirip, yürürken içmeye başladım. Ne yapacağımı bilmediğim için yatakhaneye giden bloğun önündeki oturaklardan birine yöneldim. Sandviçi paketinden çıkarıp büyük bir iştahla yerken titreyen cep telefonuma gitti elim. Akademiye geldiğim günden beri her telefonu açışımda mutlaka mesajını görüyor ama tıpkı şimdi yapacağım gibi cevaplamadan

kapatıyordum. Gelen mesaj Cenk'e aitti. Ona ne söyleyeceğimi bilmediğim için yine mesajını es geçtim. Cenk'i özlemiştim ama benden ne kadar uzak durursa o kadar iyi olurdu.

ᔓ

Hava tamamen kararmış, ben pencerenin önünde rüzgârın tenimi okşamasına izin verirken gökyüzüne garip anlamlar yüklüyordum. Eskiden kalma bir alışkanlıkla yıldızlardan hayal bahçelerimi suluyor, bulutlardan dev hayvanların şeklini buluyordum. Akşam sessizlikle birlikte gelmiş, huzurun tadı damağımda serin bir his bırakmıştı.

Gelen günlerin her biri sanki birbirini takip etti. Hayatım olağanüstü derecede durgundu çünkü yemek yemek, duş almak ve eğitimlere katılmak dışında bir şey yapmıyordum. O günden beri iki hafta geçmişti ama bir kez bile ne Doruk'la konuştum ne de Dila ile... Telefonumu sadece Meyra'ya her şey yolundaymış gibi yapmak için kullanıyor, Doruk'un iyi olduğuna dair ağzından laf alıyordum. Demek ki bir sorun yoktu, keyifleri yerindeydi. Artık tamamen iyileşmiş küçük köpeğim odanın içinde ses çıkaran tek şey olarak beni gülümsetiyordu. Kumral tüylerini okşamam için sırt üstü uzandı.

"Bundan gerçekten hoşlanıyorsun," değil mi diye gülerek mırıldandım. Armoni onu burada tutamayacağımı söylemişti ve bu büyük oranda canımı sıkmıştı ama en azından bana onunla ne yapacağımı düşünmek için zaman bırakmışlardı. Komodinin üzerinde bir kez daha titreyen telefonumu geçiştirdim. Ayaz'ın telefonlarını da tıpkı Cenk'in telefonları gibi cevapsız bırakmıştım. Kumral'dan bir daha ses çıkmamıştı ama ben bunun fırtına öncesi sessizlik olduğuna adım kadar emindim. Benimle katılmak istediği toplantı geçmişti ama hala bununla ilgili bir şey duymamıştım.

ᔓ

"Günde sadece üç saat uyuyorsun Maya, bu sağlıksız."

Silahlarla ilgili eğitim aldığım ve alanında uzman olduğuna emin olduğum Timur, akademide en sevdiğim insanlar listesinde zirveye oynamıştı.

"Sen hiç uyumuyorsun," dedim bıyık altından masumca.

Timur, Soğuk kanı içen Avcılardan biriydi, bu yüzden onlara benziyor, onların özelliklerini de barındırıyor ve uyuyamıyordu. Geçen haftaların ardından keşif ve tarih derslerinde Soğukların ne kadar çok insandan beslenirse o kadar insani hayata uyum sağladıklarını öğrenmiştim. Aslında Soğuklar Mirza'ya göre insanın bir üst modeliydi.

Bu bir hastalıktı. Hastalığın neden yayıldığını öğrenmek için ise birinci sınıf bir Avcı olmam gerekiyordu. Kana susuzluk değil, muhtaçlıktı onlarınki. Kana olan bağımlılık... Bu tıpkı bir uyuşturucu gibiydi. İlk önce zevk veriyor belki iyi hissettiriyordu ama sonra hayatlarının tümünü ele geçiriyordu ve yıllar sonra onları buz gibi bir yaratığa yani Soğuklara çeviriyordu. Derslerden birinde onların şırıngayla kendilerine kan enjekte ettiklerini, serum gibi aldıklarını ve en dehşet vericisi -ki bunu sadece vahşileşmiş yozlaşmışlar yapıyordu- insanlara saldırarak açtıkları yaralardan beslenmeleriydi. Bu düşünce o gün boyunca kusmama neden olmuştu.

Bağımlılar bu hastalığa yeni yakalananlar oluyordu ve ölmemeleri için onları kana muhtaç hale getiren bir panzehir geliştirilebilmişti yalnızca. Soğuklar ise bu hastalıkla normal bir insan ömründen daha uzun yaşayan ve artık insanlıktan çıkan Bağımlılardı.

"İyi ok atıyorsun," dedi Timur, hala beni takip ederken.

Ok kullanmayı sevmiyordum ama elimden geleni yapıyordum. Yirmi sekiz yaşındaki kumral adam oldukça uzun boylu ve kaslıydı. Burada herkesin sağlam bir vücudu vardı. Benim vücudumun da şekle girmeye başladığını söylemişti Armoni. Artık onunla karşı karşıya geldiğimizde birkaç dakika dayanabiliyordum ama beni yere sermesi çok vaktini almıyordu. Şu ana kadarki eğitimlerimin hepsi sanırım biraz da Mirza ve Timur torpili sayesinde hızlı geçmişti. Birkaç gün sonra üçüncü sınıf bir Avcı bile olabilecektim.

"Neden vakit kaybediyorlar ki? Şu anda akademinin en iyi koşucusuyla berabere bitiriyorsun yarışları. Beş atıştan üçünü

hedefe atıyorsun. Silahlar konusunda ise babana çektiğin belli, çoğu Avcı ikinci sınıfa kadar silah parçalarını birleştiremez."

O anlatırken derin bir nefes alıp ona en istekli gülüşümü gönderdim.

"Hayır," dedi kaşlarını çatıp ama ben muzipçe yaklaşıp bir anda sırtına atlamıştım.

Tırmanıp bacaklarımla omzuna oturunca elleriyle beni indirmeye çalıştı. Kahkaha atarken başımı sırtına doğru sallandırıp mevsimlik ceketinin altında, askılığında olan silahlardan ikisini de aldım. Birini ensesine dayayıp "Yakalandınız Timur Bey, şimdi sakince inmeme izin verip meydan okumamı kabul edin." Kıkırdadım.

Dizlerimden tutup beni olduğum yerde elim mideme gidecek kadar döndürdü. Sonunda "Pes ediyorum, de!" diye bağırınca yapabildiğim kadar gülmeye devam ettim. Ağzımdan hiçbir zaman o sözcükleri duyamayacaktı. Sesli söylemese de pes eden o oldu, beni yavaşça indirip elimdeki silahları masanın üzerine koydu. Başımın dönmesi geçince parçalara ayrılmış silahlara bakıp sırıttım. Yine onu ikna edebilmiştim.

"Başla!" dediği anda kaşlarımı çatıp parçaları birleştirmeye koyuldum. Ben şarjörü yerleştirirken o çoktan kendi silahını benim alnıma dayamıştı. Yine! Sıkıntıyla iç çektim.

"Ben en iyisiyim," dedi.

Evet, atışlarım fena sayılmazdı, hatta ikinci sınıf seviyedeydi ama hala parçaları birleştirmede Timur'u geçemiyordum.

"Şimdilik." Asık bir suratla daha omuz silktim.

Eğitim salonunda çıkıp yemekhaneye giderken resepsiyonda bekleyen Enis Bey bana seslendi. Timur'a işaret edip o tarafa doğru gittim ve nazikçe gülümsedim. Bu çifti seviyordum.

"Bir paketin var, üç gündür sana ulaşamıyorum sürekli yer değiştiriyorsun."

Gülümsese de sesi hayret içeren bir tonla harmanlanmıştı. Vaktimin çoğunu eğitim alanında geçiriyordum, sürekli parkur değiştirdiğim için beni bulamamış olmalıydı. Onu takip

ettiğimde eşinin uzattığı lacivert saten kutuyu önüme doğru itti. Çok büyük değildi. Çikolata kutusu gibi duran bir dikdörtgendi.

"O da ne?" Timur tek kaşını kaldırmış imalı bir şekilde gülümserken bilmiyorum anlamında dudaklarımı kıvırdım. Böyle bir paketi en son Ayaz'dan almıştım bu yüzden Timur'un yanında açmak tercihim değildi.

"Belki de Doruk'tan gelmiştir."

Son iki haftadır ondan köşe bucak kaçtığım için Timur az çok aramızda geçenleri biliyordu. Ve o kadar çok konuşuyordu ki insan ister istemez ona bir şey anlatıyordu.

"Gelip kendi verirdi."

Beklentilerin en son bana ne yaptığını görmüştüm. Aynısının bir daha olmasına izin vermeyecektim.

"Veremez, bir hafta önce akademiden ayrıldı." Kulağımın hizasına gelebilmek için biraz eğildi. "Gizli görevde."

Yeniden doğrulduğunda bana göz kırpıyordu. Geveze, eğlenceli ve yetenekli olmasının yanında Timur ketum biriydi. Ona bu görevin ne olduğunu sorsam bile bana asla söylemezdi. Bana neden şimdi söylediğini bile sorgulamadım bu yüzden. Bir hafta önce beni bu yüzden aramıştı belki de. Aramış ve ulaşamamıştı.

"Dila burada yalnız mı?" diye sordum aniden.

Ona da en son bir hafta önce sadece zorunluluktan nasıl olduğunu sorduğum bir mesaj göndermiştim ve keyfinin oldukça yerinde olduğunu söylemişti. Bunun ne demek olduğunu biraz beyni olan herkes anlayacağı için iki haftadır ikisiyle de karşılaşmamak adına elimden geleni yapıyordum. Doruk'un telefonlarını -ki sadece iki kez aramıştı beni- yanıtsız bırakmış, Dila'dan ise mesaj dahi almamıştım. Timur rahatsız bir nefes verdi.

"O da onunla gitmiş."

Yüzünde üzgünüm diyen anlayışlı bir ifade vardı. Acı birden göğsümde yeniden hissedilir bir boyuta ulaştı. Parmak

boğumlarım kutunun üzerinde eziliyordu sanki. Bunun beni yaralamasını istemiyordum ama bu hayatım boyunca kontrol edemediğim tek acıydı.

"Biraz uyuyacağım, sana afiyet olsun."

Timur'a gülümsemek ve iyi olduğumu kanıtlamak için herhangi bir çabada bulunmadım. Dudağını büküp beni teselli etmek istese de başımı iki yana sallayarak savurdum ve odaya gitmek yerine biraz olsun oksijen solumak için avluya çıktım.

Avlu genel olarak boştu ama bugüne özel belli ki kendimi daha da kötü hissedeyim diye benden hoşlanmayan insanlar topluluğundan birkaç öğrenci etrafta dolaşıyordu. Onların yaklaşmaya cesaret edemediği tek yere, çalılıkların arasından girmemem gereken ormana doğru hayalet birkaç adım attım. Birkaç metre yürüdükten sonra akademiden çok uzaklaşmamaya karar vermiş, ışıkların uzak kaldığı noktada durup, bir ağacın gövdesine yaslanarak oturmuştum. Etrafta herhangi bir Soğuk belirtisi hissetmiyordum. Radarlarım olduğu düşüncesine gülümseyip aptal kutuyu açtım. Ayaz Tolunay'dan alışkın olduğum jestlere bir yenisinin daha katıldığını düşünüyordum ancak paketin içinden bronz renkte metal, kare bir kutu çıkmıştı. Üzerinde siyah işlemelerle yabancı bir yazı yazıyordu. Merakla metal kutuyu açtığımda içinde uzun, renkli sigaralar buldum. Özenle dizilmiş... Son sıralarda olan ve diğerlerinin aksine ters konulmuş bir sigaranın altında beyaz bir kâğıt vardı.

Düz kâğıdın üzerinde siyah bir kalemle; *"Her zaman bulurum, prenses"* yazıyordu. Muhtemelen birilerine gitmem, yutkunmam, hatta korkmam gerekirken dudaklarım alayla kıvrılmıştı. Kumral'dan sonunda bir işaret gelmişti. Ben de tam beni unuttuğunu düşünecektim, mümkünmüş gibi.

Lacivert kutunun içinden yine bronz rengi üzerinde siyah harflerle, ince bir el yazısıyla "Efnan," yazan bir zippo çıkmıştı. Zevkine hayran kalmadan edememiş, yanlış sokağa girmenin tuhaf heyecanıyla sigaralardan birini dudaklarımın arasına sıkıştırmıştım. Birkaç saniye için elimdeki Zipponun maviden

yeşile dönen alevini hayranlıkla izleyip, sigarayı ateşledim. Bundan hiç kimsenin haberi olmamalıydı.

"Küçük çaylağın yolu yine buraya düşmüş." Gelen sesle birlikte tedbirli bir şekilde doğruldum. Başımı kaldırıp gözlerimle taradığım ağaçların arasında Sera, görüş alanıma girdi. Hatırladığım kadar tiz bir sesi vardı. Olduğum yerde kımıldamadan gülümsedim. Ondan korkmadığımın farkına varmasını sağlayacak şekilde bir nefes daha çektim sigaradan. Çalılara basan topuklu ayakkabısının sesini duyuyordum. Ormanın içinde topuklu ayakkabı giymenin esprisi neydi acaba?

Onu görmezden gelmeme öfkelenmiş olacak; "Aptal mısın?" diye yanıma yaklaştı. Sonra rahatsız edici bir kahkaha attı. "Bu defa seni kurtaracak kimse yok mu?" Küçük bir kız gibi tatlı tatlı söylemişti bunu. Yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle ayağa kalkıp, tam karşısına dikildim.

"Hatırlıyor musun seninle bu ormanda ilk karşılaştığımızda bana saldırmıştın." Gülümseme bütün yüzümü esir almıştı. Ona doğru bir adım attım.

"Ilgaz olmasa işini bitirmiştim," dedi çabucak.

Bir adım daha atıp "Doruk'un sana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye devam ettim.

Sera yüzünü astı, hatırladığını biliyordum.

"Şeydi sanırım; *Bu surata iyi bak Sera, Bu Maya Efnan. Senin sonun olacak.* Böyle bir şeydi galiba?" Sesimde kendini saklamayan bir alay vardı. Sera, anlamayan bir ifadeyle bana bakarken hafif sarsılan öz güvenini toplamak için yanıma yaklaştı.

Suratında yine kibirli bir gülümseme belirdi. Hiçbir şey yapmadan çeneme kadar uzanıp tırnaklarını geçirmesine izin verdim. Diğer elini saç diplerime daldırdığında gülümsemeye devam ettim ve karın boşluğuna bir dirsek geçirdim. Hazırlıksız olduğu için çenemdeki eli geri savrulup karnına gitti, bundan faydalanıp en çok yapmak istediğim şeyi yaptım: ayağımın ucuyla çenesine yay gibi dolaşan bir tekme savurdum.

Birkaç adım sendeleyip gerilemişti. Bu defa onun yüzünde şaşkın bir ifade, benimkinde ise kibirli bir gülümseme vardı.

Bana doğru bir hamle yapınca ayakkabısının topuğu diz kapağıma gelmiş ama savurduğu yumruğunu dirseğimle engelleyebilmiştim. Elime saçlarını alıp, sağ bacağımı onun bacak arasından geçirdim ve dizinin arkasındaki hassas noktaya topuğumla sertçe vurdum.

Dizlerinin üzerine çöktü, boyalı suratını geniş ağaç gövdesine çarpmak için vakit kaybetmedim. Ona karşı yaptığım her hamle beni daha da ilerisini yapmaya itiyordu. Bu cidden heyecanlıydı, içimdeki dürtüler onun boynunu kırmamı söylüyordu ama elbette boynunun kırılması onu öldürmüyordu, bunu tarih dersinde öğrendiğimde hayal kırıklığı yaşamıştım.

"Devam et çaylak ben bu darbelerle ölmem ama senin sıska boynun benim pençelerimi alt edemez."

Serzenişlerine gülümseyip bir kez daha başını ağacın gövdesine çarptım. Sera, o kadar kolay lokma değildi. Ben içimdeki bütün adrenalini dışarı çıkarmış biriken hıncımı alıyordum. O ise beni küçük görüp hafife alarak zaten savaşı baştan kaybediyordu. Ağaçların arkasındaki bir gölge dikkatimi dağıttığında boş bulunup başımı çevirdim, lacivert bakışlar görüş alanıma girmişti.

"Yap hadi," dedi Ayaz siluetini görebileceğim kadar yaklaşıp. Yüzünde eğlenir gibi bir ifade vardı, ben de hevesle içimden gelen dürtülere kulak verip, Sera'nın çenesinden ve alnından tutup bir hamlede boynunu kırdım. Vay canına, işte bu tam anlamıyla harikaydı.

"Günlerdir telefonumu neden açmadığın anlaşılıyor."

Ayaz karşıma geçtiğinde çok da mutlu görünmüyordu. Metal kutudan yeni bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına koyarken dikkatle beni izledi.

"Çok mu özlediniz majesteleri?" diye soludum. Ağzımın kenarıyla gülümsemiştim.

"Aslında sanırım özledim." Bu saçma sapan tavrından hiç hoşlanmamıştım. Bir kere zaten beni zorla öpmeye çalışmıştı ve sürekli benimle flört etmeye çalışması sinirlerime dokunuyordu. Yine gülümsedi, neredeyse geniş bir sırıtışa meydan okudu.

"Benimle bir yemek ye, lütfen?"

Olduğum yerde ona bakarken ne hissettiğimi toparlamaya çalıştım. Düşüncelerimi tedirgin sözleri kesti.

"Bir şey geliyor Maya, karanlık bir şey. Bütün hepimizin sonu olabilecek kadar karanlık. Zamanımız daralıyor. Sana kaçmanı söylemek isterdim ama giderken onlardan birine çarpacağın kadar kalabalık bir karanlık."

Başımı yana yatırarak ciddi ifadesinin ardındaki tedirginliği seyrettim. Her zaman karanlıkta olan benim için çok da afilli bir cümle değildi ama öte yandan onunla işim henüz bitmemişti, bana açıklamak zorunda olduğu şeyler vardı. Sessizce onaylayıp peşine takıldım.

Ayaz'ın daha önceden aşina olduğum salonuna geldiğimizde bu defa evde yalnız olmadığımızı fark etmiştim. Bizim için kapıyı açan -kelimenin tam anlamıyla- bir hizmetçi vardı. Bayağı, yakaları fırfırlı keten elbisesinin üzerinde, beyaz kenarları yine fırfırlı önlüğü olan bir hizmetçi. Başında, uzun sarı saçlarını geriye doğru iten beyaz bir bandana... Kostüm partisinden fırlamış gibi duruyordu.

"Maya bu İkra, yardımcım."

Kız bana doğru kusursuz dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. Onun kadar içten ve büyük olmayan bir gülümsemeyle yetindim. Hatırladığım kadarıyla büyük salona girdiğimizde daha önce fark etmediğim bir masa, oldukça şık ve lezzetli görünen bir sofrayla donatılmıştı. Lacivert, kusursuz ütülü masa örtüsünün üzerindeki beyaz porselen tabakların titiz duruşuna baktım. Her şey simetrik ve kelimenin tam anlamıyla mükemmel duruyordu. Kadehler karşılıklı aynı hizada, çatal bıçaklara vuran ışık doğrudan tavandaki geniş avizeyi ışıldatıyordu.

Yüzümü buruşturarak üzerimdeki kıyafetlere baktım. Siyah bir şort ve beyaz tişört... Günümün çoğunu eğitimlerde geçiriyordum, terli saçlarım artık düşmüş olan bir atkuyruğuyla topluydu.

"Buraya yakışmadım." Yüzümü hafifçe buruşturarak, masanın kenarında beni izleyen Ayaz'a döndüm. "Hem bunları ne ara hazırlattın?"

Ormandan eve gelmemiz en fazla yarım saat sürmüştür.

"Her zaman biraz kusur iyidir."

Benim için bir sandalye çekip oturmamı işaret etti. Aç mıydım? Hayır. Yemekler nasıl görünüyordu? Nefis.

"Sana karanlıktan bahsetmiştim."

Evet, söylediği cümlelerin ardındaki gizemdi beni şu anda bu masaya oturtan.

"Durumlar sandığımızdan fazla karıştı. Fetih'in bocaladığını görebiliyorum ancak yapılacak pek bir şey yok gibi görünüyor. Sana bizim belli bir hiyerarşide yönetildiğimizden bahsetmiştim: kraliyet sistemi. Kasabanın ve şehrin kalanının asıl kralı Uygar Dinçer. Birileri tarafından saldırıya uğradı, bir süredir iş göremez halde. Ben onun sağ koluydum ve konsey de geçici süreliğine beni onun yerine atadı. Kralın eşi, Kraliçe Riva hâlâ söz sahibi ancak onun eşine destek olması gibi bir önceliği ve şehirlerarası yönetimi hizada tutma yükümlülüğü var. Fetih, tahta göz dikenlerden yalnızca biri. Eh, küçük göremeyeceğim kadar iyi hamleleri ve kabarık bir banka hesabı da olsa güçlü bir lider olmak dışında bir vasfı yok. Kral ölene kadar."

Söylediklerini dikkatle dinlerken araya girme gereği duydum.

"Soğukların ölmediğini sanıyordum."

Ayaz kasvetli bir gülümsemeyle baktı.

"Bizi öldürmek kolay değil, tabii elinde bağışıklık sistemimizi donduracak bir şey yoksa."

Nutkum tutulmuş bir şekilde onu dinliyordum. Anlattıkları çoktan benim tarihte ikinci sınıfa geçmemi sağlayacak türdendi.

"Lütfen sen yemeğini ye ben anlatacağım."

Demek Fetih Yargıcı sadece parası olan bir züppeydi. Ve iyi bağlantıları olan... Nedense hiç şaşırmadım, adam beni de iyi bağlantılarından biri yapmaya kafasını takmış bir sosyopattı.

Önümdeki bonfileyi bıçakla bölerken yumuşak sesle devam etti.

"Bizim olduğumuz gibi kalmamızı ya da uzun süre yaşamamızı sağlayan şey bağışıklık sistemimizin çok kuvvetli olması. Bunu şöyle düşün, vücudumuza temas eden her şeyi -bu bir bıçak darbesi, kurşun veya zehir olabilir-, herhangi bir darbeyi anında vücut dışarı atıyor. Sistem böyle işliyor ama birileri bunu durduracak bir şey geliştirmiş. Vücuda enjekte ediliyor ve bağışıklık sisteminin donmasına sebep oluyor. Ne olduğuyla ilgili teorilerimiz sürüyor şu anda *enfeksiyon* diye yayıldı ve oldukça kayıp verdik."

Büyük lokmayı ağzımda çiğnerken şarap kadehini bir seferde bitirmiştim. İkra, gelip yeniden kadehi kaliteli kırmızı şarapla doldurduğunda kafamın içinde dolaşan kargaşayı çözmeye çalışıyordum.

"Bunları neden anlatıyorsun bana?"

Lacivert gözleri avizeden yansıyan ışıkla safir gibi daha çok parlıyordu. Gözleri neredeyse ürkütücüydü.

"Akademide bunlardan bahsedilmiyor mu?"

Bir an için acaba ağzımdan laf mı almaya çalışıyor diye düşünmeden edemedim. Güven problemleri olan biriydim ama rahatça omuz silktim.

"Eğitmenler dışında kimseyle görüşmüyorum, onlarla da sadece basit bilgiler, tarih filan konuşuyoruz." Baştan savma geçiştirdim. Doruk'un gizli bir görev için akademiden ayrıldığından, Armi'nin akademide hiç görünmediğinden ve güvenlik önlemlerinin arttırıldığından bahsetmemiştim. Mirza ve Armoni'nin de dahil olduğu öncü bir Avcı birliğinin sürekli hareket halinde olduğundan bahsetmediğim gibi.

"Ağzından laf almaya çalışmıyorum, seni kullanmalarından endişeleniyorum."

Bana bakan gözlerinde üzgün bir ifade vardı.

"Güven problemlerim var," dedim tek seferde gözlerinin içine bakarak.

Ayaz'dan şüphelenmem yersizdi, benden ne gibi bir beklentisi olabilirdi ki? Yine de bu işlerin içinde olmak istemiyordum.

"Eğitimlerin iyi gidiyor gibi görünüyor, peki şu etkileme olayında gelişme var mı?" Elindeki kadehten nazik yudumlar aldı. İçmekten çok şarabın tadını çıkarıyordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, o konu hiç açılmadı."

Ağzıma gelen mantara yüzümü buruşturdum. Sote içinde seçmiyorum ama mantar sevmezdim.

"Sana yardım edebilirim, daha hızlı seviye atlarsın."

Bitirdiğim tabağı yer açmak için itip, dirseklerimi masanın üzerine yasladım.

"Şimdiden üçüncü sınıfa geçtim, eğitimlerin çoğunda ikinci sınıfa yaklaştığımı söylüyorlar ama gereğinden hızlı gittiğim için uyarı alıp duruyorum. Diğerleri bundan hoşlanmıyor." Huysuzca omuz silktim. Bu durum canımı sıkmıyormuş gibi yapamıyordum. Kimseye bir şey kanıtlamaya çalıştığım yoktu, sadece yaşadıklarımı düşünmemek için seçtiğim bir kaçıştı eğitimler. Diğerleri arkadaşlarıyla gezip, eğlenirken yavaştan alıyor hayatın tadını da çıkarıyorlardı. Onların yaşamak için can attıkları hayat büyük bir lokmayla benim kursağımda kalmıştı.

"Seviye atlaman umurumda değil kendini koruyacak duruma ulaşmanı istiyorum." O da kollarını masanın üzerinde birleştirmişti. Başımı dirseğimden destek aldığım elime yasladım.

"Benim için endişeleniyor musunuz majesteleri?"

Yüzünü ağır hareketlerle yere eğip gülümsedi.

Ayaz, hoş bir beyefendiydi. Siyah saçları beyaz tenini daha çok ortaya çıkarırken boncuk gibi parlayan koyu lacivert gözleri vardı. Kemerli burnunun altındaki açık pembe dudakları

geniş ama dar bir 'o' harfini tamamlıyordu. Hoştu ama bende romantik anlamda bir ilgi uyandırmıyordu. Dünya üzerinde bunu başarabilen tek insan şu anda kuzenimle neresi dahi olduğunu bilmediğim bir cehennemin dibindeydi.

Ona bakmadan ayağa kalktım. Yemek masasında oturmayı pek sevmiyordum.

Ayaz'ın evinde insanı incelemeye iten bir atmosfer vardı. Geniş pencerenin perdesini aralayıp, tepedeki dolunaya bakmadan edemedim.

"Dolunaya çok özeniyorum," diye mırıldandım ama devamını getirmedim.

Onun da sormasına müsaade etmeden, "Sence seninle bir dövüş içine girsek..." dememe kalmadan aniden yanımda bitti.

Suratında daha önce hiç görmediğim kadar eğlenir bir ifade vardı. Bana seçme şansı vermeden soğuk elleri elimi kavrayıp beni salondan çıkardı.

"Hey sadece bir düşünceydi!" Elimi ondan kurtarmaya çalıştım ama gülerek beni sürüklemeye devam etti. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama bileğimin üzerindeki güç bir şeyleri ciddiye almama neden olmuştu.

Onlar tehlikeliydi.

Bodrum katını spor yapabileceği ferah bir alana çevirmişti. Karanlık olması gereken oda tamamen aydınlatılmış ve her yer sert minderlerle kaplanmıştı. Kapı eşiğinden girerken bileğimi bıraktı. Kum torbasının yanına geldiğinde üzerinde ona çok yakışan beyaz gömleği düğmelerinden ayırıp bilardo masasının üzerine bıraktı. Ayaz yapılı biri değildi ama bembeyaz porselen vücudunda hatırı sayılır karın kasları vardı. Kolları zayıftı ama sıkıydı. Dışarıdan bu kadar iyi bir vücuda sahip olduğunu anlayamazdınız.

"Seç bir tane," dedi kendisi lacivert kum torbasını yavaşça yumruklamaya başladığında.

Yumruk atmayı sevmiyordum, ben tekme insanıydım bu yüzden onun zıttı yönde, kum torbasının karşısına geçip

gülümsedim. Biçimli kaşlarından birini kaldırıp kum torbasına bana doğru bir yumruk attı. Çok kuvvetli olmayan torbaya ayağımı çok kaldırmadan geri gönderdim. Ayaz yeniden yumrukla karşılayınca olduğum yerde zıplayıp sert bir şekilde gönderdim, karşılaması için geri çekilmesi gerekti ama bu defa onunki de sağlam gelmişti. Beni popomun üzerinde yere düşürecek kadar sağlam.

Müzik gibi kahkahası salonu doldurdu.

"Asma yüzünü gayet iyisin fazla güç kullandım." Soğuk olduğunu bildiğim elini bana uzattı. Üzgünüm, Ayaz. Elini görmezden gelip kendi ellerim üzerinde ayağa kalktım. Amacım zaten birine ihtiyaç duymamaktı ama değil mi?

"Sana bir şey göstereceğim," dedi hala sallanan kum torbasını sabitlerken. "Bayılacaksın."

Heyecanlı gözlerle onu izlerken karşısına geçmemi işaret etti.

"Şimdi çok hızlı bir şekilde torbayı bana göndermeni istiyorum, Maya."

Dediğini başımla onaylayıp kendimi kontrol ettim. Armoni'nin öğrettiği gibi birkaç saniye gözlerimi kapatıp bütün gücü, düşünerek tek bir noktaya, ayaklarıma, topladım. Kendimi kasmadan olduğum yerde dönüp torbaya sert bir tekme attım.

Ne yapacağını görmek için saniyesinde kafamı yana kaydırmıştım. Ayaz, torbaya sağ ayağıyla tekme atarken havalandı, yatay pozisyonda ve *havada* olduğu yerde dönüp, diğer ayağıyla bir tekme daha attı ve kum torbası en sert şekilde üzerime doğru geldi. Geri çekilirken gözlerimi açarak bağırdım, "Bende istiyorum!" Bu gerçekten hem inanılmaz etkili hem de inanılmaz havalı bir hareketti. Boşlukta dönerek tekme atmak mı? Vay canına.

Tepkime gülüp yanıma geldi.

"Bir tane daha var."

Kum torbasının ipiyle oynayıp yerden biraz daha yükselmesini sağladı. Artık ilgimi çekmeyi başarmıştı ve bütün dikkatimle onu izliyordum.

"Karşıya geç."

Yine kum torbası neredeyse başımın hizasındaydı.

"Bana doğru gönder."

Kum torbasının tam altına geçti, elleriyle bana doğru itti ben de yeniden ellerimle ona doğru gönderdim. Kum torbası ortada, durduğu yere gelince hiç kıpırdamadan ters takla atıp ayak ucuyla torbaya sert bir darbe daha indirdi. Yeniden karşıma geldiğinde gururlu yüzünü aydınlatan bir gülümseme vardı.

Önünde sahte bir reverans yaptım.

"Tamam majesteleri, kabul. Çok havalısınız." Sesim gerçekten heyecanlı ve tok çıkıyordu. Bedenim heyecanla kasılmıştı. Güç içimde çağlayan bir coşkuya neden oluyordu. Artık garipsemediğim soğuk ve kare şeklindeki parmaklar çenemin altından kavradı.

"Hadi, sen de dene."

İşte bunlar istediğim sözlerdi, saatime bakmak için geri çekilip elinden kurtuldum, 01.20'yi gösteriyordu. Gözlerimi kısarak basit bir hesaplama yaptım, muhtemelen akademide çoğu kişi uyumuştu. Günün her saati eğitim alanlarından birinde olduğumu bildikleri için yokluğumu fark etmeleri mümkün değildi. Ayaz'ın uyuması gerekmiyordu bu demek ki sabah kadar bu havalı hareketleri çalışabilecektik. Sevinçle ellerimi birbirine çarptım.

"Ne?" diye sordu. Hala beni izliyordu.

"Akademide yokluğumu fark etmezler, senin de uyuma problemin yok, sabaha kadar, en azından bir tanesini öğrenebilirim." Olduğum yerde zıplayarak yeniden ellerimi şakıdım. Çocuksu heyecanıma gülümsedi.

"Uykun gelemeyecek mi?"

Kısaca uyku problemimden bahsettikten sonra bana temel şeyler öğretmeye başladı: ilk olarak takla atmayı... Yerde takla atmak kolaydı, birkaç kere pratik yaptıktan sonra bir süre dinlenmem gerekiyordu ama sonra başım da bu tempoya alışıp dönmeyi bıraktı. Ayakta takla atmak zordu. Ayaz, zor olanın

ayakta ters takla atmak olduğunu söylemişti ama ben üçüncü seferde ters takla atabilmiştim. Düz taklada ise en az on iki kere düşmüştüm ve beş kere boynumu kırmak üzereyken Ayaz kurtarmıştı. Refleksleri harika bir hocanız varsa hiçbir şeyi dert etmenize gerek yok, boynunuz güvendeydi.

"Üç saattir çalışıyoruz, hadi gel biraz dinlenmelisin."

Bu defa kararlıydı. Nefes nefese olduğumu düşünerek kabul ettim. Dağılmış saçlarımı tepede bir topuz yapıp tutturup, önüme gelen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Elma var mı?" diye sordum.

Yüzünde geniş bir gülümseme yerleşti.

"Ben de yemek yiyorum Maya, uzaylı değilim."

"Yemek derken İkra'yı mı kast ediyorsunuz majesteleri?" Sesimi korku filmlerindeki gibi kısarak söylemiştim bunu. Her zaman olduğu gibi içten bir kahkaha attı.

"Bunu gerçekten merak ediyorsun değil mi?"

Ona omuz silkip gösterdiği yerden mutfağa girdim.

"Dolapta her şey var, ne istersen alabilirsin."

Salon kadar olmasa da mutfak da büyüktü ama burası daha sade bir şekilde dekore edilmişti. Komple bir beyaz hakimdi mutfağa. Çift kapılı buzdolabını açıp "Devam edeceğiz değil mi?" diye sordum. Alt bölmeden yeşil bir elma alırken kaşlarımı çattım. "Sen bir şey ister misin?"

"O minderlerin üzerinde uyuyana kadar devam edeceğiz biriciğim." Tezgâha yaslanmış ne yaptığımı izliyordu, söylediği şeyi kafamda tartıp uykumu kontrol ettim. Hayır, zımba gibiydim ama yine de mucizevi karışımımı hazırlamak için dolaba göz attım. Mutfağı teğet geçen bir melodi kulaklarımda çaldı. Kaşlarımı çattım.

"Kapı zili mi o?"

"Ben bir kralım Maya, benim çalışma zamanım yok," dedi. Tamamen benimle eğleniyordu. "Birkaç şey bırakacaklardı."

Krallar kapılarını kendi açmamalıydı bence. Raftan bir kupa alıp etrafa göz attım, bana biraz kahve lazımdı. Küçük

çaplı bir incelemenin ardından bulamayınca, mutfaktan kafamı uzatıp "Ayaz, kahve var mı?" diye seslendim. Her yeri kurcalamak istemiyordum. Sonuçta bu evde bir misafirdim onun göstermesi daha uygun olurdu.

"Maya?"

Birden kapıyı kapatıp tezgâha doğru geriledim. Elim kupanın sapında asılı kaldı. Mideme buz gibi bir tekme yemiş gibi sendeledim. Sesi tanımıştım ancak o olduğuna ihtimal vermedim. Hayır, dedim kendi kendime olduğum yerde. Hayır, bu bilinç altımın bir oyunu. Mutfak kapısı açıldı. Kızgın, çok kızgın bir ifadeyle Doruk Ilgaz eşikte duruyordu. Arkasında Ayaz ve onun yanında da bana gülümseyerek bakan kuzenim... Sertçe yutkundum. Kendimi toparlamak için konuşmayı denedim.

"Senin ne işin var burada?" dedik Doruk'la aynı anda.

Dila'nın yüzü asıldı. Ayaz araya girdi anlamamış bir şekilde. Nasıl anlayabilirdi ki?

"Benim davetlim."

Doruk ona bakmadı bile, gözleri benim üzerimdeydi, baştan aşağı süzerken konuşmamı bekledi. Neden bu kadar tedirgin olmuştum, neden hala kalbim çarpıyordu, neden içimi anlamsız bir mutluluk kaplamıştı ve lanet olasıca gelip neden çok önemliymiş gibi bana hesap soruyordu?

"Konuşacak bir şeyler vardı, yemek yedik." Sesimi kontrol etmek için kendimi zorlamam gerekmişti. Yüzüm normal, onun duruşu ifadesizdi.

"Bu saatte?" Dila'nın vaat dolu imalı sesine dişlerimi sıktım. "Doruk gidelim belli ki yanlış zaman."

Gerçek anlamda bu kadar sinir bozucu olmak mesai harcamayı gerektiriyor muydu yoksa bu bir lütuf muydu?

"Ne işin var burada?" Doruk'un sesi katıydı, iliklerimi donduracak kadar katı. Başımı kaldırdım, iğneleyici bir şeyler söylemek üzereyken başkası konuştu.

"Kendine gel Doruk, benim evimde, benim önümde kimseye hesap soracak konumda değilsin."

Ayaz'ın hala üzerinde bir şey olmadığını o an fark ettim. Doruk kaşlarını çatmış bir şekilde beni izlerken gözlerinde bir film şeridi gibi hayal kırıklığı geçiyordu, sebebini bilmediğim bir kızgınlık. Benden ne bekliyordu ki, cidden ama?

Sırtını bana dönüp Ayaz'a seslendi, "Baş başa konuşabilir miyiz?" Sesinde saygı mı vardı? Derin bir nefes aldım, başım dönmüştü.

"Beni izle," dedi Ayaz otoriter bir sesle.

Bana karşı hiç bu tonda konuştuğunu duymamıştım.

Omzunun üzerinden bana döndüğünse sesi yine yumuşamıştı. Parmağıyla üst dolabı işaret etti. "Maya, bardakların üstündeki dolapta." Rahat bir tavırla göz kırptı. Ona zoraki bir şekilde gülümseyip yeniden tezgâha döndüm. Tarif ettiği yerden kahve kutusunu indirip, geniş ağızlı kupaya iki kaşık ilave ettim.

"Zevkine hayran kalmamak elde değil kuzen, sonunda Doruk'u aşabilmişsin." Dila'nın sesi zafer kazanmış gibiydi. İfademi korumak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Ben senin kuzeninim, Dila. Hayattaki tek akraban. Sana değer veriyorum, benimle yarışmak zorunda değilsin." Ona karşı sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. Dila paylaşmayı sevmeyen biriydi. İkimizin aynı anda akademide olmasından bile hoşlanmıyordu. Benim aksime hırsları olan ve onlara ulaşmak için her şeyi göze alacak biri. Doruk'u hiçbir zaman benim kadar sevmediğini adım gibi biliyordum. O, daima, her konuda, her şeyin ve herkesin en iyisini isterdi yalnızca.

Sırıtan yüzünde mutsuz bir ifade belirdi. "Onu kaybetmek istemiyorum," dedi. Bu defa daha sakindi. "Özür dilerim Maya, farkındayım ama Doruk'u kaybetmek istemiyorum."

Eğer Doruk ilişkilerinin dördüncü ayında benim yüzümden hepimizi geride bırakıp gitmeseydi asla ayrılmayacaklardı belki de. Burada ki fazlalık kişi bendim. Sorun şuydu, aptal ben, kızlar gecesinde Doruk'a âşık olduğunu ilk itiraf eden taraf olmuştum. Meyra sayesinde. Bundan birkaç hafta

sonra Dila ve Doruk'un ilişkisi başlamıştı. Yani küçük kızın anlamsız bir hayranlığıydı bu onlar için. Soğuk bir acı boğazımdan aşağı indi.

"Ben bir tehdit değilim, ben sadece senin yanında olmak istiyorum. Doruk'la aramızda hiçbir zaman öyle bir şey olmadı."

Burnumdan derin bir soluk aldım.

"Doruk abi," dedi muzipçe.

Eski günlerdeki gibi beni düzeltmişti. Yüz ifademi okumaması için yeniden tezgâha dönüp etrafı topluyormuş gibi davrandım. Kupanın kulpunu bütün öfkemi, ıstırabımı akıtmak ister gibi sıktım.

Doruk abi!

Tıpkı küçüklüğümde büyükannem, Kamer amca, Dila ve hatta ne olduğunu anlamadan önce Meyra'nın bile düzelttiği gibi... Herkesin hep aynı cümleyi kurması gibi.

"Sen Meyra'yla yaşıtsın Maya, Doruk'a abi demelisin. Dila'ya da abla. Onlar yaşıt birbirlerine isimleriyle hitap edebilirler."

Her duyduğumda dişlerimi sıkıp çatıya kaçtığım cümle...

"Şehir dışında iyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordum düşüncelerimden uzaklaşmak için. "Kafanı dağıtabildin mi?"

Yeniden ona döndüğümde mutfaktan dışarıya, bize doğru gelen Doruk'a bakıyordu.

"Gidiyoruz ufaklık." Doruk bana dik dik baktı. O kelimeden hoşlanmadığımı biliyordu.

"Nereye?" diye soran taraf Dila oldu.

"Akademiye dönüyoruz."

"Maya'yı gitmek istediği zaman ben bırakırım." Ayaz'ın yüzü de sesi kadar katıydı. Doruk buraya neden gelmişti, ne konuşmuşlardı bu saatte hiçbir fikrim yoktu.

"Aynı yere gidiyoruz," dedi Doruk kendini sıktığı belli olan ikna etmeye çalışır bir sesle. Gözleri alev çemberini anımsatıyordu. Ayaz sakince bana doğru döndü. Bana bakışları onlara olduğunun aksine nazikti.

"Gitmek istiyor musun?" Ses tonu da lacivert bakan gözleri gibi yumuşadı. Başımı farkında olmadan iki yana salladım.

"Maya?" Doruk'un uyarıcı sesiyle gözlerim yeniden ona döndü.

"Ayaz'la işimiz henüz bitmedi. Beni buraya sen getirmedin, getirdiğin kişi Dila ve yorgun görünüyor daha fazla oyalanmamalısınız." Ağzımdan çıkan kelimelere ben de inanamıyordum ama olması gereken buydu.

Gözlerinde derin anlamlar ifade eden bir bakışla mutfaktan çıktı, Dila gülümseyip onu takip etti. Elimde hala sıktığım kupayı tek hamlede kafama diktim. Belli ki bu gece zaten uyku yoktu, acımış tadın beni biraz olsun kendime getirmesini istedim. Kapının kapanma sesini duyduğumda hala mutfak kapısında bekleyen Ayaz'a döndüm.

"Teşekkür ederim."

Ciddi gözleri beni izlerken kararsız adımlarla yanıma yaklaştı.

"Kuzenine değer veriyorsun," dedi bir şey anlamaya çalışır gibi.

Acıyan gözlerimi lacivert gözlerine çevirdim, başımla onayladım.

"Doruk'a çok daha fazla değer veriyorsun."

Ne anlamda söylediğine bağlıydı ama her yol aynı kapıya çıkıyordu. Ona karşı bitmek bilmeyen ihtiyacımı, sevgimi kenara da koysak, Dila'nın ablalığından çok Doruk'un abiliği dokunmuştur bana. Ben Meyra'yı da Dila'dan daha çok seviyordum, Kamer amcayı bile... Dila, bencil biriydi ama geriye kalan tek akrabamdı.

Başka bir şey konuşmadan Ayaz'la çalışmaya devam ettik. İçimdeki acı beni olduğumdan daha öfkeli ya da daha istekli yapıyordu. Hangisi? Emin olamadım ama paramı acıya yatırıyordum. Tahminen iki saat kadar daha çalışmıştık. Ayaz beni gülümsetmeyi başarabilmişti ama kafam dağılmıyordu. Ona neden o kadar otoriter olduğunu sorduğumda kendisini hafife

alıyor olsam da onun bir kral olduğunu ve Avcıların da ona saygı göstermek zorunda olduğunu söyledi. Aynı şekilde Soğuklar da Doruk'a ve Bayan Armi'ye saygı göstermek zorundaydı. Aslında bunu biliyordum ama bu, tarih dersinde sıkıldığım bölümlerden biriydi.

"Bravo!" dedi ben hareketi ikinci kez yapınca.

Evet sonunda havalı hareketlerden birini kapmıştım, sebebi içimde bir türlü sönmeyi bilmeyen Doruk Ilgaz'dı. Ona olan isteğim, onsuzluktan beni yakıp yıkan acım, tüm bu düşüncelerin toplamı bana istediğimi yaptırıyordu.

Ayaz çalışırken bana onlarca şey de anlatmıştı. Her kavga edişimde daha da güçleneceğim, her koştuğumda, gerçek anlamda daha da hızlanacağım ve her öldürdüğümde daha da çok öldürmek isteyeceğim gibi... Avcı olmanın gerekleriydi bunlar, içimde olan şeylerdi. Ne kadar bana uzak gelse de dürtülerim söylediklerinin doğruluğunu gösteriyordu.

ᔓ

Ormanın içinden geçip çalılara yaklaşınca durup etrafı inceledim. Ses yoktu, görünürde kimsenin olmadığına karar verdiğimde çalıların arasından avluya çıktım. Gerçekten benden başka kimsenin bunu yapmamasına hayret ediyordum. Bir yaramaz benmişim gibi. Bloklara doğru yürürken hava kendini rüzgâra teslim etmişti. Serin esintiler kollarımı yalayıp geçerken adımlarımı yavaşlattım.

Süs havuzun orada beni bekleyen bir Doruk Ilgaz beklemiyordum. Dirseklerini bacaklarına yaslamış, kafasını ellerinin arasına almış, öylece zemini izliyordu. Sanki nefes bile almıyordu. Adımlarım yaklaştıkça başını kaldırdı. Bronzluğu yıkıp geçmiş, yanık bir kahverengi tene sahipti Doruk. Gördüğüm en güzel ten rengine... Siyah saçları alnının üzerinde havaya kaldırılmıştı. Köşeli bir çenesi, yanaklarıyla çenesinin birleştiği yerde derin bir çukur vardı. Gamzesi değil, sanki yüzünün bir kısmı çökmüş gibi ama bu, onu bütün herkesten çekici kılıyordu benim gözlerimde. Biçimli burnu hafif, kusursuz

bir kavisle dudaklarını tamamlarken dalgalı siyah kirpikleri küçük gözlerini çevreliyor, sanki özenle oraya dağıtılmış gibi düzenli kaşları onu benim için bir imtihan kılıyordu. Doruk Ilgaz, benim bu diyardaki imtihanımdı.

"Tam iki saat kırk yedi dakika oldu," dedi başını kaldırmadan. "Kapıdan çıkmanı bekledim, hemen bizim peşimizden gelmeni... Sonra kızgın olabileceğini düşündüm. Bizimle gelmezdin ama yine de hemen ardımızdan çıkmanı, tek başına da olsa o evden çıkmanı bekledim."

Sessizce güldü.

"Tam iki saat kırk yedi dakikadır kendime soruyorum. Benden vazgeçmesine sebep olacak ne yapmış olabilirim?" Son kelimeleriyle başını kaldırıp, çatık kaşları arasından bana baktı. Dudakları hafif aralık ve çaresizce benden yanıt bekliyordu. Gerçekten şımarık mıydı, dalga mı geçiyordu, neydi bu? Yüzündeki kederli ifade her ne ise samimi olduğunu vurguluyordu. Gecenin karanlığında dahi kalbime doğrudan bir pusulası olan mavi gözleri, canımı yakmaya doyamıyordu.

Ona doğru yaklaşıp yere eğildim, sırtımı süs havuzuna yaslanınca bacaklarımı uzatıp, ayağımı diğer ayağımın üzerine attım. Omzum Doruk'un bacağına değiyor, siyah pantolonunun kotunu hissediyordu. Bu bile benim içimi huzurla kaplıyordu.

"Yıllardır, belki ilk gözümü açtığımdan beri ya da ilk adımlarımı attığımdan beri, ilk konuştuğum, ilk duyduğum günden beri Doruk Ilgaz'ın beni fark etmesini bekliyorum. Yıllardır kendime neden ben değil diye soruyorum? Ve sonra bir gün bir dediğimi ikiletmeyen, benim tek sığınağımın artık gideceğini öğreniyorum, bana veda dahi etmeden... Ve şimdi onu yeniden bulduğumu ümit ettiğim noktada, neden beni arada bıraktığını sorgularken her zaman ilk vazgeçtiği, ilk kenara attığı, ilk üstünü çizdiği kişinin ben olduğumu sorguluyorum. Bir noktada artık kabul ettikten sonra yine, on beş gün sonra neden yine bana geldiğini, neden hiç aramadan hiç sormadan,

yanında başkasıyla olduğu halde yine bana gelip, beni suçladığını çok merak ediyorum."

Ve bir daha hayatım boyunca cesaret edemeyeceğim sözcükler dudaklarımın arasından nefesimle birlikte sağanak bir yağmur gibi çıkmıştı.

Doruk kalkıp benim yanıma oturduğunda, kolunu omzumdan atıp beni kendine doğru tereddütsüzce çekti. Yanık kokusu etrafımı sararken ondan yayılan aptal korunma hissi, çalıştığım, kendimi inandırdığım her şeyi bir kere daha saniye direnemeden yerle bir etti. Saçlarıma temiz bir öpücük kondurdu, çocukluğum kadar saf...

"Özür dilerim," dedi. Sesi duyulmayacak kadar kısık çıkıyordu. "Sana hiçbir zaman veda edemem ben, senden gidemem."

Derin bir nefes aldı. Eli yüzümü okşamaya başladığında kendimi bırakıp başımı omzuna yasladım. Bana yasak olan bu huzuru istemiyordum. İstiyordum. Çok istiyordum. Deli gibi ve bitmek tükenmek bilmeyen bir özlemle istiyordum.

"Dila benimle birlikte değildi. Babamın yanında kalıyordu, bu gece dönünce onu oradan aldım çünkü bana kendisinin de Avcı olduğuna dair bir şeyler geveleyip durdu. Şehir dışında yalnızdım ve oldukça meşguldüm. Durumlar karışık, Armoni senin eğitimlere odaklandığını söyleyince sevindim ve dikkatini dağıtmak istemedim."

Çenemden tutup ona bakacağım şekilde başımı kaldırdı.

"Ayaz'a geliş sebebimiz, o bir Soğuk ben emin olamam ama Ayaz, Dila'nın bir Avcı olup olmadığını söyleyebilirdi. Tanıdığım ve gidebileceğim en makul isim Ayaz Tolunay'dı."

Açıklaması üzerimde vurgun etkisi yaratmıştı.

"Peki, senin orada olma sebebini artık öğrenebilir miyim lütfen ve o kahrolasıcanın neden yarı çıplak olduğunu?"

Sesi bir şeye tahammül edemez gibi dişlerinin arasından geliyordu. İstem dışı gülümsemiştim. Söyledikleri içimdeki ateşin üzerine su serperken Ayaz'ın anlattıklarını düşündüm. Ortalık karışıktı, yani Doruk gerçekten meşguldü. Meyra da

Doruk'un onu az arayıp kısa konuştuğunu söylüyordu. Bunlar bir araya geldiğinde iyi haberdi. Dila'nın Doruk'u kaybetmemek için çırpınacağını biliyordum ve Doruk'la asla onların sahip olduğu gibi bir ilişki yaşamayacağımızı da. Derin bir nefes aldım, mutlu olmak bize yasaktı.

"Dila bir Avcı değil, ben bunu hissedebiliyorum."

"Nasıl hissediyorsun?" Sesinde büyük bir şaşkınlıkla başımı nazikçe yeniden kendine çevirdi.

"Evet, tıpkı Soğukların üzerimde yarattığı bir etki gibi Avcıların da var. Onlardan katı bir elektrik alıyorum, rahatsız edici bir derecede değil ama katı. Soğuklar ürpertiyor, uyuşukluk hissi veriyor. İnsanlar ise hafif. Kuş gibi hafif, rahatsız edici hiçbir tepkileri yok." Yeniden omuz silktim. Derin düşüncelere dalmıştım.

"Sandığımdan bile daha özelsin sen değil mi?" Daha çok kendi kendine konuşur gibi düşünceliydi.

"Bundan kimseye bahsetme. Maya, dikkatli olmanı istiyorum lütfen her şeyi kendine sakla ya da en azından benimle veya Armoni'yle paylaş. Tüm bunlar seni daha büyük tehlikelere atıyor."

Herkesin hala beni korumak istemesine kaşlarımı çattım.

"Artık kendimi savunabiliyorum," dedim yüzümü ekşiterek.

Güldü. Zaten kimseye bir şey anlatan biri değildim. Lafı açılmasa Doruk'a bile bahsetmezdim.

"Dila'nın yalan söylediğini tahmin ediyordum ama emin olmam gerekiyordu. Ayaz da onayladı, onların da vücutları tıpkı senin gibi Avcılara tepki veriyor." Derin bir nefes aldı. "Ama bana hala neden orada olduğunu söylemedin?"

"Sadece konuşuyorduk. Onun türüyle ilgili daha fazla bilgi istiyorum ama buradakiler seviye seviye gitmem gerektiğini söyleyip beni bilgiden mahrum bırakıyorlar." Sesimi kontrol ederek bıkkın çıkarmayı başardım. Ona Ayaz'ın bana anlattıklarından bahsetmedim. Bunlardan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Neden üstü çıplaktı?"

Bıkkınlıkla iç çektim.

"Tamam," dedim ellerimi dizlerimde bir suçlu gibi birleştirerek. "Onu benimle dövüşmesi için ikna ettim. Sadece kendimi denemek istedim ama beni dakikasında yere serdi, zaten yeni başlamıştık siz gelip böldünüz." Neredeyse şikâyetçi çıkmıştı sesim. Bu söylediğime daha çok güldü.

"Ben sana öğretirim."

Biraz daha kendine çekince, başımı yukarı kaldırıp burnumu boynuna değdirdim, gözlerimi kapatıp orada öylece sonsuza kadar kalabilirdim. Benim için bu dünyada Doruk'tan öte kimse yoktu. O da asla kabul olmayacak bir duaydı.

"Bir daha oraya gitmeni istemiyorum."

Biraz geri çekildim.

"Sana söylemiştim. Beni hem kenara atıp hem hayatımı yönlendiremezsin."

Derin bir nefes daha aldı, daha çok kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Çocukluk etme. Akademiden çıkmayacaksın, dedim."

"Hep yasak olan şeyleri isteyen çocuklar olmak zorunda mıyız?" diye mırıldandım.

Yeniden saçlarımı öptü, bu sorunun cevabı yoktu.

Rüzgâr artık saçlarımızı uçuracak derecede şiddetlenirken daha ne kadar böyle devam edeceğini merak ettim. Birbirimizin hayatına ne girebiliyorduk doğru düzgün ne de çıkabiliyorduk tamamen.

"Dila'yı seviyorsun."

Cevabı duymak istemediğimi biliyordum ama bunu yapmak zorundaydım. Dila'nın yaşı benden büyük olabilirdi ama aklı küçüktü. Bir çocukmuş gibi onun yanında olması gereken, destek olması gereken kişi bendim.

"Biliyorum," diye fısıldadım derin bir nefes daha verirken.

İnkâr etmediği her saniye içim içimi yiyordu, kalbimde patlayan volkan artık bütün vücudumu esir alıyordu ama gerçek olan buydu.

"Seni daha çok seviyorum."

Olduğum yerde son kez kokusunu içime çekip, kahverengi teninden kendimi kopardım. Ayağa kalktığımda tepki vermedi, o da en az benim kadar her şeyin farkındaydı ama yine de elimi tuttu.

"Onu da biliyorum," dedim.

Hiçbir zaman söylediği gibi sevgilisi olamayacağımı biliyordum. Hırçın, küçük Maya'sı kalacaktım ben onun. Bu karşı koyamadığınız bir bağlılıktı. Aile, yuva... Bir insan kaç kere kapısını çarpıp çıksa da eninde sonunda hep doğduğu evin önünde buluyordu kendini. Doruk benim yuvamdı, içine doğduğum... O ev kafamın içinde tekrar tekrar parçalansa da yıkıntıların altında varlığını sürdürüyordu. Yutkundum. Göğsüme dayalı bir silahla seviyordum onu, bir gün tetiği çekeceğini bile bile, kendi katil kurşunumu boynumda asılı bir kolyede taşıyordum.

"Maya?"

Omzumun üzerinden ona doğru baktım.

"Senden gitmenin en güzel yanı, tekrar tekrar sana dönmek."

Kolyeden bir halka daha eksilmişçesine boynumu biraz daha sıkmaya başladı. Gözlerimiz gecenin içinde kilitlendi. Yuva, diye fısıldadım kendime.

Gidip zihnimin içindeki bütün düşünceleri eritecek kadar sıcak bir duş almak istiyordum. Omzumun üzerinden hala orada oturan Doruk'a döndüm.

"Karanlık bir şeye doğru çekiliyoruz," dedim tuhaf bir ürpertiyle. Bloğun içine girdiğimde hissettiğim o huzursuzluk tüm bedenimi sardı. Elim refleksle saçlarımın altından enseme kaymış, daha asansöre dahi ulaşamadan tiz çığlıklar beynimi kemirerek kulaklarıma ulaşmıştı. Ses öyle yankı yapıyordu ki çoktan bana yetişmiş olan Doruk, sesin geldiği yere, ortak banyoya doğru koştu. Bir an ne olduğunu da neye uğradığımı da

şaşırmıştım. Onun arkasından giderken resepsiyondaki çiftten Enis peşimizden gelen ilk kişi oldu. Merdivenlerden inip koridoru aştığımız zaman göğsümde yine bir sıkışma hissettim. Ardımızdan gittikçe çoğalan ayak seslerini ve yukarıdan neler olduğunu sorgulayan çığlıkları duyabiliyordum.

7. BÖLÜM

ZİHİN KAPANI

Ortak banyoda jakuzinin yanında duran iki kişilerdi, duş kabinlerinden birine bakıp duvara yaslanmış birinin bir şeyler yapmasını bekliyorlardı. Kabinin içini görebilmek için Doruk'un yanına yanaştım, ilk önce uzun siyah saçları görüş alanıma girdi. Bir saniye içinde boş, kara gözlerini bana dikerek üstüme doğru yürüdü. Doruk kaşlarını çatarak bana baktı, ben bir adım geriye çıktığımda yaklaşan kızı çenesinden tutup elindeki salladığı şeyi almak için hamle yaptı ama kız sabit bir şekilde bana adımlar atmaya çalışıyordu. Her şey çok ani oldu. Kollarında onlarca yeni oluştuğu belli çizik kanamanın etkisiyle artık görünmüyordu, elinde tuttuğu jilet kan ve pas içindeydi.

Yeniden üzerime doğru atıldı, bedeni çıplaktı ve anlaşılan sabunluydu. Doruk'un ellerinden kurtulup gözlerimin içine bakarak üzerime gelmeye devam etti, o kadar hızlı geliyordu ki şokun etkisiyle hiçbir şey yapamadan bekledim. Donmuş hissediyordum, Enis kızın kolunu yakaladı ama kan ve sabun yüzünden ellerinden kaçırdı. Hızla tişörtümün şortun içine giren kısmını çıkarıp dişimin yardımıyla yırttım. Dişlerimin titreyerek birbirine vurduğunu o an fark etmiştim. Bez parçasını sağ elime bandaj gibi sararken, siyah saçlı kız yeniden kurtulup üzerime doğru gelmeye başladı. Bana doğru hamle yaptığı kolunu sıkıca tuttum, sardığım bez parçası sayesinde kolu elimin arasından kaymıyordu. Elimi bileğine götürüp dirseğinden büktüm, canını yakan hareketimle boşta kalan ve jileti taşıdığı eliyle tişörtün üzerinden

omzuma bir çizik attı. Adrenalinden olsa gerek acı hissetmemiştim ama yırtılmış beyaz tişörtümün üzerine bir miktar koyu renk kırmızı sıvı hücum ediyordu. Diğer elimle boşta olan kolunu da kavrayıp tamamen üzerimden çıkardığım tişörtümle kızın bileklerini arkada, boynunun hemen arkasında berbat bir düğümle bağladım. Jilet çoktan ayaklarımın dibine düşmüş, adının Beren olduğunu öğrendiğim kız debelenmeye başlamıştı.

"Havluyu uzat!" diye bağırdım hala jakuzinin dibinde aptalca bağıran kızlara.

Onlardan bir hareket olmayınca Doruk uzanıp havlulardan birini bana uzattı, kızın çıplak bedenine sarmaya çalışsam da sürekli debeleniyor, bağırıyordu. Dayanamadığı belli bir kısık küfürle, Doruk kıza sersemletici bir tokat attı. Ona ters bir bakış atsam da kızın ilk fırsatta beni haklamaya çalıştığını görmezden gelemezdik. Bunların dertleri neydi böyle?

"Mühürle kendini," diye tısladı kız dudakları arasından. "Seni alacaklar." Boş gözleri ruhtan yoksundu. "Aralarında konuşuyorlar, tek çıkışının mühürlenme ol..." cümlesine devam edemeden yere, ayaklarımın dibine kendini taşıyamıyormuş gibi düştü. Ben söylediklerini idrak edememiştim ama Doruk öfke saçıyordu. Gözleri zifiri bir karanlığa bürünmüş, sanki karşısındakini delice öldürme isteğiyle dolmuştu.

Enis, "Bu imkânsız," dedi olduğu yerden.

Kızlar kendi aralarında mırıldansa da bana bakıyorlardı.

"Onda bir gariplik olduğunu biliyorduk işte. Hepsi onun yüzünden bu iki oldu." Fısıltılar kulaklarımı tırmalıyordu. Burada olduğunu yeni fark ettiğim Armoni "Dışarı çıkın!" diye tısladı kızlara. Onun sözünü ikiletmediler. Ayaklarımın dibindeki kızın yanına eğildim, yalnızca bayılmıştı öyle değil mi?

"Maya, o öldü." Armoni bir şeyden emin olmak ister gibi yavaşça konuştu. Bir şeyden, anladığımdan... Olduğum yerde donakalıp siyah saçlı kızın solmuş tenine baktım.

Girdiğimizde bu kadar beyaz görünmüyordu. Hayır. Uyanmalıydı. Yanına doğru eğilip parmağımı boynuna, damarların üzerine yerleştirdim. Nabzını kontrol edip, yaşadığına dair bir parça umut aradım dudaklarında ama kaskatı bedeni soğumaya yüz tutmuştu.

"Nasıl?" fısıltıları aralandı dudaklarımın ardından.

"Biliyorlar," dedi Armoni araya girip. "Bizim yaptığımızı biliyorlar."

"Armoni!" diye onu susturdu Armi, sahi o ne zaman gelmişti? "Enis, hemen burayı temizleyin, kızı götürün."

Hiçbir şey demeden olanları izliyordum.

"Sonra da siz ikiniz odama geliyorsunuz." Armi'nin öfkeyle irileşmiş gözleri Armoni ve Doruk arasında gidip geliyordu. Fayansların üzerinde gittikçe yoğunlaşan kan tabakası midemi kaldırmıştı. Aynı koku, aynı renk, aynı yas, aynı ölüm ama en kötüsü aynı son... Daha kaç kişiye geç kalacaktım?

Doruk yanıma eğildi.

"Gitmemiz lazım, omzun kanıyor."

Kızın açık kalmış kara gözlerini izlemekten kendimi alamıyordum. Havadayken titrediğini fark ettiğim ellerim alnından gözlerine inip uyuyor gibi görünmesini sağladım.

"Hadi güzelim," dedi Doruk'un yumuşak sesi.

Etrafa saçılmış kederden gözümü alınca üstümün çıplak olduğunu fark ettim, sadece siyah sütyen vardı. Ayağa kalktığımda Doruk üzerindeki lacivert kareli gömleği çıkarıp, kollarımdan geçirirken giyinmeme yardımcı oldu. Hala titreyen ellerimi kenara çekip gömleğin düğmelerini iliklerken onu izledim.

"İki oldu," dedi dudaklarımın arasındaki bana yabancı ses. "Benim yüzümden ikinci bu."

Korumak ister gibi beni kolunun altına alıp iyice kendine bastırdı, bir an önce buradan çıkmak için Enis'e bir şeyler söyleyip beni de peşinden sürükledi. Nereye gittiğimizi

bilmiyordum, hareket edebildiğimden bile emin değildim. Revire geldiğimizi fark edip üzerimdeki gömleğin sıyrıldığını hissettim. Tenime değen soğuk bir şeyler ürpermeme neden oldu.

"Şok geçiriyor sanırım," dedi Doruk endişeli bir sesle.

Şok geçirmiyordum, kendimdeydim. Sadece ne diyeceğimi bilmiyordum. Omzumun üzerinde yanma hissedince istem dışı dişlerim gıcırdadı. Yumuşak bir pamuk olduğunu tahmin ettiğim şey birkaç kez tenime dokundu, sonra yapışkan bir şeyle yaranın hava teması kesildi. Bir bandaj olmalı, diye geçirdim içimden. Küçük ellerimi kavrayan daha büyük ve sıcak ellerden biri bileğimden koluma kaydı, oradan doğru bir yol çizip omzuma sürünüp, en son boynumda kaldı. Ona bakmamı ister gibi boynumdaki el iyice kavrayıp hareket etti.

"İyiyim." fısıltı şeklinde çıkan sesim boğazımda kuru bir yanmaya sebep oldu. Anlamış gibi küçük bir şişe su uzattı.

Doruk şişenin mavi kapağını açarken bileğindeki damarların belirginleşmesini izledim. Bu defa bir eliyle ensemden boynumu kavrayıp, diğer elindeki su şişesini dudaklarıma götürdü. Başımı hafifçe eğip soğuk suyun dudaklarım arasından sızmasını hissettim. Öksürerek kendime geldiğimde genzime kaçan birkaç damla suyu çıkarmak ister gibi, elimin içini ağzıma bastırdım. Kendime geldiğimden bir sedyenin üzerinde oturduğumu fark etmiştim, Doruk peçeteyle ağzımı siliyordu. Peçeteyi elinden kapıp, ayağa kalktım.

"İyi misin?" dedi gözlerimin içine bakarak.

"Neden böyle oluyor?" diye sordum. "Benden istedikleri şey ne?"

Çaresiz sesim gözlerimin de yanmasına sebep oluyordu. Doruk elimden tutup beni yeniden kendisiyle birlikte odanın dışına sürükledi. Sert eli kararlı ve sıcaktı. Bırakmayacakmış gibi kavradığı küçük elim hala titriyordu. Fark ettiği zaman durdurmak ister gibi daha kuvvetli sıktı.

"Senden istedikleri bir şey yok," dedi öfkeyle.

Beni kendi dairesinin olduğu yöne doğru götürürken kaşlarımı çattım.

"Senden bir şey istemiyorlar, seni istiyorlar."

Beni yatıştırması gerekirken daha çok korkutması rahatsız ediciydi. Bunun muhtemel sebebi benim için benden daha çok endişeleniyor olmasıydı.

"Ama neden?" diye şikâyet ettim eve giderken. Adımlarım daha kontrollüydü, kolumu ondan kurtardım. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Çığlık atmamak için ellerimi saçlarımın dibine daldırdım, aklımı yitiriyor gibi öfkeli hissediyordum. Kendimi kontrol etmek zordu. Çok fazla duygu vardı, çok fazla durum vardı sürekli yeni bir şeylere alışmam gerekiyordu. Sızlanmayı, şikâyet etmeyi sevmiyordum bundan nefret ediyordum ama fazlaydı. Hepsi çok fazlaydı.

"Bana ne yapacaklar?"

Yeterince endişeli olduğumu anlaması için hala yürürken onu kolundan yakaladım.

"Cevap ver bana," diye bağırdım hiddetle. "Artık bana bir cevap ver. Ne istiyorlar?" Elimle bir boşluğu işaret ettim, "O kız neyden bahsediyordu?"

Ölü bedeni göz kapaklarımın altında canlanınca refleksle gözlerimi birbirine bastırdım.

"Kendini hırpalamayı bırak." Kollarımı kavrayıp sakinleşmem için bekledi. "Bunun kimseye faydası yok." Bu defa dirseğimden kavrayıp yeniden yürümem için çekiştirdi. "Sadece eve girelim ve düşünelim. Dinlenmen gerekiyor. Bu kadarı fazla."

Sanki dinlenebilirmişim, sanki uyuyabilirmişim gibi.

Evin bütün ışıkları yanıyordu. Kapıyı Dila açtı. Benim aksime oldukça iyi görünüyordu. Bir anda karşı karşıya geldik. Gözlerimiz kesişti. İkimiz de şu anda birbirimizin sahip olduğu hayatları istiyorduk ve ikimizin de elinden bir şey gelmiyordu.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu.

Üstüm başım kan içinde, saçlarım muhtemelen bir çalı süpürgesi gibiydi. Kolumu bir kez daha Doruk'tan kurtardım, ona ilk kez böyle davranıyordum. Tüm bu davranışlarım sadece ona değil, bana da yabancıydı. Onlardan önce salona geçip kendimi koltuğun üzerine attım. Dizlerimin daha fazla beni taşıyabileceğini sanmıyordum. Ellerimi şakaklarıma bastırarak bir süre öylece durdum. Hala kapının önünden gelen seslerini duyabiliyordum. Dila sorular sorup duruyor Doruk ise bir açıklama yapamıyordu. İçeriye girdiklerinde başımı kaldırdım.

"Ya sen olmasaydın diye düşünüyorsun değil mi?" Sorum Doruk'un bir adım dahi atamadan orada kalmasına neden oldu. "O zaman onun karşısında hiçbir şansım olmayacaktı."

Daha çok kendi kendime fısıldadım. "O zaman ölecektim."

Buraya gelmemeliydim. Buraya asla gelmemeliydim. Bütün bunlar saçmalıktı.

"Neler olduğunu anlatacak mısınız bana?" Dila'nın her şeyin dışında kaldığı için şikâyetçi çıkan sesi daha çok sinirlendiriyordu beni. Kapının neredeyse yumruklanmasıyla hepimiz o yöne baktık. Doruk, bir kez daha bana bakıp kapıyı açmak için gitti.

"Al bunu iç, iyi görünmüyorsun." Dila elinde bir bardak suyla karşımda bekliyordu. Elindeki suyu aldım ama bir yudum bile içememiştim. Her şey olağanüstü hızla gelişiyordu. Doruk'un evine yerleşmişti bile. Artık burada birlikte mi yaşayacaklardı?

"O kızı bir dakika bile akademide görmek istemiyorum."

Bayan Armi'nin sesi kendisinden önce geldi salona. Benimle karşılaştığında insan bir an olsun mahcup olmasını bekliyordu ama kavisli kaşları hayretle çatılmıştı.

"Sakinleş biraz," diye bastırdı Doruk.

Timur, Mirza, Armoni. Hepsi buradaydı, çok güzel! Ne tür bir deli olduğumu tartışmak için muazzam ekip. Ayağa kalkıp karşısına dikildim.

"Buraya gelmeye can atmıyordum!"

"Seni küçük!" Armi derin bir nefes alıp kendisini tuttu. "Onu hemen yarın Ada'ya gönderiyorum. Hatta hemen şimdi!" Bana bakarken hiç de mutlu görünmüyordu. Bütün herkese böyle davranıp davranmadığını merak ettim. Bana karşı kişisel bir garezi vardı.

"Bu daha fazla böyle devam edemez, geldiği günden beri akademide huzur kalmadı," diye söylenmeye devam etti. Gerçekten bir şeye tahammül edemediği ortadaydı.

"Onun suçu değil." Timur alaycı ama onaylamaz bir şekilde Armi'ye bakarak benim yanıma geldi. Ona minnetle baktım.

"Maya, artık akademide devam edemezsin." Bayan Armi bir şeyi anladığıma emin olmak ister gibi bu defa üzerine basa basa direkt benimle konuştu. Doruk itiraz etmek için öne atıldı, salona bağlanan iki basamaktan inerek Timur'un çaprazına, Armi'nin hemen karşısına geçmeye yeltendi ama birisi yolunu kesti.

"Kuzuyu kurtların önüne mi atacaksın?" Armoni aralarına girmişti. "Tam da sana yakışır bir hareket anne." Sözleri de bakışları gibi küçümseyiciydi.

Armoni'nin sesiyle bir an irkilip ona döndüm. Anne mi? Önce Bayan Armi'nin sonra da Armoni'nin kusursuz yüz hatlarını uzun sayılacak bir süre inceledim. İkisinde de aynı düz parlak saçlar vardı. Bayan Armi'nin saçları kızıldı, Armoi'nin sarı saçları kızılla harmanlanmış görünüyordu. İkisinin de sahip olduğu küçük burunlar iyi genlerin imzasını taşıyordu.

Aynı uzun, ince bacaklar...

Aynı katı ifade...

Aynı sevgisizlik...

Bunu şu ana kadar nasıl gözden kaçırmıştım?

"Belki de en doğrusu budur Doruk, Ada'da eğitime hiç kimse karışamıyor. Maya'yı orada rahatsız edemezler."

Mirza'ya hayal kırıklığıyla baktım.

"Ben de onunla giderim." Armoni'nin anlam veremediğim savunması üzerine sadece kendi aralarındaki tartışmayı izlemek için sırtımı koltuğa yasladım. Bu muhtemelen sebebini bilmediğim bir şekilde sorun yaşadığı annesine meydan okumaydı, kişisel olmasının tek bir mantıklı açıklaması dahi yoktu.

"Söz konusu bile değil," dedi Armi. O an bir şey oldu, odada bir çift mavi gözün doğrudan bana dönmesine neden olan bir his... Göğsümden şiddetli bir hıçkırık kaçtı, kontrol etmek için zamanım yoktu, acı çok kuvvetli bir yerde vurmuştu. İlk defa Bayan Armi'den nefret etmiştim. Benim yüzümden başkasının zarar görmesini zaten istemezdim ama o bir anne olarak kızını oraya göndermeyi reddediyordu. Bunu bana nasıl yapabildiğini sorgulamayacaktım, bunu bana yapabiliyordu çünkü benim annem yanımda değildi. Göz kapaklarım taştı. Odadaki bütün kalabalığa baktım, birisi beni bilmediğim bir yere sürgün etmek isterken benim için savaşacak ailemden kimse olmayışı şiddetli bir rüzgâr gibi çarptı. Benim annem nefes alıyor olsa, benim de başıma bunlar gelmezdi.

Bir anda olmuştu. İlk defa bu kadar boş bulunmuştum. İlk defa bu kadar koyvermiş, bir şekilde zayıf düşmüştüm. Kendimi toparlamak için yutkunmam gerekti, hayır şu an bunu yapamazdım, bu şeyi, bu histerik atağı durdurmak için ayağa kalktım, ani hareket gözümde titreyen o tek damla yaşın yanağıma düşmesine neden oldu. Kimse görmeden silmek için geç kaldığım bir damla yaş. Pencereye doğru yürüdüm herkese sırtımı dönebilmek için.

"Cehenneme git Armi!" diye öfkeyle bağırdı Doruk.

Dişlerimi sımsıkı kenetledim. Sesi beni daha da hüzünlendirmişti. Sırtımda bir bıçak gibi hissettiğim bütün bu gözler yardımcı olmuyordu.

"Herkes biraz sakinleşebilir mi?" Dila araya girdiğinde neredeyse varlığını bile unutmuştum. "Onun vasisi benim ve onun hakkında böyle gelişi güzel kararlar alamazsınız."

Bir anda ona döndüm. Küçük yeşil gözleri Bayan Armi'ye rahatsız bir şekilde bakıyordu. Bir saniye, anladığıma emin olmak istiyordum, Dila beni mi koruyordu? Doruk ona doğru gülümsedi ama bunu benden başka gören olmamıştı.

"Akademinin çatısının altında herkesten ben sorumluyum." Armi ağırlığını bir bacağının üzerine verip kollarını göğsünde birleştirdi. Mesaj yeterince açıktı.

"O halde bu kadar olay yaratmanıza gerek yok. Maya artık akademide yaşamaz, benimle istediği gibi normal bir hayat yaşar. Siz de buna karışamazsınız." Dila sakindi ama kaşlarını çattı. Ne yaptığını biliyor gibiydi.

"Buradan uzakta olduğu sürece istediğini yapabilir," diye başını salladı Armi. Alttan alttan bana bakarken gözlerindeki nefret buram buram etrafa saçılıyordu. Neden benden bu kadar nefret ediyordu? Bu durum gitgide gerilmeme neden oluyordu. Sıradanlığa bu kadar aç biri için sürgün edildiğim bu yaşam fazla sıra dışıydı. Kemiklerim birbirine düğümlenmiş gibi bir yorgunluk vardı üzerimde. Yıpratıcı bir yorgunluk...

Salonda üçümüz kaldığında içeriye rahatsız edici bir sessizlik hâkim olmuştu. Hala pencerenin önünde güneşin doğurduğu yeni günü seyrediyordum. Burayı özleyeceğimi bir an olsun düşünmedim ama bu kadar kolay olmasını da aklım almıyordu.

"Büyükannemin evini sattık." Dila yanıma gelmiş bana bir fincan kahve uzatıyordu. Bu defa minnetle avcuma sığdırdığım kahveden büyük bir yudum aldım ve boğazımın yanmasını hiçe saydım. İkimiz de belki ilk defa yan yana duruyorduk ama bu ilk defa aynı manzaraya bakışımız değildi. Doruk'un nerede olduğunu merak ettim. Derin bir nefes aldım.

"İyi yapmışsın."

"Doruk daha küçük bir ev bulmama yardımcı oldu." Kahvesinden bir yudum alıp hafifçe bana döndü. "Eskiden çalıştığın bar-restoran vardı ya?" diye hatırlamamı bekledi.

"Müge hanımın, babamın arkadaşının?"

"Evet. Biraz nakde sıkışmışlar. Evden kalan parayla oraya ortak oldum. Böylece artık gelirimiz olacak ve düşünmeden okulumuza devam edebileceğiz."

Dudak büktüm. "Tebrik ederim."

"Sen de okuluna devam edebileceksin Maya. Bütün bunlardan uzak duracaksın artık."

Ona alayla buruk bir şekilde gülümsedim.

"Sen onca zaman boyunca hayalini kurduğun bu hayattan vazgeçebilecek misin?" Daha yeni yaptıklarını unutmamıştım. Kendisinin bir Avcı olduğunu söyleyecek kadar büyük bir hırstı onun için.

"Biz birbirimize kalanız, Maya." Yüzünü yere eğdi. Aynı soyadı, aynı yalnızlık, aynı çaresizlik... Bununla daha ne kadar baş edebilirdik bilmiyordum. Zaman bir şekilde akıp gidiyordu ve bizim de bu aralıkta o akrebe yetişmemiz gerekiyordu. Ne çok hayat ne çok yaşam kaçırmıştım kim bilir?

"Bunun güvenli olduğunu düşünmüyorum," diyen Doruk yeniden salona geldiğinde istenmeyen konukları tamamen yolcu etmişti.

Aralarında bir gerilim olduğunu o zaman anladım.

"Sakinleştikten sonra Armi ile bir daha konuşacağım." Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık vardı. "Maya burada kalmalısın."

Dila öne atılacakken ben ikisinin de arasına girdim.

"Gitmek istiyorum Doruk, buraya hiç gelmek istemedim."

Bir türlü anlayamıyordu ya da anlamak istemiyordu. Onu bu körpe ve çürümüş hayatımın ortasında bırakmak istemiyordum. Herkesi kurtaramazdı, herkese yetişemezdi ve en acısı da herkesi sevemezdi.

"Sizden uzakta daha iyi ve güvende olacak." Dila sırtını cama yaslayıp rahatça bir şeyler daha geveledi. Doruk inanamaz gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ondan uzak mı duracağım? Sen aklını kaçırmışsın."

"Umurumda olan tek şey Maya, senin dengesizliklerin onu hırpalıyor," diye aniden çıkıştı Dila. Bir an durdu, gözleri kısılmıştı. "Beni sevmediğini iddia edebilir misin Doruk?"

Bunun yeni bir mesele olmadığını anlamıştım bu yüzden sessiz kaldım.

"Maya'ya verecek neyin var senin? Hayatına biraz daha acı mı, hayal kırıklığı mı, yoksa binlerce tane daha soru işareti mi? Maya'nın tecrübesizliğinden faydalanıyorsun. Bak, anla şunu Maya her konuda güçlü olabilir ama sen onun zaafısın, Maya sana âşık filan değil. Uyan artık o sadece kaçış yolu olarak seni benimsedi." Dila'nın sesi yükselirken cümlelerindeki haklılığını göz ardı edemezdim ancak bu kadarı fazlaydı. Benim adıma bu şekilde konuşamazdı, benim önümde beni bu kadar küçük düşüremezdi. Herkesin sadece kendisini düşünmesinden bıkmıştım. Orada kalıp düzgün birkaç cümle söylemek isterdim ama bunun herkesi kıracağından emin olarak başımı iki yana salladım ve elimdeki fincanı sertçe masanın üzerine bıraktım. Doruk çok öfkeli görünüyordu, en az benim kadar, ama Dila'nın patavatsız haklılığına söyleyecek tek kelimemiz bile yoktu ve ikimizin de öfkesi bundan geliyordu.

"Kafamı toplamam lazım benim." Neredeyse kekelemiştim. Ayaklarım bir an önce oradan uzaklaşmak istercesine aceleciydi. Kapıyı arkamdan kapatma gereği bile duymamıştım. Birinin mutlaka peşimden geleceğini ve beni biraz daha yoracağını biliyordum.

"Bütün bu saçmalıklar da ne?" Doruk kolumdan tutup beni durdurdu. Başımı yere eğdim ve bir an önce onun da söyleyeceklerini söyleyip bitirmesini diledim. Bitmeyen bir günün içindeki karanlığa hapsedilmiş gibiydim. Herkes bir taraftan çekiştiriyor, herkes bana ait bile hissetmediğim hayatım hakkında planlar yapıyordu.

"Onunla artık benim hakkımda konuşuyor musun?" Kirpiklerimin altından sinirle ona batkım.

"Saçmalama."

Bu düşünce iğrençti. Ben hiç kimseyle Doruk hakkında konuşmazdım. Özellikle Dila ile! Ortak bir sevgili fikri kendimden tiksinmeme neden oluyordu. Onun sevgilisi değildim, onun hiç sevgilisi olmamıştım. Sadece onu seviyordum, onu sevmek zorundaydım. Sadece en başından beri o vardı. Daima yanımda, yeni doğduğumda beşiğimin başında, ilk adımımı attığımda annemin yanında o vardı. Annem öldüğünde o vardı. Onu sevmek zorundaydım ama buna bile hakkım yoktu.

"Dila ile gitmek istiyorum." Başımı kaldırdım, yüzü sandığımdan daha da yakındı. Öfkeli soluyuşu şakaklarıma vuruyordu. Sızı, onun dudaklarının arasından taşan oksijen benim için ıstırap verici bir sızıydı. "Gitmek istiyorum çünkü normal bir hayat yaşamak istiyorum. Tüm bunlarla uğraşamam ben."

Ellerimi iki yana açıp bomboş bir avluda sahip olduğum hiçliğe baktım.

"Buraya ait değilim. Hiç olmadım ve hiçbir zaman da olmayacağım."

"Sen bir Avcısın. Buraya aitsin."

"Ben sadece bir Avcı değilim." Söylerken dudaklarımın titrediği kelimelerin gerçekliği sarsıcıydı. Bakışlarımız çarpıştı. "Bunu biliyorsun," diye fısıldadım. "Bunu herkesin öğrenmesine ne kadar kaldı?"

"Senin suçun değil."

Söyleyecek daha iyi bir şeyi yoktu. Teselli edecek bir cümlesi yoktu. Benden korktukları her şeye sahiptim. Bunu bilmeseler de hissediyorlardı. Burada yaşamaya devam etmek sadece bu süreci hızlandıracaktı.

"Dila her zaman yaptığını yapıyor. Dila'lığını. Her şeyi herkesten daha iyi bildiğini sanıyor."

Daha fazla tartışmak istemiyordum. Yutkunmaya çalıştım.

"Ben ne hissettiğimi biliyorum," dedim.

Geri çekilirken başını eğip, uzun bir süre gözlerime baktı.

"Senin sevgin olmadan ne yaparım bilmiyorum," diye itiraf etti boş bir endişeyle.

Elbette ona karşı konulmaz bir şekilde âşıktım. Doruk'un da söz konusu ben olduğumda yeterince korkuyla yüzleştiğini görebiliyordum. Ama o iyiydi ve ben de olabildiğimce iyi olmaya çalışacaktım. Yüzümü avuçlarının içine aldı, bana bakarken kısa bir an için gözlerini kapadı, yeniden açtığında uzun kirpikleri elmacık kemiklerine düşmüştü. "Sen benim en iyi yanımsın."

Ve sen de benim dünya çapındaki en büyük imtihanımsın.

8. BÖLÜM

BAŞLANGIÇ

Zaman hızlı geçiyordu. Önlüğümün büyük cebine sıkıştırılmış havluyu çıkarıp masanın üzerini bir kez daha sildim, kahve makinesine biraz daha çekirdek ekledim, boşalan bardakları sıcak suyun içine atıp masalara yeni bira dağıttım, masanın üzerini yeniden sildim, kahve makinesine filtre kâğıdı ekledim, bardakları kuruladım, hesap için sıralanmış ve bir an önce ödeyip gitmek isteyen insanlara fiş kesip durdum.

"Maya telefon!"

Ilgın'ın sesi içerideki yüksek sesli müzik ve eğlence anlayışı gevrek bir şekilde bağırmak olan insanların arasından zor duyuluyordu. Yorgunluk tamamen diz kapaklarımda ve ayak tabanlarımda birleşmiş bacaklarımı kesme isteği yaratmıştı. Hafta sonlarından nefret ediyordum.

Restorana ait telsiz telefonu elime alırken karşı tarafta odasının açık kapısından bana bakan Müge hanıma mahcup bir şekilde gülümsedim. Çalışanların bu telefonu kullanması tamamen yasaktı ama Dila artık buranın ortağı olduğu için birkaç ayrıcalığa sahiptim.

"Evet?"

Telefonun yanağımda bıraktı soğuk his ilaç gibiydi ama sesler bir yarış maratonunun sahaları inletmesi gibi kulaklarımda çınladı. Ne anlattığını bilmiyordum ama sesi bir şeyden dolayı oldukça coşkulu çıkıyordu.

"Sana bir sürprizim var!" diye bağırdı Dila, ben duvara yaslanmış ve cep telefonumun neden kapalı olduğunu anlamaya çalışırken.

"Eve gelince konuşsak olmaz mı, yarım saat sonra çıkıyorum."

"Tamam ama acele et ve doğruca eve gel, tamam mı?"

Ne çevirdiğini anlamak için düşünmeye koyuldum ama Dila'ydı bu sonuçta.

"Evet evet," dedim. Ve oyalandıkça oyalandım.

Dila'nın sürprizleri genel olarak anlamsız oluyordu. Ya yeni birkaç kıyafet alıyor ya da yeni birkaç makyaj malzemesi alıyordu daha kötüsü ise bazen bana da alıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım kasanın önündeki gittikçe artan kalabalığı görünce.

Aksel yerimi doldurmak için bir yandan servis yapıp bir yandan fiş kesmeye çalışıyordu.

"Tamam, sağ ol, ben hallettim. "

Ona kocaman ve gergin bir şekilde sırıttım çünkü oldukça mutsuz görünüyordu. Bir elimle terlemiş saçlarımı ensemde toplamayı denedim. İçerisi felaket sıcak olmuştu.

"Ben bu kadar içmedim!"

Bir gecenin daha kötüye gitmesini sağlayan tek şey hesabı kabul etmeyen sarhoş bir müşteridir. Kasanın üzerinden kravatını gevşetmeye çalışan adama doğru eğildim.

Onu üstün körü süzdükten sonra dişlerimi gıcırdattım. "Belli ki sizin için de kötü bir iş günü olmuş, belki kovuldunuz, belki de başvurunuz olumsuz değerlendirildi ama burada mesaim dolmasına rağmen hala insanlarla uğraşıyorum ve siz de işimi daha çok zorlaştırıyorsunuz."

Fişi alıp alnına doğru yapıştırdım.

"Şimdi ya bu hesabı ödersiniz ya da bir daha buraya giremezsiniz."

Sofistik Yeşil Yol'da bulunan tek restoran- bardı, bu yüzden müşteriler daima haklıdır argümanı burada çok da güvenilir

değildi. Ve ne kadar olabilirsem o kadar şanslı günümde olmalıydım, adam cebindeki kalın bir tomar parayı uzattı.

"Her zaman bekleriz, iyi geceler." Sevimli bir şekilde gülümseyip hesabı kasaya geriye kalan kısmı da bahşiş kutusuna attım.

"Hadi Maya, çık sen artık," diye seslendi Ilgın, siyah kısa saçlarını kulağının ardına sıkıştırarak.

Bunu genelde erkeklerle flört ederken yapardı. Gözlerimi kısarak ona baktım hemen arkasından sol tarafıma bakınca nedenini anladım, karşıdaki kafenin sahibi bar taburelerinden birinde oturuyordu. Başımı iki yana sallayarak güldüm.

Giyinmek için arka taraftaki bölüme geçip dolaptan kıyafetlerimi aldım. Kısa tulumu ayaklarımdan sıyırırken, Dila'nın hediye ettiği elbiseyi başımdan geçirdim. Tişörtü ve tulumu çantama yerleştirip, saçlarımı tepeden hızlı bir topuz yaptım.

"Ben kaçtım Ilgın, kolay gelsin." Kapıdan çıkarken ona el salladım ve gündüz vardiyasını devretmiş oldum.

Yeşil Yol'da toplu taşıma araçları kullanmak can sıkıcıydı bu yüzden uzun sürse de yürümeyi tercih ediyordum. Otobüslerde eski okul arkadaşlarımdan bazılarını görmek hala rahatsız ediciydi.

Hayatımın sonuna kadar bir şeylerden kaçarak yaşayamayacağımı farkındaydım ancak biraz zamana ihtiyacım vardı. Bu yüzden yeniden okula devam etmek yerine çalışmaya karar vermiştim. Çalışmak kafamı meşgul tutuyordu, ne kadar az düşünürsem o kadar kolay atlatacağımı biliyordum.

Ayaz'la bir kez telefonda konuşmuştum. Doruk'la o günden beri konuşmamıştık ama Meyra'dan haberlerini alıyordum. Kendini işine adamış olduğundan bahsetmişti. Armoni, bir kez uğrayıp birkaç kez de arayıp istediğim zaman görüşebileceğimize dair bir şeyler söylemişti. Bunu muhtemelen vicdanını rahatlatmak için ya da Doruk'un zorlamasıyla yapıyordu. Timur, iki günde bir bara gelip bir şeyler içiyordu, ona bunu yasaklamadım çünkü Soğukların da işlettiği bir sürü yerde

takılan avare bir tipti, dikkat çekmiyordu. Onunla vakit geçirmek her zaman eğlenceliydi ama artık silahlarla değil de içki kadehleriyle yarış yapıyorduk. Ben sarhoş olmak istemediğim için hep onun kazanmasına izin veriyordum, alemdi Timur.

Artık serinleyen karanlıkta yürürken bir sigara yaktım. Hala Kumral'ın hediye ettiği çakmağı kullanıyordum, Kumral'dan ise hiçbir şekilde haberim yoktu. Beni en çok endişelendiren kişi oydu ancak Ayaz bana yaklaşamayacağını kesin bir dille söylemişti, ona güvenmekten başka çarem yoktu.

Dila'nın büyükannemin ahşap evini satıp aldığı yeni ev tek katlı, küçük ama ikimiz için de idealdi. Tek sorun gittiğim hiçbir evin bana yuva gibi hissettirmemesiydi. Koyu pembe renge boyanmış dış cephesi, pencerelerin etrafında dolanan şerit halindeki beyaz boyalarla tatlı ve sıcak duruyordu. Dila da son on gündür böyleydi, tatlı ve sıcak. Bense... Ben sadece ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Zile basıp kapının açılmasını bekledim. Elimle bir yandan tüm kasları gerilmiş ensemi ovup duruyordum. Can sıkıcı olsa da tüm bu normal yorgunlukları sevdiğimi inkâr edemezdim. Kaşlarımı çatarak kapıya kulağımı yasladım ama ses yoktu. Doğrudan eve gelmemi tembihlediğine göre orada bir yerde olmalıydı. Yeniden bu defa kapıya birkaç kez vurdum, aceleci bir sitemle "Hadi kızım, çişim geldi," diye seslendim istem dışı gülerek.

Kapı açıldı ve daha da gülmeyi düşünürken afallayarak orada kaldım. Dila'yı görmeyi beklerken bana kırgın gözlerle bakan Cenk ile karşılaşmak şok etkisi yaratmıştı.

"Cenk!"

Olduğum yerden üzerine doğru atlayınca ikimizi birlikte yere düşürdüm. Şu an tam karşımda, gözlerimin hizasında gülerken tek kaşı havaya kalktı.

"Sana kızgınım," dedi. "Güldürme beni, kalk şuradan."

Sitemkâr bir şekilde de olsa gülüyordu. Yanlış bir şekilde durduğumuzu idrak edince hızlıca toparlandım. Benimle birlikte

yuvarlanıp önce kendisi kalktı sonra da beni ayağa kaldırdı. Hiç vakit kaybetmeden elleriyle saçlarımla oynamaya başladığında sadece gülerek bitirmesini bekledim. Hiçbir telefonuna dönmemiştim, sonuna kadar hak ediyordum.

"Beni nasıl aramazsın, nasıl cevap vermezsin, nasıl unutursun beni?"

Ardı ardına sıralayıp bu konuyu kapatacağını biliyordum çünkü Cenk böyle biriydi, bu yüzden ona açıklamalar yapmak yerine sadece gülümseyerek beni affetmesini bekledim. Sonunda bu kadarının yeteceğine karar vermiş olmalı ellerini saçlarımdan çekip, gözlerini kısarak omuzlarımdan kendine doğru çekti ve belli bir şefkatle sarıldı.

"Seni özledim." Sesini öfkeli çıkarmaya çalışıyordu ama yapamıyordu. Mahcup bir şekilde gülümsedim.

"Özür dilerim," dedim çalı süpürgesine dönmüş saçlarımı toparlamaya çalışırken. "Sana kendimi nasıl affettireyim? Pasta?"

Salona geçip kanepeye oturdu, ayaklarını sehpanın üzerine atıp, ellerini ensesinde birleştirdi.

"Bunun üzerinde düşüneceğim."

Saçımı yeni bir topuz yaparken "Dila buralarda mı?" diye sordum.

Başını olumsuz anlamda sallayınca Cenk'le aynı evde yalnız kalmak bir an için garip gelmişti. Bu bana bile yabancıydı. Yabaniliğim gitgide ürkütücü bir hal alıyordu ve bunu durdurmak için bir şeyler yapmalıydım.

"Aç mısın?" diye seslendim mutfağa girip buzdolabının önünde kendim için bir şeyler ararken.

Keyifli sesine hafif bir kıkırdama eşlik etti.

"Yine bayan sorumlu olduğunu görmek güzel. Aç değilim."

Sözleri benim de yüzüme özlenmişliğin tatlı bir tebessümünü yerleştirmişti.

Hayatımın çoğunda çok az insanla iyi anlaşabilmiştim. Kendi akranlarım ve hatta akrabam olan kuzenim Dila ile bile çok iyi anlaşamazdık. Daha doğrusu çok fazla vakit geçirmezdik. İkimizin

hoşlandığı şeyler çok başkaydı. Doruk dışında benliğimi bu kadar kolay kabul eden ilk kişi Cenk olmuştu. Bana hep yardım etmek için elini uzatırdı ama yardıma ihtiyacı olan hep o olurdu. Belki de yaralarımız bizi iyi birer arkadaş olmaya sevk etmişti.

"Soğuk bir şeyler alırım ama."

Düşüncelerden sıyrılıp neler yapabileceğime baktım. Kendime hızlı bir sandviç yaparken, iki bardak soğuk çay doldurup salona geri döndüm. Ayağımla sehpanın üzerindeki bacaklarını itip, tepsiyi sehpanın üzerine bıraktım. Neredeyse buz mavisi olan gözlerini alayla devirdi. Hemen yanına, ayaklarımı popomun altında çaprazlayarak oturdum, kendi içeceğini alırken benim sandviçimi de uzattı.

"Zayıflamışsın," dedi çenesiyle göbeğimi işaret ederek.

Bunu biliyordum zaten ama toparlamaya başlamıştım hatta şimdiden iki kilo almıştım. Söylediğine omuz silkip sandviçten büyük bir ısırık aldım.

"Neler yapıyorsun bakalım?"

"Ağzından bir şey varken konuşma," diye güldü içeceğimi de uzatıp.

"Okul, kızlar, spor." Omuz silkti. Başını kanepenin sırtına yaslayıp tavanı seyretmeye koyuldu. "Klasik işte."

"Hadi ama..." diye sızlandım. "Ayrıntı ver biraz, okulda ne var ne yok?"

Söylediğim üzerine kaşlarını çatıp bana döndü.

"Dila artık çalışmana gerek kalmadığını söyledi. Sofistik'ten para geliyormuş."

Sofistik Dila'nın, dolaylı olarak benim de ortak olduğumuz restoran-barın adıydı. Sandviçimi ağzımda gereğinden uzun çiğnerken aslında bunun olacağını bekliyordum. Dila da aynı baskıyı yapıyordu ama okula dönmek istemiyordum. Bu yılı zaten kaçırmıştım, bir yıl geriden başlamak ve açıkçası tüm yaşadıklarımdan sonra okul, dersler çok saçma geliyordu.

"Kendimi hazır hissetmiyorum." Sesim kısılınca yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayıp elini çenemin altına

koydu, başımı hafifçe kaldırıp özlediğim anlayışla bana baktı. Ellerimin dolu olmasını umursamayıp dizlerimin üzerinde kalktım ve kollarımı ona sardım.

"Seni çok özlemişim," diye mırıldanınca güldü.

Hala elimde duran sandviçten bir ısırık daha aldım.

"Bu konuyu sonra yine konuşacağız."

Ağzımdaki lokmayı çiğnerken başımı salladım.

"Bir süre İzel'le takıldım biliyor musun, çok hoş kız."

Bak bu şaşırtıcıydı. Okuldan tanıyordum İzel'i. Cenk'in kız versiyonu gibiydi, sarışın mavi gözlü ve benim hiç olamayacağım kadar uzun boylu.

"Sonra ne oldu?"

"Beni Narin'le yatakta bastı." Ensesini kaşırken gülmeye başladı, neredeyse ağzımdakileri püskürtüyordum. Tanrım.

"Bunu neden yaptın?"

Cenk, yüzünü buruşturdu.

"Sarhoştum, hatırlamıyorum..." diye klişe bir şekilde kahkaha atarken yastıkla kafasına vurdum.

"Erkeklerden nefret ediyorum."

Doruk şimdi ne yapıyordur acaba diye geçirdim içimden. Başımı iki yana sallarken hayır, dedim; düşünmeyeceğim.

Son lokmamı da yutarken söylediğine gülüp televizyonu açtım, eski zamanlardan beri izlediğimiz bir dizi bulunca durup kumandayı sehpaya bıraktım. Cenk'e yanaşarak başımı omzuna yasladım.

"İyi ki geldin," diye mırıldandım.

İnsanın sürreal bir resimde oluşturacağı gerçeği düşündüm bir an için, gökyüzünde bir balık olabilmek mümkün müydü? Bir ormanda doğup, insanların içinde hayatta kalabilmek ya da? Gerçekten geceye doğanlardan biri olduğum için mi bu kadar kamaşıyordu gözlerim ışıktan? Ya da gerçekten o ormana ait olduğum için miydi her çatı altından kaçıp gitme isteğim? Normallik. Kendi içindeki duvarları arşa kadar ulaşmış bir

çıkmaz sokak... Oysa ben her şeyden çok, herkesten çok kendime inanıyordum.

Televizyonda biten dizinin jenerik müziğine rağmen ikimiz de sessizce ekrana bakmaya ve dizi dışında şeyler düşünmeye devam ettik. Cenk burada, onca şeyden sonra yanımdaydı ama onu bile kendi içimdeki kapıdan içeriye sokamıyordum. Bu içimdeki yalnızlık, yabancılıkla yavaş yavaş solan bir çiçek kadar yorgun düşmüş hissettim. Kafamın içinde sürekli dönüp dolaşan ve açılmayan bulutlu bir manzara vardı. Zamanın her şeyi çözemeyeceğini düşünmek midemde buz gibi bir düğüme neden oluyordu ama buradaydım işte, sevdiğim bir arkadaşımın omzunda yatıyor, televizyon izliyor ve yoruluyordum... Sahip olabileceğim en normal hayat buydu.

ᔓ

Kâbus görmeden uyandığım günleri seviyordum, diğerlerinden daha az yorucu ama daha canlı oluyorlardı. Yataktan kalkmanın kolay olduğu günlerden biriydi. Aynanın karşısında kendime bakacak kadar uzun birkaç dakika durabilmiştim. Dila'nın hediye ettiği makyaj paletinden birkaç şeyi birileri izliyormuş gibi bir çekingenlikle dudaklarıma sürdüm. Siyah saçlarım omuzumdan aşağıya düz bir şelale akıntısı gibi uzanıyordu. Üzerime siyah bir kot etek geçirip, dizlerime kadar uzanan çorapları ayaklarıma geçirdim. Üstüne gri renk bir sweatshirt geçirmiş, siyah beyaz ayakkabılarımı elime almıştım. Kahvaltı yapmak için çok fazla vaktim yoktu ama en azından Dila'ya Cenk için teşekkür etmeliydim.

Ev kutu gibiydi. Küçük bir salon, küçük bir mutfak, küçük bir banyo ve onlardan daha küçük olan muhtemelen daha önceki sahipleri için kiler görevi gören benim odam, son olarak Dila'nın kaldığı ve benim için hiçbir sakıncası olmayan büyük yatak odası... İçinde bir de ebeveyn banyosu olduğu için mutluluktan delirmişti, büyükannemle kalırken en nefret ettiği şey herkesin aynı banyoyu kullanması ve odasının benim odamdan küçük olmasıydı. Tabii bunun tek nedeni benim,

babamın onardığı geniş çatı katında yaşıyor oluşumdu. Orayı özlüyordum. Orası bana ailemden kalan tek yermiş gibi hissediyordum ama öyle bir hayat istemiyorsam öyle bir yerde de yaşamamalıydım.

Kapısını tıklayıp içeriye girdiğimde Dila ortalıkta görünmüyordu. Benim aksime yataktan kalkar kalkmaz örtüsünü düzeltmişti, fazla titizliğine kafa sallayarak masanın üzerinde çalan telefonuna gittim. Banyodan gelen su sesine Dila'nın neşeli sesi eşlik ediyor bilmediğim bir şarkıyı mırıldanıyordu. Şarkıları severdim. Makyaj masasının üzerinde çalan telefona uzanırken elim havada kaldı. Parmaklarım kısa bir an için Doruk'un isminin yazdığı çağrının üzerinde kıpırdasa da kendi kendime zincir vurup oradan yavaş yavaş uzaklaşmaya başladım, banyoda ki su sesi kesilince ayaklarım birbirine dolanmış ve daha çok paniklemiş şekilde odadan çıktım. Kapıyı ardımdan kapatabilmiştim ama oradan bir adım daha ileriye gidememiştim.

Hala görüşüyorlardı. Hala onu arıyordu.

Kapıya yaslandım. Banyo kapısının açılma ve kapanma sesi derin bir soluk almama neden oldu. Dila'nın adım seslerini duyabiliyordum. Parmak uçlarında makyaj masasına doğru gidişini hayal ettim, ince parmakları cep telefonuna uzandı, gelen çağrıyı gördü, gururlu bir şekilde tebessüm etti, küçük yeşil gözleri mutlulukla daha çok kısıldı, bir Tanrıça gibi görünüyor olmalıydı. Havlusuyla kurulandı. Gelen çağrıya dönmek için acele etmedi, benim gibi değildi, benim gibi onun ismini görüp hemen ona doğru koşmuyordu, telefonu yeniden masanın üzerine bırakıp saçlarını kuruttu.

Ellerim kapının üzerinde terliyordu ama oradan ayrılamıyordum. Dolabını açtı, askıdaki kıyafetleri arasında parmaklarının dolanışını dinledim, kendini daha da güzel hissedeceği kıyafetlerden birini seçti, özenle makyajını yaptı, telefonu tenine değdirdiği parfümünün yanında gözüne çarptı. Artık onu arayabilirdi. Telefonu kulağına tuttu, çok geçmeden karşı

taraftan bir cevap gelmişti ve memnuniyetle aynadaki aksini seyrederek "Nasılsın?" diye sordu.

Kapıya sırtımı verip nefesimi tuttum. Bir şeyden destek almaya ihtiyacım vardı. Keşke, keşke sesini duyabilseydim. Sesini o kadar özlemiştim ki...

Duyduğu şeyden memnun bir şekilde kıkırdadı. Konuşma boyunca bir kez bile adım geçmemişti. Bir kez bile benden bahsetmemişlerdi. Nasıl olduğumu bile sormamıştı. Neden soracaktı ki? İyi olduğum belliydi. Bunu isteyen bendim. Benden uzak durmasını, beni aramamasını tembihleyen bendim ama kimse Dila'yı aramamasını söylememişti. Onu aramaması için hiçbir nedeni yoktu. Onunla hiçbir şey benimle olacağı kadar zor olmayacaktı. Onu koruması, sürekli onun acı içindeki bedenini ayağa kaldırması gerekmezdi. Dila Efnan güçlüydü, yardıma muhtaç değildi, sürekli aklı kaybettiği ailesinde değildi, sürekli dizlerinin üzerinde değildi. Bir yük değildi, ödüldü onun için.

"Okuldan çıkınca haber veririm."

Odama doğru giderken bütün konuşmayı, her şeyi kafamın içinden kazımak istedim. Tüm anıları, tüm hisleri açık bir beyin ameliyatıyla kesip atmak... Bana yasak olan bir duyguyu içimde istemiyordum. Acının bu türlüsünü hayatımın hiçbir anında istemiyordum. Yatağımın dibine çökerken kendi kendimle girdiğim mücadeleyi yine kaybetmiştim. İstiyorsun, diye fısıldadım kendi kendime. Acıtsa da ondan kalan bir şey istiyorsun.

Yüzümden akıp gitmiş, hayatım gibi bir leke yığınına dönmüş makyajı defalarca yüzüme su çarparak yıkadım. Aynaya bir saniyeliğine dahi bakmaya cesaretim yoktu. Kendime, orada göreceğim halime tahammülüm yoktu. Çantamı omzuma attım, beceriksizce merdivenlerden inip hiçbir şey olmamış gibi, bir kez daha kendi içimde ruhumun bileklerini kesmemiş gibi ifadesiz durmaya çalışıyordum. Ruhumun zincirlerinin sesi kulağımı tırmalıyordu, bazen bu sesi başkalarının da duyacağından endişe edip koşabildiğim kadar koşmaya başlıyordum.

Dila, ufak masada kahvaltı hazırlarken onun ne kadar şahane göründüğüne baktım. Gözlerini ortaya çıkaran koyu yeşil ip askılı bir bluz giymişti, altında düzgün bacaklarını ortaya çıkaran beyaz bir mini etek vardı.

"Şu suratına birazcık makyaj yap," diye söylendi ben "Günaydın." derken. Omuz silkip masanın üzerinden aldığım meyve suyunu kafama diktim. Soğuk kanlılığımı geri kazanmaya çalışıyordum.

"Otur düzgünce kahvaltı et Maya."

Meyve suyunun kalanlarını dudaklarımdan yalayıp, derin bir nefes verdim.

"Ebeveyn olma işini sence de abartmıyor musun?"

"Neden bu kadar huysuzsun?" Fincanı zarifçe dudaklarına götürdü. "İş yerinde yolunda olmayan bir şeyler mi var?"

Konuşmadan önce birkaç kez yutkunmam gerekti. Koluma daki saate bakıyormuş gibi yaptım.

"Sadece biraz geciktim."

Kontrolsüz bir suçlamayla, "Okulun nasıl gidiyor," diye sordum. "Bugün çıkışta bara gelsene sana bir şeyler ısmarlarım."

Elimdeki bardağı sıkı sıkı kavramıştım. Bunu yapmaya hakkım olmadığını biliyordum, yaptığım şey saçmalıktı ama... Ama beni herkesten uzak tutup kendini bir adım bile geriye çekmemesi sinirlerime dokunmuştu.

"Çok şey kaçırmışım ama artık çalışmadığıma göre sadece derslerle ilgilenebilirim. Yakalayacağım."

Kendinden emin sesine zoraki gülümsedim, Dila her zaman çalışkan bir öğrenci olmuştu. Büyükannemle yaşarken yarı zamanlı çalışıyordu ama yine de derslerinde başarılıydı. Şimdi restorandan gelen para ikimize de yetiyordu, ayrıca ben orada çalışarak ek gelir de sağlıyordum. Biriktirebildiğim kadar para biriktirip günün birinde kendi hayatımı planlamalıydım. Dila'ya ayak bağı olmayacaktım. O, üniversitesini bitirdikten sonra biriyle evlenecekti, muhtemelen bu Doruk olacaktı. Onunla birlikte içinde benim olmadığım bir hayat

kuracaklardı, en başından planladıkları gibi... Ve ben o zaman geldiğinde de benimle ne yapacaklarını bilmedikleri, istenmeyen akraba olamayacaktım.

"Orada sana iyi davranıyorlar değil mi?"

Söylediğine güldüm, ince dudakları düz bir çizgi halini alınca tek kaşını kaldırdı. Okuldan çıktığında ne yapacağıyla ilgili tek kelime bile etmedi, bu kadar kusursuz bir oyun sergilemesini yadırgamadım, ben de aynısını yapıyordum.

"Bana bir köle gibi davranıyorlar," dedim yapmacık bir surat ifadesiyle.

"Oranın ortağısın, sana basit bir garson gibi davranmasınlar."

Hala bundan memnun olmadığını belirten sesi karşısında boynumu büktüm.

"Oranın ortağı sensin, ben garsonum ama bana her zaman çok iyi davranıyorlar." İtiraz etme şansı bırakmadan çantamı omzumda çaprazladım. "İyi dersler."

Taşlı yolda yürümeye başladığımda boş araziyi kolaçan ettim, yaşadıklarımdan sonra her zaman tedbirli olmaya çalışıyordum ama günler geçmişti ve hala bir şey olmamıştı. Hayatım aniden bir boşluğa girmişti ama istediğim yaşam kesinlikle buydu. Bunun sadece kendimle baş başa olduğum bir üst modeli belki...

Doruk'u gün geçtikçe daha az mı özlüyordum? Hayır, cevap her zaman netti. İçimdeki o tarif edilmez boşluk hala aynı yerindeydi, sızlıyordu ama artık görmezden gelmek daha kolaydı. Onsuz da yaşayabilirdim. Elbette, onunla yaşamak fikri cazip geliyordu ama ben onsuz yaşamalıydım. Kimsesiz biri olmanın bile hakkı verilmeliydi. Sahip olduğunuz hayat berbat da olsa en iyi şekilde berbat yaşamalıydınız aksi takdirde yürüyen bir cesede dönüşmek kaçınılmazdı.

"Günaydın Maya, köşedeki masaya kahvaltı tabağı götürür müsün ekstra patates kızarmasıyla. Tuvalete gitmem lazım," diye kıvranarak barın arkasından çıkan Aksel'e zorla da olsa kıkırdadım. Ilgın vardiyayı devretmiş olmalıydı, barda hazır

duran kahvaltı tabağını ve patates tabağını elime alıp ait olduğu masaya götürdüm.

"Günaydın Maral Hanım, bugün nasılsınız?" Bankada çalışan yaşlı kadın belli ki yine o şımarık kızını bekliyordu. Bana teşekkür edip kahvesinden bir yudum içti.

Çantamı alıp arka bölüme geçtiğimde Nezih amcanın odasına girip selam verdim, Müge hanımın eşiydi ama muhasebe dışında pek burayla ilgilenmezdi. Restoranın tulumunu üzerime geçirip hızlıca bara döndüm. Küçük not defterimi elime alıp masalar arasında dolaşmaya başladım. Diğer çalışanlardan biri olan Bennu'ya selam verdim, otuz iki yaşındaki kadının ruhu kesinlikle on sekiz yaşındaydı. Platin sarısı saçları, beyaz teniyle parlıyordu. Bana ait kısımdaki masalardan sipariş alırken herkese gülümsemeye dikkat ettim, sabah saatlerinde çok müşteri olmuyordu ama yakınlarda çalışanlar kahvaltı için buraya geliyordu.

"Küçük kız her zamankinden!" dedi en arkada kalan masaya oturmuş, başını dirseğine yaslamış Irgat Bey. Yaşlı adamın saçı sakalı birbirine karışmıştı, onun haline dudaklarımı büzüp istediği bira yerine sakinleştirici bir bitki çayı götürüp yanına oturdum. Başı çatlıyor olmalıydı.

"Bu sidik gibi şeyi içmem," diye eliyle itti.

"Asıl sidik gibi olan o sabah saatinde içmelere doyamadığınız bira bayım! Hemen bunu içiyorsunuz."

Otoritemden taviz vermeden yeniden önüne doğru ittim. Yalnız yaşayan ve ölmeyi bekleyen belki de dileyen bir adamdı. Dileği ölmek olan insanlara ayrı bir zaafım vardı, ben hiçbir zaman ölmeyi istememiştim ve sanırım her şeye rağmen ayakta durmamı sağlayan düşünce buydu. Hakkım olan hayatı istiyordum, fazlasını değil.

"Senden nefret ediyorum küçük kaçık."

Buruk gözlerine bakarak başımı yere eğdim. Çaydan bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

"Hayır," dedim gülerek. "Etmiyorsun."

Kaşlarını kaldırıp git başımdan der gibi kafasını salladı.

"Size kahvaltı getirmemi ister misiniz?"

"O sıska bacaklarını da al git," diye çıkışınca daha çarpık bir şekilde gülümseyip diğer masalarla ilgilendim.

Öğlen saatleri yakınlardaki bir parti yüzünden yoğun geçmişti ama saat ilerledikçe kalabalık azaldı. Sırf bu gece eve geç gitmemek için Cenk'i çağırmış, gelene kadar çalışmaya devam etmiştim.

Diğer çalışanlar çoktan vardiya değişimi yapmıştı, seslenen masalardan birine gidip siparişini aldım, bu saatlerde içki dışında istenen bir şey olmazdı pek.

Bazen olanlardan, yaşadıklarımdan çok bunları hiç kimseyle paylaşamamak yoruyordu beni. Birine anlatabilsem, içimdeki kara bulutlar bir nebze olsun geri çekilirdi. Ama yoktu, Meyra'nın mutlu hayatına bir gölge gibi düşmek istemiyordum. Doruk'un beni anlamama problemi vardı. Belki de sorun genelde kendisi olduğu içindi... Dila'yla konuşmak kesinlikle mümkün değildi. Söylediğim her şeye ya karşı çıkıyor ya üzülüyordu. Bana bakıcılık yaptığını düşünürken bile sorumluluk yine bendeydi. Dila her şeyin kusursuz olmasını sağlamaya çalışırken, ben Dila'nın her şeyi kusursuz görmesini sağlıyordum.

"Bugün çok dalgınsın," diye seslendi Cenk uzattığım birayı elleri arasına alırken.

"Sen öyle hissetmişsin."

Kafamdaki düşünceleri başımı iki yana sallayarak dağıtmaya çalıştım, bir işe yaramayacağını biliyordum. Önümdeki bardaktan soğuk bir yudum alıp günün bitişini izledim.

"Biliyorsun değil mi?" diye sordu gözlerini üzerime dikip muzipçe gülümserken. "Bana bir sözün var."

Kaşlarımı çatıp devam etmesini bekledim, yine nelere karıştığımı merak ediyordum ama konuşmadı, dişlerini göstererek sırıtmaya başladı.

"Söyle hadi," dedim merakla.

Kafam fazla karışık ve dalgındı doğru şekilde düşünemiyordum.

"Vakti gelince..."

Cenk'in en kötü, hatta tek kötü yanı inatçı olmasıydı, eğer "Sonra." dediyse gerçekten onunla uğraşmak istemezdiniz. Ben de üzerinde çok durmak istemiyordum.

"Öyle olsun." Ellerimi teslim olurcasına yukarı kaldırdım. İnsanların beni komik bulması çok ironik geliyordu ama içinde dönüp durduğum tüm kasvete rağmen etrafımdaki herkesi güldürüyordum.

"Üzerini değiştir de çıkalım artık."

Söylediğini başımla onaylarken kolumdaki bordo kordonlu saate baktım, 23.42'yi gösteriyordu. Nezih amca yarım saat önce çıkmamı söylemişti ama ben eve gitmemek için oyalanıp durmuştum. Gittiğim zaman Dila orada olmayacaktı, bütün gün beni aramamıştı ve okul çıkışında yanıma da gelmemişti. Elbette.

Arka taraftaki küçük soyunma odasına giderken saçlarımı tepeden topladım. Tulumu hızla çıkarırken eteğimi ve çorapları giyindim. Ayakkabılarımın bağcıklarını yeniden bağlayıp lavaboya geçtim. Aynanın karşısında dik bir şekilde durup bluzun omzunu düzeltirken saçımı yeniden, daha düzgün bir topuz yaptım ve kulak hizamda bir tutam çıkardım, çantamdan çıkardığım parfümü uzak mesafeden sıkıp yanaklarımı şeftali tonundaki allıkla renklendirdim. Daha iyi. Olduğum yerde gerinip yorgunluğun biraz olsun dinmesini bekledim ama pek başarılı olamamıştım.

Cenk'in yanına döndüğümde bira bardağının altına para sıkıştırıp bana gülümsedi, girmem için uzattığı kolunu tutup Aksel'e iyi akşamlar diledim. Bana imalı bakışlar atarken Aksel göz kırptı. Kesinlikle bu durumu yanlış anlıyordu ama bunu değiştirecek değildim. Bu, Cenk'i ilk kez kullanışım olmuyordu.

"Nereye gidiyoruz küçük hanım?" diye sordu kibarca beni dalgınlığımdan çıkarmak için.

"Zevkinize güveniyorum bayım."

Dikkatimi ona verip gülümseyerek yanıtladım. Bu gece birlikte takılmayı kendisi teklif ettiği için kararları ona bırakmıştım, yorgunluktan bir şey düşünemez haldeydim. Sadece eve gitmek istemiyordum.

"Sinemaya gidelim mi?" diye sorunca hevesle başımı salladım, sinemaya gitmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Cenk'in arabasının önüne geldiğimizde benim için kapıyı açtı, o minnet dolu gülümsemelerinden birini bahşetti ve arabayı çalıştırdı. Radyo kanalıyla uğraşıp sonunda akustik bir kanalda durmaya karar verdim. Sonunda hep akustik bir şeylerde karar veriyordum. Dizlerimi kendime çekip radyodaki şarkıyı mırıldanmaya başladım. Bu düşünmeyi durdururdu.

"Dila'yla nasıl gidiyor?" diye sordu, çok fazla sessiz kalamıyordu.

"Gayet iyi," deyip yeniden şarkıya döndüm.

"Okula ne zaman döneceksin?"

Gözlerimi devirip başımı ona doğru yatırdım. "Tuzak soru he?"

Başka bir şey söylemeden araba yola devam ederken karanlık gecenin ardında, yanımızdan sıyrılıp geçen ormana baktım, içinde kaybolmayalı uzun zaman olmuştu. On gün çok da değil diye düşünerek derin bir iç çektim. Cenk yorgun olduğum için sessizce, dinlenmeme izin veriyordu.

Yeşil Yol'da sinema yoktu bu yüzden bir saatlik bir mesafeyi katedip kasaba dışına çıkmamız gerekecekti. Evet, değmez gibi gelebilir ama kutu gibi bir kasabada yaşıyorsanız ve araba yolculuğunu seviyorsanız bu oldukça keyifliydi. Ben uzun yolculuklara bayılırdım. Belli ki Cenk de benim olduğum her şeye... Bana katlanmasının nedenlerini düşünmeye korktuğum biriydi Cenk. Bir ihtimal bana duygusal bir şeyler hissediyorsa bu çok fazla şeyi zedeler ve ben sahip olduğum tek arkadaştan da olurdum. Bencilceydi belki ama gerçek olan buydu. Bir an için Doruk'un da bana karşı böyle hissedip

hissetmediğini merak ettim ama aynı hızla düşünceleri geri ittim. Gözlerimin ardında sürekli karanlık bir oda çizip diğer her şeyden uzak durmaya çalışıyordum. Siyah iyiydi, siyah birçok şeyin üzerini kapatırdı.

Direksiyondaki eliyle ritim tutmaya başladığında kendi tarafımdaki camı sonuna kadar açtım, cebimden çıkardığım sigara paketini kurcaladım. Hediye çakmağı ateşleyip turuncudan mora dönen alevini hayranlıkla izledim, her defasında nasıl başka renk tonlarının içinde dalgalanabilir diye merak edip sonunda sigarayı yakıyordum. Dumanın arabanın içine dağılmasını engellemek için başımı hafifçe camdan çıkarıp, sigarayı tuttuğum elimin boş alanda kalmasını sağladım.

Doruk görse beni öldürebilirdi, ağzımda hissettiğim acı tat genzime kadar ulaşınca ardı ardına yutkunup yeniden acının geçmesini bekledim. Sadece adının zihnimden akıp geçmesi bile bende böyle etkiler uyandırırken hayatımın hangi evresine kadar ondan uzak kalabilecektim? Boğazımdaki yumru kendini belli edecek kadar yoğunlaşınca sigarayı paketinin arkasında söndürüp dışarı attım.

Olduğum gibi koltuğa yaslanırken sadece içinde milyonlarca his barındıran gecenin yoğun karanlığını izlemeye koyuldum. Bütün renkleri içinde barındıran beyazı karalamış olan siyah, acının ve nefretin timsali olmayı istemiş miydi acaba? Büyüleyici güzelliklerin ardında hep keskin acılar gizliydi. Siyah gibi, benim gibi... Beyaz ilk renkti, başlangıç gibi. Diğer tüm renkler sadece siyaha ulaşmak için bir elçiydi belki de. Tüm renkler beyazdan türemiş ama siyahın gerçekliğinde kaybolmuştu. Babam hep annemin beyaz bir gül olduğunu söylerdi. Benim de gözlerime bakıp karanlıktan ibaret olduğumu... Annem tüm saflığıyla bir siyah doğurmuştu bu dünya için. Ya siyahı içinde kaybolacak kadar benimsemiş ya da siyah onları yok etmişti.

"Saçların uzamış," diye mırıldandı yeniden Cenk, dikkatimi içinde kaybolduğum andan çekip ona verdim.

Bir süre omuzlarının altındaki güçlü bedenini seyredip "Neden benimle vakit geçirmek istiyorsun Cenk?" diye sordum.

Alakasız sorum karşısında başını bana çevirdi, yol boştu ama aptal gibi buna izin verecek değildim, gözlerimle yolu işaret edip başını yeniden yola çevirmesini bekledim. Hiçbir şey demeden anlamsız bakışlarla beni süzüp, başını yola çevirdi.

Yolculuğun kalan kısmında uyumadığımı belli etmek adına ellerimle bacaklarımın üzerinde hafif ritimler tutarak gözlerimi kapadım. Radyoda Angus ve Julia Stone'dan harika bir şarkı çalıyordu. Hayat keşke bana Cenk'e âşık olma kolaylığını sunsaydı. En yakın arkadaşımın abisine değil, kuzenimin sevgilisine değil, beni kırıp dökmekten çekinmeyen bir Doruk Ilgaz'a değil. Tam on gün, benden uzak, ondan uzak on gün...

Sen benim en iyi yanımsın.

Ondan duyduğum son cümle, son ses. Kafamın içinde kendini durmadan, bıkmadan tekrar eden kelimeler. Hayat bize o şansı sunacak mıydı? Cevap kalbimin yarısını ele geçirmiş o boşlukta gizliydi. Göğsümün ortasında başlayıp kocaman bir yuvarlakta ve her geçen gün büyüyerek genişleyen o uçsuz bucaksız kara boşlukta. Gün geçtikçe, kalbime doğru sızan ve sonunda bütün benliğimi ele geçirmesinden korktuğum sonsuz, kara boşluk...

Sevseydi dayanamazdı, diyor kafamın içindeki benimle dalga geçen kırmızı ayakkabılı kız. Çünkü sen dayanamıyorsun, Maya Efnan! Kollarımı göğsümde çaprazlayıp ona kaşlarımı çattım, elbette dayanabiliyordum. Şu ana kadar yaptığım neydi? Aramamıştım, gitmemiştim görmeye. Sormamıştım da kimseye. Ama düşündün, diye dil çıkardı küçük kız gölgeler arasına ilerlerken. Sakin hareketlerle dizlerimi yere indirip, başımı Cenk'e çevirdim. Araba yavaşça durdu, geri alarak park etti ve aydınlatıcı gülümsemesiyle bana baktı.

"Geldik."

Gülümseyerek karşılık verip kendi tarafımdan dışarı çıktım. Hava soğumuştu.

"Soğuktan nefret ediyorum." Ortalık oldukça sakindi.

"Acele edersek 01.00 seansına yetişebiliriz ama önce bir şeyler de yiyebiliriz."

Yine bütün kibarlığıyla öneride bulunduğunda önce sıcak salonun vücut ısımı arttırmasını bekledim, biraz gevşediğimde düşünüp onu yönlendirdim.

"Gel, ne varmış önce ona bir bakalım."

İtiraz etmeden peşimden gelirken, duvarda asılı tablolardaki dijital kırmızı yazılara göz atmaya başladık.

"Keşke daha önce öğrenseydik."

Filmlere ikimiz de yüzümüzü buruşturup, pes ederek bir romantik komedi filminde karar kıldık.

"O kadar da kötü olmaz," diye onu yemek bölümüne çekiştirdim.

"Romantik filmler berbat olur ama romantik filmlerden daha berbatı nedir biliyor musun?" diye sordu.

Küçük kafede ortalık bir yere oturduğumda gülümseyerek devam etmesini bekledim.

"Romantik komediler!" dedi abartılı bir baygınlıkla.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Gelen garson dikkat çekmek adına konuşmaya başlayınca hızla menüye göz attım, hala karar verememiş bir şekilde tarama yaparken oyalamak amaçlı, "Öncelikle bir su ve..."

"Ben bir kola ve tavuk sote alayım lütfen."

Başımda durup bana sabırsızca öfke saçan kızı kendine yönlendiren Cenk'e minnettar bakışlarımı yolladım.

"Tavuk sote olsun, tamam." Fazla baskıdan yılarak menüyü garsona geri verdim. Cenk'i kibarca beni ise kabaca onaylarken topukları üzerinde dönüp mutfak bölümüne gitti.

"Kasabadan uzaklaştığında bir mafyaya filan mı karıştın Maya?"

Sırıtarak söylediği şey bir an için ürkmeme neden olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

Fazla hızlı söylemiş olmalıyım, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Arka tarafta takım elbiseli tipler var. Ya seni kesiyorlar ya seni takip ediyorlar."

Olduğum yerde vücudum gerildi. Sakin kalmam gerektiğini kendime hatırlatarak hemen kendimi kontrol ettim. Korkmama izin vermeden hızlıca düşündüm. İşaret ettiği tarafa omzumun üzerinden dönüp, doğrudan bana bakan gözlerle karşılaşınca kaşlarımı çattım, burada ne işi vardı? Akademinin Koruyucuları Atlas ve Aras... Küçük olan Atlas bana gülümsediğinde Cenk "Yanılmamışım," dedi. "Tanıyor musun?"

Hızlıca düşünürken ne yapmam gerektiğini bilemedim. İnkâr edersem yanıma gelebilirlerdi veya Cenk bana asıldıklarını düşündüğü için onlara saldırabilirdi.

Derin bir nefes aldım. "Doruk'un arkadaşları. Bir selam versem iyi olacak."

Anladığını belli edercesine kafasını salladı ve garson kız gelince dikkati dağıldı. Bunu fırsat bilip temkinli adımlarla masadan kalktım ve bunun bir tesadüf olmasını diledim. Bana kibirle kaşını kaldıran gölge tarafımı bastırmıştım. Yanlarına kadar gittiğimde Atlas ayağa kalkıp, nezaket gereği yanağımı öptü.

"Merhaba Maya." İrkilerek geri çekildim.

"Burada ne işiniz var?" Kaba sorum karşısında çocuk kaşlarını çatıp yerine oturdu, ağabeyi olduğunu bildiğim Aras, onaylamaz gözlerle ona bakıyordu.

"Bizimle gelmen gerekiyor Maya." Sakin ses tonu tehditkâr düzeydeydi.

"Anladığımı sanmıyorum."

Neredeyse boş salondaki tek tük insanlarda gözlerimi gezdirdim. Hiçbir şeyden habersiz sakince ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam ettiler.

"Zirve başlıyor, senin de orada olmanı istiyoruz."

Zirvenin ne olduğunu biliyordum, Soğukların ve Avcıların katıldığı bir dönem toplantısıydı. Ama oldukça yoğun ve uzun sürüyordu hatta bazen günlerce... Keşif dersinde bunları öğrenmiştim ama zirveye sadece önemli kişiler katılırdı: Bayan Armi, Doruk ve Mirza gibi...

"Ben, Akademiden uzaklaştırılmış dördüncü sınıf bir Avcıyım, neden katılmam gerekiyor?"

Sakince sorarken Cenk'in gözleri benim üzerimdeydi, bunu onlar da fark etmiş olacak ki dik dik ona bakıyorlardı. O bakışlar hiç hoşuma gitmemişti.

"Seni götürmek için emir aldık," dedi Aras hiçbir seçim hakkım olmadığını Cenk'e bakarak vurguladı.

Kahretsin. Bu işi Cenk'i bulaştırmadan halletmeliydim. Ama nasıl? Zorla mı götüreceksiniz diye zekice bir çıkışta bulunmak istedim ama bunu ne zaman denediysem tam olarak zorla götürüldüm. Tanrım, her şey kocaman bir şaka gibiydi.

"Bana biraz müsaade eder misiniz? Arkadaşım ters giden bir şeyler olduğunu düşünecek. Bunun olmasını istemiyorum, onunla yemeğimi bitirip yanınıza döneceğim."

Onay bekler gibi sordum, bu benim muhtemel tek şansımdı.

Aras bir süre yüzümü inceledi. Yavaş yavaş başını olumsuz anlamda sallamış ve derince bir nefes almama neden olmuştu.

"Benim çıkmama izin vermez, ters giden bir şeyler olduğunu düşünür. Bana on dakika izin verin. Bu mesafeden rahatça görebilirsiniz." Küçük olana kirpiklerimin altından naifçe gülümsedim. İkna etmek için bütün kozlarımı öne sürecektim ama buradan onlarla çıkmayacaktım.

"Tamam Maya, yemeğinin tadını çıkar."

"Uzamasın." Aras varlığını belli ederek titrememe sebep oldu.

Bu adamlardan nefret ediyordum.

Hızlı bir şekilde Cenk'in karşısına oturup, onlara sırtımı döndüğümde garsonun getirdiği suyu kafama diktim.

"İyi misin?"

Cenk, Doruk hakkında çok fazla şey bilmiyordu, Dila'nın sevgilisi ve benim ondan hoşlandığım dışında. Bunu bilmeyen yoktu.

"Evet," diye hızla cevap verirken ağzıma birkaç tavuk atıp, boğazımdan geçmesini sağladım.

Kurtulamayacaktım. Dikkat çekmemek adına yavaş hareketlerle cep telefonumu çıkarıp "Cenk, şimdi beni dinleyip yüzüne bir gülümseme yerleştir. Yemek yemeye devam et ve sıradan bir şeyler konuşuyormuşuz gibi davran," dedim. Önce gözlerimin içine bakıp, dediğimi yaparak gülümsedi. Benim duyacağım şekilde "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bela," dedim kısaca. "Halledeceğim."

İlk aradığım numara Armoni oldu ama çalan telefona cevap vermedi, daha sonra Timur'u denedim, telefonu kapalıydı. Sonunda istemeyerek de olsa Doruk'un numarasını çevirdim. Onun Dila ile birlikte olduğunu tahmin ediyordum zaten ama diğer hiç kimseye ulaşamamam kesinlikle ters giden bir şey olduğunun kanıtıydı.

"Konuşmaya devam et lütfen," diye Cenk'i uyarıp Ayaz'ın numarasını çevirdim.

Her zaman ihtiyacım olduğunda ulaşabildiğim Ayaz defalarca çalan telefonunu açmamıştı. Olduğum yerde donup kalmıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum, onlardan tek başıma kurtulamazdım. Buradan çıkmama hatta Cenk'in çıkmasına bile izin vermezlerdi, adım gibi emindim.

Diğer numara bana yardım etmezdi ama belki Ayaz'ı bulmamı sağlardı. Rehberden numarayı bulup, son bir umutla arama tuşuna bastım. Telefon defalarca çaldıktan sonra Kumral da cevap vermedi. Dirseklerimi masaya yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım. Başka ne yapabilirdim bilmiyordum. Cenk sonunda dayanamayıp "Maya onların beynini patlatabilirim," dedi. Bu daha çok bir soruydu, evet dersem kalkıp deneyebilirdi ama yapamazdı. Ona gülümsedim. Keşke yapabilseydi diye geçirdim içimden ama yapamazdı.

"Onlarla gitmem gerekiyor, eve gidip Dila'ya söylemelisin."

"Çıldırdın mı, asla seni bırakıp buradan gitmiyorum Maya."

Bunun zor olacağını biliyordum ama onu bir şekilde ikna etmeliydim.

"Lütfen Cenk, bana güven."

"Asla seni bırakıp bir yere gitmiyorum. Yürü." Masanın üzerine bir miktar para bırakıp, ayağa kalktı. Panikten nefes nefese kalmıştım.

"Tamam," dedim çabucak. "Sen çık, arabayı çalıştır ve hazır beklet hemen arkandan koşarak geleceğim."

"Hayır Maya."

"Cenk bu tek şansımız, hemen arkanda olacağım." Yalvarır tonda konuşuyordum.

"Sen bu kapıdan gelmeden bir yere gitmem, sakın bir aptallık yapma."

İstemeyerek de olsa kapıdan çıktı. Omzumun üzerinden dönüp hala bana bakan Atlas ve Aras'a panik halinde olduğum zamanlarda yüzüme yerleşen aptal gülümsemeyi gönderdim.

Neden kimse telefonuna cevap vermemişti, hepsinin aynı anda işi çıkmış olamazdı. Ters giden bir şeyler vardı ve bunu öğrenmem gerekiyordu. Herkes için endişelenmeye başladığımda, bir yandan koşma mesafesindeki kapıya baktım. Biliyordum ki ben bu kapıdan çıkıp gitsem de onlar sonunda beni yine bulacaktı. Keşke Cenk burada olmasaydı, ucundan bile karışmış olmasaydı. En çok buna üzülerek Aras'ın oturduğu masaya gittim.

"Arka taraftan çıkalım," dedikten sonra o tarafa doğru yürümeye koyuldum, peşimden geldiklerini biliyordum. Hızlanıp arka tarafa çıktığımızda Atlas'ın telefonla konuştuğunu gördüm, gözlerimle buluşup lacivert kılıflı telefonunu cebine götürdü.

"Araba gelir şimdi."

Başımla onaylayıp gitgide soğuyan havadan sakınmak ister gibi kollarımı etrafıma doladım, omzumun üzerinde bir ceket hissettiğimde başımı yukarıya kaldırdım, Atlas parlak bir gülümsemeyle bana bakarken kaşlarımı çatıp ceketi geri verdim.

"Teşekkür ederim."

Bunu kabul edeceğimi nasıl düşünürdü, bu çocuk aptal falan mıydı? Bana hüzünlü bir şekilde bakıp o da kaşlarını çattı.

"Sana zarar vermeyeceğiz, Maya."

Ona buruk bir şekilde gülümsedim.

"Bana zarar verdiniz bile Atlas."

Gelen siyah arabanın benim için açılmış arka kapısından bindim. Aras benden uzakta olmak adına öne oturunca memnun oldum, Atlas yanımdaki yerini aldığında olabildiğince cam kenarına yanaştım. Hareketim gözünden kaçmamıştı ama bir şey söylemedi.

"Nereye gidiyoruz?" Sessizliği bozan taraf elbette ben olacaktım. Yeniden ciddi ifademle Atlas'a döndüm.

Belli ki akademiye gitmiyorduk.

"Zirve bu yıl, Adada yapılıyor. Oraya gideceğiz."

Söylediği şeyle olduğum yerde gerildim, yine mi Ada? Bu bir tuzak mıydı, beni o aptal yere tıkmak için yalan mı söylüyorlardı? Beni bir deli gibi neresi olduğunu bilmediğim bir yere mi götüreceklerdi?

"Bana hala neden zirveye katılmam gerektiğini söylemediniz?"

"Üzgünüm, Maya."

Atlas'ın elime dokunan biçimli ellerini ittim. Bu çocuk ağabeyinden daha çok sinirlerime dokunuyordu. Bir süre boş gözlerle ona bakıp içimden ağladım. Kafamın içindeki Maya sesimi kesip hemen bir şeyler düşünmemi söylüyordu. Kaçmanın bir yolunu bulmalıydım, hızlı düşünüp en kısa zamanda ellerinden kurtulmalıydım. Atlas'ın elinin altından soğuktan üşümüş parmaklarımı çekip bacaklarımın arasında birleştirdim. Sağ avucumun içindeki telefon titrediğinde ikinci kez arayan Fetih Yargıcı adını gördüm. Kurtuluşum olabilir miydi? Telefonu cevaplasam anlayacaklardı. Hızlı düşündüm.

"Tuvalete gitmeliyim," dedim tek seferde.

En klişe kaçış yöntemini önlerine sürdüm, klişeydi ama her zaman işe yarardı.

Onaylamaz bir şekilde benzinlikte durdukları zaman "Atlas, bana eşlik eder misin?" diye sordum, onlara şüphelenecek hiçbir şey vermek istemiyordum.

"Tabii ki Maya."

Sevecen ses tonuyla kendi tarafındaki kapıdan indi. Benzinlik, market bölümündeki kasaya bakan bir adam ve yanındaki siyah eski, metal sandalyede uyuklayan diğer adam dışında boş görünüyordu.

"Su alabilir misin?" diye sordum Atlas'a, başıyla onaylayıp "Başımı belaya sokma," diye beni uyardı. Gerçekten sinirlenebiliyor muydu acaba?

Hiçbir şey söylemeden tuvaletin yerinin işaret edildiği bölüme doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Çok büyük olmayan lavaboya girdiğimde telefonu çıkarıp hemen Fetih'in numarasını çevirmiştim.

Çok çalmadan "Prenses?" diye açtı telefonu. Yemin ederim o an Fetih Yargıcı'nın sesini özlediğimi fark ettim.

"Yardıma ihtiyacım var." Kelimeler ağzımdan hızla ve biçimsizce çıkmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Kimseye ulaşamıyorum, Atlas ve Aras beni Adaya götürüyorlar." Sanırım en kısa bu şekilde anlatabilirdim.

Duraksamadan "Neredesin?" diye sordu.

"Kasabanın dışında, sanırım istasyona doğru gidiyoruz. Bir benzinlikteyiz. Ayaz'a ulaşabilir misin bana yardım eder."

Bir süre karşı taraftan ses çıkmadı. Ne düşündüğünü bilmiyordum.

"Sana bir şey söylediler mi?"

"Zirveye götüreceklerini..."

"Tamam, orada kal. Seni bulacağım."

Ve telefon meşgule düştü. Şimdi hayatımın bundan sonraki kısmı, Fetih Yargıcı'nın vicdanına kalmıştı.

9. BÖLÜM

BİTİŞ ÇİZGİSİ

Pis tuvalette bir yere değmemeye dikkat ederken bir süre beklemeye karar vermiştim. Onlar beni bu tuvaletten zorla çıkarana kadar beklemeye kararlıydım. Kaçacak başka yer yoktu. Tuvaletin çıkıp gidebileceğim tek penceresi en az iki metre yüksekte çok küçük bir dikdörtgendi. Burada beklediğim süre içinde en azından birilerine daha ulaşabilirdim. Kumral, telefonuna cevap verebildiğine göre olağanüstü bir durum yoktu. Şansımı denemek adına Doruk'un numarasını yeniden çevirdim, maalesef ses yoktu. Son olarak Dila'yı aradığımda ikinci çalışta açtı. En azından bana kimin ne yaptığını ona söylersem birilerinin beni bulmasını sağlayabilirdi.

"Neredesin sen?"

"Beni götürüyorlar Dila." Sesim artık kendini bırakmış kırgın bir çaresizlikle çıkıyordu.

"Nereye, kim?" Endişeli seslerden nefret etsem de başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bilmiyorum. Atlas ve Aras."

Telefon ucundan duyduğum başka bir ses lafımı kesti, "Kiminle konuşuyorsun Dila?" Doruk'un günlerdir hasret kaldığım sesi... Doruk'un sesi... Onunla birlikteydi. Onunla birlikte olduğu için telefonlarıma cevap vermiyordu. Onlar oradaydı, onlar oradaydı ve ben, ben burada kendi cesedimin başındaydım.

Nefesim kesilirken daha fazla konuşamayacağımı anlamıştım, telefonu kapatmak için bir hamlede bulunmak istesem de yersizdi. Kilitlenmiş gibiydim, göğsümün ortasındaki boşluk tarif edilmez bir acıyla daha büyürken, artık her şeyin o kara delik kadar boş olduğu kanısına vardım.

Beni o hayatın içinden sıyırıp yüzümün gülmesi için Cenk'i bulup getirmişti. Bunların hepsi sadece zeki kuzenimin vicdan muhasebesiydi. O, beni o hayattan değil, Doruk'tan sıyırıp almıştı, Cenk'i önüme yem olarak atmıştı. Her şey yerli yerine otururken kafamda, yeniden konuşmaya başladı.

"Sana bunu yaşattıkları için özür dilerim, bir şey yapamadığım için özür dilerim, sana sahip çıkamadığım için özür dilerim. Bunların hiçbirini hak etmedin. Ben olmalıydım ama olacak kadar, senin kadar güçlü olamadığım için çok özür dilerim Maya. Çok özür dilerim."

Artık ağlayan sesine hıçkırıkları karışırken benim de sol gözümden bir yaş sıyrılıp, çeneme doğru akmaya başladı.

Telefonu tamamen kapatıp, fırlattıktan sonra duvara yaslanmış öylece duruyordum. Bu saatten sonra ne o eve ne de akademiye dönmek istiyordum. Gideceğim, götürüleceğim her yer en sevdiklerimin yanından daha güvenliydi. Daha fazla dibe batamazdım, acının her boyutuyla savaşabilirdim ama ihanet başka bir kördüğümdü. Bu, çıkmaz bir sokakta duvara toslamak gibiydi, başka bir yön olmadığını sandığınız sırada kırılan duvar ve kocaman bir bilinmeyen gibi. Bilinmeyen her zaman sahip olduğumdan daha güvenliydi. Buna izin vermeyecektim. Yok olmayacaktım.

Atlas ve Aras biraz sonra kapıya dayanacaklardı, Fetih gelene kadar nasıl zaman kazanabileceğimi düşünmeye koyuldum. Ya da hiç kimse gelmeden kaçabilirdim. Kapıyı yavaşça aralayıp birkaç metre ötede bekleyen Aras'ı görünce içimden bir küfür savurup yeniden kapattım. Etrafta bana yardımcı olabilecek herhangi bir şey arıyordum. Onlar buraya girdiği zaman ellerinden kurtulmamın imkânı yoktu ama hayatımı kendi ellerimle kimseye sunmayacaktım.

Lavabonun kenarında duran sıvı sabun kutusunu biraz zorlayarak da olsa yerinden çıkardım. Kutunun içinden akıttığım sabunu boydan boya bütün zeminde gezdirerek her yere yaydım.

"Maya?"

Kapıya birkaç kez vuruldu. Olduğum yerde sıçradım.

"Birkaç dakika sonra çıkıyorum, özel durum."

Söylediğim şeylere kaşlarımı çattım. Özel durum da neydi?

"Kızsal."

Aras tereddütlü bir şekilde "Kapının önündeyim," diye uyardı.

Bu heriften o kadar nefret ediyordum ki... Musluğu açıp elimle aldığım suları zemine serpmeye başladım. İçeride yan yana sıralanmış beş kabin vardı. Cep telefonumu attığım yerden yüzümü buruşturarak çıkardım, bu benim tek şansımdı. Meyra'nın telefonum kapalıyken bıraktığı, uzun bir sesli mesajı açıp son kabinin içine bıraktım ve kapısını kapattım. Diğer kabinlerin kapılarını tek tek açıp boş bir izlenim yarattım, kapıya en yakın kabine girip açık kapısının arkasına parmak uçlarımda yükselerek saklandım.

"Maya, zamanın doldu."

Sen öyle san.

"İçeriye geliyorum."

Sakince nefesimi tuttum. Kapı açıldı, içeride yoğun bir sabun kokusu ve sessizlik vardı. İşe yaramaz bir plan olduğunu biliyordum ama bana iki saniye kazandırsa yeterdi.

"Maya?"

Sesinde uyarıcı bir alay vardı. İhtimal dahi vermiyordu sanki. Meyra'nın eğlenen ve bana bir randevusunu daha anlattığı sesi tüm kabinlerde yankılanıyordu ama kapısı kapalı tek kabin vardı. Yavaş adımlarla yürüdüğü için yerdeki sabundan etkilenmeyecekti, zaten benim için önemli kısım benim çıktığımı gördükten sonraki anı olacaktı, peşimden hızla koşacağı için yere yapışacağını umuyordum. Olduğum yerde sırtım kabine dayanmış şekilde daha geriye çıktım.

"Çıkman gerekiyor artık."

Ses tonu artık sinirli çıkıyordu. Onunla kavga edebilir miydim bilmiyordum, bir Koruyucuyu öylece alt edemezdim. Tanrım, hala çok yetersizdim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. O silahlardan biri keşke yanımda olsaydı. Adımlarının gölgesini görebiliyordum. Durduğum yerden yavaşça çıktım. Hiçbir ses çıkarmamaya özen gösteriyordum. Yavaşça nefesimi verdim, nabzım hızlanmıştı. Kapıları açışını duyabiliyordum. Son kapının önüne geldiğinde sertçe bir tekme attı, aynı anda tüm gücümle kendimi dışarıya atıp koşmaya başladım. Hiçbir şey düşünmüyordum, sadece koşmaya odaklanmıştım. Arkamdaki bakışlarını ürpererek hissettim.

"Kahretsin, Atlas!" diye bağırdığını duydum.

Koşmaya başlamıştı ama sandığım ve umduğum gibi yere düşmedi. Sabun onu sadece yavaşlatmıştı. Kapının çıkışında adamlarını gördüğüm an topuklarımın üzerinde döndüm. Önümdeki tek kapı olan benzinliğin marketine kendimi attım. Nefes nefese rafların arasında dolaşırken Atlas da oyuna girmişti. Bir standın arkasına gizlendim. Buradan kaçabileceğimi sanmıyordum, tek çarem Fetih'in beni hızlıca bulmasıydı ama bulduktan sonra onun da bana neler yapabileceğini bilmiyordum. Tamamen bir çıkmaza girmiştim. Atlas çok öfkeli bir şekilde üzerime doğru geliyordu.

"Asla," diye bağırdım. "Beni götürmek için öldürmeniz gerekecek."

Sert bir ayak darbesiyle arkasında gizlendiğim standı üzerine doğru ittim. Abur cuburların arasında dolaşırken etrafı kolaçan ediyordum.

"Yardım et!" diye bağırdım kasada duran genç bir çocuğa.

Şaşkın gözlerle etrafına bakıyordu. Onun da bana yardım edemeyeceğine emindim. Ben ona zarar verebilirdim ama o bana yardım edemezdi.

"Maya, yanlış yapıyorsun."

Atlas çatık kaşlarıyla karşımda duruyordu. Açık renk kehribar olan gözleri floresanların altında irileşmişti. Göz bebeklerindeki

hayal kırıklığını gördüm. Ona doğru başımı iki yana sallayarak gerilemeye başladım. Buna izin veremezdim, beni öylece savunmasız bir şekilde götürmelerine izin veremezdim. Üst üste sıralanmış süt paketlerinin etrafından dolandım, kapıya doğru var gücümle yeniden koşmaya başladım. Kendimi düşünmeden dışarıya attığımda, kapının ardında beni bekleyen karamel rengi gözlerle çarpıştım. Panikle gerileyip aynı anda duraksadım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Bir süre yaşlı gözlerimle, sessizce bekledim. Olduğum yerde hiçbir şey söylemeden, düşünmeden bana her zaman kendi ifadesiyle bakan gözlere baktım. Halimi görünce kaşlarını çattı.

"Ziyan olmaya doyamayan bir güzellik..." diye mırıldandı kirpiklerinin arasından.

Bütün her şey omuzlarıma yüklenmiş gibi daha fazla yer çekimine karşı koyamayan bacaklarımı, son bir hamleyle harekete geçirip aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım. Bir an için kaynayan o karamel rengi gözlerine bakıp kollarımı bilinçsizce boynuna sardım. Uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyi, biriktirip canımı okumasına izin verdiğim her şeyi Fetih Yargıcı'ya sarılarak ağlarken kustum, varlığı yokluğu belli olmayan elleri belimdeki yerini buldu. Bundan cesaret alarak soğuk tenine biraz daha sokulurken, titredim.

Düşmanın kollarında ebedi ve beni yakmaya doyamayan imkânsız aşkım, Doruk Ilgaz için ağlarken daha ne kadar dibe batacağımı düşündüm. Sanılandan daha çok patavatsız oluyordu bu gözyaşları. Zaman kavramını yitirmiştim, yine bir hazan vaktinde ensemde hissettiğim soğuk bu defa beni yakmak için değil yatıştırmak için oradaydı. Bir duvar gibi kalkan olmuş bedenime, başımı beklerken gelecek bütün kötülükler onun katıksız soğukluğuna çarpıp bana ulaşamadan geri sekecek gibi duruyordu.

"Sana bir şey olmasına izin vermem." Sesi anlamaya değil tuhaf bir şekilde yatıştırmaya çalışır gibi tekdüzeydi. Beni attıkları karanlık kuyulara bir ışık tutmuştu, zayıf ama gözlerimi kamaştıran bir ışık... Rengi aydınlık olmayan bir ışık.

Omuzlarından destek alarak geri çekildim, sızlayan bakışlarımı onun şüpheci gözlerine kilitledim. Yapar mıydı gerçekten? Beni korur muydu üstüme doğru gelen arabalardan, yürüdüğüm uçurum kenarlarından, yağan yağmurlardan, çok sıcak güneşten, gök gürlemesinden, sigaranın dumanından, derin denizlerden ya da sarktığım köprülerden, insanlardan... Yeri geldiğinde kendimden bile, diğerlerinden, düşüncelerimden ve beni kendinden korur muydu?

Bileğimi yakalayıp beni arkasına çekti. Gözleri şimdi alaycı bir güvenle karşımızda duran Atlas ve Aras'a bakıyordu. Beni de hareket ettirerek geri geri yürümeye başladı. Bileğimdeki soğuk etkisi ürperticiydi ama her şeyden daha çok canlı hissettiriyordu. Etrafımıza daha önce de onun yanında gördüğüm birileri dizilmeye başladı. Aras'ın yüzündeki yakıcı öfke adımlarımı hızlandırıyordu ama artık bana dokunamayacağını biliyordum. Bunu riske atamazdı, böyle bir ortamda değil.

"Paketi teslim aldım beyler," dedi Kumral, rahat bir ifadeyle. "İşinize bakın."

Yutkundum. Hiçbir şey yapmadan gitmemize izin verdiklerine inanamıyordum. Nefesim düzenli bir ritme kavuşup biri şefkatin gölgesine doğru beni sürüklerken, hissettiğim soğuk ürperti beklentilerimin hepsini kasabaya vurmuş bir fırtına gibi yerle bir etti. Bir anda olduğum yerde kasılmış, kendimi bıraktığım kollar buz gibi bir beton duvardan farksız hale gelmişti. Yumuşacık olduğunu kafamda bir illüzyon ile yarattığım kolların arasında tahtadan, sıska bir bebek gibi kalakalmıştım. Duruşumdaki değişimden çok kendime gelişimi görmüş gibi Kumral kendini geriye doğru çekti. Bunu o kadar sakin bir hareketle yapmıştı ki yalnızca bir saniye önce bana sarılıyor oluşu gerçekten zihnimin içinde sobelendiğim bir oyun gibiydi.

"Hadi."

Kumral'ın hemen ensemde hissettiğim gözlerine karşılık yakın koruması olduğunu bildiğim ve daha önce defalarca karşı karşıya geldiğim Tazı seslendi. Gözleri tanıdık bir

nefretin körüklediği bir alev saçıyordu bana. Kumral, kirpiklerinin üzerinden bana onay bekler gibi baktı. Derin bir nefes alıp başımı salladım, girmediğim bok çukuru kalmamıştı.

Dışarıda bizi bekleyen koyu kırmızı bir spor arabanın yanında durduk. Kumral, benim için yolcu kapısını açıp içeri geçtiğimden emin olunca kapıyı üzerime kapattı. Film kaplı camlardan onları izlerken Tazı'yla küçük bir tartışma içinde olduklarını görebilmiştim. Onların varlıklarıyla benim dürtülerim alarma geçmiş, bedenim ürpermişti. Başımı rahatsız koltuğa yasladım.

Araba fazla spor ve alanı kısıtlıydı, bacaklarım bir türlü sığmamıştı. Pes edip başımı arkaya yasladığımda ellerimi uyuşmuş şakaklarıma bastırdım, ne yapıyordum ben böyle? Yine nasıl bir şeye sürükleniyordum? Doruk ve Dila'dan yediğim bir darbe daha beni tökezletirken uzanan ele kaşlarımı çattım. Fetih Yargıcı'dan, büyükannemin katilinden yardım dilenecek duruma gelmiş miydim gerçekten? Onun kollarında ağlayacak kadar çaresiz kalmış mıydım? Düşünmeyi durdurmak istedim. Kafamın içinde onaylamaz gözlerle bana bakan aksime çenesini kapatmasını emrettim.

Birkaç dakikanın ardından Kumral, sürücü koltuğuna yerleşti. Memnuniyetsiz bir ifadeyle, çatık kaşları arasından bana bakarken temkinli bir şekilde "İyi misin?" diye sordu. Olduğum yerde kıpırdanıp başımla onayladım, iyi değildim ama mızmızlanacak da değildim. Bir süre yüzümü inceledikten sonra arabanın ferah kokusunun yanında etrafımızı aydınlatan bir gülüş savurdu. Temkinli hareketlerle yaklaşarak, üzerimden oturduğum koltuğun sağ kenarına doğru eğildi. Alnını kapatan, gözlerinin bir ton koyusu kumral saçları alnımı yalayıp geçerken, beklenmedik ve kesinlikle çok fazla yakınlaşması kaşlarımı çatmama ve koltuğun el verdiği ölçüde bulunduğum yerden geriye çekilmeme neden oldu. Heyecandan değil beklemediğim bir hareket olduğu için nabzım kısa süreli aksamıştı. Kumral rahat hareketlerle bir şeyler kurcalarken koltuk arkaya doğru hafifçe kırılmaya başladı, hala ayaklarım sıkışmış vaziyette duruyordu.

"İter misin?" Sesinde beklenmedik bir nezaket vardı. Söylediğini yapıp ayaklarımla biraz geri ittim, şimdi ayaklarım için daha fazla boş alan vardı.

"Affedersin," dedi. "O koltuğa pek oturan olmaz."

Kaşlarımı biraz daha çatmama neden olacak bir açıklama yaptı. Fetih Yargıcı'dan beklenmeyen hareketler listemiz kabaracaktı anlaşılan.

"Teşekkür ederim," deme nezaketini gösterdim.

Doğrulduğu zaman başka bir şey söylemeden motoru çalıştırdı ve toprak yolda keskin bir virajla döndü. Gösterge panelindeki ışıklar arabanın zifiri karanlığını birkaç derece aydınlatmıştı, yine de yalnız olduğumuz geçeği o anlamsız elektriklenmeyi tetikliyordu. Yaptığım şeyden, sığındığım kişiden şimdiden pişman olmuştum. Kumral'ın bana iyi davranmasının altında bir şeyler olduğuna dair inancım sonsuzdu ama kuruntu yapıyor olsam bile ne vicdanım beni rahat bırakıyordu ne de kafamın içindeki Maya...

Büyükannemin katiliyle girdiğim bu yoldan, nasıl çıkacaktım? Yanımdaki kişi Ayaz olsaydı her şey çok daha kolay olacaktı, o zaman ne yapacağımı, Koruyucuları, Zirveyi, Dila'yı hatta Doruk'u düşünebilirdim ama şimdi bunların hiçbirine izin yoktu. Oldukça dikkatli bir şekilde izlemeli, olduğumdan daha kötü bir konuma düşmemeliydim. Omurgamda ağırlık yapan ürperti şu an tutunduğum en büyük gerçekti. Kurumuş damağımı, ısırdığım dudağımı yavaşça ıslatarak yutkundum.

Yol istasyona doğru devam ederken "Koruyuculara ne oldu?" diye nihayet sormuştum. Bir süre cevap vermedi, karanlık yoldan gözlerini bir saniye bile ayırmıyordu, yüzüme baksa kendimi daha kötü hissedecektim böylesi iyiydi.

"İcabına baktım." Cevabı kısa ve netti. İcabına baktı, ama nasıl? Biraz oyalanıp bana uzattığı şişeden birkaç yudum su içmeye çalıştım. Yakası açılıp, kırışan tişörtümü düzeltirken dağılmış saçlarımı cama vuran yansımadan yardım alarak hızlı bir şekilde topuz yaptım.

"Nasıl olduğunu söyler misin?"

Bir kez daha şansımı denediğimde toprak yoldan ayrılmış, asfalt zemine ulaşmıştık. Eli vitese gitti sonra basabildiği kadar gaza bastı. Hız ibresi 200'e doğru artıyordu, gözlerim bir süre göstergede oyalanmıştı ve bu onun da gözünden kaçmadı.

"Korktun mu?" diye sorunca tasasız bir yapaylıkla gülümsedim.

"Hayır, hız severim ben."

Onun kadar kısa cümleler kursam belki daha iyi anlaşabilirdik.

Kaşları bir hayret edasıyla havaya kalktı. "Hızlanmam seni korkutmuyor mu? Yani biraz sonra 'Tanrım, deli misin? Bizi öldüreceksin, yavaşla!' diye bağırmayacak mısın?"

Abartılı ama kusursuz bir taklit yaparken sesinin girdiği şekil kafamın içindeki bir yansımayı gülümsetmişti, ben ifadesizliğimi koruyarak başımı yeniden olumsuz anlamda salladım.

"Hayır."

"Emniyet kemeri?"

Çenesi hafif yana yatmış bir biçimde tepkilerimi seyrediyordu, ikimizin de kemerlerimizi bağlamadığını fark ettim. Açıkçası pek umurumda değildi. İntihar edecek biri değildim ama ölürsem bu birçok kişinin de işine gelirdi. Kumral'ın emniyet kemerini takmamasını neden umursayacaktım ki? Söylediğine sadece omuz silktim, başka bir şey söylemeyeceğine emin olduğumda yeniden hareketlendim.

"Herkes nerede?" Bu girişimim Ayaz'ın nerede olduğunu anlamaya yönelikti. Öğrenirsem yanına gidebilirdim. Kumral bırakırdı belki beni. Kaşlarını çatıp bıkkınlıkla bir nefes verdi, onu sıkıyordum ama yapacak bir şey yoktu.

"Zirve var."

"Bunu biliyorum, ama telefonlarına cevap vermiyorlar. Sen de vermedin."

Bu cümleden sonra nedense onu aramış olmak utanmama sebep olmuştu. Avuçlarımı dizlerimin arasına alıp, parmaklarımı incelemeye koyuldum.

"Ben de oradaydım Maya."

Bir çizgi halindeki dudaklarından adımı duymak garip hissettiriyordu. Ama söylediği şey, işte bu garipti.

"Peki nerede yapılıyor, Ada demişlerdi?"

Birkaç saniye için bana "Saf mısın?" der gibi bakıp yola geri döndü. Başımı çevirip sırtımı koltuğa yasladım. Bazen gerçekten saf olabiliyordum. Gerçekten beni kandırıyorlardı ama plan neydi, beni nereye götürmek istemişlerdi ki?

"Benden ne istiyorlar?"

İçimde dinmeyen bir öfkeyle kendi kendime duyulmayacak şekilde mırıldandım ama o duymuştu, bir süre anlamını bilmediğim bakışlarla beni izlemeye koyuldu. Gözlerini benden ayırmadan araba kullanmasına aldırmadım, reflekslerinin çok iyi olduğunu bilmemin yanı sıra kendine tapan biri olduğu için böyle bir risk almayacağını tahmin ediyordum. Ansızın kafama başka bir şey oturdu, ani gelen bu düşünce selinin içinde nefes almaya çalıştım, aynı şiddetle yumru boğazımı yaktı. Bana olan davranışları, sebepsiz yardımı, tutarsız hareketleri... Bunların hepsi tek bir yola çıkıyordu; biliyordu. Bütün saflığımla açılan gözlerim olayın şokuyla sarsılırken, sesim korku dolu bir fısıltı halinde çıkmıştı.

"Benden ne istediklerini biliyorsun," diyebildim kelimeleri zor toparlayarak.

Çok kısa bir an için gözlerinde bir acıma belirtisi gelip geçti. Sakin hareketlerle yola yeniden döndüğünde sessizliğini koruyup bana cevap vermedi. Kendimi bir kapana sıkışmış gibi hissediyordum.

"Lütfen!" Sesim artık yalvarır gibi çıkıyordu, mecalim kalmamıştı. "Ne istediklerini bilirsem kurtulabilirim, hayatıma dönebilirim."

Araba ani bir frenle durduğunda olduğum yerde zıpladım. Cama yapışmaktan beni son anda alıkoyan şey soğuk ve sert elinin karnıma uyguladığı baskıydı. Ne olduğunu anlamadan boğazıma sıkışmış soluğu dudaklarımı aralayarak hapsolduğu yerden çıkardım. Başını hızlıca bana çevirip tane tane konuştu.

"Anla artık Efnan, hayatına dönmek diye bir şey yok. Aptal kafana bunu sok, seni rahat bırakmayacaklar. Kurtulmanın tek yolu ölmek ama bunu istemediğini ikimiz de biliyoruz, savaşmak istiyorsun sen."

Cümlelerindeki sakinliğin altında yatan bariz bir korku vardı, Kumral'ın sert ifadesinden çıkan korku seli bir tsunami dalgasıyla üzerime gelip beni hırçın dalgaların arasında yok ediyordu. Ayaz'ın daha önce beni uyardığı karanlık, hayatımı teğet geçsin isterken tam ortasında çırılçıplak kalacağımdan bihaberdim.

"Hayır," dedim. "Savaşmak istemiyorum, sadece bitmesini istiyorum. Ama benden sakladığınız şeyi bilmeye hakkım var." Sesimin kendimden emin çıkması için kısa bir süre çaba harcadım. Elleri yeniden direksiyonu kavradığında beyaz teninin altında şişmiş damarlar kendini belli etti.

"Beni sınırlayan noktalar var." Kendini yanımda bu kadar bırakması her şeyi daha korkunç kılıyordu. Fetih Yargıcı'yı bile köşeye sıkıştıran bir şey vardı.

"Önce söz vermen gerekiyor," dediği zaman bakışları vücuduyla birlikte bana döndü, anlamayan gözlerle ona bakmaya devam ettim.

"Sana yardım edeceğim, söz veriyorum. Ama karşılığında sen de bana bir söz vermelisin. Ben kimseye güvenmem ama ihanet etmeyeceğine inanmalıyım."

Karanlıkta parlayan karamel rengi gözler tereddütlü ifadeyle suratımda gezinirken, söylediklerini düşündüm. Bana yardım edilmesine ihtiyacım vardı ama öylece ona inanabilir miydim?

"Sana nasıl güveneceğim, bana bunca şey yapmışken?"

Dudaklarımdan sızan kelimelere kaşlarını çattı. "Sana zarar vermek istesem şu an nefes almıyor olurdun. Sen bana lazımsın, ben de sana... Onun dışında kimseye acımam ben bir insan ya da Avcı değilim, Efnan."

Bu net açıklaması -mümkünmüş gibi- omurgamı biraz daha titretti. Ürperti, keskin bir bıçak gibi nefesimi kesti.

"Yardım edeceksin yani, gerçeği öğrenmeme yardım edeceksin?"

Kararımı çoktan vermişken anlamsız bir şekilde sorularımı sıraladım, başka çarem yoktu ki!

Kararlı gözleri cevabını başıyla onayladı. Ağaçların seyrekleştiği yola bakıp bir süre düşündüm.

"Benden gerçekten ne istiyorsun?" Aklımı meşgul eden soru nefes kapılarımı aralayıp onun yüzünde bir esinti oluşturdu.

"Bana ait olmanı."

Cevabı hızlı ve netti ama yine de içinde milyarlarca soruyu barındırıyordu.

Sakin kalmaya çalışarak "Neden?" diye sordum. Sorum karşısında o da en az benim kadar sabırlı olmaya çaba göstererek gözlerini kıstı.

"Ortalık karışacak, senin benim yanımda olmanı istiyorum."

Ortalık zaten karışmıştı ama biliyordum ki bu, suyun durgun anıydı; girdap daha kendini belli etmemişti ve bu su büyük bir hırçınlıkla hepimizi yutacaktı.

Dudaklarımı ısırdım. "Ya beni almaya gelirlerse?"

"Buna izin vermem. Seni şimdi onların elinden aldığım gibi..." Sesi öyle sakindi ki söylediğine inanmamak elimde değildi. Gölgelerin arasındaki Maya kollarını göğsünde birleştirip bana acıyarak baktı. Yine tutunacak bir dal, sığınacak bir liman arıyorsun.

"Maya, bu bir oyun değil içine girdikçe çıkamayacaksın. Seni içine hapsedecek bu döngüden kurtarmayı teklif ediyorum. Yanımda güvende olacaksın, sen yanımda olunca ben de güvende olacağım." Sözlerindeki kesinlikten anladığım tek

şey şuydu; birbirimize muhtaçtık. Başka bir şey söylemedim, ne söylemem gerektiğini bilmeden terlemiş avuç içlerimi dizlerime sildim.

"Öyle olsun." Kısık sesim mırıltı gibi çıkarken o da kelime arasındaki tereddüdü görmüştü.

"Söz veriyor musun?"

Ona vereceğim basit bir söze gerçekten güvenecek miydi, bilmiyordum ama ben kesinlikle onun sözüne güvenmeyecektim. Kaşlarımın arasındaki çatıklığı düzelterek derin bir nefes aldım, sol bacağımı altıma alacak şekilde ona dönüp ellerimi birbirine kenetledim.

"En yakın arkadaşımı kaçırdın." Dudaklarım arasındaki mühür kırılıp, içimi acıtan cümleyi kurdum. "Büyükannemi öldürdün!"

Gözleri bir an bile tereddüt etmeden beni izlemeye devam etti, o da başka çarem olmadığının farkındaydı ama yine de beni sakinleştirmek adına deniyordu.

"Sen mecbur bıraktın," dedi. "Eğer arkadaşını bıraktığım gece anlaşmamızın gereğini yapsaydın bunların hiçbirini yaşamazdın Efnan. Ben sözümü tutarım ama ihaneti affetmem."

Karşı atağım çok uzun sürmedi, "Arkadaşımı kaçırmak yerine benden rica etseydin belki sana yardım ederdim."

Dudaklarından kibirli bir gülümseme geldi geçti. "Ben rica etmem ama bir cani de değilim. Arkadaşın hiçbir zarar görmedi, eğer aptallık edip henüz birkaç gün tanıdığı erkeğin peşinden gitmeseydi arkadaşının da başına tüm bu olanlar gelmezdi. Herkes seçimlerinin bedelini öder."

Kumral hakkında -onunla karşılaştığım günden beri- bildiğim ve asla değişmeyen tek bir şey vardı; Fetih Yargıcı her zaman haklıydı. Yaptığı tüm kötü şeylerin ve yanlışların arasından sıyrılacak sebepleri vardı. Lanet herifin tekiydi ve ona olan nefretim bitmeyecek, o ateş asla sönmeyecekti. Gerekirse küllenecek ama yalnızca sonrasında yeniden alev almak için sönecekti.

"Sana güvenmiyorum, seni hiçbir zaman affetmeyeceğim ve hiçbir zaman arkadaş olmayacağız. Ama bu bilinmezlikte yan yana ilerlemeyi deneyeceğiz." Hırsla soluyordum. "Sen yanında kalmamı istiyorsun, ben cevapları istiyorum. Bu şekilde kabul ederim." Kararlı sesimin titrememesiyle gurur duydum, gözlerimi bir an bile kırpmadan cevabını bekledim.

"Yanımda kalacaksın." Cümlelerimi tekrar eder gibi görünse de bu bir emin olma sorusuydu, ona ihanet etmeyeceğimden emin olmak istiyordu. "Şu andan itibaren ne Avcılar ne akraba ne de bir başkası... Şu andan itibaren bu düğümler çözülene kadar benim yanımdasın."

Her bir kelimenin üzerine basa basa tekrar etti. Anlaşmanın şartları açık ve netti. Korku genzimi bir kez daha yokladı, soluğumun kesildiğini düşündüğüm noktada zaten elimde kimsenin kalmadığını biliyordum. Derdim anneme esasta ne olduğunu bulmaktı ama seçenekler beni bunun cevabının yanına bile yaklaştırmadı. Yaşanılanlar beni karanlığın içine hapsederken, sorgulamaya fırsat bile vermedi. Ardı arkası kesilmeyen kayıplar ve verdiğim zararlar sonucu artık tek istediğimin başka birine daha ayak bağı olmamaktı. Sonunda ben kendimi geri çekmediğim sürece yıkımların bitmeyeceği gerçeğiyle yüzleşip, bana zorla bahşedilen hayattan elimi ayağımı çekmeyi de denemiştim. Uğruna birçok şeyden ve birçok kişiden vazgeçip, kuzenime, hayatta kalan tek akrabama güvenmeyi denediğimde yine gerçeklerin soğuk duvarına toslamıştım ve en sonunda, sadece normal bir hayata sahip olmak isteği iliklerimi kemirirken, asla buna da sahip olmayacağımla hüküm giymiştim. Gitgide her şeyden vazgeçiyordum, benliğimi ele geçiren kadere göz kırparken kendimi başka soğuk sulara, Fetih Yargıcı'nın teklifine sundum.

"Yanında kalacağım," dedim tekrar etmekten usanmış şekilde.

Beni bir yatırım aracı olarak gören Yargıcı başıyla bir kez onaylayıp "Anlaştık," dedi ve hızlı elleri, alışık olduğu belli hareketlerle direksiyonu kavradı, daha yavaş bir hızla ilerlemeye

başladığımızda başımı yaslayıp kararımdan pişman olmamayı diledim. Açıkçası çok umurumda değildi. Sadece akışına bırakıp olacakları görecektim. Ne zaman planladığım şekilde yürümüştü ki olacaklar? Fetih Yargıcı umurumda olan son kişi bile değildi. Onda bir zaaf halini almıştım. Herkesin sahip olmayı istediği yasak elmaya elini uzattıysa, cennetten kovulmayı da göze alacaktı. Ya da elmadan ısırık almaya kalktığında onu zehirleyeceğini bilmeliydi.

Kendimi onun bilinmezliğinden soyutladığımda, aklımın bir köşesini meşgul eden başka bir düşünceyle çakıştı: Dila'nın son sözleri... Telefonumu kapattıktan sonra ne yaptıklarını merak ettim, Doruk kafayı mı yemişti yoksa artık oluruna mı bırakmıştı? O kadar küçülmüş olamaz, dedi içimden bir ses. Beni merak etmeden duramazdı. Beni avuçları arasına alıp kanatlarımı sıkıştırmayı severdi o, özgür bırakmak ona göre değildi.

Aklımda uçuşan diğer bir seçenek; bir yerlere ulaşıp -belki Aras'a- benim Kumral'la birlikte gittiğimi öğrenmesi ihtimaliydi. Bu, onu kesinlikle delirten hamle olmasının yanı sıra benim üstümü çizmesini sağlayacak hamle olurdu. Bu saatten sonra kimin ne yaptığının ne önemi vardı ki? Bana ihanet etmişlerdi, ardımdan iş çevirmişlerdi. Bunu anlamamın hiçbir yolu veya sebebi olamazdı. Bu anlaşılmaz bir çıkmazdı, hayır her şeyi kenara bırakırsak ben Doruk'a tepeden tırnağa bağımlıyken, onu bu denli severken, Dila uğruna ondan uzak kalmayı kabul etmiştim. Ama onlar en kısa fırsatta bunu kendi lehlerine çevirip yeni bir ilişki, hem de saklı bir ilişki çemberine girmişlerdi. Dila'nın anlayışlı hali gözümdeki yaşları tetiklese de benim onun için yaptığımı o benim için yapamamıştı. Doruk Ilgaz'dan vazgeçememişti.

Araba aniden durduğunda yerimden sıçradım, Fetih hiddetle tıslarken gözlerimi neler olduğunu anlamak istercesine araladım. Önümüzü kapatmış iki araba duruyordu, bunun hayra alamet olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Başımı yeniden Kumral'a çevirdiğimde aynı anda bana döndü.

"Saldıracaklar, hazır olmalısın."

Söylediklerini sindirmeye çalışırken benim tarafımdaki kapı açıldı, sert bir kol beni kendine doğru çekti. Fetih seri bir hareketle kendi tarafından dışarı çıkmış ayağa dikilmişti bile. Kolumu sıkan iri yapılı sarışın adama baktım ama onun gözleri doğrudan Kumral'daydı.

"Arabama zarar gelirse hepinizin boynunu kırarım."

Kolumdaki el dikkat çekmek ister gibi biraz daha varlığını belli edince, daha fazla öfkeme hâkim olamadan boşta olan elimi sıkıp çenesinin altından kuvvetli bir yumruk attım. Kolumdaki el çekilip, iri adam sendeleyince bir adım geri çekildim. Fetih'in birkaç adım uzağında bana öfke saçan iri adamı izliyordum. Bana doğru bir adım atarken dudaklarımı sıkıp bunu yapmamasını belirten bir mimik yerleştirdim suratıma, şaşırtıcı bir şekilde bu hareket adamı durdurmuştu.

Fetih'in eğlenen sesi yeniden duyuldu. "Kim eceline susamış?" Çocuksu derecede yumuşak sesi kadife gibi omurgamda dolanıp dışarıya çıktı.

"Kız bizimle geliyor," dedi sonunda gri arabanın içinden çıkan Sadık Bey, akademinin bildiğim üç koruyucusundan biriydi.

Şaşkınlığım gün yüzüne çıkarken biraz önce yumruklamadığım adamı yeniden süzdüm; bu, daha çok manevi bir kontroldü. Adam kesinlikle bir Soğuk değildi ama Avcı da değildi. Sadece gücü ve yapısı hafife alınmayacak bir insandı.

"Kız hiçbir yere gitmiyor, yolumuzdan çekilin."

Fetih her zamanki gibi açıklayıcı ve netti. Sadık beyin kara bakışları beni sıyırıp geçti, elleri havaya kalktığında arabadan birkaç adam daha indi. Aralarında üç tane Avcı vardı, diğer beş kişi insandı. Tereddüt etmeden üzerime doğru gelmeye başladılar. Fetih bir adım daha yaklaşıp gözlerini devirdi. Yüzünde korkudan eser yoktu. Ne korku ne bir endişe kırıntısı... Sadece zaman kaybeder gibi sıkıntılıydı.

Kollarıma yapışan iki adamı çok kolay olmasa da savurmuştum, Avcılar Fetih'in üzerine gitmişti. Gözlerim onu boş

verip hamle yapmaktan çekinmeyen karşımdaki adamlara dikildi, kolunu büküp en klişe hareketle bacaklarının arasına bir tekme atınca iki büklüm olup geriye çıktı. Diğerine gülümseyip Ayaz'ın öğrettiği o favori tekmelerden birini adamın karın boşluğuna attım, eli istemsizce kaburgasının soluna kayarken fırsat bilip bir tane de beline geçirdim. Kimseye acıma niyetinde değildim, beni istemediğim hiçbir yere sürükleyemezlerdi. Adamın bacağını hedefleyip diz kapağına kuvvetli bir darbe indirdiğimde inleyerek dizleri üzerine çöktü.

Geri kalanlardan iki kişi üzerime geldi. Birinin yumruğunu savurmak isterken diğeri fırsattan istifade karnıma bir tekme atmıştı, canımı yakmıştı ama iki büklüm olmamak için dişlerimi ısırıp alev saçan gözlerimin nezaretinde adama bir yumruk attım. Arkamı diğerine dönmem yanlış bir hareketti, kollarımı ardımdan kavrayıp saçlarımı diplerinden geriye çekince öfke bütün bedenimi ele geçirmişti.

Çaresizlik duygusu gözlerimi yakıyordu, suratıma inen tokatla kendime geldim. Tanrım, hadi Maya kurtulmanın bir yolunu bulman gerekiyor. Olduğum yerde çırpınmam boşunaydı, sonunda ayaklarımı serbest bırakıp yere düşünce ne yaptığımı anlamak ister gibi yüzüme baktılar, benimle birlikte kollarımı tutan adam da yere çökmüştü, saçlarımdaki elleri gevşediğinde kafamı hızla geriye attım, burnuna denk gelince dişleri arasında bir inleme çıktı. Güzel. Ayağa kalkmaya hamle yaptığım sırada önümde bana aç gözlerle bakan adamdan bir kırılma sesi geldi ve saniyeler için ayaklarımın dibine yığıldı. Tam arkasında Kumral bana boş bir ifadeyle bakıyordu.

"Adamın boynunu kırdın!" Gözlerim şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Sen de onun kaburgasını ve diğerinin burnunu kırdın," diye omuz silkti.

Ama ben kimseyi öldürmemiştim! Bunu onunla tartışmak ne kadar da yersizdi, öfkeyle ayağa kalktım.

"Yönetim bundan memnun kalmayacak Maya. Soğuklardan biriyle iş birliği yapıp kendi türünü öldürdün!" Sadık beyin öfkeli sözleri ardından etrafa baktım, Fetih'e saldıran üç Avcının cansız bedenleri yere saçılmıştı. Bunun belki de beni yaralaması gerekiyordu ama hayır böyle olmamıştı.

"İşe yaramaz bedenini alıp yönetimin kıçına sokabilirsin." Fetih'in kibir dolu sesi beni olduğum yerde germişti. Sadık kaşlarını çatıp emin adımlarla yanıma yaklaştı ve beklenmedik bir şekilde bana sert bir tokat atıp, hamlesini yapmak üzere olan Kumral'ın üzerine atıldı. Şiddetli ve kesinlikle beklenmedik darbenin etkisiyle elim sızlayan yanağıma gitti. Kızardığına emindim, belli bir iz kalacağına olan güvenim tamdı, canım feci bir sızıyla yandı.

"Yapma!" diye bağırdım Fetih'e. Müdahale etmemle gözleri bana kaydı, onu öldürmesini neden engelledim bilmiyordum ama bana dönen gözleri yüzünden çenesine bir yumruk yiyip sendelemişti. Ardından beni yakalayan kollara döndüm, bunlar akademinin güvenlik ekibinden hatırladığım iki kişiydi. Doruk'un ekibinden...

Sadık, Kumral'ın sendelemesini fırsat bilerek hızla yanıma gelip, hiç tereddüt etmeden saçlarıma yapıştı ve ardından beni sürüklemeye başladı. Karşı gelemeyip tam aksi şekilde olduğum yerde kilitlenmiş gibi hareketsizce peşinden savruldum. Doruk adamlarını beni yakalamaya göndermiş olabilir miydi, bu mümkün müydü? Soluk alıp verişim bir panik atak krizine dönüşürken, Sadık'ın suratı beyaz arabanın camına hızla çarptı ve burnundan akan kan siyah camda kirli bir iz bıraktı. Kollarımı saran eller saç diplerimden kavrayıp aynı şekilde suratımı siyah cama çarparken doğru bir tepki verip inledim. Kanlar boşalan burnum kırılmamıştı ama kesinlikle bir darbe almıştı, canım fiziksel olarak hiç bu kadar yanmamıştı. Gözlerimde tutamadığım yaşlar kirli yanaklarımdan çeneme doğru süzüldü, yere yığıldığımı fark ettim.

Kumral, beni ellerinden almak için geç kalmıştı; burnumu gördüğünde karamel rengi gözleri koyu haline bürünüp gecenin

karanlığıyla birleşti. Korkudan buz tutmuş ellerimi burnuma götürdüğümde daha büyük bir acı bedenimi ele geçirmişti. Sırtımı arabaya yaslayıp sessizce olanları izledim. Fetih ilk önce bana bunu yapan adamın burnuna yumruk atıp yere düştüğü sırada topuğuyla yeniden ezdi. Ayağı altındaki adam acıyla inleyince yaklaşan diğer Avcının boynunu tek eliyle ensesinden kavrayıp hiç tereddüt etmeden boşta kalan eliyle kırdı. Ayaz ondan bahsederken kendini bir katil gibi yetiştirdiğini ve beslediğini söylemişti. Soğuklar da Avcılar gibi eğitimler alıyordu ama Fetih Yargıcı eğitimini Ada'da almıştı, savunmak için değil öldürmek içindi. Adamın cansız bedeni yere düşerken olayların gerçekliği yeni gün yüzüne çıkıyordu, ayağının altındaki adam inlemeye devam ederken sağ ayağını boynuna yerleştirip baskı uyguladı.

Güvenlik ekibinden olan adam sudan çıkmış balık misali deli gibi çırpınırken hiçbir şey yapamadan izledim. Artık nefes bile alamadığımı hissettim, Fetih'in son hareketi Sadık'ın iki büklüm bedeni oldu. Belinde olduğunu fark etmediğim siyah renkte, beyazlığı gecenin karanlığını ele geçirmiş uzun parmaklarının sarmaşık gibi sarmaladığı silahı çıkardı. Kolunu düz bir hizaya getirip siyah saçları alnına dökülmüş, yüzü perişan vaziyette olan adamı aynı sakinlikle alnından vurdu. Sadık'ın beni hedef alan gözleri açık bir şekilde beyaz arabanın üzerine düştü. Çıkan tetik sesiyle ellerimi kulaklarıma bastırdım. Neye bulaştığımı o saniye idrak etmiş, gelen bir atak göğsümün ortasına sıkışmıştı.

Fetih Yargıcı acıması olmayan bir canavardı, insandan en uzak şeydi o. Nefreti bitmek bilmeyen, azabı insanın tenini ürperten ve şimdi de kana bulanmış gölgelerinin arasına beni hapsetmiş olduğu bir canavar. Gözlerimle buluştuğunda öfkesi dinmiş yerini geç kalınmışlığın sahne edindiği açık karamel bakışlar aldı, kontrollü adımlarla yanıma yaklaşıp zarifçe önüme eğildiğinde elleri çenemi kavradı. Üzerindeki tişörtünü ucundan tutup yüzümde yavaş yavaş donan kanı tek hamlede sildi.

"Bir daha geç kalmayacağım," dedi fısıltıyla.

Sanırım bu Fetih Yargıcı lügatinde özür dilemek oluyordu. Soğuk parmak uçları ağrıyan burnumda buz etkisi yaratıp, tarifi mümkün olmayan bir rahatlık barındırıyordu.

"Biraz acıyacak," diye uyarıp burun kemerime hafif ama belirgin bir şekilde dokundu, dudaklarımı ısırdığımda kaşlarını çattı. "Kırılmamış, hatta çatladığını da düşünmüyorum ama birine gösteririz." Yüzüme bakmadan ayağa kalktığında tek elimi hala burnuma bastırıp, diğer elimle yerden destek alarak ben de kalktım.

"Başımız belada değil mi?" diye mırıldandım kendimden beklemediğim bir soğuk kanlılıkla.

Arabasına yanaştığımızda durdu, sakince arkasını dönüp "Korkuyorsun," dedi.

Ağzından çıkan kelimeler, şiddetini arttıran rüzgâra karışıp bedenimi ele geçirdi. Bir sürü şeyden korkuyordum, yalnızlık dikenli bir sarmaşık gibi ruhumu ele geçirirken artık Avcıların arasında yerimin olmadığını bilincindeydim. Henüz acısı taze ihanetle boğuşurken elimde kalan son bir şey aradım, tutunabileceğim bir şey, biri...

Yoktu.

Henüz tam olarak iyileşmemiş kaburgamı unutmaya fırsat bulamadan, kolumdaki kabarık bıçak izi iyileşirken yerini şimdi daha keskin bir şekilde burnuma bırakmıştı. Fiziksel acı her geçen gün yoğunlaşırken bunun ardı arkası kesilmeyecekti. Gözlerimin içine büyük bir kararlılıkla bakan adama gözlerimi diktim, kaçmam gereken canavarın inine girmiştim. Ensesinin dibinde nefes alıyordum, kaçmam gereken kişiye sığınıyordum.

Sabırla, irisleri karanlıkta parlayan donmuş bakışlarla, gerilmiş köşeli çenesinin altından yumruklarını biraz daha sıkarak cevap vermemi bekledi. Asfalta dökülmüş çam ağacının dikenleri ve yere dökülüp çoktan kurumuş kahverengi yaprakların çıkardığı sese aldırmadan, tereddütlü adımlarla yanına yanaşıp soluğumu tuttum.

"Senden korkuyorum," diye fısıldadım güçsüz çıkmasına engel olamadığım bir sesle.

Çatlamış dudaklarımı dilimin ucuyla nemlendirirken kalp atışlarım hatırı sayılır bir ritimle tekledi. Çenesi bir santim daha eğilse saçlarımı tarayacaktı ama mesafesini koruyup aynı serin kanlılıkla konuştu.

"Artık benden başkasından korkma." Uyarıcı sesi tenimin altına nüfus edip kan akışımı dondurdu.

Korku ciğerlerimi yakmıştı ama kendime geldiğimde Fetih Yargıcı'dan bile korkmayacaktım. Çünkü ölüm korkusunun olmadığı bir yerde ve artık kaybedecek kimsen de kalmadıysa korku anlamını yitirmiş bir kelimeden başka bir şey değildi.

Omzuma dokunuşu alışık olduğum Kumral dokunuşuydu, bir tüy kadar hafif ama orada olduğunu belli edecek kadar tehditkâr... Soğuyan hava ve ani dokunuşuyla titredim. Yeterince gürültülü gecede başka bir şey söylemeden arabaya yerleştik. Motoru çalıştırıp benim için ısıtıcıyı açtı. Kontrol panelinde kendini belli eden ışıkla beraber içeriye süzülen sıcak hava akımı, ürpermiş vücudumu az da olsa sakinleştirdi.

Canım yanıyordu ama sanki hissetmeye halim yokmuş, vaktim yokmuş gibi dizlerimi kendime çektim. Çenemi diz kapağıma yaslayıp kollarımı etrafına sardım. Araba sarsıntılı bir şekilde yolda ilerlerken nereye gittiğimizi merak ettim ama sormaya halim yoktu. Ne fark edecekti ki? Uzunca bir süre sessizlik içinde sadece ilerledik, kasabadan çıkmıştık. Kısa bir süre uyuklayıp, gözlerimi araladığımda hep aynı, gözleri yoldan ayrılmayan donuk bakışlarla karşılaştım. Sessizlik sağır ediciydi ama konuşmak istemiyordum, o da bir şey söylemediği için memnundum. Kendimi yıpranmış ve olabilecek her şekilde kirli hissediyordum.

10. BÖLÜM

SADECE BU GECE

Yalnızlığın zindanlarında kelepçelenmiş gibiydim. Nereye çıktığını bilmediğim bir tünelde kırık adımlarla ilerlerken ardımda bıraktıklarımı düşündüm. İçim içimi yiyordu. Kızgınlık bitmişti, yaşadığım anlardan sonra zaten hiç kimseyle bir geleceğim olmayacağını anlamıştım. Bu benim karanlığımdı, benim etrafımda dolaşan karanlıktı ve yanımda olan herkesi içine almaya yeminli bir karanlıktı.

Kumral ise karanlığın beden bulmuş haliydi, en çok onun yanına yakışıyordum, bununla yaşamak beni tüketse de gerçek olan buydu. Geride bıraktığım herkes bir özlem bulutunun içine sıkışmış üzerime yağarken, ben bir kar taneciği gibi yanından geçtiğim her şeyi donduruyordum. Kabulleniş ve en acısı da buydu.

"Şimdi ne olacak?" Sözcükler izinsiz ağzımdan savrulmuştu.

"İçindeki cevheri dışarıya çıkaracağız." Sesi yine sakin ve pürüzsüzdü. Anlamsızca ona bakarken devam etmesini bekledim, gözlerimin üzerinde olduğunu fark edince yeniden konuştu. "Sana kendini kontrol etmeyi ve bir Soğuğun zihnine girmeyi öğreteceğim. Seni canlı tutmanın başka bir yolu yok anlaşılan."

"Seni de kontrol edeceğimden korkmuyor musun?" Hala incelediğim yüzünde oluşan dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Maya, ben korkuyu hissetmeyeli sandığından daha uzun bir zaman oldu. Ben donmuş bir yaratığım, umurumda olan tek şey güç ve bunu bana sen vereceksin."

Tek tük kelimeleri bir ağırlıkla üzerime çökerken mırıldandım. "Beni kullanabileceğin bir silaha dönüştüreceksin."

"Hayır, yanımda bana..." Bir süre dişlerini sıkıp kelimeleri aradı, gözleri parıldadığında dudaklarını yalayıp "Bana yoldaş olacak bir kıvama getireceğim," dedi. "Bu halin zayıf, sürekli seni koruyamam. Bundan şikâyetçi olduğum için değil, bana ait şeylere her zaman sahip çıkarım. Ama senin içinde açığa çıkmayı bekleyen bir güç var, etrafındaki herkes sana yaralı bir kuşmuş gibi davranıyor. Sen yardıma muhtaç değilsin, seni bir yerlere çekiştirip aptalca korumak yerine savunmayı öğretmeliydiler. Kraliçe ve Yönetim senden korkuyor çünkü eşsizsin, diğerleri de Avcılar ve bizim akılsız kralımız sana çocuksu bir sevgi besliyor. Ya seni öldürmek istiyorlar ya oyuncak bebekmişsin gibi davranıyorlar. Ben senin kendin olmana izin vereceğim."

Dudaklarını birbirine bastırıp, "Yol arkadaşım," diye ekledi. İlk defa böyle uzun cümlelerle konuşuyordu, nasıl oluyor da etrafımdaki bana yakın onca kişinin arasında beni anlayan, beni gerçek anlamda görebilen kişi Kumral oluyordu? Bana bakış açısı; benim, bana davranılmasını istediğim şekildeydi. Ona ayak bağı olsam da bana öyle davranmayacak, bana öğretecekti. O, herkesin istediğini kendi avucunda tutmak istiyordu, umurunda olan tek şey güçtü. Başka bir şey söylemedim, bana yapmak istediği şeyi bana yapmasını istiyordum. Söylediği gibi, savunmasız kalmak değil, kendimi koruyabilecek güce erişmek istedim. Bir Soğuğun zihnine girme düşüncesi beni heyecanlandırıyordu, yakıcı bir heyecan...

Arabanın durduğunu fark edince dalmış gözlerimi araladım, çatık kaşlarının altından beni izliyordu.

"İniyoruz, trenle devam edeceğiz," dedi.

Gözlerimi ovuştururken etrafı inceledim, hava hala karanlıktı ama istasyona geldiğimizi belli eden ışıklar makul derece etrafı aydınlatıyordu. Başımla onaylayıp benim için açtığı kapıdan dışarıya süzüldüm, kibarca teşekkür edip bel çıkıntımda

yerini alan hafif dokunuşunu yok saymaya çalıştım. Bana dokunulmasından hoşlanmıyordum ama o bana sahip olduğunu göstermekten hoşlanıyordu. Yine de bu dokunuş tedbir amaçlı bir dokunuştu, beni koruduğunu bilmek içimde bir yerlere su serperken seri adımlarla bilet satılan lobiye ulaştık. Kumral, cam çıkıntıdan bir miktar para uzatıp, üstünü almadan biletlerimizi cebine attı. Beni yeniden yönlendirdiğinde gardan içeri girmiştik. Yeni silindiği belli olan desenli taşların üzerinde hareket ederken etraftaki heyecanlı insanlara baktım. Çoğu bir yere yetişmek uğruna koşturuyor, geri kalan kısmı ise bitkince uyukluyordu.

Rüzgârın kesici darbeleriyle kollarımı ovalamaya başladım. Kumral, yavaşlığa tahammül edemez şekilde kolumu tutup beni çekiştirmeye başlamıştı. Beton kolonların arasından hızla geçip yedinci perona geldiğimizde durduk, siyah tren kalkmaya hazır; son çağrılarını yapıyordu. Hala nereye gittiğimizi bilmiyordum, sorma gereksinimi duymadan ucunu göremediğim trene, görevlinin yardımını geri çevirerek bindim. Bana uzatılan ellere alerjim vardı sanki. Bir süre insanların arasından yürüdükten sonra bize ait kompartımana girmiştik. Kumral, temkinli hareketlerle kapıyı üzerimizden kapatınca bizden başka kimsenin gelmeyeceğine emin oldum.

Eskimeye yüz tutmuş, kötü bir bordo renkteki deri koltuğun cama yakın köşesine oturdum. Çantamı bariz bir yaygınlıkla yanıma savurup bacak bacak üstüne attım. Etrafı incelemeye koyulduğumda Kumral, karşımdaki diğer koltuğa oturmuştu. Gürültülü bir sesle tren kalkarken donuk bir altın sarısı olan rengi gözler beni görüş alanına hapsetmişti. Sonunda inceleyecek başka bir şey kalmadığına emin olup bakışlarımızı buluşturdum, yüzü alışkın olduğum ciddiyetine kavuşmuştu.

"Nereye gideceğimizi sormayacak mısın?"

Sesinde arabanın hız yapması hakkında soru sorması gibi eğlenir bir tını vardı. Başımı iki yana salladığımda hafifçe gülümsedi. "Garip birisin, sıkıcı manada..."

Yine bir şey söylemeden bu defa olumlu anlamda başımı salladım. Gözlerini benden karanlığın esir aldığı geceye çevirdi, camın dışındaki her şey saniyelik görüntülerle iz bırakmadan yok oluyordu. Ağaçlı yolu geride bıraktığımızda tren raylarının nereye kadar uzandığını merak ettim. Çok uzak olmayan küçük ışıklar parlarken bir süre ben de sessiz kaldım. Sonraki istasyonda inip tuvalet ihtiyacımı karşılamalı yüzüme de biraz su çarpmalıydım.

Çantamdaki küçük aynadan yüzümü incelemeye koyuldum, tahmin ettiğim üzere yanağımdaki kızarıklık kendisini morluğa teslim ediyordu. Burnumun kemerinde gözle görülebilir bir şişlik oluşmuştu, göz çevrem yorgunluğun hâkim olduğu bir karanlıkla gölgelenmiş, kaşlarımın etrafında kurumuş kan lekeleri vardı.

"Çok pasaklısın, nasıl bir kızsın sen böyle?" Alay eden sesine gözlerimi devirdim.

"Prenseslikten terfi mi ettim?" diye söylendim.

Kendim olmanın hafifliğiyle dizlerimi yavaşça kendime çektim. Beni izleyen gözleri dik duran bacaklarına dokunuşumla kısıldı. Kompartımanı esir alan gri duman arasında altın rengi gözleri, güneş gibi parlarken çok yavaş hareketle dizlerimi göğsüme çekip koltuğun kenarına yasladım. Gözlerini benden ayırmıyordu, bir an ayağa kalkıp benim oturduğum yere yanaştı, abartılı bir şekilde sağ bacağını dizlerime yaslayıp hemen üzerimde bulunan camın üst kısmındaki, küçük açılabilir kısımdan içeriye hava girmesini sağladı. Yeniden yerine oturduğunda gözleri parlıyordu.

Yanaşan ışıklarla duracağımızı anlayıp rahatlamıştım, istasyondan yolcu alacağını belirten görevli kesin bir dille mola vermediğimizi, hemen harekete geçeceğimizi daha sonra ihtiyaç molası vereceğimizi söyleyerek uyarmıştı. Biraz daha beklemem gerekecekti, kısa süreli duraksamanın ardından tren aptal bir gürültüyle yeniden hareket etti. İçeriyi kaplayan temiz havaya minnet edip yaslandım, konuşan yine o oldu.

"Sandığımdan daha kolaysın." Bu defa benim dudaklarımda hatırı sayılır bir kibir belirdi. "Benimle hiçbir zaman kolay olmaz Kumral." Çok önemli bir şey söylemişim gibi uzunca bir süre sadece gözlerime baktı. Bu rahatsız edici bir hale geldiğinde biraz dinlenmek adına gözlerimi kapattım ve uyumayı denedim.

ᔓ

Gar olabildiğince sessizdi, karanlık gitgide içine hapsediyordu bizi. Çatlamış gri renkteki duvarların üzerinde bakımsızlığın izleri olan kabarmalar ve kararmaya yüz tutmuş küfler hakimdi. Kubbeli kemerleri olan bölmelerden geçerken elinde siyah valizi olan bir adamın, şaşkınca, yanımda gölge gibi süzülen Kumral'a bakışlarını izledim. Alnında yazmıyorsa bile onun sıradan bir insan olmadığı yüzündeki o gölgelenmiş ifadeden belliydi.

Valizli adam kafasındaki siyah şapkasını çıkarıp belirgin kaşlarını çatarak bana baktı, bir an tereddüt edip, benden tepki alamayınca yoluna devam etti. Gülümsemeden edemedim, adam Kumral'ın bana zarar vermiş olabileceğini düşünüyordu.

"Endişelenme, sana zarar veremezler." Kumral'ın o müzik gibi sesi bir kez daha kulağımı doldurdu.

"Endişelenmesi gereken ben değilim."

Hala yürürken çözülmüş ayakkabı bağcığımı görmezden geldim.

"Ne demek istiyorsun?" Onu sürekli şaşırtıyor olmanın anlamsız mutluluğuyla yeniden gülümsedim.

"Bana zarar vermezler, yanımdakine zarar verirler. Kendinden biliyor olmalıydın." Sesimin ifadesiz çıkmasıyla gurur duyup şakaklarımı okşadım. Başımda dinmek bilmeyen o sızı yine boy gösteriyordu, bir şey söylemeyeceğinden emin olduktan sonra eğilip pratik bir şekilde bağcıklarımı bağlamaya koyuldum. Önce ne yaptığımı anlamasa da sabırla, sessizce bekledi.

"Seni nerede yakaladılar?" Yalın bir şekilde sorduğu soruya kaşlarımı çattım. "Koruyucular, Atlas ve Aras?"

Açıklamasıyla ben de ayağa kalktım.

"Arkadaşımla sinemadaydım."

Yeniden yürümeye başladığımızda bu defa o biraz yavaştı.

"Film mi izliyordunuz?" diye sorusuna devam etti.

Hayatta nefret ettiğim şeyler listesinde ilk sırayı soru cevaplamak alıyordu. Derin bir nefes aldım.

"Hayır, seansı beklerken bir şeyler yiyorduk." Aldığım nefesi verirken duyulmayacak şekilde mırıldandım. "Yiyecektik."

Her an tetikte bekleyen gözlerim sızladı. Göğsümdeki boşluk kendini hatırlatmak ister gibi kasıldı sanki daha da derine açılmaya heveslenmiş gibi iç dünyamdaki her bir kıyıyı işgal ediyordu. Hayır, bir endişe atağı daha geçirmek istemiyordum ama çoktan nefesim dudağımda düğümlenmişti. Göğsümün ortasında hissettiğim baskıyla adım atamayacağımı hissedip bir adım ilerimdeki sert kolu hiddetle sıktım. Göğsüm bedenimden ayrı inip çıkarken burnumdan giren oksijenin nereye gittiğine öfkelendim. Nefes alamıyordum! Karanlık gece yetmezmiş gibi beyaz floresanların aydınlattığı zemin kararıp siyah beyaz desenli taşlar silikleşti.

"Maya?"

Kumral'ın seslenişlerini duyuyor ama herhangi bir tepki veremiyordum. Bu durumda bana kendini duyurabilen çok az kişi olurdu ama bu durumdan beni çıkarabilen tek kişi vardı. Bütün oklar yine Doruk Ilgaz'ı göstermiş, artık diğer tüm seslerin kesilmesiyle dizlerimin bağları çözülmüş bacaklarım beni taşıyamayacak noktaya ulaşmıştı. Göğsümdeki sızı her geçen saniye artıyor, topuklarımdan başlayan bir uyuşma yavaş yavaş bedenime hâkim oluyordu.

Ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Açık gözlerimi kapatıp her şeyin bir kâbus olmasını diledim ama göz kapaklarımı kramp girmişçesine karanlığa teslim oluyordu. Renklerimi kaybetmiştim.

"Söz veriyorum..."

Bulanık sesler kulaklarıma yeniden ulaştığında beyaz floresanların yerini ışığı zayıf sarı ampullerin aldığını seçebilmiştim. Bedenim ısınırken boynumun bir noktasında bariz bir üşüme hissediyordum. Renkler buzlu camların ardındaymış gibi yavaş yavaş geri geldi.

"Bir şey olmayacak."

Başka bir ses dalgası daha kulaklarımdan geçmiş ama anlamlarını yitirmişti.

"Benimle kal."

Karamel rengi gözler görüş hizama girdiğinde, her zaman aynı olan donuk bakışlarla anlık bir rahatlama geçirdim.

"Sanırım kendine geliyor," dedi bir ses.

Muhtemel çatılmış kaşlarla karşımda olanları idrak etmeye çalışırken sert zeminden rahatsız olarak doğruldum. Ani hareketimle birlikte onun gözleriyle karşı karşıya geldik. Ah, Kumral'ın dizlerinin üzerindeydim.

Beyaz saçları alnına dökülen bir kadının endişeli yüzü beni izliyordu, iyice doğrulup ayaklarımın üzerinde toparlandım, hafifçe başımı sallayıp kendimde olduğumu onayladım. Kadının kırışmış yüz hatları sıcak bir gülümsemeyle biçimlendi.

"Hasta mısın?"

Sorusuna itiraz ettim.

"Hayır, yorgunluktan olmalı."

"Sinir krizi geçiriyor gibiydin."

Kadının sorgulayıcı bakışları üzerimde geziniyordu, yüzüme bakıp ne gördüklerini merak ettim.

"Bağırdım mı?" diye sordum, bu beklenmedikti. Ataklarım genelde sessiz olurdu.

"Hayır, hayır ama ağlıyordun."

Dökülmüş ve griye çalmış beyaz kaşları mahcup bir şekilde havalanınca bir ıstırap selinin yanaklarımı süslediğini biliyordum. Azap içinde olduğum alnımda yazsa bu kadar açık seçik olurdu. Ne söyleyeceğimi bilemeden bir adım gerileyip

Kumral'ın dibine sokuldum, anlayışla gözlerini benden alıp kadın yöneltti.

"Uzun süredir yoldayız, dinlenmeye pek fırsatı olmadı."

Başka bir bahaneyle kadına gülümsedi. Yüzündeki yapmacık her ifadeyi seçebiliyordum ama öyle kusursuz mimikleri vardı ki ondan şüphelenmeniz olası değildi. Kısa kesilmiş saçları ensesine dökülen kadın zarif bir hareketle pembe bluzunu düzeltti ve ekledi:

"Öyleyse küçük kıza bir şeyler yedirsen iyi olur delikanlı, yüzü çok solgun görünüyor," diye tembihledi. Kumral şaşkınca kaşlarını çattı, neredeyse komik haline gülecektim.

"Elbette," dedi.

Omuzlarımdan tutup beni yeniden yönlendirdiğinde başımı çevirip minnetle kadına gülümsedim.

Cam kapıdan dışarı çıktık. Seyahat şirketinin yolcular için ayrılmış dinlenme bölümünde olduğumuzu öyle fark ettim. Cam kapının üzerinde açık olduğunu belirten yazı dışında bilet satışıyla alakalı birkaç afiş vardı. Dünya turuna olan ilgim yüzünden renkli afişe birkaç saniye göz gezdirip, temiz havaya doğru hızlı adımlar attım. Başımdaki ağrı hala olduğu yerdeydi, rahatsız edici bu yorgunluk yavaş yavaş ruhumu ele geçiriyor ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

Durduğum basamaktan bir kat daha aşağı inip oturdum. Dizlerimi kendime çekip ağrının biraz soluklanması için başımı yasladım. İlerde kalkmaya hazır trenin anonsunun ardından, dumanı tüten başka bir tren insanları sevdiklerine kavuşturmak için harekete geçmişti. Beni sevdiklerimden ve sahip olduğum herkesten kaçıran tren, kim bilir kimlerin kavuşmasına vesile oluyordu. Aciz bedenim titrerken gözyaşlarımı engellemedim, zor geliyordu artık. Yükler ağırdı, hafifletmek için attığım her adım bana başka bocalamayla geri dönüyordu. Her uyandığım yeni gün bana yeni yükler armağan ederken tükenmeye yüz tutmuş omuzlarım toprağı arzu edercesine çöküyordu artık. Mutsuzluk ve artık umutsuzluğun

verdiği bu karanlık beni içine alıyordu, bu defa yalnız gittiğime emin oldum.

Sabırla bekleyen adımların bir gölge gibi yanaşıp, önümde durduğunu fark edince dudaklarımı birbirine bastırdım. Soğuk eller omuzlarımdan tutup beni geri iterken itiraz etmedim. Gözyaşlarımın kirli sularının aktığı suratıma meraklıysa kendi bilirdi.

Yumuşayan gözleri anlayışlı bir karamel rengine büründüğünde izlemeye devam ettim, soğuk eli çenemin altından zarifçe kavrayıp baş parmağıyla elmacık kemiklerimde gezindi. İtiraz etmeyeceğimi anladığında diğer eli de işin içine girmiş incitmekten korkarcasına gözlerimin altındaki su birikintisinde dolaşmaya koyulmuştu. Silinen yaşların yerini rahatlatıcı hafif dokunuşlar almıştı.

"Sana nasıl yardım edeceğimi söyle bana." Bakışları öyle sıcak ve yoğundu ki içimi eritiyordu, sesi bir fısıltı gibi çıkarken olduğum yerde şok geçiriyorum sandım. Fetih Yargıcı benim için üzülüyor muydu?

"Geç kaldın." Söylerken yalnızca dudaklarım kıpırdamıştı ama onun duyduğuna emindim.

"Maya, sana bir şey olması düşüncesi..." Doğru sözcükleri ararken bocalamasını izledim.

"Bak bu beni tedirgin ediyor. Yani ne yapacağımı bilmemek." Dudaklarını birbirine bastırıp yavaşça serbest bıraktı, ıslaklığın belirginleştirdiği koyu pembe dudaklar serin bir soluk verdi. Kollarını omzumdan kaydırıp koltuk altıma yerleştirdi, zorlanmadan beni ayağa kaldırıp bedenimden ayırmadığı ellerini enseme doğru yavaşça hareket ettirdiğinde titredim, ensemde hemen saçlarımın üzerinde durdu.

"Artık bana aitsin sen. Benim kafesimdesin, dışarı çıkamazsın. Başkası da içeri giremez ama ellerim arasında çırpınarak öldüğünü de izlemeyeceğim." Yumuşak bir sesle konuşmaya çabaladığını gördüm. Fetih Yargıcı... Uğruma çabalıyordu.

"Üzgünüm."

Söylerken samimiydim. Üzerimdeki yoğun etkisi rahatsızlık verdiği kadar rahatlatıcıydı da. Başka şartlarda onunla karşılaşmış olmayı dilerdim, aklımdan geçen düşünceyle ürperip birkaç adım geriledim. Elleri ensemden iki yanına çekilmiş, beni izlerken "İyiyim, gerçekten," diye güvence verdim.

Tek kaşını kaldırıp yanmaya yüz tutmuş yüzümü incelemeye koyuldu, gözlerinde ciddi bir merak ve gizlenmiş bir endişe kıpırtısı yakalasam da çok uzun sürmedi.

"Yemek yediğin zaman memnun olacağım."

İtiraz etmek için bir şeyler söyleyecektim ama yemek yerken biraz oturup sakinleşebilirdim ve bu da şu an işime gelirdi.

Bir şey aklına gelmiş gibi gülümsedi, beni bile etkileyen çarpık gülümsemesine yüzümü astım. Ondan nefret etmemi kolaylaştırmıyordu.

"Önce seni biraz toparlayalım, herkesin seni dövmüşüm gibi davranması işimi zorlaştırıyor." Söylediğine gülmeden edemedim. Benim aksime öyle düzgün görünüyordu ki...

Restoran kalabalık değildi, hatta bizim dışımızda birlikte yemek yiyen bir çift ve kitabını okuyan siyah şapkalı adam dışında sessizdi. Okulların yemekhanelerine benziyordu. Masaların üzerinde örtü bile yoktu. Daha ne kadar burada oyalanacağımızı bilmediğim için açık büfeye doğru gittim, gölge gibi yanımda dolaşmaya devam ediyordu.

"Sen de bir şeyler yiyecek misin?"

Bu artık rahatsızlık veriyordu. Sanki çamur ye demişim gibi yüzünü buruşturup kafasını iki yana salladı.

"Neden bizim için bir masaya oturup beni beklemiyorsun?"

Bakıcılık yapmasına lüzum yoktu, en azından bu mesafede. Bir süre tereddütle etrafı inceleyip omuz silkti. En köşedeki masaya geçip kapıyı görebilecek şekilde oturmasını izledim. Yeniden kendi işime dönüp aldığım porselen tabağı patatesle ve köfteyle doldurdum. Çatal, bıçak koyduğum tepsiye görevliden soğuk çay sipariş ettiğimde, ekmek sepetinden birkaç dilim kenara aldım. Tepsiyi tek elime alıp onun yanına giderken

tedirgin olduğumu fark ettim. Artık tamamen kendimde hissettiğime göre hala onun yanında ne işim vardı?

Doruk bulduğu yerde beni öldürecekti. Hadi ama, hala mı Doruk? Beynime hücum edip iştahımı kaçıran düşünceleri, artık alıştığım Kumral kokusu bozmuştu. Bana sıcak, battaniyemin içinde huzurla yatağıma kıvrılmışım hissi yaşatan aptalca, güven verici bir aurası vardı. Kokusunu aldığımda artık onun topraklarında ve güvende olduğuma olan inancım her geçen saat artıyordu. Büyükannemin katili, Meyra'nın kaçırılmasına sebep olan kişinin yanında... Beni izlediğini fark ettiğim öfkeli surat ifadesine anlam veremesem de karşısına oturdum. Hızlıca çaydan birkaç yudum alıp ağzıma ekmekle birlikte köfte attım. Bakışlarını üzerimde hissetmek beni rahatsız ediyordu.

"Burada böyle, yemek yerken beni mi izleyeceksin?"

"Burada böyle, yemek yerken seni izleyeceğim."

Çatala birkaç patates batırıp ağzımda yuvarladım, gözlerimi ona diktiğimde hiç kıpırdamadan beni izlemeye devam etti.

"Beni onlara verecek misin?" diye sordum. "Bir daha karşımıza çıktıkları zaman?" Tamamen tedirgin hissediyordum. Bu üstesinden gelemeyeceğim bir ürpertiydi. Sesimin öfkeli çıkmasına engel olmadım. Öfkeli halim onu güldürdü.

"Seni kimseye vermeyeceğim. Seni zorla kaçırmadım, bir şey yapamazlar." Yapmacık bir şekilde dudakları kıvrıldı. "Güven bana."

Cümlesinin altındaki tehdidi görmezden geldim, bana doğrudan anlaşmayı kabul ettin, benimle kalacaksın ayağını denk al dese de olurdu.

İşte bu söylediği cevabı olmayan soruydu. Ona güveniyor muydum? Düşünmeye fırsat kalmadan yeniden konuştu.

"Gidip tren kalkış saatine bakmam gerekiyor."

Yemeğime dönerken onayladım, benim söyleyecek bir şey bulamadığım zamanları anlıyormuş gibi konuyu değiştirmesi, işte bu beni etkilemişti.

Fetih Yargıcı ne yaptığından habersiz kızı geride bırakırken düşüncelerinde boğuluyordu. Kız, sanıldığı gibi tehlikeli değildi, aksine diğer herkes bu savunmasız kız için oldukça tehlikeliydi. O geceyle ya da onu gördüğü diğer hiçbir günle ilgisi yoktu esas kızın. Üzerine giydiği asi karakteri ve yüzüne yapıştırdığı hırçınlığın altında yalnızca bir çocuk aklına, saf bir ruha sahipti Maya Efnan. Elindeki, açığa çıkmaya can atan gücü yine eliyle geriye itip, kendini her şeyin dışına sıyırmak isteyen bir çocuktu. Sevilmeye muhtaç küçük bir çocuk... Ardında bıraktığı aksi kızın başına açtıklarına inanamazken şimdi kendi düştüğü duruma da hayret ediyordu.

Biletleri cebine koyduğunda, eline ilişen sert cismi dışarı çıkardı. Telefonunda Ayaz Tolunay'dan gelen onlarca çağrının ardından, gözlerine ilişen bir isim durumun sandığından daha vahim olduğuna işaret ediyordu.

Kraliçe.

Bu kızı istemesinin asıl sebeplerinden biri olan kraliçe. Onunla görüşmesinin üzerinden hayli vakit geçmişti, son gittiğinde onu ikna etmişti ama şimdi işler bu duruma gelmişken bu ihtimal oldukça zayıf görünüyordu. Herkesin büyük arzuyla, bitmek tükenmek bilmeyen bir açlıkla sahibi olmak istediği kız, Yargıcı'nın avuçları arasında gizleniyordu. Onun yırtıcı bir kuş olduğunu düşünürken henüz doğmuş bir kumrudan öteye gidemeyeceğinin bilincindeydi. Kızı akbaba yerine koyanlar onun ta kendisiydi.

Etrafa göz gezdirdikten sonra deri ceketini düzeltip kızı bıraktığı yere hızlı adımlarla yürüdüğünü fark etti. Neden bu kadar acele ediyordu gerçekten? Belki de geri alamayacağı hatalara gebe bu hareketinde kararlı olduğunu varsayıp hala yemeğiyle oynayan kızın yüzünü incelemeye koyuldu.

Dışarıdan baktığınız zaman araya kalın bir duvar ören hatları vardı, ifadesi değiştirilemez gibiydi. Köşeli ama yumuşak uzanan çenesinin üzerinde bir leke gibi kalan kırmızı dudakları aralıktı. Koyu renk kaşları arasında her zaman aynı kavis vardı, yuvarlak gözleri bir çocuğun kalbi kadar masum görünse de kısıldığı zaman bir kaplan kadar vahşi görünüyordu. Bu kızı anlatan en iyi kelimeydi hırçınlık,

başka bir şekilde ifade edilemezdi Efnan. Kızda bundan çok daha fazlası olduğunu gören tek kişi Yargıcı değildi. Kalbi kırık, kimsesiz o kızdan fazlasıydı Maya Efnan. Kaçtığı adama sığınan kızın tedirgin bakışları hala yerindeydi. Güvenmekten çok birine inanmaya açtı. Etrafında kuru bir kalabalık vardı ama o, kimsesizdi. Sürekli güvendiği insanlar tarafından hayal kırıklığına uğratılmış, yaralı bir kuş olduğuna inandırılmıştı. O anda idrak ettiği şeye kaşlarını çatmıştı Fetih Yargıcı. Kızla vakit geçirdiği zaman diğerleri gibi düşünmeye başlamış, Maya'ya yaralı bir kuş muamelesi yapmıştı. Uzaktan onu izlerken düşünceleri aklının saklanmış bir köşesinden çıkmıştı. Ona yaralı bir kuş gibi davranmayı bıraktığınız zaman uçmaya başlar.

Daha fazla yemeyeceğine emin olduğunda kızı uyararak peşine düşmesini sağlamıştı. Maya Efnan geldiğini duymadığı genç adamın emrine şaşkınca itaat ederken çantasını düzeltip açtığı fermuarını kapadı. Fetih Yargıcı yanında bir gölge gibi süzülürken adımlarını takip etti. Tren raylarının birkaç metre uzağında durduklarında ona dönüp sabırsız suratını inceledi. Kız sürekli tedirgindi ama bunu bir şekilde şu ana dek hep gizlemişti. Şimdi kendini serbest bırakmasındaki rahatlığı çözmeye çalışırken kızın yüz hatlarında yine kaybolduğunu fark etti.

Bir Avcıyla gereğinden fazla ilgilenmişti zaten, artık yapması gerekeni yapacak kızı işine yarayabileceği bir şekle sokacaktı. Adamın kıza olan nefreti, gelen öfkesinden besleniyordu. İçinde bulundukları dünya bu kızın etrafında dönüyordu. Kızın aptal Ayaz'da olduğu gibi bir zaafa dönüşmesini istemiyordu, bu düşünce midesini bulandırıyordu. Bu kızın etrafındaki akılsız, sarhoş adamlardan biri olmayacaktı Yargıcı. Kıza hükmeden ve ona sahip olan kişiydi o. Gerekirse yine arkadaşını kaçıracaktı, gerekirse birilerini daha öldürecekti ama bu defa olmazdı. Bir kez daha güçsüz kalmayacaktı bu hayatta.

Gelen trende onlar için ayrılan kompartımana geçtiklerinde gün doğmak üzereydi. Güneşli günlerin kendine yasak olduğuna inanan adam koyu renk perdeleri kapattı. Kız temkinli adımlarla onu izlerken diğer koltuğa oturmuş, bir süre sonra ilginç bir şey bulmamış olmalı, ayaklarını uzatıp sırtını pencereye yaslamıştı. Poların kapüşonunu

başına geçirip, yorgun hareketlerle kollarını göğsünde birleştirdi. Birkaç defa dudaklarını yalayıp, üst dudağını hafifçe bükerken gözlerini kapamıştı. Kırmızı alt dudağının, üst dudağının altında ezildiği görüntüsünü izlememeye çalıştı adam.

Kısılmış gözlerini daha ilgi çekici bir şey bulmak üzere etrafta gezdirdi. Gözleri dönüp dolaşıp kızın kapüşonu kenarlarından çıkan birkaç tutam saça, yavaş bir ritimde nefes alırken inip kalkan göğsünde, içine sığındığı sıkı sıkı tırnaklarını geçirdiği polara takılıyordu. Gerçekten bir polara sarılacak kadar yalnız mıydı Maya Efnan, o denli çaresiz miydi?

Başını yeniden içeri gün ışığı sızdırmaya çalışan koyu mavi yıpranmış perdelere çevirdi. Sigara yaksa, dumanı uyuyan kızı rahatsız eder miydi? Belki de hayatında ilk defa uyuyor olmayı diledi Fetih Yargıcı. Bir melek kadar zararsız uyuyan bu kızın arafı olacağından habersiz kompartımandan çıktı. Kapıdan çok uzaklaşmadan vagonun ara boşluğuna çıkıp temiz havada nefes aldı. Ne zamandan beri temiz havaya ihtiyacı oluyordu, nefes almadan da yaşamını sürdürebilecek Fetih Yargıcı'nın? Kendi düşünceleri içinde debelenirken bitmek üzere olan sigara paketinden kaç olduğunu saymadığı bir tane daha dudaklarının arasına yerleştirdi. Vagonun arasından gelen kompartımanın açılan sesiyle o yöne doğru döndü, dumanı tüten sigarasını parmakları arasında sıkıştırırken uykudan şişmiş iri gözlerle kesiştiler. Kızın gözleri uykudan değil, korkudan bu derece açılmıştı. Maya Efnan'dan yayılan buram buram korku dalgası Yargıcı'nın öfkelenmesine neden olurken sigarayı bir hışımla dışarı atıp vagonun içine doğru yürüdü. Ellerini refleksle kızın omuzlarına yerleştirirken gözleri etrafı tarıyordu.

"Nerede?" dedi Fetih avını bekleyen bir aslanın sabırsızlığıyla.

Kızı bu kadar korkutan şeyin nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Maya, başka bir endişe dalgasıyla etrafa bakınırken "Kim?" diye soludu.

Karamel rengi gözler kızla yeniden buluşunca orada onlardan başka kimse olmadığını algılamıştı. Kız bir yabancıdan değil, onun

yokluğundan korkmuştu. Şu an yaşadığı şey beklenmedik, bir o kadar da yabancıydı. İlk defa biri adamın yokluğuyla endişeleniyor, ona ihtiyaç duyuyordu. Düşmanından yayılan hissettiği korku dalgası kendisiyle alakalıydı. Uzak durmak kızı tedirgin mi ediyordu? Bedenini ele geçiren bu yeni hislerin arasında mantıklı birkaç kırıntı aradı, duran trenle ikisi de kendine gelirken bakışların yoğunluğu kızı esir almış gibi olduğu yere kilitlemişti. Neler olduğunu ikisi de yeni yeni keşfederken, birlikte yola çıktıkları bu serüvenin sonunun hiç de hayırlı olmayacağının bilincinde ilerlediler.

Telefonuna gelen mesaj bildirimiyle durduğu yerde gerilmişti. Kraliçe tam da gitmek istedikleri yere adamlarını gönderdiyse Fetih'in bir an önce Yeşil Yol'da görünmesi gerekiyordu, diğer türlü bunu kraliçeye açıklayamaz ve daha planın en başında kaybederdi.

Tren yolcu almak için durduğunda ikisi birlikte indiler. Maya Efnan hala hiçbir şeyi sorgulamıyordu, belli ki henüz kafasının içindeki o çıkmaz sokaklardan kurtulamamıştı. Neyi düşünüyordu bu kadar, kimi ya da?

Kumral'ın perona getirttiği arabaya yerleştikleri zaman da kimseden ses çıkmadı. Normalin üstünde bir hızla yolda ilerlerken ikisi de birbirinden habersizce emniyet kemerini takıp susmaya devam ettiler. Susarak sessizce konuşmak diye bir şey mümkünse Maya Efnan ve Fetih Yargıcı bunun kitabını yazacak kişilerdi. Tıpkı, o balo gecesinde hissettikleri kuvvetli çekim gibi, sanki o ilk elmanın toprağa düşmesi gibi; yer çekimi gibi karşı konulamaz his ikisini de yakıp geçerken kendilerini bıraktıkları an gerçekten yanacaklarının bilincinde sessizce ilerlediler.

Fetih Yargıcı'ya ait mekâna geldikleri zaman, adamın kapısını alışılagelmiş koruması Tazı açıp yokluğunda olanları sıralamaya başlamıştı. Ayaz Tolunay'ın adamlarından biri hala kapıda bekliyordu. Yargıcı bir katil kadar soğukkanlı bakışlarını bekleyen adama yönelttiğinde çaresizce olduğu yerde kıvranan adamın yutkunduğuna şahit oldu. İstediği zaman bir bebek kadar sevimli olabilen Yargıcı'nın içindeki karanlık her an dışarı çıkmaya hazır, tetikteydi. Kumral'ın peşinde içeriye doğru ilerlerken, yanından geçtiği

herkesin bakışları kızı süzüyor, yüzleri memnuniyetsiz bir ifadeye bürünüyordu. Daha önceden bildiği, alt kattaki ofise geçtiklerinde kız buraya ne için geldiğini hatırladığında bedeni titredi. Soğukların, düşmanın mekanına yalnız ve onlardan biriymiş gibi gelmişti. Ofise girdikleri zaman, daha önceden fark etmediği bir kapıya yöneldi Fetih Yargıcı. Tazı kapıyı üstlerine kapadığında anlamsız bir şekilde tedirgin olduğunu hissetti. Yalnız kalma fikri, hatta burada olma fikri kıza yanlış geliyordu.

"Şimdilik burada dinlenebilirsin. Bu odaya kimse girmez. Halletmem gereken işler var, istediğin zaman bara çıkıp bir şeyler yiyebilirsin. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana ya da herhangi birine söylemen yeterli."

Fetih Yargıcı da ilk defa bir kızla yalnız kalmaktan tedirgin olmuştu, ne yapacağını bilemeden küçük odanın kapısını kendisini başıyla onaylayan kızın üzerine kapattı. Birikmiş işlerden çok, halletmesi gereken isimler vardı, nereden başlayacağını düşünüp Ayaz'da karar kıldı. Kapıda bekleyen adamından çoktan haber gittiğini biliyordu, soluğu burada alması çok uzun sürmeyecekti. Yeniden Tazı'yı yanına çağırıp güvenliğin arttırılması konusunda talimat verirken kızı almak için birçok kişinin daha sırada olduğunu biliyordu. Kızın aksine o, Avcıların kızdan bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini de biliyordu.

Uykunun teslim aldığı kollardan çıkarken kolundaki saat 22.30'a yaklaşıyordu. Ne kadar uyuduğunu hesaplamaya çalışıp istemsizce esnedi Maya Efnan. Ayaklarını örtüsünü açmadan üzerine yığıldığı yataktan sallandırıp oturur pozisyona geldi. İçeri, ilk geldiği gibi soğuk değil, bunalmasına neden olacak kadar sıcaktı. Terlemiş alnını elinin tersiyle silip ayağa kalktı. Burada böylece oturmak yerine bir yerlerden başlamalıydı. Kumral'la konuşması gereken şeyleri kaldırdığı raftan gün yüzüne çıkarma niyetinde kapıyı araladı. Ofiste kendisini bekleyen bir Ayaz Tolunay'la karşılaşınca önce şaşırmış, sonra yeniden yüzü asılmıştı. Yanlış zaman diye geçirdi kız içinden, geç kaldınız. Ayaz Tolunay'ın daha yeni geldiği belliydi. İçeriye bir hışımla girmiş hesap soruyordu Fetih'ten. Kız bundan ciddi manada rahatsız olmuştu. Hissettiği garip koruma güdüsüyle öne atıldı. Kendi

gözleriyle buluşan Fetih, Ayaz'a doğru öfkeyle savunmaya geçmeden önce, kız bir adım öne çıkıp açıklamaya koyulmuştu.

"Kendi isteğimle buradayım, işime karışmayın."

Söyledikleri doğrudan Ayaz'ın sinirden kudurmuş lacivert gözlerini hedef alıyordu. Ayaz Tolunay inanmayı reddederek kıza daha çok yaklaştı.

"Sana bir şey yapamaz. Öyle bir yetkisi yok, benimle geliyorsun."

Kolunu kavrayan soğuk elden silkinerek kurtuldu Maya, "Bana ne yapacağımı söylemekten vazgeçin. Üzerimde söz hakkınız yok, sürekli beni takip etmeyi kurtarmaya çalışmayı bırakın. Başımın çaresine bakıyorum."

Kızın öfkesi yalnızca Ayaz'a yönelik değildi, ama her şeyden nasibini alan yine Tolunay olmuştu. Kızın öfkesi kendine, en çok da kimsesizliğineydi. Bir gün önce ihtiyacı vardı herkese, bir gün önce koruyucuların elinde mahsurken kimse gelip onların elinden kurtarmamıştı onu. Fetih Yargıcı dışında hiç kimse... Şimdi de kimsenin bir böcekmiş gibi Kumral'ı ezip kendisini bir yerlere sürüklemesine izin vermeyecekti.

"Akademiye dönme niyetinde de değilim. Başımın çaresine bakacağım merak etme."

Ayaz'a fazla yüklendiğini fark ettiğinde sesi yumuşadı, ikna edici bir tona büründüğünde adam kızın gözlerindeki kararlılığa savunmasız kalmıştı.

"Gidemezsin zaten, yakaladıkları an seni Ada'ya gönderecekler."

Lacivert gözlerin sahibi kayıtsız bir ifadeyle ama çaresiz bakan gözlerle konuşuyordu. Ayaz Tolunay ilk defa biri için endişelenmiyordu ama ilk defa birinin bu kadar savunmasız olduğuna şahit oluyordu. Maya Efnan, akademiden, kendi evinden kovuluyordu. Kız bir an duraksadı, nutku tutulmuş gibi lacivert gözlere bakakaldı. Demek karar verilmişti, zirve, toplantılar ve açılmayan telefonlar ardından sonuç Maya'yı göndermek olmuştu. Belki de bu yüzden açmamıştı kimse telefonlarını.

Hakinin koyu bir tonunun hâkim olduğu odada iki tane soğukla karşı karşıya kalmış, akademide sığındığı herkesin kendisine ihanet

ettiği gerçeğiyle yüzleşiyordu. Evinden atılmış yavru bir köpek kadar çaresiz, zavallıydı. Omuzlarına yüklenen bu yeni his kızı biraz daha öfkelendirdi, ne yapacağını bilmemek canını yakarken yanlış giden bir şeyler olduğuna inanmaya çalışıyordu. Onu neden bir anda yarı yolda bırakmıştı herkes, bir açıklama bile yapmadan bir sebep göstermeden? Doruk Ilgaz bu kadar zalim bir adama dönüşür müydü? Normalde olsa inanmazdı ama Dila'ya güvenip Doruk'tan uzaklaşmış onunla günlerce konuşmamıştı, hem de ona verdiği 'deneyeceğiz' sözünün ardından... Doruk Ilgaz'a duyduğu özlem, yine kendi kendini hatalı bulmasına neden olurken silkindi.

"Söylediğim gibi, bir yere gitmeye niyetinde değilim."

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca duraksadı, bu durum için söylenebilecek başka ne vardı ki?

"Yukarıda olacağım," diye Kumral'a açıklayıp kendini ofisten dışarı attı.

Artık daha fazla kontrollü olmak zorundaydı. Duygularını, hissettiklerini serbest bırakacak bir saniyesi bile yoktu. Kimsenin eline bir koz vermemeliydi. Yavaş ve ölçülü adımlarla canlı müziğin kulaklarını doyurduğu yöne doğru yürüdü. Girişteki güvenlik görevlileri birkaç saniye yüzünü inceleyip hiçbir şey söylemeden geri çekildiler. Büyük kapıdan içeri girerken buraya daha önce hiç gelmediğini fark etti. Gözleri ilk önce dans pistine kaydı, iki çiftin zarifçe dans etmesine gülümseyip loş ışıkta aydınlanan bara döndü. Oraya doğru ilerlerken dans pistinin hemen ardından küçük bir sahne fark etti. Mekân düşündüğünden daha büyüktü. Sahnenin olduğu bölüm o kadar karanlıktı ki yaklaştığında iki kişinin orada olduğunu yeni görebilmişti. Şaşkınlıkla geri çekildiğinde uzun saçlı çocuklardan gitarla uğraşan ona güldü.

"Bu çok sık oluyor," dedi kızı rahatlatmak istercesine.

Bara ulaşan Fetih Yargıcı, altın rengine dönmüş gözlerini kızın olduğu yöne çevirdi. Ulaş ve Batın'ın yanında olduğunu fark ettiğinde gülümseyip kendisine viski söyledi. Kız böyle bir ortamda gidebileceği en zararsız kişileri bulmuştu. Maya, olaylardan uzaklaşmak adına Batın'la sohbet ederken çocuğun siyah gözlerinin çekikliğinden bahsediyordu. Sonunda o soru çıktı dudaklarından.

"Canın çok sıkkın görünüyor."

Maya'nın en nefret ettiği soruydu bu. Cevabı olmayan sorulardan biri. Omuz silkerken Ulaş'ın olduğu yere sahneye girdi. Mikrofonun boyunu ayarlayan çocuk hemen yanındaki tabureyi işaret etti, ilk önce anlamasa da gösterdiği yere itiraz etmedi Maya. Anlık bir düşünceyle, hatta düşüncesizlikle mikrofonu biraz önüne yaklaştırdı. Ulaş kızın ne yapacağını anladığında, kararsız bakışları Batın'la birleşti. Onlardan başkasının sahneye girmesi bile yasakken kız şarkı mı söyleyecekti? Batın'la aynı anda barda oturup, kendilerini izleyen Fetih Yargıcı'ya döndüler. Kumral, elini durmaları anlamında kaldırırken Ulaş'ın gözleri aydınlandı. Sahneyi ilk defa bir başkasının kullanmasına izin verecek olmak onları heyecanlandırmıştı. Şarkı söyleyen değil dinleyen olmak tuhaf olacaktı. Kız müziksiz bir şekilde mikrofona yaklaşırken, Ulaş'ın ikram ettiği biraya attı bütün suçu. Bünyesi bir birayla sarhoş olmayacak kadar kuvvetli ama yaşadıkları bir damlasıyla bile aklını yitirecek kadar acıydı. Yavaşça şarkıya girdiğinde içeride olan sayılı çift göz karanlığın ardındaki gizeme odaklanmıştı, ses herkesin aşina olduğu Ulaş, Batın ikilisine ait değildi. Kimdi bu şarkıyı söyleyen kız?

"Şarkı söyleyen melek," diye geçirdi karamel gözlerin sahibi. Kendisini sonu hiç de parlak olmayan bir tünelde bulurken kızın ilk başkaldırısını Ayaz'a karşı yapması içinde varlığından habersiz duyguları tetikliyordu. Söylediği gibi gitmemişti. Kendisi de kimsenin kızı almasına izin vermeyecekti ama ya kız bir noktada vazgeçip gitmek isterse? Hayır, anlaşmaları vardı. Gitmeyecekti, ona öğretecekti her şeyi. Başka bir düşünce daha ağına takılırken asıl soruyla yüzleşti Kumral. Babasının hayatta olduğunu öğrendikten sonra peki, o zaman Maya Efnan'ı kim durduracaktı? Düşüncelerden sıyrılıp şarkı sözlerine kulak verdi, kız acı çekiyordu ve şarkı söylerken bunu göstermekten çekinmiyordu. Uzanıp, yaralarına dokunmak istedi bir an için. Sahi, neden bu şarkıyı seçmişti kız? Şarkıyı yarıda kestiğini anladığında bilmediği melodiler çoktan taş kesilmiş ruhunda izler bırakmıştı, yeniden aynı cümleyi mırıldandı kız.

"Sadece bu gece."

11. BÖLÜM

KÖRDÜĞÜM

Sesim insanı büyüleyecek derecede güzel değildi ama şarkıyı güzel seçersem kulağa hoş geliyordu. Karanlık gölgelerin ardında, zifiri geceye meydan okuyan siluetiyle beni izleyen gözlerle buluştum. Gözlerinde yine o aldatıcı düz ifade, bastırılmış dudaklarında kifayetsizlik vardı. Kelimelerin her biri Kumral'ın nefes kapılarının ardında köle edilmişti. Hayatımda gördüğüm en biçimli parmaklar kadehin etrafında oynaşırken yanına yaklaşıp duymadığım bir şeyler geveleyen Tazı yüzünü astı. Kumral'ın öne doğru uzayan çenesi, söylenilenlerin hoşuna gitmediğinin en belirgin göstergesiydi. Kadehteki içki aralanan dudaklarından içeri sızdı, bakışlarına itaat edip mekâna yeni giren birkaç kişinin arasından, bir yılan kıvraklığında süzülürken yanlarına gittim. Aramızda iki insanın rahatça oturabileceği bir mesafe bırakıp yanaştım.

"Bir sorun mu var?"

Sormak için yönlendirilmiş bir soruydu bu. Çünkü sorun her zaman vardı. Tazı, önümden aldığı emirle dövmeli omuzlarını geriye iterek, bana hoş olmayan bakışlar atmayı ihmal etmeden dışarı çıktı. Hala ardından çıkışını izleyen gözlerim, havalanmış kaşlarla beni izleyen Kumral'ı teğet geçti, artık loş ışıkların renkli aydınlatmalarla süslediği salonda gezindi. Oldukça samimi bir şekilde dans eden çiftten gözümü alamıyordum. Kız öyle güzeldi ki açıkta bıraktığı uzun ve biçimli bacaklarını ne yaptığını bilir gibi hareket ediyordu. Maşayla dalgalandırdığı saçları omuzlarında süzülüyor, uçlarındaki

pembe renkler ışıkların altında dans ediyordu. Karşısındaki adamın boynundan kavramış, kedi gibi sokulmuştu. Asıl ilgimi çeken karanlıkta dahi kızın ona hayran dolu bakışlarıydı, çocukta bulduğu şeyi öyle merak ettim ki "Onları tanıyor musun?" diye sormadan edemedim. Hala bakışlarım onlardayken yandan Kumral'ın gözlerini benden alıp, bakışlarımı takip ettiğini de gördüm.

"Hayır." Kısa ve net. Başımla onaylayıp gözlerimle çifti rahatsız etmekten geri çekindim. Dikkatimi yeniden ona çevirdiğimde "Dans etmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Sesi hala aynı kayıtsızlıktaydı ama gözleri eğlenceliydi. İfademi değiştirmeden "Hayır," dedim. Öyle bir arzum yoktu, özellikle de onunla...

"Gitmemiz gerekiyor."

Bunu pek istemeyerek söylemişti, soru sormamam gerektiğini düşünüp sadece peşine takıldım. O yürürken birkaç kişi kenara çekilip geçmesine izin veriyordu, aramızda üç, dört adımlık bir mesafe olmasına rağmen ardında bıraktığı herkes ben geçene kadar temkinli şekilde kenarda bekledi. Yine kim olduğumla alakalı meraklı bakışlarla eğlenmeye başladığımda bardan tamamen çıkmıştık.

Kumral'ın daha önceden aşina olduğum koyu kırmızı spor arabası tam önümüzde hazır bekliyordu, açık bagaj kapısının kapanmasıyla Tazı'nın turuncuya çalmış üç numara saçlarını görebildim. Hiçbir şey söylemeden Kumral'ın benim için açtığı kapıdan girip, arabanın tuhaf şekilde rahatlatan kokusunu içime çektim. Üzerimde ben garda yemek yerken gidip aldığı asker yeşili kalın bir hırka vardı. Duygusuz olduklarını iddia ediyorlardı ama Soğuklar'ın daha çok zavallı olduğunu düşünüyordum. İnandırılmış zavallılardı. Bu düşünce onlara üzülmeme neden oldu. Polarımın kapüşonundan çıkan iplerle uğraşırken Kumral sürücü koltuğuna yerleşti. Zarif hareketlerle vitesi ileri atıp, motoru çalıştırmasını izledim. Uzun, ince parmakları direksiyona hafifçe dokunarak arabayı döndürdü, hafifçe sarsılıp ilerledi.

"Özellikle gitmek istediğin bir yer oldu mu hiç?"

Beklenmedik sorusu bir süre duraksayıp düşünmeme neden oldu. Öyle basit bir soruydu ki aslında, benim hayatımda bir cevabı olmamasına yüzümü buruşturdum. Daha önce böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim. Özellikle görmek istediğim belirli bir yer yoktu. Bu canımı sıktı, herkesin görmek istediği bir yer olmalıydı. Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde dışarıya üfledim.

"Yok." Bacağımı diğerinin üzerine atarak gözlerimi ondan kaçındım.

"Gitmek istemediğin bir yer var mı öyleyse?" diye sorusunu yeniledi.

Bakışlarım yeniden ona döndüğünde anlayışlı gözlerle beni izliyordu. Çabasını takdir edercesine gülümsedim, dudaklarımı birbirine bastırıp bir süre düşündüm.

"Soğuk yerlerden hoşlanmıyorum."

Cevaben düşünceli bir "Yaa..." aldığımda bir an için duraksadım.

"Güneşe çıkabiliyorsunuz değil mi?"

Sorum onu tedirgin etmişti, birkaç saniyelik gerilim boy gösterdi, ardında çatılan kaşları düzelip yeniden kontrolü ele aldı.

"Çıkabildiğimizi gördün."

Ama bu net bir cevap değildi. Karışık olan durumlarını çok kurcalamama kararı aldım.

"Nereye gidiyoruz, neden yeniden gitmeye karar verdik?"

Konuyu başka yöne çekmeme memnun olmuş gibi çabucak konuştu.

"Seni almaya geliyorlardı, sürekli birileriyle kavga edersek amacımıza ulaşamayız, Maya."

Bir süre düşünüp haklılığına dudak büktüm, "Kimler geliyordu?" Önemli olan soru buydu.

Bir an için bedenim Doruk mu diye heyecanlansa da Kumral bana gözlerini devirirken "Kraliçe," dedi.

Bu defa heyecanın yerini aptal bir korku alınca dişlerini gösterecek şekilde sırıttı. Kontrolü ele alıp kendimi rahatlattıktan sonra ona dil çıkarma dürtümle savaştım. Korkumu hissetmesi yeterince utanç vericiydi.

"Kraliçeye neden karşı geliyorsun?"

Bir an bana bakıp onaylamaz bir şekilde başını sağa sola oynattı, tekrar yola döndü.

"Maya," dedi sakince. "Ben başımı belaya sokacak bir şey yapmam, özellikle biri için."

Söyledikleri etrafımda dolaşıp keskin bir hatla ensemde bir iğne batıyor hissi oluşturdu. Açık bir şekilde iş oraya varırsa benim için kendi başını belaya sokmayacağını mı söylüyordu? Düşüncesine kaşlarımı çattım.

"Bana bir söz verdin, beni kimseye vermeyecektin. Koruyacaktın!" Sesim sandığımdan daha panik dolu çıkınca emniyet kemerini açıp ona doğru döndüğümü de fark etmiştim. Tepkim onu şaşırttı, gergin bir şekilde arabayı yol kenarında durdurdu.

Öfkemde haklıydım, bir anlaşmamız vardı. Tamam ben de yeri gelirse anlaşmayı bozacaktım, ona verdiğim sözlerin gözümde bir değeri yoktu, ki söz vermemiştim sadece onu onaylamıştım. Aksine o beni koruyacağına dair nutuklar çekmişti. Hatta kendimden bile!

"Ben verdiğim sözleri tutarım ama sana söz filan vermedim."

Keskin cümlesine kaşlarımı çattım.

"Tamam," dedim daha da öfkelenerek. "Durdur arabayı, ineceğim."

Çaresizce yakışıklı olan suratında ışıldayan çarpık bir gülümseme belirdi.

"Maya," dedi eğlenerek. "Araba çalışmıyor."

İdrak etmemi beklerken kaşları muzipçe havalanmıştı. Etrafıma baktığımda zaten yol kenarında durduğumuzu fark ettim. Öfkemin yanına utanç da eklenince elim kapı koluna gitti, panikten elim ayağıma dolaşsa da kapıyı açıp beceriksizce

kendimi dışarıya attım. Ardımdan gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

Yumruk yaptığım elimi kafama vurmamak için kendimle savaşırken kaybettim ve alnımda aptalca bir ağrıya neden oldum. Yetmemiş gibi ikinci darbeye uzanan uslanmaz elimi, dirseğinden kavrayıp "Saçmalıyorsun," dedi.

Oldukça eğleniyordu durumdan. Olduğum yerde durup karanlıkta yüzünü seçmeye çalıştım, arabanın farları porselen gibi pürüzsüz tenini aydınlatıyor, giydiği koyu yeşil tişörte de yansıyordu.

"Aptalca davranmayı kes."

Bu defa sesi ciddileşmişti, tek hamlede kolumu elinden kurtarıp iki yanımda sallandırdım. Açıklamasını beklerken poların kollarının uçlarını çekiştirip avucumun ortasına kadar indirdim.

"Kraliçeye başkaldırmıyorum çünkü kraliçe benden seni istemedi, yanımda olduğundan haberi yok. Oldu ve almaya geliyorsa da beni bulamayacak. Kararı bana ulaşmadan beni suçlayamaz. Şu an herhangi bir şeye karşı gelmiyorum. Gelmemiş olmak için de seni onların ulaşamayacağı bir yere götürüyorum."

Ondan çok fazla duymadığım uzun cümlelerden birini kurmuştu ama ben tatmin olmamıştım.

"Yine de o duruma gelirsek beni bırakacaksın, sağ ol ben almayayım."

İşlerin o noktaya geleceğinden şüphem yoktu. Madem bir noktadan sonra beni yalnız bırakma olasılığı vardı, şimdiden bıraksaydı. Yeniden ona sırtımı dönüp ıssız yolda nereye olduğunu bilmeden yürümeye başladım.

"Aptalca davranmayı kes ve hemen geri dön."

Bir de utanmadan bana emir mi veriyordu?

"Hah!" dedim gocunmadan yürümeye devam ederek.

Tanrım, tatlı bir melodi gibi kulaklarımı tırmalayan kıkırdamasını görmezden gelmek öyle zordu ki!

"Nereye gitmeyi planlıyorsun, biraz sonra biri kolundan yakalayıp seni falakaya yatırabilir."

Hala alayla seslenmesi bir an için yutkunmama neden oldu, falakaya yatırmak mı? Nefes alışımı dahi duyması sinirime dokunuyordu. Ondan daha çok sinirime dokunan şeyse kesinlikle sürekli haklı oluşuydu. Sandığımdan daha da zekiydi, her hareketi kontrollüydü, benim aksime kendini anlık düşüncelerle ateşe atmıyordu. Teslim olmamak için kendimi zorladım, sonunda o da beni bırakacaksa daha fazla alışmamak daha iyiydi. Aklımdan gelen düşünceler kendimden ürkmeme neden oluyordu. Gölgede tetikte bekleyen kötü ikizim yeniden ortaya çıkıp *"Belki de artık ölme vaktin gelmiştir Maya,"* diye sırıttı.

Tamam, taviz vermeyecektim. Tamam, pes etmeyecektim. Tamam, teslim olmayacaktım ama peşimde beni Adaya -ki Tanrı bilir nasıl bir yer- yollamak isteyen akademi çalışanları, intikam almak isteyen Koruyucular, şuursuzca benden korkan bir kraliçe vardı. Bunlar bela kategorisiydi. Ayrıca ihanet kategorisinde her zaman zirveyi kapışan bir kuzen ve bir karşılıksız aşk vardı. Ayaz'ın anlamsız ilgisi ve Kumral'ın üzerimdeki planlarını da unutmamak lazımdı. Düşünceler beynimde sıralanırken saçımı çekiştirmemek için kendimle savaştım. Önümü dahi göremediğim karanlık yolda yürüdüğümde ölüm şu an en parlak seçenekmiş gibi geldi. Belli ki normal bir hayatım olamayacaktı ve yine belli ki güvenebileceğim tek bir kişi dahi yoktu. İçim deli gibi Meyra'nın yanına kaçmak istese de onu tehlikeye atamazdım. Mutluluğunu çalmaya hakkım yoktu. Keşke birileri de benim için böyle düşünseydi ama aksine herkes sahip olamadığım mutluluğun peşine düşmüş, savaş açmıştı. Kaybedilmiş bir savaştı benimkisi.

Yanıma yanaşan kırmızı arabanın yolcu kapısı açıldı.

"Gel hadi," dedi yumuşak sesi.

İkna olmak istiyordum çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Daha kötüsü ise o da en az benim kadar bunun farkındaydı.

Omuz silkip adımlarımı hızlandırırken kapısının açıldığını ve sertçe kapandığını duydum. Bir an için dönüp bakma dürtümle savaşıp farların aydınlattığı karanlık yolda bir ışık aradım.

Banka hesabımda beni bir süre idare edecek param vardı. Bir süreden kastım bir ay filan olsa da sonrasında başımın çaresine bakardım.

"Kes artık şunu," dedi. Öfkeli sesi kulaklarıma çarparken kolumdan kavrayıp ona bakmam için kendisine doğru çekti. Gerektiğinden fazla kuvvet uygulamış olacak kaya gibi sert bedenine çarpan hasar görmüş burnumun sızlamasına neden oldu.

Tanrım başkası olsa dudak dudağa, burun buruna filan gelir ben incinmiş burnumu çarpıp inliyordum.

"Kahretsin, Tanrım! Sen gerçekten geri zekalısın, Kumral." Acıyla dudaklarımı dişledim. "Aptal herifin tekisin.

Kesik kesik sıraladığım hakaretlerimi duymazdan gelip yeniden omuzlarımdan tuttu, o baskı uygulayana kadar olduğum yerde zıpladığımı fark etmemiştim.

"Kes şunu!" dedi otoriter sesi.

Elini çenemin altına yerleştirdi, baş parmakları burnumun çevresinde dolaştırıp "Kıpırdama," diye emretti.

Dokunduğu yerler teninin soğuk etkisiyle rahatlarken itaat ettim.

"Affedersin," demeyi de ihmal etmedi. Sesi sakinleşmiş, bakışları yumuşamış, yakınlaşması içimi ısıtmıştı.

Büyük ihtimalle bu beklenmedik yakınlaşmasından kaçmalıydım ama öylece durdum.

"Kendi seçimlerinin seni bu noktaya sürüklediğini fark ettin mi?" diye sordu parmakları burnumdan çekilmiş, biçimli elleri yüzümün iki yanına yerleşmişti. İşte şimdi burun burunaydık.

"Düşünmeden hareket ettiğin için sürekli başına bela alıyorsun. Çocuk gibisin Maya." Sesi sonlara doğru fısıltı halinde çıkmış ben usulca gözlerimi kapatmıştım.

Kalp atışlarımı dizginlemeye çalışıyordum ama buna soğuk elleri altında yanmaya başlayan yüzüm hiç yardımcı olmuyordu. Bir kez daha haklı olmasına çocuk gibi dudak büzmek istedim. Beni buraya getiren kendi seçimlerim miydi gerçekten? Hayır, diye bağırdım içimden beni buraya sürükleyen hayatın kendisiydi. İçinde bulunduğum şartlardı, bana kalsa ben akademiye bile gitmeyecektim. Bana kalsa ben hiç bu lanet kasabaya gelmeyecektim. Ama takatim kalmamıştı işte, kendimi savunmak için bile konuşmak istemiyordum sadece bitsin istedim, güvendiğim birinin dizlerine yatıp her şey geçene kadar uyumak... Kendi kendime teslim olurken başımı yaramazlık yapmış çocuk gibi eğdim, hareketim alnımın sert göğsüne yavaşça dokunmasına neden oldu. Hissettiğim akıma karşılık kendimi geri çekmedim, sallanan ellerimi emin olmayan hareketlerle göğsünde birleştirdim. Aklıma gelen gerçekle kaşlarımı çattım, akademiye gitmem tamamen yanlıştı. Yine de haksızlık ediyordu bana, ben bu dünyada sevilmeyi bekleyen küçük bir kızdım işte. Herkesin gözünde büyüttüğü...

Yüzümdeki eller tutarsız olduğu belli hareketlerle saçlarımda gezinmeye başladı. Sol eli bedenimden ayrılmadan, kararsız adımlarla kalçamın üzerine kadar indi. Bel boşluğumda oyalanıp baş parmağını kalp ritimlerimi zorlamak ister gibi göbeğime kadar getirdi. Soluğumu tutmaya hazırlanırken bir anda beni kendine çekip bedenlerimizi birbirine yapıştırdı, hareketiyle ayak ucumda yükselmiş göğsünde birleşen ellerim omuzlarına çıkmıştı. Yüzüm, boyun girintisine çarpıp saklanmak ister gibi köprücük kemiğinde gizlendi. Saçlarımda duraksayan sağ eli becerikli hareketlerle saçlarımı tek omzumda toplayıp, ensemde bütünleşti. Benim ani yakınlıktan kaynayan tenimle, onun kendinden ödün vermeyen soğukluğu çarpıştı ve yüksek akımdaki elektrik ikimizin de bedenine bir çağlayan gibi vurdu.

Dudakları arasından hızlı soluklandığını belli eden bir nefes çıkıp saçlarıma vurdu. Dudaklarım mühürlenmiş gibi

sımsıkı kapalıydı, nefesimi tutmuş, içimde hapsetmiştim. Söyleyecek sözüm yoktu, benliğim kaynamakta olan bir yanardağın etrafında dolaşıyordu. Bıraktığım an Fetih Yargıcı'nın kor ateşlerle bezenmiş, beni içine almaya hevesli alevleri arasında kül olacaktı.

"Yaramaz bir çocuk," diye fısıldadı nefesi saçlarımda puslu izler bırakırken.

Bir şey söylemek için kendime yüklendim ama sesim kesilmişti sanki. Bir şey vardı onda, apaçık bir şekilde beni yangınlara sürükleyen bir şey... Olduğum kişiyi öldürüp bambaşka bir Maya diriltiyordu. Kendinden ödün vermeyen ruhum kendini onun yanında bir tüy hafifliğinde boşluğa bırakıp, Fetih Yargıcı'nın nefesiyle uçuşuyordu.

Tırnaklarımı omuzuna geçirip "Korkuyorum," diye itiraf ettim bir kez daha.

Fısıltı halinde kımıldayan dudaklarım köprücük kemiğini yalayıp, yeniden kendini gösteren elektrik akımıyla titredi. Neyden korkuyordum? Birçok şeyden olduğu kesindi ama ona söylediğim korkunun kaynağı neydi? Hadi Maya, diyordu içimden bir ses, hadi itiraf et. Düşüncelerimi de sesimle birlikte beynimin kuytu köşelerine hapsedip beni rahatlatacak bir şey söylemesini bekledim. Bana nefes alacak bir sebep vermesini...

"Sana söz vermedim," dedi. Hayal kırıklığı siyah bir siluete bürünmüş, karanlık gecede göz kırparken devam etti, "Ama şimdi veriyorum. Söz veriyorum, Maya. Seni koruyacağım."

Kadife sesi içimde kaybolmuş bir yerleri okşadı. Siyahlar içindeki siluet tren hızında gelen beyaz bir ışığın çarpmasıyla kaybolmuştu.

"Kendinden bile..." diye mırıldandım. "Ve kendimden bile."

En azından çıktığımız bu yolda güvenecek biri olsun istiyordum elimde. Güvenmekten çok bana ihanet etmeyeceğinden emin olduğum biri... Taşlar yerine otururken peki ben ona ihanet eder miydim, diye geçirdim içimden. Başka bir

şey söylemesine izin vermeden yavaşça geri çekildim. Yüzümde uzun zamandır hissetmediğim içten bir gülümseme peyda olmuştu.

Kumral, gazı kökleyip tıpkı benimki gibi baştan ayağa yanlış ama tamamıyla gerçek gülümsemesini sürdürürken ona doğru döndüm. Kapüşonun kollarını avuçlarıma kadar indirip, ellerimi başımın altında kalacak şekilde koltuğa yasladım. Kalçamı döndürerek sağ bacağımı solda kalanın üzerine attım. Şimdi birleşmiş ellerim üstünde yatarken rahatlıkla yüzünü izleyebilirdim.

Gözlerim benden bağımsız kapanırken kulaklarıma dolan yavaş bir müzikle gevşedim, kendimi uykunun kollarına bırakmam an meselesiydi. Taze bir nefes alıp sızlayan burnumu görmezden geldim, aklımdan bir türlü silinmeyen Doruk'un sıcak bedeninin özlemi yeniden vücudumu sarmış, üşüdüğümü fark etmiştim. Arabanın ilerlediği her saniye ondan uzaklaşırken göğsümün ortasındaki boşluk sızlamaya devam ediyordu. Benim canımı yakan bu mesafe geride kalan herkesin hayatının kurtuluşuydu. Fazlalık olan parça gittiğinde her şey yerli yerine oturacaktı. Yol arkadaşımın bana verdiği yabancı güvene tutunup bedenim uykuya teslim olurken başka hiçbir şeyi düşünmedim.

ᔓ

Yeniden gözlerimi açtığımda gün ışığı rahatsız şekilde yüzümde parlıyordu. Gözlerimi kısarak etrafı taradığımda beyaz bir tavanla bakışıyordum. Kısık gözlerimi aralamaya çalışıp sert yüzeyde kollarımı açarak gerildim. Bacaklarımda ağırlık yapan örtüyü gelişigüzel bir hareketle sıyırıp, oturur pozisyona geldim. Hatırladığım parçaları bir araya getirince kısa çaplı bir rahatsızlık hissettim. Fetih'e sarılmış, olduğundan fazla yakınlık göstermiştim. Başımı onaylamaz şekilde iki yana salladım. Boğazımdaki acı his rahatsız ediciydi. Kuruluğu gidermek amaçlı yutkundum, çatlamaya yüz tutmuş dudaklarımda hatırı sayılır bir keskin bir tat hissetmiştim.

Dengemi sağlayarak ayağa kalktığımda ferah odada bir tur atıp, banyoya açılan kapıyı buldum. Aynadaki yansımadan şahit olduğum görüntüye tekrar yüzümü buruşturdum. Berbat görünüyordum. Tüm bu dağılmışlığın sebebi huzursuzluk olmalıydı. Yüzümü yıkayıp ağzımı çalkaladıktan sonra Kumral'ın nerede olduğunu düşünmeye koyuldum. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra banyodan çıkıp çift kişilik yatağın dağınık görüntüsünde gözlerimi gezdirdim. Ayaklarım çıplaktı, eksikliğini hissettiğim polar yatağın çaprazında kalan siyah, deri koltuğun kenarına özenle konulmuştu. Karşısındaki plazma TV'de bir müzik kanalı açık rahatsız etmeyecek düzeyle söyleniyordu. Perdeler sonuna kadar kapalıydı. Kumral'da dikkatimi çeken özelliklerinden biri buydu, perdeleri daima kapatmak gibi bir huyu vardı.

Yabancı olduğunu anladığım bir başka şarkı kulaklarıma ulaşınca ayağa kalkıp duvarın yarısını kaplayan pencerenin önünde durdum. Kenara yaslanıp, kaliteli kumaştan yapılmış perdeyi kenara sıyırdım. Güneşin tepedeki soluk yansıması sadece aydınlık veriyordu güne. Kapalı havaya yüzümü asarken bir yandan havanın sıcak olmamasına seviniyordum. Zira sıcak olsaydı tadını çıkaramadığım için bir parça daha üzülecektim. Böylesi daha iyiydi.

Gözlerim etrafta gezinip nerede olduğumuza dair izler aradı. Gün ışığının son demlerini izledim. Muhtemelen akşam üzeriydi, kolumdaki saat kırılmıştı, hala Kumral'ın arabasında bıraktığım yerde olmalıydı. Beklemek can sıkıcı bir hal almaya başladığında banyoyu kullanabileceğimi düşündüm, temiz kıyafet yoktu yanımda ama en azından saçlarımı yıkayabilirdim.

Şarkı bitip, tanıtıcı reklamlar devreye girdiğinde karıştırdığım çekmecelerden bulduğum kurutma makinesine isteksizce yanaştım. Yüzüme düşen saçlar burnumdaki küçük bandajın da ıslanmasına sebep olmuştu. Yüzümü yıkarken de sudan nasibini alan bandajı saçlarımı kuruttuktan sonra yavaşça çıkarıp çöp kutusuna attım. Burnumun kemerinde, tam ortada

çürümeye yüz tutmuş kırmızıyla mor rengin harmanlandığı bir iz oluşmuştu. Solgun yüzüme renk oldu, ne hoş.

Midemdeki açlık hissini bastırmak için dolaptaki çikolatalardan birkaç tanesini ağzıma attım. Yoğun şekerli tat midemi bulandırmıştı. Üçüncü şarkıda odanın kapısı çalındı, oluğum yerde sıçrayıp yutkundum. Kumral olsaydı muhtemelen kapıyı çalmazdı ya da nezaketen çalabilirdi. Çalar mıydı? Onu henüz tanımıyordum ki! Yavaşça yutkunup kendime geldim, uyuşukluğun verdiği sersemlikten unutmuştum ama ben bir Avcıydım. Ayağa kalkıp kapıya doğru birkaç adım attım, tetikte dururken duyularımı kontrol ettim. Dışarıda bir Avcı veya Soğuk varsa bunu hissederdim. Asıl soru dışarıdan aldığım his bir Soğuğa aitse onun Kumral olup olmadığını nasıl anlayacağımdı. Korkumu kontrol ederken parmak uçlarımda biraz daha yanaştım, tüm dikkatimle kapının dışındaki kişiye odaklandım. Elim istemsizce ağzıma gitmiş tırnaklarımı yerken hissettiğim o duygu bir Soğuktan gelen ürpertici histi. Kapı bir kez daha çaldığında kaşlarım havaya kalkmıştı ve kendimle çelişiyordum. Kapının kolunun çevrildiğini hissettiğimde baş parmağımı dişledim, acıyla bağırmak üzereyken içeriye Kumral girdi. Kusursuz hareketlerle odaya süzülürken havalı bir şekilde ayağıyla kapıyı ardından itti.

Çatık kaşları hayret nidasıyla havalanırken gözleri parladı.

"Ne yapıyorsun Maya?"

Sorusuyla kendime gelip, nefesimi tuttuğumu fark ettim. Hala parmak uçlarımda yükselmiş vaziyette bir çocuk gibi tırnağımı yiyordum, daha doğrusu parmağımı.

Tanrım yer yarılsa da içine doluşsam ya artık!

"Her zaman haklıyım değil mi? Yaramaz bir çocuk gibisin işte," diye konuşmaya devam etti. Beni kendime gelmem için arkasında bırakırken söylediklerini duymazdan geldim.

Perdenin açıkta kalan kısmını kapatıp "Hazırlan," dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Yine nereye?" Sesimin şikâyetçi çıkmasına mâni olamamıştım.

"Üzerine bir şeyler almaya." Kısa ve net cevapları beni bir kez daha aydınlatmıştı.

Daha önce onun ne giydiğini incelemediğimi fark ettim. Bacaklarını sarıp bel hizasına kusursuz bir şekilde oturan siyah pantolonu üzerinde çok yapılı olmayan vücudunda yellenen siyah bir tişört, hemen üzerinde düğmeleri açık, koyu renk bir kırmızı kareli gömlek vardı, ayaklarında bağcıkları özensizce içine doğru sarkmış siyah renk botlar ve üzerinde de siyah deri ceket... Çok yaratıcı gerçekten! Hayatımda gördüğüm en iyi giyinen erkek elbette ki Doruk Ilgaz'dı. Cenk de güzel giyiniyordu ama Doruk kesinlikle mükemmel giyiniyordu. Üzerindeki bütün parçalar onun için dizayn edilmiş gibi bedenini sarar, aklımı başımdan alırdı. Düşüncemin ona âşık olmamla bir ilgisi yoktu, bir erkekte dikkatimi ilk çeken şey kesinlikle giyimiydi. Doruk Ilgaz, gözümde kusursuzluğun timsaliydi. Onunla yarışacak hiçbir varlık yoktu dünya üzerinde.

"Ah, teşekkür ederim," dedim daldığım denizden çıkarken.

Oysa benim daldığım tek deniz Ilgaz'ın gözlerinin maviliği değil miydi? Benim gökyüzüm onun gözlerinden ibaret değil miydi? Başka bir özlem yine ruhumu ele geçirip göğsümdeki boşluğu dağlarken onu hiçbir zaman geride bırakamayacağımı biliyordum. Asık yüzüm acı içinde kıvranmamak adına ruhsuz bir surete bürünüyordu. Doruk Ilgaz'ı aşamayacaktım. Gerçeklerin soğuk duvarına tekrar tekrar toslarken yutkundum.

"Maya, sana diyorum."

Kumral'ın her an öfkelenmeye hazır sesini işittiğimde bakışlarım yeniden onunla buluştu. Gözlerindeki gölgelenmiş karanlık gün yüzüne çıkmak için daima tetikteydi.

"Ne dedin?" Mahcup bir şekilde sorarken bakışları sabırla yumuşadı.

"Yemek yemek istiyorsan acele et," diye tekrarlayıp cebinden çıkardığı paketle pencere kenarına yürüdü. Perdenin aralanmış kısmından dışarıya bakmak için duvara yaslandı, görüntüsünün kafamı bulandırmasına izin vermeden

toparlandım. Koltuğun kenarındaki poları çabucak giyinip çantamı koluma taktım.

"Hazırım," dedim hemen.

Sigarasını odanın içine üflemesini görmezden geldim, komodinin üzerindeki küllükte söndürüp yine yanıma yaklaştı. Neden öfkeli olduğunu anlamadığım bakışlarını izlerken, o mekanik bir hareketle eğilip poların fermuarını kapattı. Bir daha gözlerimle buluşmadan kapıdan dışarıya çıkmıştı. Hareketine gülmemeye çalışarak peşine koyuldum.

Hep önde başlayan adımları nasıl oluyordu da yanımda sabitleniyordu anlayamadan beni otele bağlı olan mini bir alışveriş merkezine sürükledi. Bir kat tamamen buraya ayrılmıştı. Kuaför, terzi, kuru temizleme, butik mağazalardan oluşan aydınlık koridorda beni en uzakta bulunan mağazaya soktu.

"Acele et lütfen," diye uyarıda bulununca yine şaşkın bir şekilde ona baktığımı fark ettim.

Hızlı şekilde gözlerimi kırpıştırmama gülerek, arkasını dönüp ne olduğunu görmediğim bir şeylerle ilgilendi. Onu geride bırakıp gözlerimle etrafı taramaya koyuldum. En azından tarzıma uygun bir mağaza olmasına şükrettim. Askıların arasında dolaşırken aksiyon dolu günlerimi göz önünde bulundurarak elbise ve eteklere bakmadan geçtim. İlerde ayakkabılara bakınan Kumral'ı bir kez daha inceledikten sonra muzipçe sırıttım. Pantolonların bulunduğu raftan siyah dar paça bir pantolon istedim, bedenimi söylediğimde görevli kız gülümseyerek yanımda dolaşmaya devam etti. Bu durumdan rahatsız olsam da ses çıkarmadım, ondan ısrarla siyah düz bir şeyler isterken bana gösterdiği elbiseleri bile yırtmadım, sabırla bekledim. Nihayetinde diğer kıza doğru benimle ilgili rahatsız olduğunu belli edecek şekilde kaş göz yaptığını da yakalayınca son noktama gelmiştim.

Beni tişörtlere yönlendirdiğinde Kumral'ın yanından geçiyorduk, hala ayakkabılara bakarken aslında ne kadar ilgisiz olduğunu anlamak zor değildi, en azından benim için.

Gözleri ayakkabılarda gezinirken kafası tamamen başka yerlerdeydi. O kadarını anlayamıyordum, henüz. Görevli kızın onu gereğinden fazla alıcı gözüyle incelediğini görünce "Canım?" dedim işaret parmağımla Kumral'ın omuzuna dokunarak. "Bana ayakkabı seçer misin?" Gereğinden fazla bir samimiyetle gülümserken içimden beni terslememesini diledim. Cenk'e sürekli böyle şakalar yapardım, bir keresinde benimle tanıştırdığı kız arkadaşına ailelerimizin bizi nişanladığını bile söylemiş ayrılmalarına sebep olmuştum. Çünkü Cenk'i çok iyi tanıyordum ve bana kızmayacağını biliyordum. Ama söz konusu Kumral'sa hayır bu konuda hiçbir fikrim yoktu sadece görevli kıza misilleme yapmıştım.

Mağazanın soluk ışıklarının yansıdığı gözleri kehribara bürünmüş, karşısındaki insanın içini ısıtırken yavaşça kısılan donuk bakışları beni buldu. Kafasında söylediklerimi toparlıyordu muhtemelen, tek kaşı alayla yukarıya kıvrıldı. Çok yavaş hareketlerle pembe dilini dudaklarında bir kez gezdirip alt dudağını ısırdı. Biz nutkumuz tutulmuş şekilde görüntüsünden kendimizi alamazken, o tıpkı ağır çekimde gibi başını abartılı bir yavaşlıkla yukarı aşağı salladı. Olduğum yerde yutkundum. Kısa sürede kendimi toparladım ve görevli kızın neredeyse büyülenmiş ifadesine alayla baktım. Kumral beni terslemediği için gizli bir minnet duydum. Bu kadar.

Seçtiğim kıyafetleri alıp kabine geçtiğimde görevli kız Kumral'ın yanına geçmişti. Görmedikleri sırada ona omuz silktim ben istediğimi almıştım. Artık üzerime yapıştığını hissetmeye başladığım kıyafetlerden keyifle kurtulurken, dar paça pantolonu çekiştirerek giyindim. Yeni alınmış pantolonlardan nefret ediyordum ama bir tayt kadar esnek pantolon üzerimde güzel durmuştu. Uzun kollu olmasına rağmen göbeğimin bir kısmını açıkta bıraksa da bluzu çok sevdiğim için üzerime geçirdim. Ne de olsa polarım vardı. Aynadaki görüntü çok hoşuma gitmese de yeterli olduğuna karar verip açık saçlarımı geriye savurdum. Kalan kıyafetleri toparladığım sırada görevli kız gelip bir çift postal uzattı.

Model olarak Kumral'ın ayağındaki botlara çok benziyordu ama nefis görünen koyu bordo bir renkti. Üzerinde krem renk minik çiçekler vardı, normalde böyle şirin desenler sevmesem de kesinlikle buna bayılmıştım. Yanında bir çift yeni ve yünlü çorap vardı. Ayaklarımın çok üşüdüğünü fark etmiş olamazdı değil mi... Hevesle ayağıma geçirirken zevkini takdir ettim, pantolonumun paçalarını botun içine yerleştirip yeniden aynaya baktığımda görüntüden memnun kalmıştım.

Üzerimden çıkan kıyafetleri kollarım arasında toparlayıp, kabinden dışarı çıktım. Kumral kasanın orada yanında sallandırdığı kollarıyla sıkılmış bir pozisyonda beklerken, masanın ardına geçen görevli kız ona sırıtıp duruyordu. Acaba ben de Doruk karşısında böyle mi görünüyordum? İçimi saran bir başka özlem dalgasına daha ruhum arkasını dönerken kasaya yaklaştım. Kucağımdaki kıyafetleri poşete koyması için kıza uzattığımda hala alayla bakıyordum. İçimden üzgünüm tatlım, dedim ona ama Kumral'ın yanındaki benim, sen değilsin. Ayakkabıyı bana seçti. Ve biraz sonra buradan onunla çıkacak olan yine benim, sen değilsin.

Yukarıdan, gölgelerin arasından bakan başka bir siluetimse bana keyifli bir saniye bile geçirtmeyeceğine ant içmiş şekilde *"Ama Maya, Doruk'un yanındaki de sen değilsin,"* diye alayla bakıyordu. Sanki gerçekmiş gibi ona öfkeyle bakıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

Görevli kız yeniden dikkatimi dağıttığında memnun olmuştum, üzerime giydiğim kıyafetin elimdeki etiketleri ona verip cihazdan geçirmesini bekledim. Kumral'ın bıyık altından güle-rek beni izlediğini fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. Muhtemelen içinden yine benim çocuk olduğumla hatta yaramaz bir çocuk olduğumla ilgili cümleler kuruyordu. Neden onun kıyafetlerinin neredeyse aynılarını aldığımı ben de bilmiyordum sadece yapmıştım işte, her şeyi sorgulayıp altında mana aramanın lüzumu yoktu. Ama o bunu anlamıştı, elbette.

"İki yüz kırk lira," diye gülümsedi görevli kız. Omzumda asılı olan çantamı kurcalayıp cüzdanımı çıkarana kadar Kumral

bana gözlerini devirmiş, kızın önüne bir miktar para koymuştu bile.

"Hayır, lütfen!" desem de beni görmezden ve duymazdan geldi.

Kızın abartılı iyi geceler dileğine alaylı ifademle bakmayı ihmal etmeden mağazadan çıktık. Yağmur çiselemeye başlamıştı, bluzun kollarını parmak uçlarıma kadar çekiştirdim ama tembelliği bırakıp sıcacık polarımı poşetten dışarıya çıkarmadım. Yeniden odaya ya da muhtemelen yemek yemek için bir restorana gidiyorduk, yağmur çiselese de hava çok soğuk değildi. Omuzlarım düşmüş biçimde onu takip ederken o hiçbir şekilde duruşundan ödün vermiyor, yağmurun altında dahi birilerine meydan okurcasına dimdik yürüyordu. Kumral'ın kendine hayran bırakacak bir sürü özelliği vardı ama büyükannemin katili olması bunlardan biri değildi. Arabaya kadar sessizce yürüdüğümüzde ters bir şekilde gelip bagajı açtı, sorar gözlerle ona bakıyordum.

"Paketleri bırak, Maya..." dedi. Sanki çok bariz bir şeymiş gibi... Söylediğini yapınca yeniden bagajı kapatıp yürümeye koyuldu.

"Nereye gidiyoruz?" Önümüzdeki sokak tıpkı bir tatil kasabasını andırıyordu. Bir yerlerden müzik sesleri gelirken yağmurlu havada bile kısacık şortlarıyla sallanarak yürüyen insanlar kol geziyordu. İlerleyen saate rağmen cadde üzerindeki renkli tabelaların hepsi hala parlıyor, mekanların çoğu açık olduğunu belli ediyordu.

"Hem neredeyiz biz?"

Yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi.

"Milır'dayız."

Söylediğine biraz şaşırarak bakarken arabada sandığımdan fazla uyumuş olduğumu düşündüm. Milır bize uzak kasabalardan biriydi. Daha önce çok duymuş ama hiç gelmemiştim.

"Peki, bizim burada ne işimiz var?"

Yeniden gözlerim onu bulduğunda yanıma yaklaşıp bir adım arkama geçti. Omuzlarımdan tutup "Oraya gidiyoruz," dedi.

Kırmızı ışıklarla çevrili yabancı bir kelime yazılı tabelaya doğru çevirmişti beni. Mekân bize 150-200 metre kadar uzaktı, omuzlarımı ondan kurtarıp daha net görmek için birkaç adım öne çıktığımda gözlerim "ARBITER" yazısını seçebilmişti. O hala birkaç adım arkamda beklerken bir an için anlamayarak duraksadım.

"Hadi, Maya..." dedi eğlenir gibi. "Sen zeki kızsın."

Öyle miydim?

Yüzümü buruşturarak kelimeyi yeniden okuduğumda ampuller beynimde parladı. İngilizce kökenli kelime, *yargıcı-efendi* gibi anlamlara geliyordu. Ukala herif. Ona döndüğümde dudakları aralanmış şekilde dişlerini göstererek gülümsüyordu.

"Ciddi olamazsın," dedim. "Burası da mı sana ait?"

Cevap vermesini beklemeden önüme döndüm. Güldüğümü görmesini istemiyordum. Yürümeye devam ettiğimde birkaç saniye kadar sessiz kaldı, hala aramızda birkaç adımlık mesafe varken ellerimi pantolonun dar arka ceplerine soktum.

"Neden orada öyle yaptın?" diye sordu.

Bir saniye için duraksadım ama neyden bahsettiğini anlamıştım. Tuhaf bir şekilde bu anın ne zaman geleceğini merak ediyordum. Rahatsız olmuştan çok meraklı gibi gelmişti sesi, bu iyiydi. Ellerim cebimde muzipçe ona döndüğümde geri geri yürümeye devam ettim.

"Yoksa kızdan hoşlandın mı Kumral?"

Hep o mu benimle eğlenecekti? Gecenin gölge düşürdüğü karamel rengi gözlerinde küçümseyici bakışlar yer edindi, elbette kız onun alanına girmiyordu çünkü o bay mükemmeldi.

"Sorumu cevaplamadın."

Kendinden başka birileri hakkında konuşmaya tenezzül bile etmiyordu. Bana ihtiyacı olduğu için kibar davranabilirdi ama o Fetih Yargıcı'ydı.

"Sadece beni sinirlendirdi ve sana baygın baygın bakıyordu," dedim. "Fark etmemiş olamazsın. Ben de onu sinirlendirmek istedim."

Omuz silkip yeniden önüme döndüğümde mekânın kapısına kadar gelmiştik. Olduğum yerde durduğumda iki adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Kapıda varlığını fark edip bize doğru yaklaşan güvenlikteki adamdan gözünü ayırmadan "Fark etmedim," dedi. "Onu izlemiyordum."

O, kendisini efendim diye saygıyla selamlayan adamla ilgilenirken ben kurduğu cümlenin ardındaki ses tonuna kilitlenmiştim. Şey gibiydi sanki, bir şey ima etmek? Hayır. Onu izlemiyordum. Birkaç adım mesafede önümde yürürken bir kez dönüp geliyor muyum diye omzunun üzerinde bakmıştı, tabii ki gidiyordum. Kapıdaki güvenlik görevlisiyle işi bittiğinde içeriye girmiş bar taburelerinden birine yerleşmiştim. Kumral kendisine viski, bana da onayımla bira söylerken, ayakta durup selam vermek adı altında yalakalık yapan diğer adamlarla ilgilendi.

Tüm Soğuklar gibi soluk bir tene sahipti, barın renkli ışıkları üzerine gölge düşürüp teninin buğday rengini almasına neden oluyordu. Gözlerinden belki bir ton koyu renk saçları dağınık ama hoş bir görüntüyle dans ederken ilgiden rahatsız olduğu belli, suratı ifadesizdi. Gözlerimi onlardan çevirip etrafı izlemeye koyuldum, Yeşil Yol'daki Yargıcı Bar'la neredeyse aynı konsepte sahipti ama burası daha büyüktü. Etrafımdaki keyifli insanlar bir an için benim de keyfimi getirirken çoktan olduğum yerde sallanmaya başlamıştım. Biten bardağı bar tezgahının üzerinde barmene bırakıp, gülümseyerek uzattığı votkaya hayır demedim.

"Daha iyisini yapan yok," dedi platin sarısı boyalı saçlarını ensesinde at kuyruğu yapmış çocuk.

Oldukça genç yüzüne karşın saçları onu yaşlı gösteriyordu. Üzerindeki eskimiş lacivert atletinin de bunda büyük payı vardı. Koyu renk teninin üzerinde sayamadığım kadar çok dövmesi, dudağında piercingi vardı.

"Bir ara benim yaptığımı da içmelisin o halde." Vişne suyu katkılı votkadan bir yudum aldım. Kesinlikle daha iyisini yapıyordum. Hatta Aksel bile daha iyisini yapıyordu. Ilgın ve Aksel gözümün önüne gelince beraberinde neredeyse tamamen normal bir hayat gibi geçirdiğim iki hafta geldi. Ve Cenk... Bardağı kafama dikip bir kerede bitirmiştim.

"Anlar mısın, diyorum." Sorusunu tekrar eden barmene bilmişlikle gülümsedim.

"Bir barda çalışıyordum."

Saçlarıyla aynı renk gür kaşları havalanınca "Diğer şubelerden birinde mi?" diye sordu.

Ona olumsuz anlamda başımı sallarken önüme başka bir bardak itti.

"Ona bu kadar yeter." Kumral avuçlarım arasındaki bardağı keskin bakışlarla tezgâha iterken, barmen ürkerek geri çekildi. Kafamı ona çevirdiğimde "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sarhoş olacak kadar aptal değildim, kendimi biliyordum bünyem oldukça sağlamdı.

"Kendinde olmalısın, biriyle görüşeceğiz. Senin şu ufak yeteneğinle ilgili," diye kısaca açıkladı. Dikkatimi çektiğinde bir an için tedirgin oldum.

O sırada erkek kesimi siyah saçları jöleyle arkaya doğru yatırılmış, mini etekli kadın üzerimize doğru geldi. Sarhoş olduğu öyle belliydi ki muhtemelen adını bile hatırlamıyordu. Siyah çizmeleri dizine kadar uzansa da poposunun altında mini eteği yüzünden bacaklarının hatırı sayılır kısmı açıktaydı. Becerikli hareketler ellerini Kumral'ın omuzunda birleştirip, üzerine doğru sigarasını üfledi. Aynı anda barın güvenlik ekibinden iki kişi gelip kadını tek hamlede Kumral'ın üzerinden alıp özür dilemeye başladılar. Zavallı kadının kime sarıldığından haberi yoktu. Kumral, altın rengine bürünmüş tehlikeli gözleriyle öfke saçıyordu, gülerken dilimi ısırıyordum.

"Hadi ama," dedi yanımıza yaklaşan bir başka ses. "O gerçekten güzel bir kadındı."

Söylediğine daha da gülümserken devam ettim. "Ve sarhoş."

Çocuk bana sıcak bir gülümsemeyle döndüğünde Kumral "Ve işte geldi," dedi. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdiğine şahit oldum, bak bu ilk defa oluyordu işte. Tokalaşıp birbirlerinin omuzuna vurarak kabaca sarıldılar. Kumral'ı ilk defa birine karşı bu kadar yakın ve insancıl görüyordum. Yeni arkadaşımızın siyah dar pantolonunun üzerine giydiği kot yeleğinin altı tamamen çıplaktı. Kaslı ama zayıf kollarından birinde tümünü kaplayan bir örümcek dövmesi vardı. Kahverengi gözleriyle buluştuğumda çok sıcak bir gülümsemeyle hala beni izliyordu.

"Maya, bu Pars." Kumral bizi tanıştırırken çok rahattı. Sesinde yumuşak bir tını vardı. Demek ki çocuk her kimse Kumral için bir nebze değerliydi. Pars'tan gelen Soğuk etkilerini görmezden gelmeye çalışarak uzattığı -buz gibi- elini sıktım. Kibar olmaya dikkat etsem de soğuk avucunun içinde çok oyalanmadan kendime çektim.

"Memnun oldum, Maya."

Gözleri gereğinden fazla üzerimde dolandı. Boyu benden uzun, Kumral'dan kısaydı. Saçları çok kısa değildi ama dalgalı durmuyordu. Aslında oldukça hoş biriydi.

Sersem suratıma bir gülümseme yerleştirirken Kumral "Localardan birine geçelim," diye ikimizi de yönlendirdi.

Hemen yanında yürürken hala tedirgindim, bir yandan dışarıya korku sinyali yaymak istemediğim için de oldukça kasılmıştım.

Barın en son kısmında bulunan sıralı kapılardan sonda olanın yanına gittik, Kumral kapıda bir şifre tuşlayarak geçmem için yol verdi. Temkinli adımlarla içeri girdiğimde bir an için gerçekten gerildim.

Küçük oda muhtemelen ses yalıtımına sahipti, müzik içeri ulaşamadı. Duvarlar hoş bir lavanta rengine sahipti, içeride yayılarak oturabileceğiniz hatta yatabileceğiniz bir kanepe, iki tane de tekli koltuk vardı. Eski döneme ait olduğu

apaçık belli olan kanepe koyu mor tonlarındaydı. Kenarlarından kahverengi ahşaplar geçiyor, tepesine bir taç gibi oturuyordu. Tekli koltuklardan birine geçip rahatsız bir şekilde yerleştim, ayakta durmaktan iyiydi. Kumral aceleci tavırlarıma kaşlarını çatarak izlerken, Pars gülümsüyordu. Sonunda sessizliği bozan da o oldu.

"Maya, korkmana gerek yok sadece biraz konuşacağız ve içindeki gücü kontrol etmene yardım edeceğim. Yol göstermek gibi..."

Kaşlarını kaldırıp onaylamamı beklerken, sesli bir şekilde nefes verdim.

"Affedersiniz, çok gerginim."

Kumral sessizce beni izliyordu, rahatlatacak bir şey yapmasını bekledim ama hareket Pars'tan geldi.

"Bizi buraya tıkarsa elbette gerilirsin. Korku odası gibi, bir an için bana tecavüz edeceğinizi sandım." Sulu bir şekilde konuşmasının ardından kahkaha attı. Söylediklerine bende gülümserken yavaş yavaş rahatladığımı fark ettim.

"Hadi çıkıp şuradan," dedi bir elini bana uzatıp. Elini geri çevirsem de teklifini başımla hızla onayladım.

Her ne yapacaksak şu an buna hazır hissetmiyordum. Maya Efnan kuralı gibi bir şey haline gelmişti artık bu uzatılan eli reddetmem durumu. Umarım alınmamıştır. Bardan dışarı çıktığımızda soğuk havayla çarpışan bedenim olduğu yerde kıvrıldı. Ellerim düşmüş omuzlarıma destek olmak ister gibi kollarımı sıvazladı.

"Senin daha sıkı giyinmen gerekmiyor mu insan?"

Pars'ın sorusu sadece kendini eğlendirmişti. Yine de bir bakıma haklıydı.

"Hırkam arabaya bıraktığım poşetlerde kaldı," diye kısaca Kumral'ın da soran bakışlarına aydınlık getirdim.

Pars'ın üzerinde sade bir kot yelek vardı ve bana üzgün bir şekilde dudak büktü. Kumral onaylamayan gözlerle önce Pars'ın sonra benim üzerimde gezindi, bıkkın bir şekilde nefes

verirken insanlara özgü hareketleri gözümden kaçmıyordu. Sahi bunun için ne kadar insan kanı tüketiyordu yani pratikte gerçekten onlar neydi, insan kanı nakline muhtaç bir insan mı? Düşünceleri kafamdan atmak için derin bir nefes almaya zorladım bedenimi.

Huysuz hareketlerle üzerindeki gömleği çıkarıp, bana uzatmasına omuz silktim. "Teşekkür ederim, restorana kadar idare ederim." Dudaklarımı çekinerek ısırdım. Omuzlarımı dik tutmaya çalışsam da dişlerim birbirine kenetlenmişti.

"Giy şunu *timide*."

Gözleri yine pek alışık olmadığım muzipliğe bürünürken bir kez daha itiraz etmedim. Söylediği kelimenin anlamını sorgulamayacaktım. Teninin soğukluğunun aksine gömlek neredeyse sıcaktı, soğuktan uyuşmuş parmaklarım düğmeleri iliklemekte zorlanırken birinin sesli bir şekilde nefes verdiğini işittim. Kumral'ın gölgesi ayak uçlarımda belirip başımı kaldırmamla istisna bir renge sahip gözleriyle kesiştim.

"Beceriksiz." Söylenen sesinde hala eğlence kıpırtıları hakimdi, sesimi çıkarmadan düğmeleri iliklemesine izin verdim. Pars'ın "Soğuklar da centilmen olabilir," demesini duymazdan geldim. Enteresan bir şekilde bunu yapmak hoşuna gidiyordu. Kalçamdan aşağı kadar uzanan gömlek rahatsız edince, alttan iki düğmesini açıp pantolonun bel hizasında bağladım. Böylesi daha iyiydi, kollarını parmaklarıma kadar çekip ısınmayı bekledim.

Onlar yürümeye başladığında adımlarımı hızlandırıp yetişmiştim, caddenin üzerindeki en sakin restorana girdiğimizde yaşlı bir insanın kuşkulu gözleri karşıladı her birimizi. Adam belli ki onların kim olduğunu daha doğrusu ne olduğunu biliyordu. Kasabanın bilinmezlikleri gitgide sinirimi bozuyordu.

Griye çalan yaşlı gözleri beni buldu.

Bir süre tepeden tırnağa inceleyip ürkek şekilde irileşti, bir adım öne atılıp hışımla "Predateurs destructeurs!" Genizden gelen sesi hırıltılı bir şekilde yüzüme tükürüyordu. "La fille qui va ramener la catastrophe dans le monde."

Hangi dilde dahi olduğunu bilmediğim kelimeleri adamın çatılmış kaşları arasında öfkesiyle suratımı yalayıp geçti.

"Arkaya geçebilirsiniz Pars."

Kumral'ın uyarıcı sesi, Pars'ın eğlenen yüzünü soldurup bana çevirdi. Kibarca kolumdan tutup beni hızlı adımlarla restoranın en köşesindeki ücra masalardan birine götürdü. Arkam dönük kalacak şekilde sandalyeye oturduğumda etrafı inceleme fırsatım da yok olmuştu. Pars, çaprazıma her yeri görebileceği şekilde oturup tam karşımdaki sandalyeyi es geçti.

Bilinmezlikten nefret eden hücrelerim alarma geçtiğinde "Neler oluyor, neden bana öfkelendi hem bana söyledikleri de neydi?" diye soludum.

Sıralı sorularım bir an için onu tedirgin etmişti. Tanıştığımın andan beri ilk defa yüzü gülmüyordu, hatta karanlık bakışlar onun da beyaz tenini gölgelemişti.

"Predateurs destructeurs..." diye tekrar etti Pars adamın kelimelerini. "Fransızca Yıkıcı avcı-yırtıcı anlamına geliyor."

Söylediklerine kaşlarımı çattım.

"Dünyaya yıkım getirecek kız."

"Manası nedir?"

Yani demek istediği neydi, Avcı olduğumu nasıl anlamıştı ben ondan herhangi bir titreşim algılamamıştım.

"İçindekini gördü Maya. Sen türümüz için çok tehlikelisin, bizden varlığını duyan herkes senin ölmeni isteyecek."

Gözlerim boş duvarı incelerken söylediklerini beynimde tekrar etmeye çalıştım. Çok tehlikelisin. Ölmeni isteyecek. O halde o da bir gün o kişilerden biri olacaktı, hatta belki bugün. Mideme yumruk yemişim gibi gerildim. Beynimde yanlış olan bir şeyler olduğunu daima biliyordum ama bu en fazla insanların benden uzak durmasına ya da garipsemesine neden oluyordu. Hiç kimsenin bu yüzden beni öldürebileceğini düşünmemiştim.

"Neden bana yardım ediyorsun Pars?"

"Fetih'e güveniyorum ama uyarmam gerekiyorsa bence sen beni anladın," diye uyarı dolu bir şekilde kaşlarını çattı.

Donmuş bakışlarında takılı kalıp yutkundum. Anlamıştım, elbette. Herhangi bir yanlış hareketimde o da ölmemi isteyecekler listesine dahil olacaktı. Sahi istemeyen kaç kişi kalmıştı ki?

"Sakin ol Lucifer," dedim gergin ortama espri yapmaya çalışarak. Şeytanın ismini seçmem umarım kulağa komik gelmiştir. Ondan çok kendi kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Derdim kendimi savunmak." Yumuşayan gözlerinden cesaret bulunca devam ettim. "Peki o adam nasıl anladı?" Masanın üzerinde ona doğru eğilip fısıldadım konuyu değiştirmek işime geliyordu.

"Yasaklı soru." Tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Sadece onun bir usta olduğunu söyleyebilirim."

Şimdi daha sakin görünüyordu. Beni ürkütmesini istemiyordum özellikle de ondan kendimi çok daha iyi savunabileceğim bir şeyler öğrenebileceksem. Kendimi savunmak zorundaydım, nasıl olacaksa öyle.

"Sanırım sonunda kimsenin beni öldürmesine gerek kalmayacak, o işi ben halledeceğim."

Ellerimi gözlerime bastırıp çaresizce kıvrandım. Hiçbir şey kolay olmayacaktı, gitgide daha da zorlaşacaktı. Yanımıza bir garson yanaştığında hızlıca patates kızartmasıyla tavuk sipariş ettim. Pars gördüğüm en anı yaşayan insandı, gelen garsonla hemen sohbet etmeye başladı ve dakikalar sonra flört ediyorlardı, kız ona tatlı bir şekilde gülümserken bu defa benden nefret etmemişti. Ağzına birkaç tane patates kızartması atıp çalan müziğe başıyla eşlik etti.

"Hiçbir şey benim için kolay olmayacak değil mi?" diye sordum sanki birinin tamamen onaylamasını bekler gibi.

Garson kızı uzaktan kesmeyi bırakıp sıcak bakışlarıyla bana döndü.

"Kolay olacak. Fetih'in desteği seninle inan bana bu sahip olabileceğin en büyük ganimet. Hem ben öğreteceğim

sana." Bira bardağının komik kulpunu tutup şerefime kaldırırken göz kırptı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Koladan bir yudum alıp ağzıma zorla birkaç tavuk sıkıştırdım canım hiçbir şey yemek istemiyordu ama güçten düşmek de istemiyordum. Patatesler azalmış, tavuk tamamen bitmişti. Boş tabağı masanın ortasına ittim, garson kız boşları almak için geldiğinde yeniden Pars ile kızın ayakkabıları hakkında bir sohbete tutuştular. Onları izlerken kollarımı masanın üzerinde birleştirip üzerine yaslandım. Göz kapaklarım karşı konulmaz bir kuvvetle kapanıyor, yorgunluk tüm ruhumda kol geziyordu. Tüm her şeyden fazlasıyla yorgundum, göğsümün ortasındaki boşlukla birlikte yalnız olduğum gerçeği de peşimi bırakmıyordu. Vicdanım beni milim milim tüketirken başka çarem olup olmadığını düşündüm. Bilincim tamamıyla kapandığında masada bir kıpırtı olduğunu işittim, Kumral karşımdaki iskemleye oturduğunda hala bitkin şekilde uyuyordum.

"İnandı mı?" diye sordu Pars, neyden bahsettiğini anlamak için başımı kaldırmadım.

Uyku tatlı geliyordu.

"Bana güveniyor."

Kumral tereddütle yanıtlamıştı soruyu. Pars bir şeylerin peşinde olduğunun altını çizercesine yeniden konuştu.

"Peki sen ona güveniyor musun Fetih?"

İma dolu sorusuna hemen cevap alamadı. Kimden bahsettiklerinden emin değildim ama sanırım Kumral, yaşlı adamı ikna etmişti. Diğer yandan Pars'ın ikinci sorusu beni kastediyordu. Sorunun cevabını beklerken gerildim.

"Fazla seçeneği yok."

Bana acır gibi konuşunca irkilmiştim.

"Ya benimle kalacak ya ölecek."

12. BÖLÜM

RUH ZARI

Çok büyük olmayan salonun ortasında dikilmiş, şöminede, üşüyen tek kişi olan benim için yanan ateşin sesini dinlerken, bir kez daha iç çekerek etrafı izlemeye koyuldum. Mavinin çok açık bir tonunda boyanmış duvarlar bir an için gözüme beni soğuktan koruyamayacak kadar ince görünmüştü. Beynim odak noktasını şaşırırken üzerinde halı olmayan parkelerde yalın ayaklarımı birbirine sürttüm, hayır, içerisi soğuk filan değildi. Pencerenin bitiş çizgisinin bir karış altına kadar uzanan gece mavisi perdeler her zaman olduğu gibi kapalıydı, içeriyi floresan lambanın kırık beyaz ışığının yanı sıra, şömine alevi ve eski şamdanların süslediği mumlar aydınlatıyordu. Çok fazla eşya olmayan salonda düz kahverengi koltuğa oturmuş, kadehine yeniden içki doldururken Kumral, Pars benim için şömineye birkaç odun daha attı.

"Hadi bir kere daha deniyoruz."

Sağ elinin işaret parmağını havaya kaldırıp birkaç defa oval hareketlerle döndürdü.

"Başa alıyoruz," dedi ben yüzümü buruştururken.

"Neyi başa alıyoruz Pars, henüz bu ikinci olacak." Gözlerimi devirdim. Pars alışması çok kolay biriydi, daha şimdiden onunla iyi bir arkadaş olacağımıza dair içimde yanlış hissiyatlar yeşermişti ancak bunun olmaması gerektiğini biliyordum. Onlara güvenmemeliydim, onlara inanmalıydım, onlara bağlanmamalıydım. Günün birinde, belki yarın, onları da bırakıp

gideceğimi biliyordum. Hiç kimsenin kökleri hayatımın toprağında yeterince uzun süre yaşayamıyordu. Kumral, salonun köşesinde viskisini yudumlarken oldukça eğleniyordu. Düşünce selimden çıkıp Pars'ın cam kristali gibi parlayan gözlerine odaklanarak nefesimi içimde sakin bıraktım.

Kan dolaşımımı düzenlemeye çalışırken ağzımdaki limonlu şekerin tadını sindirmeye çalışıyordum.

Pars bir kez daha bana baygın baygın bakarken, "Denemiyorsun bile!" diye sızlandı. Neyse ki yumuşak sesi eğlenir şekilde çıkıyordu, açık tehdit içeren uyarısından sonra onu kızdırmayı istemezdim.

"Bak," dedim masanın üzerindeki sürahiden uzun bardağa su doldururken. "Bana biraz izin ver, deniyorum."

Kumral, göz ucuyla bana bakarken hala Pars'a gülüyordum. Çünkü ikidir ona konsantre olmaya çalışırken gözlerini ya deviriyor ya da şaşı yapıp beni engelliyordu. Sonra da küçük bir çocuk gibi bakışlarını çaktırmadan Kumral'a çevirip, bana kızmasını bekliyordu. Kumral onu benden daha iyi tanıdığı için önündeki ekrandan başını sallamakla yetiniyor hiç oralı olmuyordu. Yeniden ona döndüğümde sıkıntıyla gözlerimi birbirine bastırdım, muhtemelen kaşlarım da çatılmıştı.

"Başlıyorum," dedim uyarı nitelikli.

Hazır olduğunu belli eden tehditkâr gülüşü ortaya çıktığında bir an için Avcı güdülerim harekete geçti. Gözlerimin tüm gücünün Pars'ın yanan ateşten parlayan gözlerine diktim. İçimde hissettiğim tuhaf sinerji bir adım daha yaklaştığımın kanıtıydı. Güç yavaş yavaş bedenimde şekil alıyordu, omuzlarımı biraz daha dikleştirip Pars'ın çatılan kaşlarına doğru daha derin bir şekilde baktım. Buğulu gözleri aramıza bir tabaka koymuştu, gözlerindeki öz güvenin ardına sakladığı korkuyu aradım.

Tüm Soğuklar zihinlerinin karanlık bir köşesinde benden korkuyordu, daha doğrusu sahip olduğumu düşündükleri yetenekten. Onlara göre cehennem azabında yanmaktan farksız

girişimim, beni öldürme isteklerini körüklüyordu. Sadece şüphesi bile yetiyordu onlar için ama bir şekilde bana ulaşamıyorlardı. Pars da tıpkı onlar gibi bir açıdan benden korkarken Kumral'a güvenmek zorunda kalıyordu. Diğer yandan eğer düşündükleri gibi bir yeteneğim varsa bunu ortaya çıkaran kişi kendisi olacaktı. Bu bile bile ateşe atılmaktan farksızdı onun gözünde ama hepimizin itiraz edemediği birileri vardı. Pars Dalgıç'ın itiraz edemediği isim ise Kumral'dı.

Biraz daha derinleştirdim gözlerimi. Ona sanki bir ruhu varmış da onu görüyormuş, hatta o ruhu tanıyormuş gibi baktım. Bir an için ruhu sanki bu dünya üzerinde bana bahşedilmiş bir uşak misali, hatta bir kukla gibi zihnimin içinde kıpırdandı. Pars neredeyse sarsılarak geriye doğru bir adım attığında hissettiğim bağlantı kopmuş, boğazım kurumuştu. İrileştiğini bildiğim gözlerim Pars'ta kilitlenmişken beni izlediğini bildiğim karamel rengi gözler ayaklanmıştı.

"Hiç de fena değil," dedi Pars muzipçe.

"Bu da ne demek?" diye hızla araya girdim.

Elbette anlamıştım, sadece ondan da duymam gerekiyordu. Çünkü bu demek oluyordu ki biraz da olsa zihnine girebilmiştim, bu demek oluyordu ki bunu başkalarına da yapabilirdim. Bu bir sürü şey demek olurken ifadesizliğinden bir salise ödün vermeyen karamel rengi gözlere çevirdim bakışlarımı.

"Bir daha deneyin."

Kuru sesi çok da önemli değilmiş gibi çıktı, benim aksime Kumral zaten en başından beri böyle bir yeteneğim olduğunu savunan kişiydi. Yine de daha önce bir kez neredeyse bir Soğuğu etkilemişken şimdi Pars'ın üzerindeki etkim beni bile şaşırtıyordu. Bir nebze.

Pars bir şey söylemeden yeniden hazır vaziyette bedenini bana çevirdi. Kumral hiç istifini bozmadan aynı köşesine yerleşip, gözlerini ekrana dikti. Benim gözlerim yeniden Pars'ı bulduğunda bir an için başımda tok bir ağrı hissettim. İstem dışı ellerim alnıma baskı uygulayınca Pars'ın kaşları çatılmıştı.

"Maya?" dedi sorarcasına.

Ağırlığımı bir bacağımın üzerine verip gözlerimi sıkı sıkı kapattığımda ağrı yok olmuştu. Temkinli hareketlerle gözlerimi araladığımda tek kaşı havaya kalkmış bir Pars'la karşı karşıya kaldım. Ne yapacağını bilmez ifadesine gülerken onun da yüzü aydınlandı.

"Siz insanlar çok garipsiniz, tuhaf tuhaf şeyler yapma lütfen," diye uyardı.

Gülümsemem yüzümde soldu.

"Ne kadar uzun zamandır..." dedim yanına ekleyeceğim kelimeyi bulamayınca dudağımın kenarını ısırdım.

"Sandığın kadar uzun değil ama insanlığı unutmama yetecek kadar," diye rahatça açıkladı. "Bu yüzden tepkilerin bana çok yabancı, panik oluyorum." Dişlerini gösterecek biçimde sırıttı. Soğuk teni bu mesafeden bile bedenimi ürpertirken beyaz sıska ellerinin her şeyden daha insan görünen saçlarının arasında dolaşmasını seyrettim.

"Bu hareketin oldukça insaniydi," dedim. Gülümsemesi kısık bir kahkahaya dönüştü.

"Bu kızları tavlamak için öğrendiğim numaralardan biri."

Davetkar biçimde göz kırpmasına güldüm.

"Başka neler biliyorsun?"

Pars beni neredeyse eğlendirebilen ve tamamıyla gerçek üstü bir tipleme olmasına rağmen, bana kendimi normal hissettiren kişiydi. Onunla konuşurken rahatladığımı da hissediyordum.

"Biraz dinlenmem lazım, sonra devam ederiz."

Kumral'ın benim kalabileceğimi söylediği dairedeki tek yatak odasına geçtim. Dairenin hiçbir yerinde olmadığı gibi burada da halı yoktu. Cilasız parkelerin üzerinde, ayak uçlarımda yürüyerek odanın ortasına yerleştirilmiş çift kişilik beyaz yatağın üzerine uzandım. Ellerimi başımın altında birleştirip tavanı izlemeye koyuldum. Kafamda basit bir hesap yaptığımda tam tamına üç gün olmuştu. Herkesi ve her şeyi

geride bırakıp düşmanımın kollarına atıldığım yetmiş iki saat. Toplamda belki sadece birkaç saat uyumuştum o da bedenimin artık dayanmaya gücü kalmadığı anların sonucuydu. Bilincim yerindeyken gözlerimi kapatsam da düşüncelerim huzurlu bir şekilde uyumama izin vermemişti. Her defasında geri plana attığım tüm her şey uyku boyutunda ortaya çıkıyor bana işkence ediyordu.

Yaptığım şeyin kendi içimde mantıklı bir açıklaması vardı, benim görebildiğim başka çarem yoktu. Büyükannemin katiliyle iş birliği içinde olmayı kendime yediremiyordum evet ama zaten tanıdığım kendimden eser kalmış mıydı? Kafamdaki asıl soru buydu. Ben kendimde hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ben direndikçe içimdeki büyümeye yüz tutmuş boşluk bedenimle birlikte kalan ruhumun kırıntılarını da esir alıyordu. Vücudumu yiyip bitiren boşluk hayatıma da bir virüs gibi yayılmış, yaşama sevincimi almıştı avuç içlerimden. Son noktaya hiç bu kadar yaklaşmadığımı düşünürken sığınmıştım ben canavara. Yanımda olacağına söz veren herkesin ihanetiyle tek tek yüzleştiğimde sığınmıştım.

Ayaz'ın bencil silueti gözlerimin ardında bir kez daha hayal kırıklığına uğratırken, aslında tek istediğinin sarsılan tahtı olduğunu anlamam zor olmamıştı. Bir şekilde bana değer veriyordu ama bana karşı hiçbir zaman yeterince dürüst olmamıştı. İstediği, arzu ettiği şey bana sahip olmaktı çünkü ben herkes için bir şekilde tetiği çekilmek üzere hazırda bekleyen bir silahtım.

"Sen türümüz için cennetteki o yasak elmasın," demişti Kumral. Beni daha iyi anlatan bir cümle kurulamazdı muhtemelen. Beni arzu etme sebepleri buydu, erişilmez olduğum için, dalında kalması gereken meyve olduğum için koparıp atmak istiyorlardı.

Dila'nın boyumuzu aşmış kıskançlığı yakıyordu canımı en çok. Tek derdi neden onun yerine benim seçilmiş olmamdı, bu gerçekle yüzleştiğimde kirpiklerimin arasından bir damla

yaş çeneme kadar süzüldü. Gerçekten yaşadığım şu kahrolasıca hayatı mı istiyordu, bu yüzden miydi her bulduğu fırsatta beni arkamdan vurması? Oysa ben zaten onun için Doruk'tan defalarca vazgeçmemiş miydim? Cevap hayırdı. Ama en azından ben onun için Doruk'tan uzak kalabilmiştim. İşte bunu defalarca yapabilmiştim.

Doruk Ilgaz, nefesimin kesildiği göğsümde adını düşünmek bile dinmez sızılara kapatılmaz boşluklara neden oluyordu. Acı saç diplerime kadar uzanırken artık onsuz olduğumu bilmek, artık elimi uzattığım mesafede olmadığını bilmek tırnak uçlarıma kadar yalnız hissettiriyordu. Her bir zerrem çaresizdi, yeniden kan vücudumdan çekilmiş kendi hücrelerim bile beni terk etmişti. Dayan, dedim içimden... Bırak, gerektiği kadar yan ama sadece dayan.

Değer verdiğim herkes kendine göre sebeplerden beni yarı yolda bırakırken Kumral'a sığınma nedenim buydu. Çünkü herkesin aksine bana karşı her zaman dürüst olan taraf olmuştu. Bunu onlarca kötü yoldan yapmıştı ama ne başkalarının ne de yalanların ardına gizlenmişti. Ondan gelecek her şeye hazır olabileceğim kadar dürüsttü. Ona güveniyor muydum? Hayır. Kesinlikle güvendiğim şey Kumral değildi, güvendiğim onun ıstırap dolu dürüstlüğüydü. Güç uğruna, herkesin sahip olmak istediği kişi olduğum için bana yardım ettiğini söylemişti. Beni koruyacağına hatta ve hatta kendinden ve kendimden bile beni koruyacağına söz vermişti. Yeri geldiğinde düşündüklerimden bile. Artık düşüncelerim çığırından çıkmış bir yol izlerken buna ihtiyacım olduğunu adım gibi biliyordum. Derin bir nefes daha alıp olduğum yerde doğruldum, öğrenmem gerekeni öğrenecek sonrasını zamanı gelince düşünecektim. Şu anda elimdeki tek seçenek buydu.

Çıplak ayaklarımı yataktan sallandırıp soğuk zeminle buluşmasını izledim, dairenin bu kısmında şömine yanmadığı için soğuktu. Bundan rahatsızlık duymamaya çalıştım. Karanlıkta perdeleri tamamen kapalı pencereye kadar ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Karanlık ve soğuk Kumral'ın dünyasının

olmazsa olmazlarıydı. Onu temsil eden bu iki kelime beni de kollarının içine alırken son bir çabayla sıcak nefesime tutunmak istedim.

Duvara yaslanıp gece mavisi perdenin kenarından müziğin susmadığı, gülümsemelerin bitmediği sokağın canlılığını izledim. Tam karşımızda iki katlı bir butik vardı, tabelası hala açık olduğunu belli edercesine turuncu ışıklarla rengarenk parlıyordu. Hemen önünde birkaç kız vitrini incelerken soğuktan onları korumayan eteklerini çekiştiriyordu. Bu manzara gülümsememe ve Meyra'yı yine fütursuzca özlememe neden olmuştu. Köşedeki kitapçının önünde, sokağın isminin yazdığı uzun direğe iliştirilmiş bir tabela vardı. Kırmızı bir ahşaba boyanmış tabelanın altında bir çocuk, sarı saçları omuzlarında bukleler halinde dağılmış kızı şefkatle öpüyordu. Kızı yiyecekmiş gibi bir açlıkla değil de sanki ona zarar vermekten korkar gibi kibarca öpüyordu. Gözlerimi kapatıp asla yaşayamayacağım sahneleri izleyip kendime işkence yapmayı bırakmayı denedim. Hayatım hiçbir zaman normal olamayacaktı.

Hemen önünde durduğum pencereye atılan birkaç kurşun gözlerimin önünde geri sekerken silah sesleri susmadı. Biraz önce izlediğim çiftin ardında, yüzünü seçemediğim iki adam silahını doğrultmuş, beni hedef almış biçimde ateş ediyor kurşunlar cam pencereye değip geri sekiyordu. Bulunduğum odanın kapısı hızla açılmış Kumral ve Pars olağan bir hızla yanıma kadar gelmişti. Bir adım kenara çekilip olanlara şahit olmalarını bekledim.

"Pars, hadi!" Kumral memnuniyetsiz bir şekilde ona seslendiğine vakit kaybetmeden daireden çıktılar. Aslında bulmalarına gerek yoktu adamlar zaten bir an bile duraksız ateş etmeye devam ediyorlardı ama elbette Fetih Yargıcı'ya ait dairenin camları kurşun geçirmezdi. Elbette. Adamlardan biriyle göz göze geldim. Ne olduklarını anladığım an bir kez daha yalnızdım. Dizlerimin bağı çözüldü, ellerimin üzerine sertçe düşüp duvara çarptım. Ölümle bu kaçıncı burun buruna gelişim olacaktı?

Korku yoktu, acı yoktu, şaşkınlık yoktu. Silah seslerinin bir havai fişek gibi kafamın hemen üzerindeki pencereye çarpıp duruşunu dinledim. Çok gecikmeden sesler susmuş, muhtemelen adamlar Fetih Yargıcı'nın ellerinde canından olmuştu.

Zihnim kesinlikle panik içinde titriyordu. Ellerimi yorulmuş şakaklarımda gezdirirken başımı duvara yasladım. Sımsıkı kapattığım gözlerimi çevreleyen kirpikler ıslak damlaların etkisiyle birbirine karışmıştı. Panik siyah bir siluetle üzerime doğru gelirken duvarın soğuk zemini biraz daha kendimde kalmamı sağlıyordu. Dizlerimi kendime çekip kilitlenmiş çenemi diz kapaklarıma yasladım. Ellerimi bacaklarıma sarıp birbirine kenetlediğimde ağlamamak için kendi kendime direniyordum. Boşunaydı, gözümdeki davetsiz yaşlar bir su seline karışmış gibi çeneme doğru akarken hiçbir şey yapamadan öylece bekledim. Bir saniyelik bir dikkat dağınıklığı, gereğinden fazla yakınlaşma. Ya, dedim içimden... Ya camlar kurşun geçirmez olmasaydı... Bu kadar ince miydi ölümle yaşam arasındaki o çizgi? Ve ben o kadar yakın mıydım gerçekten?

"Maya!"

Dairenin açılan sokak kapısının geri kapanma sesine de herhangi bir tepki veremedim. Pars'ın spor ayakkabılarının zemindeki kayma sesi bulunduğum odaya kadar ulaştı. Tiz ses kulaklarımda bir başka çınlama yaparken "Maya!" dedi yeniden. Endişelenmiş ya da paniklemiş gibi görünmüyordu, aksime.

Kısılmış kahverengi gözleri donuk bakışlarla beni süzerken yavaş yavaş çözüldü.

"Ah!" dedi usulca. "Sen gerçekten korkmuşsun."

Kendi söylediğine inanamıyormuş gibi bir havası vardı. İfadesini görmezden gelip karanlıkta çoktan kurumuş gözyaşlarımı fark etmemesini diledim. Sürekli asık suratlı olduğum için duruşumu garipsemez diye düşünüyordum ama gözlerimi kontrol edecek kadar da kendimde değildim. Temkinli adımlarla yanıma yaklaştığında tam önümde duran lacivert spor ayakkabılarını incelemeye koyuldum. Yuvarlak uzanan burnunun etrafını çevreleyen beyaz bir şerit vardı.

Pratik bir hareketle eğildiğinde kollarımı sarmasına itiraz edercesine omuzlarımı silktim. Kıkırdayarak geri çekildiğinde derin bir nefes alıp acıyan boğazımı kısık bir öksürükle temizledim. Soğuk parkeye bastırdığım avuç içimden destek alarak ayağa kalktım. Uçurumun öbür tarafındaki kız gölgelerin arasında onaylamaz gözlerle baktı.

Korkaklık ediyorsun, Maya. Etme.

"Gel hadi, sana bir kahve yapalım."

Kesinlikle bir kahve mucizevi bir ilaç değerinde olabilirdi. Arkamda bıraktığım pencereye bakmamaya dikkat ederek salona çıktım. Bar tezgahına benzeyen ahşap masadan temiz bir fincana uzanıp, kahve makinesine filtre kahve koydu. Dehşet içindeydim.

"İlave bir şey ister misin?"

Sanki daha önce hiç kahve içmemiş veya servis etmemiş gibi acemi hareketlerle fincanı önüme itti. Başımı olumsuz anlamda sallayıp, yüksek taburelerden birine oturdum. Gözlerini üzerimden çekip hemen sağ tarafında kalan çekmecelerden birini açışını izledim, sıcak fincanı iki avucumun içine almış sıkı sıkıya tutuyordum. Altın sarısı paketi eğlenerek açtı.

"Siz insanlar bunlara bayılıyorsunuz, özellikle kızlar." Dişlerini göstererek gülümsemesi beni biraz sakinleştirmişti, Pars'ın en iyi özelliği kötü olayların üzerinde durmamasıydı. Tıpkı benim gibi ama o, bunu zaten çok da önemli olmadıkları için yapıyordu, bense başka çarem olmadığı için ve zaten hemen arkasından başka bir kötü olayın yaşanacağını bildiğim içindi. Açtığı çikolata paketini de önüme koyduktan sonra dirseklerini masaya yaslayıp çenesini sağ avucunun içine aldı, hareketiyle kaşlarım hafifçe aralanmıştı.

"Bu hareketi senden kaptım." Gülmeye çalışırken yüzünün sağ kısmı avucunun içinde kalmış komik bir görüntü oluşturmuştu. Fincanı dudaklarıma götürüp gülmek için hamlede bulundum ama çenem sandığımdan fazla kasılmıştı, hareket ettirmek isterken yorulduğumu fark ettim.

"Merak etme, yakaladık. Sevgili Kumral'ın adamları haklamıştır."

Söylediğiyle yeniden irkildim. Fetih'i daha önce de birileriyle kavga ederken izlemiştim. Beni korkutan onu daha önce de bana zarar veren birileriyle kavga ederken görmüş olmamdı. Bu bir kavgadan çok adamların ölümleriyle sonuçlanmış bir terördü. Yaşayan birini hatta bir şeyi öldürmek tamamıyla terördü. Ve Fetih Yargıcı bunu gözünü kırpmadan yapabilen kişiydi. Büyükannemin katili olduğu gibi önüne gelen, ona karşı gelen herkesi gözünü kırpmadan öldürebilecek olan kişiydi. Ve ben artık onun yanındaydım. Mayınlarla sıralanmış hayatımın geri kalanında.

Avuçlarım beyaz fincanı daha büyük bir güçle sıkınca fincan kırık bir sesle çatlayıp, avucum içinde onlarca parçaya bölündü. Sesin şiddeti ve dağılan parçalarla olduğum yerde irkildim. Gözlerim şaşkınlıkla irileşmişti.

"Ha siktir!"

Pars sanki bana ilk defa bakıyor, parçalanan bir fincanı ilk defa görüyordu. Hızla ayağa kalktı ve yanıma geldi. Sıçradı desem daha makul olurdu. Kanayan parmak boğumlarımı görmezden gelip dağılmış fincan parçalarına odaklandım, avuçlarım içinde biraz baskı uyguladığım fincan parçaları... Sadece birazcık baskı...

"Neler oluyor?"

Kumral'ın sesini işittiğimde biraz daha irkildim. Odaya girdiğini dahi anlamamış hala onlara ayrılmış parçaları izliyordum. Kana bulanmış ellerim kıpırdamadan masanın üzerinde duruyor, hafifçe titriyordu. Soluk ışıkta sarıya çalmış gözlerin yönü bana çevrildiğinde zayıfça başımı sallamakla yetindim. Sanki bütün bedenim çenem gibi kasılmış, hareket edemiyordu.

"Maya?"

Kumral'ın sakinleşmiş sesi omurgamda dolaşırken hayır, dedim içimden hayır, o senin dostun değil Maya. Hayır, senin dostun yok! Sağ dizimin titrediğini o an fark etmiştim, öyle

yoğun bir histi ki içimden lanet ettim. Hayır, hayır şimdi değil. Bir kez daha olmaz.

Beni izlediğine emin olduğum Kumral düşüncelerimi okumuş gibi "Hayır," diye tısladı.

Masanın benim olduğum tarafına geçerken, göğsümde sabitlenmiş kalbim endişenin akışıyla hızlanmaya başlamıştı bile. Pars'ın "Neler oluyor?" dediğini işittim ama tepki veremeden yavaş yavaş bedenimi esir alan titremeye odaklanmıştım.

"Bilmiyorum, bir hastalığı var."

Kumral'ın ilk defa ne yapacağını bilmediğini izlerken gözlerim bir an için bile ondan ayrılmadı. Yanı başıma geldiğinde titreyen omuzlarımdan tutup durdurmaya çalıştı, gözleri şaşkındı.

"Maya," dedi. "Ne yapabilirim?"

Sesleri duyup cevap verememek beni daha da endişelendiriyordu. Bir tepki verememek, kontrolü yitirmekten nefret ediyordum. Gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı ve ben ona bile müdahale edemiyordum. Yine ve yine Doruk Ilgaz'a tepeden tırnağa kadar muhtaçtım. Gözlerimi kapatmak için bütün gücümü kullanmak istesem de boşunaydı. Bedenimi rahat bırakıp, gördüklerime, duyduklarıma o an için tüm evrene bilincimi kapatmıştım. Düşündüğüm tek şey Doruk'un sıcak avuçlarının yüzümün çehresini sarmalayıp bana sakin olmamı fısıldaması oldu. Nefesi yüzüme çarparken ben yanındayım, diye mırıldanmasını hatırladım. Başkasına ihtiyacım yoktu, Doruk'a da olmamalıydı. Artık her düştüğümde kalkmaya çabalamak yerine bana uzatılan bir el beklememeliydim. Düşmanımın bile elini kolunu bağlayacak, kendi çaresiz duvarlarımın içine alacak kadar zayıflatan biri olmamalıydım.

Yavaşça gözlerim araladığımda Kumral'ın gözleri hala üzerimdeydi.

"Ne hastalığı?" diye soran Pars'ı işittiğimde bana saatler gibi gelen zamanın aslında saniyelerden ibaret olduğunu kavrayabilmiştim. Kendimi birkaç dakika da toparlayabilmek iyi

bir adımdı. Derin bir nefes alıp "Geçti," diye mırıldandım dudaklarımın arasından. Sağ elimi yavaşça kaldırıp Kumral'ın çatılmış kaşları düzeltmek istedim, ne yaptığımı sorgularken havada kalan kanlı ellerim kucağıma düştü. Bakışlarım onlara kaydı. Yaptığım şeyi, kahve fincanını zihnimde sorguladım. Adrenalin olmalı, diye geçirdim içimden. Çok fazla şey yaşıyorum, tek açıklaması bu olabilir.

"Aşağıdaki kızlardan birini getir ortalığı temizlesinler."

Kumral'ın emrine sessizce itaat eden Pars gitmeden önce yanıma yaklaşıp ellerini saçlarımda gezdirdi.

"Korkmana gerek yok," dedi. Sıcacık sesi nefesimi okşamıştı, beklenmedik bir hareketle saçlarımı öptü.

Fazla iyi niyetine ve nerede nasıl davranması gerektiğini bilmeyişine verdim. Yoksa benden sağlam bir yumruk yiyebilirdi. Kapının kapanma sesini duyduğumda Kumral ağır hareketlerle kolumda kavrayıp beni tabureden indirdi.

"Ellerini yıkamamız gerekiyor."

Söylediğine itiraz etmeden peşinden banyoya kadar gittim. Küçük banyonun lavabosunun önüne geldiğimizde, beni iyice yanaştırıp musluğu ılık şekilde ayarladı. Benden hiçbir hareket beklemeden, tam arkamda vücudunu tamamıyla bedenime yapıştırıp omzumun üzerinden lavabonun içine düşmüş ellerimi yıkadı. Suyun temas ettiği her yer sızlıyordu ama yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. Göz ucuyla beni izlerken gereğinden fazla titizlik göstermesi beni şaşırtıyordu. Bedenimin etrafında sarılmış kollarını görmezden gelmek zordu, ellerime ulaşmak için kenara geçemeyeceği kadar küçüktü banyo. Bu yüzden tam arkamda durmuş kollarını her iki tarafımdan ellerime uzatmıştı. Bu sanki, birinin sevdiği birine arkasından sarılması gibiydi. İmkânsız gibi...

Artık pembelikten daha çok beyazlaşmış avucumdan temiz sular akmaya başladığında, musluğu kapatmadan aynadaki yansımamıza baktı. Bakışlarımı aynaya çevirdiğimde göz göze geldik.

"Bir daha bunu sakın yapma, ma petite..." diye mırıldandı bilmediğim bir aksanla.

Kullandığı yabancı bir kelimeyi daha sorgulamamıştım. Bu bana anlamsız geliyordu. Sanki bilmemi istese zaten o şekilde söylerdi, onun sırrına saygı göstermek istedim ve söyleyeceği zamana dek beklemeye karar verdim.

"Seni incitmek için can atan onlarca kişi varken," diye devam etti gözlerini birbirine bastırıp.

Sağ gözümden akmaya başlayan gözyaşına engel olamamış, akan burnumu çekmek zorunda kalmıştım. Utanç verici bir şekilde yeniden yüzüne baktığımda gözlerini aralamış, bakışları yumuşamıştı.

"Bir de ben sana, seni kendinden bile koruyacağını söylemişken..."

Varlığı yokluğu bir tebessüm yüzümde renk buldu. Söylediğine ister istemez dudaklarım kıvrılıyordu.

"Sanırım senin bile engel olamayacağın şeyler var." Derin bir nefes verdim. Söylediğim imkansızmış gibi ukala bir şekilde ağzının kenarıyla güldü.

"Fincan avucumun içinde parçalandı. Bilerek yapmadım, biraz baskı uygulamış olabilirim ama bu..." Dudaklarımı ısırıp devam ettim. "Çok garipti, fincanı hep avucumun içinde sıkarım ama ilk defa parçalandı."

Yeniden derin bir nefes alırken belki de fincan kalitesizdir diye saçma sapan sebepler ürettim.

"Sanırım seni korumam gerekenler listesine bir de fincanlar eklendi." Kadifemsi sesi ruhumu okşuyordu. Kaşlarını çatarken muzipçe söylenmesine şaşırmıştım. Fetih Yargıcı'nın espri anlayışı vardı!

Banyodan benimle birlikte çıktı, salona doğru gidiyordum ama kaldığım yatak odasına yönelmişti. Tek hamlede kolundan tuttum. Nabzım yine yükselmişti.

"Orada uyuyamam."

En azından bu gece değil, silah seslerinin beynimde dönüp durduğu bir gece istemiyordum.

"Bir şey olmayacak," diye beni sakinleştirmeyi denedi.

İşe yaramamıştı ama korkaklık etmek ya da bir şeylere zorlamak istemiyordum. İstemeyen adımlarla peşinden giderken abajurdan birini açtı. Karanlık odaya bakıp hayır, dedim.

Güçlü ol.

Güçlü olmak zorundasın.

Odada yaşanılan olaya dair herhangi bir iz yoktu. Cam kırılmamış, kurşunlar içeriye girmemişti ama yine de içim titredi. Beni büyük yatağa oturtmasına izin verip komodinden sargı bezi çıkartmasını izledim. Sağ elimi parmaklarının arasına aldı. Acıyı yok saymak benim için neredeyse kolaydı, bakışlarımı ellerimden onun daima solgun yüzüne çevirdim. Beyaz teni, üzerine yansıyan ışık sayesinde yine buğdaya çalmıştı.

Sol avucunun içine diğer elimi aldığında sağ eliyle çok dikkatli şekilde kıymık parçaları kalmış mı diye kontrol etti. Çok kısa süren kontrolün ardından ince gazlı bezlere gerek olmadığını söylesem de beni dinlemeyip her iki avucumun çevrelerinden kesiklerin üzerine doğru doladı.

"Rahat durmuyorsun ki bir yerlere sürtüp daha beter hale getirebilirsin." Bıkkın şekilde söylendi. Yine haklı olmasını sessizce izledim. Bana karşı öfkeliydi, neredeyse burnundan soluyordu.

İşi bittikten sonra sargı bezini yeniden aldığı çekmeceye bıraktı. Bir şey söylemesini beklemeden suçlulukla yatağın kenarına doğru kıvrıldım. Sargılı ellerimi göbeğimin hizasında serbest bırakmaya özen gösterirken ona sırtımı dönmüştüm.

"Beklediğin gibi değilim, değil mi?" diye düşünmeden sordum.

Cevabını bildiğim soruları oldum olası sevmişimdir ama bu soru da canımı yakanlar listesindeydi. Baş belasından başka bir şey değildim. Herkes işe yarayacağımı düşünürken tam tersi herkesin ayağına dolanıp duruyordum. Herkes benden

çok yetenekli, cesur bir Avcı olmamı beklerken ben hala savunmasız kurban rolünden çıkamıyordum.

"Değilsin," dedi buz gibi bir ifadeyle hiç çekinmeden.

Gerçekten bir katilden kibarlık bekleyecek kadar aptal mıydım? Uçurumun diğer tarafındaki sesim bana bir tokat atarken, yalnızca bir katilin yanında güvende kalabilirsin artık, diye fısıldadı. Çünkü başka kimse seni istemiyor. Çünkü senin de ellerinde kanın kirli izleri var.

"Ama kimse senin yaşadıklarını yaşamadı."

Yeniden konuşmasını beklemiyordum, böyle bir cümle kurmasını ise asla...

Olduğum yerde gerinip ona doğru döndüğümde "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Kaşlarımı çatıp cevap vermesini beklerken bacaklarımı göbeğime kadar çekip soğuğu engellemeye çalıştım. En azından denedim. Arkadan gerilmiş sırtında gri kazağının hareketlerinden kırıştığını gördüm. Buz mavisi bir kot pantolon vardı üzerinde yaralarımı sararken kana bulanmış. Kusursuz değildi artık, düşünceme sessizce gülümserken dağılmış saçlarının hareket etmesiyle bana döndü. Kararmış gözlerinde bir acıma ifadesi gelip geçti usulca.

"On sekiz yaşında bir sürü insan birçok şeyi kaybeder, Maya." Adımı çok sık kullanmayışı söylediklerini zihnimde daha anlamlı kılıyordu. "Ama bir tek sen on sekiz yaşında her şeyini kaybettin."

Bunu görenin Fetih Yargıcı olması hayatımın ne kadar zavallı bir halde olduğunun başka bir kanıtıydı. Benim dışımda bir başkasının da bunu görmüş olması biraz daha canımı yaktı. Her şeyimi kaybetmiştim, sahiden. Her şeyimi, herkesi.

Cevap vermeden derin bir nefes aldım, sessizliğimi koruyacaktım çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu. Baştan sona haklıydı. Ne işe yaramaz bir baş belası olduğuma itiraz etmişti ne de kimsesiz bir zavallı olduğuma. Bir sürü kişinin söylediğinin aksine özel filan değildim ben, sadece zavallı. Kendime

gelmek ister gibi olduğum yerde dönüp yumuşak yatağa sırtımı verdim. Ayaklarımı sonuna kadar uzanıp diğer ayağımın üzerine attım. Rahat bir tavırla avuçlarımı başımın altına topladığımda tavanın pürüzlü beyazlığını izlemeye koyuldum.

"Kim olduklarını sormayacak mısın?" diye mırıldandı ben odadaki varlığını bile unutmuşken. "Bizden değillerdi," diye ekledi tereddütle.

Yersiz tereddüdüne hafifçe ağzımın kenarıyla gülümsedim.

"Biliyorum," dedim. "Ateş edenler Avcılardan birileriydi."

Hayretle alnında kırışan kaşlarını görmesem de hissedebiliyordum.

"Sana saldırdıklarını biliyorsun değil mi, hedef ben değildim."

Tepkilerim onu şaşırtıyordu çünkü Fetih Yargıcı bile beni tamamen anlayamazdı. Bunların tümünün anlaşılır hiçbir yanı yoktu.

Bakışlarımı tavandan ayırmadan başımla onayladım. Onun için bu büyük bir tepki verilecek olaydı çünkü sözde kendi türüm bana saldırıyordu. Ama bu, güvendiğim birilerinin ilk defa arkamdan vuruşu değildi. Bilmediği şey buydu.

"Tanrım!" dedi onu tanıdığımdan beri ilk defa şaşırmıştı, "Maya sen Avcıları da hissedebiliyorsun."

Bir an için gözlerim aralandı. Kahretsin, bunu bilmemesi gerekiyordu, aptalca bir hataydı. Doruk bunu kimsenin bilmemesi gerektiği konusunda beni defalarca uyarmıştı. Dalgınlığım yüzünden açık vermiştim, öfkeyle elimi şakaklarıma bastırdım.

"Hayır," diye denedim telkinle. "Hiçbir insan o kadar kafayı yemiş olamaz."

Rahat bir tavırla omuz silkmeye çalıştım.

"Bana yalan söylemene gerek yok."

Ellerimi yavaşça gözlerimin üzerinden çektim. Yorgun bir ifadeyle ona bakıp "Uyumak istiyorum," dedim. Zor çıkan

sesim ona ulaşmıştı. Loş ışıkta bir süre daha yüzümü inceledikten sonra bakışlarıma kafasını sallayarak onay verdi. Odadan çıkarken beklenmedik bir panikle yutkundum.

"Lütfen," diye fısıldadım gereğinden fazla bir istekle. "Burada kalır mısın, tek başıma duramam."

Sessizlik can sıkıcı bir hal alırken odadan dışarıya çıktı. Ah, çok güzel! Hırsla battaniyenin altına girip sıcaklığın bedenimi gevşetmesini bekledim, biraz sonra elinde bilgisayarla odaya yeniden girmişti.

"Sesler rahatsız etmez umarım halletmem gereken işler var."

"Teşekkür ederim."

Battaniyeyi boynuma kadar çektiğimde yavaşça uykuya teslim olduğumu da hissediyordum.

"Şu hastalığın..." dedi. "Tam olarak nedir?"

Uykulu gözlerimi aralarken gerçekten bir soru sordu mu anlamaya çalıştım. Kısık gözlerim karamel rengi gözlerin bakışıyla buluştuğunda yüzündeki merakı seçebiliyordum.

"Önemli bir şey değil." Kurumuş dudaklarımı bir kez ıslatıp sessizce mırıldandım. En azından tedavisi olan bir şey değildi.

"Bana söylemedin," dedi sabırla derin bir iç çekerken.

"Endişe atağı gibi bir şey." Omuz silkip yeniden gözlerimi kapattım. "Abartılacak bir şey değil."

Yatağın bana uzak kenarının çöktüğünü fark ettiğimde rahatsızlıkla ben de hareketlendim, gözlerimi yeniden açtığımda Kumral yatağın ucuna ilişiyordu.

"Korktuğunu hissettim, Maya."

Çatılmış kaşlarını yatağın perdelerle aynı renkte olan kadife başlığında gezdirdi.

"Bunu daha önce bir kez hissetmiştim."

Söylediği zamanı anımsadım. Anı ağır bir darbeyle zihnimden göğsümün ortasına indiğinde istem dışı yerimde doğrulmuş, kadife başlığa sırtımı vermiştim. Şu haliyle çaprazıma denk gelmişti, kısık gözlerimin altından ona baktım.

İlk karşılaşmamız aklıma geldiğinde huzursuzca bacaklarımı kendime çektim.

"Hatırladın."

Gereksiz hareketimi düzeltmedim ama ondan korktuğum da söylenemezdi. Yine de ormanda ilk karşılaşmamızı anımsamak yutkunmama neden olmuştu.

"Ölüm emrimi vermiştin," dedim yüzüne vurmaya çekinmeden. "Bir an bile tereddüt etmeden."

Biçimli dudaklarında zavallı bir tebessüm yeşerdi, gözlerinin o kayıtsız ifadeye bürünmesini izledim.

"Değişen ne çok şey var değil mi? Şimdi de seni hayatta tutmaya çalışıyoruz." Düşünceli gözleri yeniden kadife yatak başlığına dönmüştü.

"Belki de sana karşı şansımı zorluyorumdur, orada verdiğin kararın arkasında durmalıydın." Sesim hissettiğimden daha soğuk çıkmıştı.

Sızlanmayı sevmiyordum ama sürekli sızlanıp duruyordum. Gerçekten harika. Muzip bir gülümsemeyle dişleri açığa çıktığında yavaşça hareketlenmişti. Oturduğu yerden kalkıp gözlerini üzerimden ayırmadan yatakta olabildiğince bana uzak şekilde sırtını başlığa yasladı. Sol elini ensesine götürdüğünde onun diğerlerinden daha fazla insan olduğunu fark ettim. Diğerlerinden kastım Ayaz ve Pars'a oranla. Sera'nın da hakkını yemeyelim tabii. Ayaz'ın da insani hareketleri vardı ama Kumral'ın soluk tenini hafif ışıkla renklendirirsek, bir üniversite öğrencisi kadar normal ama havalı görünüyordu.

"Kesinlikle şansını zorluyorsun," diye onayladı.

Onunla konuşmak beni daha fazla yoruyordu, konuşmalarımız bir noktadan sonra sürekli başka konulara dağılıyor, hiçbir zaman başladığımız noktada kalamıyorduk. Yumuşak zeminde yavaşça kayarak başımın yastıkla buluşmasını sağladım. Battaniyeyi göğsüme kadar çekip yatakta ona doğru döndüm. Aramızda iki insanın daha yatacağı mesafe olduğu için sorun

olmamıştı. Kumral her şeyi bir kenara bırakırsak bana karşı duyarlı biriydi, rahatsız olacağım hareketlerden kaçınıyordu.

"Bazen senin kim olduğunu bile unutuyorum," diye itiraf ettim. "Kim olduğunu, neler yaptığını. Bunları düşünmeden yaşamak daha kolay." İç çektim. Sonunda ona yaptıklarını unutmadığımı, sadece düşünmemeye çalıştığımı söyleyebilmiştim.

"Bana beklediğim gibi olup olmadığını sormuştun."

Bir avucumla battaniyeyi sıkıca kavrarken boynuma kadar çekip devam etmesini bekledim. Yavaş yavaş kelimeleri topladığında aradan birkaç dakika geçmişti.

"Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok kişiden dinledim."

Ne beklediğimi bilmiyordum ama böyle bir cümle kurmasını kesinlikle beklemiyordum.

"Hakkında o kadar çok şey söylendi ki... Adını duymaktan bıkmıştım. Maya Efnan, mümkün olsa midemi bulandırırdı."

Kaşları çatıldı.

"Kralın yeni gözdesi, Amelya'nın torunu... Baban hakkında ölüm diye bahsettiklerini biliyor muydun?"

Aniden bana dönen gözlerine afallamış şekilde bakakalmıştım. Başımı olumsuz anlamda salladım. Bir kez Ayaz böyle bir şey söylemişti ama düzeltme gereksinimi duymadım.

"Ölümün öz kızı. Soğukların sonunu getirecek Avcı. Küçük sürtük. Ilgaz'ın kızı. Armoni Alsancak'ı gölgede bırakan kız. Karanlık ormandan çıkmayı başaran kız. Armi'nin tahtını sallayan kız... Doğuştan birinci sınıf. Dünyaya yıkım getirecek kız. Dünyayı ateşe verecek. Kıyamet."

Gözlerini kapattı. En az benim kadar yorgun göründü bir saniye için.

"Umut," dedi. Her bir kelimeyi tükürürcesine söylerken bu kelimede sesi bir fısıltı gibi çıkmış, neredeyse duyulmamıştı.

Birkaç kere kirpiklerimi kırptım. Hiç kıpırdamadan öylece bekledim. Söyleyecek mantıklı bir şey bulamıyordum. Onu daha önce de bir şeyleri itiraf ederken duymuştum ama bu

tamamıyla beklenmedik bir şeydi. Bildiğim iki tane barı işletirken yaşadığımız kasabada da hatırı sayılır biriydi, kulağına çalınan onlarca söylenti olduğuna emindim. Kasabada kuş uçsa bundan Fetih Yargıcı'nın haberi oluyordu bu yüzden bildikleri normaldi. Ama hakkımda söylenenler... Bunlar saçmalıktı. Bunlar kahrolasıca birer saçmalıktan başka bir şey değildi. Ama o son söylediği, son kelime. Umut? Birilerinin umudu olmam mümkün müydü benim, umutsuzluk kuyusunda çırpınırken başka birilerine umudu vaat edebilir miydim ben?

"Seni gösteriş meraklısı biri sandım. Kimseyi duyduklarımla yargılamak tarzım değildir ama adını bu kadar sık duymak kafamda bazı şekiller oluşturmuştu. Kolay kolay yanılmam hatta konu kadınlarsa oldukça basittir ve ben hiç yanılmam."

Fısıldamasına dudak büzmek istesem de onu ilk defa bu kadar bocalarken görüyordum, ilk defa doğru kelimeleri aradığına şahit oluyordum.

"Beklediğim gibi değilsin, Maya. Bunu o balo gecesinde anladığımı sanmıştım ama hayır senin hakkında defalarca yanıldım ve açıkçası bu beni tedirgin ediyor."

Kaşlarını çatarken söylemeye zorlandığı kelimeler sonrasında onu pişman edecek gibiydi. Boşta olan eliyle burnunun kemerini sıktı, sakin kalmaya çalıştığını fark etmek beni afallatmıştı. Fetih Yargıcı karşımda kendinden ödün verirken nutkum tutulmuş gibi sadece bekledim.

"Sen sadece kraliçeyle, Avcılarla, Soğuklarla ya da diğerleriyle değil, sen kendinle de bir savaş içindesin. Sürekli sorguladığın şeyler var. Hayat senin için çok kolay olabilirdi. Kendini Ayaz'ın, kralın kollarına bırakıp işleri onun halletmesine izin verebilirdin. Ya da o Avcının. Herkesi boş verip Armi'nin ardına saklanabilirdin. Bunların hiçbirini yapmadın, hepsinde sana bir şekilde yanlış gelen şeyler oldu. Şimdi ise bildiğin en büyük düşmanının kollarına atıldın. Bunu itiraf etmek kolay değil ama gördüğüm en güçlü kız sensin. Merak ediyordun sana neden yardım ettiğimi. Sebeplerden birini biliyorsun ama

cesursun, pes etmek nedir bilmiyorsun, sevdiklerinden vazgeçmiyorsun. Güvenmekten vazgeçmiyorsun. Yıkılsan da ayağa kalkmayı biliyorsun. Aptalca gururlu değilsin, mantıklı hareket ediyorsun. En kötüsü de kendini herkesten öyle iyi saklıyorsun ki seni olduğundan tamamen farklı görmelerini sağlıyorsun. Çoğu bu yüzden senin hakkında saçma sapan şeyler düşünürken sen onların başını döndürüyorsun. Sevdiklerin uğruna hiç çekinmeden kendini öne atıyorsun."

Bunu söylediğinde inanamazmış gibi başını iki yana sallayarak güldü. Meyra'yı kaçırdığı için neredeyse üzerine zıplıyordum, aklıma gelince istem dışı hareketle hafifçe kıkırdadım.

"Geçirdiğimiz birkaç gün sende gördüğüm her şeyden daha fazlası olduğunu kanıtladın. Bulmaca gibisin, bulduğum her şey bambaşka bir soru çıkartıyor karşıma. Kendini fazla hafife aldığını düşünüyordum ama öyle olmadığını da gördüm. Bazen senin sadece on sekiz yaşında olduğunu unutuyorlar. Hayatta olman bile mucize ama senin gibi birinin ölmesine izin vermeyeceğim. Bir söz verdik, ikimizin de işine gelen bir söz."

Beni ikna etmeye çalıştığı kadar kendini de ikna etmeye çalışıyordu. Bir arada bulunmak benim için olduğu kadar onun için de zordu. Biz birbirinin gölgesinde soluk alan iki düşmandan ibarettik. Siyahla beyaz gibi bile değil bu hepsinden fazlaydı. Biz karşı tarafların, aynı savaşçıları gibiydik. İkimiz de karanlıktık sanki ama o ışıkları kapatmıştı, ben geceye mahkûm edilmiştim. Tek bir uğurda birlikte başladığımız bir yol vardı, bitene kadar birimizin düşmanı ikimizin de düşmanı olacak gibi söz vermiştik. Ama yine de birbirimize güvenmiyorduk.

Ters bir şekilde ona doğru düşmüş bileğime dokundu, sert parmakları yumuşak tenimde gezinirken aniden içim titredi. Hareketleri de beni söyledikleri kadar etkiliyordu. Hakkımda söylediklerine şaşırmıştım ama Doruk, Meyra ve Dila dışında kimse beni bu denli tanımamıştı. Dikkat etmemişti. Hatta Dila bile beni bu kadar iyi tanımıyordu muhtemelen. Onun yanında kendimi fazla serbest bırakmıştım çünkü onun

yanında düşünmeyi bırakmıştım. Yaşadıklarımı, yaptıklarını yok saymıştım. Zihnimdeki tüm düşüncelerimi geri plana atmıştım. Bana bu kadar dikkat etmesi onun ne kadar planlı ve titiz biri olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu. Ürkütücü derece de zekiydi.

"Yaptıklarımı inkâr etmiyorum, özür dilemeyeceğim."

Özür dilemesinin anlamsız olduğunu o da benim kadar biliyordu.

"Sözümü tutacağım, bundan şüphen olmasın." Sesi kendinden emin çıkarken hayır, dedim içimden şüphem her zaman olacaktı.

"Kolay olmayacak."

O da tamamen bana döndüğünde gözlerimi istem dışı kapamıştım, serin dokunuşlarının sakinliğine kendimi bıraktım.

"İkimiz için de kolay olmayacak," dedi. Bir süre gözlerimi açmamı bekledi. Ona istediği şeyi vermeden önce duraksadım, olabildiğince kalp ritimlerimi, düşüncelerimi kontrol ederken gözlerimi araladım.

"Ama artık yalnız da olmayacağız," diye itiraf edip kirpiklerinin altından karamel rengi gözlerini yüzümde gezdirdi. Söyleyecek doğru kelimeyi ararken acele etmedim. Yavaş yavaş akan zamanın aksine uzun soluklarla ciğerlerimi şenlendirirken, ilk defa duyduğum sözleri sindirmeye çalışıyordum.

O gece Cenk'le birlikte bardan çıkarken başıma bunların geleceğini bilmiyordum. Ben o gece Kumral'ı aradığımda bile, onun kollarında ağladığımda bile bu noktaya geleceğimizi bilemezdim. İkimiz de aynı noktadan başlamıştık bu yarışa, önce birbirimizin rakibiyken şimdi herkese karşı aynı çizgide aynı noktaya koşuyorduk. Ta ki yarışta yeniden ikimiz kalana dek. Kumral bu yarışta benim çizgime en yakın duran isimlerden biriydi. Şimdi diğerleriyle aramıza koyduğumuz bu mesafe ikimizin de ufkunu açmış, hedefi daha net görmemizi sağlamıştı. Durduğumuz an, kaybedecektik.

Gözlerim yorgun hareketlerle ağır ağır varış çizgisine doğru koşarken bomboş görünen bir yoldaydım. Bir orman yolundan farksızdı burası. Etrafta karanlığın ardına gizlenmiş, iri gövdeli ağaçlar yolu gölgeliyordu. Adımlarım hızlandıkça asfalt zeminin her bir yanına saçılmış kurumuş yaprakların hırıltı seslerini dinliyordum. Ciğerlerim patlayacakmış gibi sızlayınca eğilip dizlerimden destek aldım. Ne kadar zamandır koştuğumu anlamaya çalışırken ayaklarımın dibindeki karaltıdan gözlerimi alamıyordum. Ardı arkası kesilmeyen hızlı solukların ardından adımı duyar gibi oldum, ufku görmek için başımı kaldırdığımda karanlıktan başka hiçbir şey seçememiştim. Sadece olduğum yer hafif bir ışıkla aydınlatılmıştı. Sanki güneş sadece benim bulunduğum yere doğmuş gibi ışık saçıyordum.

Gözüm yeniden ayaklarımın dibindeki ağır karanlığa değdiğinde ne olduğunu anlamak ister gibi eğildim. Diz kapaklarımın üzerine çöktüğümde yüzümden yansıyan beyaz ışık huzmesi yerdeki bedeni aydınlattı. Karanlığa hapsedilmiş beden, bembeyaz donuk bir şekilde yatarken gözlerindeki onaylamaz ifadeyle büyükannem bana bakıyordu. Refleksle kollarımı üzerinden çekip, adımın harflerinin içinde dans ettiği bir ses daha duydum. Boş yola doğru hızlı adımlarla koşmaya devam ettiğimde ışık huzmesi de beni takip etmeye devam etti.

Sonbaharın kışa dönmesine inanamayarak bakarken kar tanelerinin bedenime dokunan yerlerinin niye üşümediğini sorgularcasına kaşlarımı çattım. Yolun kenarında gördüğüm bir başka karaltıya daha korkarak yaklaşırken adımlarım birbirini kovalıyordu. Dizlerimi zemine değdirmeden üzerine eğildiğim beden Dila'dan başkasına ait değildi. Kuzenimin küçük yeşil gözleri bana öfkeyle bakıyordu, soğumaya yüz tutmuş bedeni ellerim arasından kaydı, çıkmayan sesimle bağırmaya yeltendim. Kulaklarıma çalınan başka bir sese doğru kalp ritimlerimi zorlayarak koştuğum asfalt zemin, kendini toprak bir yola bıraktı.

Çıplak ayaklarımın hissettiği yumuşak toprak bana gündüzü değil başka bir geceyi getirmişti beraberinde. Öyle koşuyordum ki sanki bir daha hiç duramayacakmış gibi. Sanki bir daha gündüze

ulaşamayacaktım. Etrafımı incelemek için hamlede bulunmak istedim ama üzerimdeki ışık huzmesi bile gitgide zayıflıyordu. Başka bir karaltıya daha çarpmanın etkisiyle tökezleyip yere düştüğümde çarptığım kişinin üzerinden sektiğimi anlamıştım. Yüzüstü yere düşerken yumuşak toprağın acıttığı avuç içlerimden destek alarak başımı kaldırdım. Meyra'nın acı çeken mavi gözleri, ona yabancı bir hüzünle beni karşıladığında haykırarak ayağa kalkmaya çalıştım. Yer çekimi bana meydan okurcasına daha çok toprak zemine çekerken, Meyra bakış açımdan çıkıyor gibi görüşümden kaymaya başladı. Acı içinde çırpınan bedenime söz geçirmezken hamlelerimin sonu gelmiyordu. Toprağa vurduğum avuç içlerim cam kırıklarının arasında kalmış gibi kan topladığında yeniden adımı duydum.

"Maya!"

Toprak zeminin gittikçe sertleşmesi çıplak ayaklarımı acıtsa da bir başka karanlığın içinde bir başka kayba doğru yol alıyordum. Kalp atışlarım zihnimi zorlarken hayır, diye haykırıyordum içimden. Mevsim kendini hüzünlü bir bahara bıraktığında, yaz yağmurunun ılık nefesini ensemde hissediyordum. Hayır, dedim gökyüzü hiç bu kadar güzel görünmemişti gözlerime. Ben Doruk'un gözlerini gördüğüm günden beri mavinin hiçbir tonunu o denli beğenmemiştim. Şimdi aşığı olduğum bakışları, hayranı olduğum o maviliği mi alacaklardı benden? Hayır!

Adımlarım birbirini kovalarcasına koşarken çıplak ayaklarımın suya değen sesleri haykırışları biraz olsun engelliyordu. Etrafımı sarmalayan ışık neredeyse yok olacak kadar zayıflamıştı, kendi bedenimi bile seçemez haldeyken uçurumun kenarına doğru yaklaştığımı gördüm.

Hayır, diye bağırdım Doruk'un bana doğru acıyla bakan gözlerine. Hayranı olduğum mavi gözler gece kadar karanlığa bürünürken Doruk olmaz, diye haykırıyordum. Doruk olmaz! Çaresizce uzattığım elimi yakalamak ister gibi öne atıldım, her zaman sonsuz sevgiyle beni izleyen gözler pişmanlığa boyun bükmüştü. Önemi yok, diye haykırırken gözyaşlarım güneşin habercisi olduğu yaz yağmuruna karışmaya başlamıştı. Uçurumun dibinde gitgide geriye doğru adım

atan Doruk'a yetişmeye çalıştım. Toprak sarmaşıklarını çıkarıp bileklerimden yakaladığında beni aksi yöne, ondan uzağa sürüklüyordu.

İçimde bitmek tükenmek bilmeyen gözyaşlarıyla bulanıklaşan görüşümü elimin tersiyle silmek istesem de boşunaydı. Bedenim donmuş, nutkum tutulmuş gibi olduğum yerde kıpırdamadan bekliyordum. Etrafımı saran ışık huzmesinden bir güç gelmeyeceğini anladığımda son bir hamlede daha bulunup öne atılmayı başardım.

Aramızda bir nefeslik mesafe kaldığında yaşama sebebim, dudaklarımdaki nefes, ciğerlerimin arasındaki oksijen olan Doruk Ilgaz'ı kaybettim. Uçurumdan aşağıya doğru karanlığın çevrelediği gölgelerin içinde kaybolurken, tutabilmek için olmazsa da onunla birlikte ölebilmek için kendimi boşluğa bıraktım. Boşluğa doğru savurup bir umut yakalamayı beklediğim parmaklarımın arasına kum taneleri dolmaya başladı. Parmaklarımın aralıklarından taşıp, deniz kıyısına dökülen kum tanelerine şaşkınca bakarken, güneşin asi yansımasından kısılan gözlerim neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Uçsuz bucaksız ılık bir yaz gününün çehrelediği, köpük köpük dalgaların kıyıya vurduğu bir kumsaldaydım. Kendimi Doruk'un peşinden o boşluğa bıraktığımı anımsadığım an da ayağa dikilip onun da kumsala çıkmış olabileceğini umarak koşmaya başladım. Sıcak kumların çıplak ayaklarımda dokunuşlarına aldırmadan kalbim göğüs kafesimi aşacak hale gelene kadar koştum. Bir faydası olmayacağını bile bile, ayaklarımı içine alan kum zerrecikleri arasında koşmaya devam ettim.

Zaman anlamını yitirmiş gibiydi, elimden koşmaktan başka bir şey gelmiyordu. Ben vazgeçemezdim. Karanlığın içinde nefesim tükenene kadar koşmaya devam ettim, değişen hiçbir şey yoktu. Hiçbir iz yoktu. Burada bir yerlerde olmalıydı, hayatının hiçbir döneminde beni tamamen bırakmamıştı Doruk. Beni yalnız bırakmazdı, bir yerlerden mutlaka beni izliyor olurdu, herkes gitse de o kalırdı. Her şeyin bittiği yerde Doruk Ilgaz muhakkak yeniden başlamanın yolunu bulurdu. Her şey yok olup bir tek o kalsa da olurdu. Ama o olmazsa olmazdı işte. Onun olmadığı bir dünyada yaşamanın manası yoktu. Onun gözlerinin maviliklerinden uzakta nefes alamazdım ben, onun denizinden uzaklarda boğulurdum.

Arkamda bir gölge hissettiğimde rahatlıkla bir nefes verdim. Buradaydı işte, bırakmazdı beni. Yine kolumdan yakalayıp kendine çekecek, kalbimin nabzımı zorlayacak şekilde atmasına neden olacaktı.

Yanlış olan bir şeyler vardı, geceleri güneş doğmazdı. Öyleyse omzumun üzerinden çıplak boynuma vuran bu sıcaklık neydi? Olduğum yerde durup karanlıkta arkamı döndüğümde Kumral'ın karamel rengi gözleriyle karşılaştım. Gözlerim Doruk'u ararken kaşlarım çatılmıştı. Benim etrafıma siper olmuş ışık huzmesi tamamıyla söndüğünde, sonsuz bir boşluğun içine hapsedilmiş gibi, bir başıma zifiri karanlıkta kalmıştım. Buram buram üzerime doğan Güneş olduğunu sandığım altın sarısı parıltılar, Fetih Yargıcı'nın kaybolmuş göz bebeklerinin derinliklerinden geliyordu. Bana çıplak bir acıyla bakan karamel rengi gözlerin umudu karanlığa teslim olmuşken, boynumu ısıtan ılık nefesiyle patavatsız gözyaşlarım yeniden meydana çıktılar.

Kulağıma ilişen, bilmediğim bir seste müziği çözmeye çalışıp, çıplak ayaklarıma dokunan serin suyla gözlerim odağını değiştirmişti. Hemen yanı başımda duran Fetih'le arama anlamadığım bir mesafe girdiğinde, kumsaldan uzaklaştığım gibi Kumral'ın güneş gibi parlayan sıcacık gözlerinden de uzaklaşmıştım. Hala görüş mesafesinde bana, ihanet siluetine bürünmüş gözlerini ayırmadan bakarken karanlıkta haykırdım. Karanlığın arasından dev dalgaların gölgesini seçebilmiştim.

Koşma mesafesinde olmama rağmen toprağın dibindeki sarmaşıklar yeniden gün yüzüne çıkmış, ayaklarımın işlevini kesmişti. Boğazıma kilitlenen hıçkırıklara aldırmadan başka bir hamlede daha bulundum, okyanus seviyesi gitgide yükselirken bir başka uçurumun tepesinde birini daha gözlerimin önünde kaybediyordum. Hayır, diye haykırsam da nafileydi. Karanlık bütün ışığımı çalmak için silahlarını kuşanmış siperinde bekliyordu. Hırçın dalgalar aceleci olmayan ağır hareketlerle gözünü kırpmadan, gözüme sokar gibi Fetih'i derinliklerine alıp beni her şeyin tükendiği yerde bir başıma bırakıyordu. Bakışlarındaki ihaneti her bir zerremde hissederken titredim.

Gitmişti.

Ciğerlerim bedenimden taşacakmış gibi haykırarak uyandım. Kurumuş boğazım acıyla sızlıyordu, dudaklarımdan tırmanan çığlıkları bastıramadım.

"Maya!"

Ter içinde sırılsıklam kalan sırtıma yapışmış tişörtü hissederken acıyla göz kapaklarım aralandı. Nefes almak için uğraşmam gerekmişti. Kumral'ın gözleri yanı başımdaydı, biraz önce dalgaların içine aldığı karamel rengi gözleri görünce boğazımdaki hıçkırıkları serbest bırakarak kollarımı boynuna doladım. Gözyaşlarım kendiliğinden akmaya başlamış nihayetinde çığlıklarımı bastırabilmiştim. Henüz uykunun etkisinden de tamamı gerçekmiş gibi zihnimi ele geçiren kâbusun etkisinden de çıkmış değildim. Çenemi sert omzuna yaslamış, gözlerimi sımsıkı kapatıp dudaklarımı kemiriyordum. Sanki gözlerimi açtığım an dev dalgalar onu içine alacakmış gibi hissetmekten alıkoyamadım. Bedenim titriyordu, boğazımdan yakıcı bir hıçkırık daha kaçtı. Fetih'in kolları ne yapacağını bilmez hareketler belime dolandığında ona daha sıkı sarıldım, bir hıçkırık daha dudaklarım arasında mırıltılarla çıkmıştı.

"Maya..." dedi anlamadığım bir ses tonuyla. "Lütfen ağlama."

Hala gerçeğe dönemediğim için korku bedenimi terk etmiyordu. Göz kapaklarım sonuna kadar açıktı.

"Lütfen ne yapmam gerektiğini söyle."

Çaresiz bir şekilde debelenirken, odaya başka bir ses daha girdi.

"Yine o ataktan mı geçiriyor?"

Pars'ın sesini seçebildiğimde, bir nebze olsun kendime gelebilmiştim ama gerçekler ağır darbelerle yüzüme vuruyordu, ağlamam daha şiddetli bir hal aldı. Etkisinden çıkamadığım kâbus tek tek hücrelerimi yakarken kollarımın arasındaki Kumral'a biraz daha sarıldım. Kabusta ona defalarca kez uzanmıştım ama avuçlarımın arasından boş hava akıp gitmişti. Hiç kimseye yetişememiştim.

"Korkusunu alt kattan hissettim, bir şeyler yapmalısın." Pars'ın sesi temkinli ama endişeli çıkıyordu. Söylediklerini idrak edebildiğimde bedenim biraz daha gevşemişti.

"Tanrım, bilmiyorum!" Kumral'ın hakkında ne yapacağını bilmediği tek kişi olmak bir an için beni gülümsetecek gibi olsa da dudaklarım uyuşmuştu.

"Ona kahve getireceğim."

Pars odadan çıktığında, Kumral yavaşça kendini geri çekmeye yeltendi. Nazik davrandığı için sıkı sıkı sardığım kollarımın arasından çıkamamıştı. Elleri mekanik bir hareketle kenetlenmiş kollarıma geldiğinde "Buradayım," diye yavaşça sakinleştirmeye çalıştı.

Dokunuşunun etkisiyle kendimi serbest bırakınca kollarımın arasından kurtuldu. Bırakmasıyla başım yeniden yastığa düşmüş, tepemde parlayan karamel rengi gözlerini görmem bir olmuştu. Göz bebekleri olduğu yerdeydi, bakışlarında anlamsız bir ihanet değil de endişe kırıntıları kol geziyordu. Üzerime doğru yavaşça eğilip dikkatli şekilde sağ elini belimden kavrayarak beni doğrulturken sol eliyle yastığı yatağın başlığına yaslayıp sırtıma denk gelmesini sağladı. Dik bir şekilde oturdum, gözlerim hala onu izliyordu. Sanki gözlerimi ondan ayırsam kaybolacak, aramıza yine ona ulaşamayacağım bir mesafe girecekti. Kemikli parmakları şakaklarımda dolaşıp, yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Sakin ol, sana kimsenin zarar vermesine izin vermem. Vermeyeceğim Maya, söz veriyorum. Kimse dokunmayacak sana lütfen sakin ol." Rahatsız şekilde tekrar tekrar mırıldandı.

Gözlerim sulanmıştı, yüzünü seçemedim. Başımı dehşetle iki yana salladım. Durdurmak için debelendiğimiz gözyaşlarım yeniden akmaya başladı, göğsümden bir hıçkırık kopmuş, kontrol edemediğim mırıldanmalar ciğerlerimden kaçmıştı. Gözleri yeniden panikle irileşti, yanlış bir şey söylemiş olabileceğini düşündü.

İçimden kendime lanet ederken kafamı toplamaya çalışıyordum. Ama ben onu kurtaramamışken, dalgalara gömülürken bir şey yapamadan sadece izlemişken, onun bana beni koruyacağına dair söz vermesi hassaslaşmış bünyemi sarsıyordu. Baş parmakları hızla akan yaşları sabırla silerken dinmesini bekledi.

"Kahretsin!" Beni kendine çekti kafamı sert göğsüne yasladı.

Kan bedenimden çekilmişti. İtiraz etmeden iyice ona sığındım.

"Tamam güzelim," dedi. "Geçti."

Bir süre sessizce hıçkırıkların dinmesini bekledik. Sıcaktan kavrulmuş bedenim, onun soğukluğuyla biraz olsun rahatlamıştı. Bir an bile kollarını üzerimden çekmeden bekledi. Saniyeler dakikaları kovaladı, kolları arasındaki varlığıma alışmış şekilde sırtımda görünmez şekiller çizmeye başladı. Saçlarımı özenle kenara ayırıp parmaklarını ensemde gezdirdi. Her dokunuşunda kalp atışlarım normal seyrine dönüyordu, kendi kendime söz geçirmeye denedim.

Sadece bir kabustu, aptal bir rüyaydı. Gerçek filan olmayacaktı.

Başka kimseyi kaybetmemek için, başka kimseye zarar gelmemesi için kaçmıştım her şeyden. Bunun için uzaklaşmıştım. Bunun için atılmıştım düşmanımın kollarına. Ama artık ona da zarar geldiği taktirde kendimi berbat hissedeceğimle yüzleşmek, işte gözyaşlarım bitmez kılan şey buydu.

Kahvenin hoş aromasının kokusu odayı doldururken Pars durduğumuz yere kadar yaklaşıp yatağın kenarında sevimli bir suratla eğildi. Siyah kupayı bana uzattı.

"Daha iyi misin ufaklık?" diye sordu.

Hıçkırıklarım durmuş, bedenim titremeyi bırakmıştı. Tuzlu gözyaşlarımdan şişen dudaklarımı birbirine bastırdım, kendimi geri çekip beni izleyen Kumral'a doğru başımla onayladım. Pars'tan çekinmeyerek pratik bir hareketle suratıma yapışan saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sırtımı yeniden

yatağın başlığına verip bağdaş kurdum. Uzatılan kupayı avuçlarımın içine alıp hızlı bir yudum aldım. İkisi de şaşırmış gözlerle benden bir açıklama beklerken oldukça sabırlıydı. Sütlü kahvenin yatıştırıcı etkisi beni biraz daha kendime getirmişti.

"Özür dilerim." Sesim çatallaşmıştı, ağlamaktan genzimde bir sızı boy gösterdi. Korku beni terk etmemişti ama kontrol altındaydı, şimdilik. Gözlerim doğrudan Fetih'e kaydı, kaşlarının çatılmış yüzünde sert bir ifadeyle yüzümü izliyordu.

"Sadece bir kâbus gördüm," diye devam edip, Pars'a döndüm.

Bir an için hatırlamaya çalışıp sonunda alnı kırıştı. "İnsan olmanın zorlukları..." diye başını iki yana salladı.

Gülebilmek için kendimi zorladım ama dudaklarımın beceriksiz kıvrılışından öteye gidemedim.

"Sanırım seninle ilgili alışmamız gereken çok şey olacak." Yavaşça ayağa kalkıp yanağımdan bir makas aldı. "Sana yaklaşmalarına izin vermeyiz." Göz kırpıp bana o çapkın gülüşlerinden birini gönderdi. Kaşlarımı çatıp kahveden bir yudum daha aldım.

Pars çok fazla evde takılan biri değildi, daire çok küçük olduğu için onun hiperaktif kişiliği çabucak sıkılıyordu. Alt katta da içkilerin size bedava olduğu bir bar varken onu çok fazla burada göremiyordunuz ama alt kattan bile hissedeceği kadar çok korkmuştum. Yeniden korkuyu kalkanlarım içine hapsettim. Sokak kapısının kapanma sesini duyduğumda elimdeki kahve neredeyse bitmek üzereydi.

"Seni bu kadar korkutan şey neydi Maya?" Kumral'ın ima dolu sesinden kahve fincanını kafama dikerek kaçmaya çalıştım. Çabam beni sadece birkaç saniyeliğine kurtarabilirdi ama ona itiraf etmek istemiyordum.

"Saldırıya uğradığımı gördüm," diye aklıma ilk gelen şeyi ortaya attım. Zaten uyumadan önce saldırıya uğradığımız için inanmak çok zor olmamalıydı. Yabancı bir gülüş yüzüne yerleşti.

"Hayır," diye itiraz etti. "İstemiyorsan bana söyleme. Ama bana sakın bir daha yalan da söyleme." Bu defa kendisi gibi

çıkmıştı sesi. Yine çok sert değildi ama tehditkâr bir soğukluk barındırıyordu. Yanağımın içini ısırdım. Nasıl anlıyordu?

"Ölmekten korkmadığına defalarca kez şahit oldum. Rüyanda her ne gördüysen bu seninle ilgili değildi."

Şaşkınlıktan irileşen gözlerime hafifçe dudaklarını kıvırırken konuyu değiştirmesini takdir ettim.

"Üzerini değiştirmek ister misin?" diye sordu.

Düşünmeden hareket edip gereksiz bir panikle "Sen ne yapacaksın?" diye sormuş bulundum. Bir süre, en azından şu kâbusun etkisinden çıkana kadar gözümün önünde olmasını istemem canımı sıkmıştı. Ne yapıyordum ben? Ne yapıyordu bana? Alnı anlamadığı için kırıştı.

"Aşağıya inebilirim," diye seçeneklerinden birini öne sürdü.

Başımı hayır anlamında salladım. "Ben de seninle gelebilir miyim, üzerimi değiştirmesem de olur." Gözlerim tavana kaydı ve sesli bir şekilde yutkundum. "Yalnız kalmak istemiyorum."

"Sadece bir saat uyudun," dedi. Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu ikisi de sürekli söyleyip duruyordu. Eğitilebilmem için zinde olmalıydım.

Yeniden gözlerimi kapatma düşüncesine hızla başımı salladım. "Yeterli." Sesimin kendinden emin çıkmasını umuyordum.

"Öyleyse duş al sonra istersen aşağıya inebilirsin." Başka bir yalnız kaldığım öneri daha sununca yüzümü astım. "Benden kurtulmaya çalışıyorsun."

Elimdeki kupayı komodinin üzerine bırakıp ayağa kalktım. Küçük banyoya girerken arkamdan gelen hoş gülüşüne kulak kesildim. Bir süre su görmek istemiyordum ama musluğu açıp birkaç kez yüzümü yıkadım. Soğuk su beni biraz daha kendime getirmişti. Terlemekten çoğu sıyrılmış gazlı bezleri tamamen çıkartıp küçük çöp kutusuna attım. Kâbus gördüğüm sırada deli gibi battaniyeyi sıktığım için henüz kabuk bağlamaya fırsat bulamayan sıyrıklar tekrar kanamıştı.

Odaya döndüğümde Kumral'ı bıraktığım yerde bulmayı beklemiyordum. Onu her tekrar görüşümde bir süre içim bir

kez daha rahatlayacaktı. Ona bağlanmış olma düşüncesini zihnimden uzaklaştırdım. Her kim olursa olsun ölmek üzere olduğunu gören herkes yardım etmeye çalışırdı. Bu kişi düşmanım bile olsa ona elimi uzatırdım ve eğer yakalayamazsam... Göğsümün ortasına vurgun yapan boşlukla olduğum yerde duraklayıp yeniden dolan gözlerle ona bakmaya devam ettim. Muzip bakışları yaşlanan gözlerimle buluştuğunda yavaşça değişti. Yanıma yaklaşıp ellerini omuzlarıma yerleştirdi.

"Bana neyden korktuğunu söylemeyecek misin?" Bunu öyle yumuşak bir şekilde soruyordu ki bir an için oturup baştan sona anlatacaktım. Sadece bir an için.

"Üzgünüm." Kahvenin aroması damağımdan silinmişti. Dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı. Kendini anlayışlı olmaya zorlamasını takdir ettim. Bana karşı bu kadar iyi olması bana garip hissettiriyordu. Ama davranışları bana iyi olmaktan çok tüm bunlara uzak olmasıyla alakalıydı. Daha önce bir insanla bu kadar iç içe olduğunu sanmıyordum. Verdiğim tepkilere yabancı oldukları için, çaresizce benim hastalığıma benim bir ilaç sunmamı bekliyorlardı. Ağzımdan çıkan her şey onlar için altın değerindeydi, bu yüzden söz konusu ben olunca fazla dikkatliydiler. Havada asılı kalan ellerime ilişen gözleri yeniden muzip bir parıltıya döndü.

"Yeniden saralım," dedi itiraz etmeme izin vermeden.

Konunun değişmesinden memnun olarak yatağın kenarına iliştim. Dizleri üzerinde eğilip çekmeceden sargı bezlerini çıkardı. Önce sağ elimi özenle sol avucunun içine alıp dokunuşuyla sakinleştirdi, alt dudağını dişlerken ona gülümsedim.

"Neredeyse normal davranıyorsun." Sözcükler ağzımdan düşünmeden çıkmıştı. Kirpikleri altından bana çarpık bir bakış atıp işine döndü.

"İçimdeki insanı ortaya çıkarıyorsun," dedi. Daha çok kendi kendine fısıldamıştı ama ben de duyduğum için tuhaf bir şekilde mutlu olmuştum. Bir canavarı insana dönüştürme fikri... Bu düşünceyi zihnimde olabildiğince arkalara göndermeyi

denedim. Diğer elime geçti. Sol elimin yatağın yanındaki komodine çarptığını hayal meyal hatırlıyordum. Bu yüzden küçük sıyrıklar biraz daha genişlemiş, derinleşmişti.

Onaylamaz bir ifadeyle elime bakıp pamuğun üzerine bir ilaç sürdü, sızan kanları fazla dikkatli bir şekilde temizledi.

"Sana kendine zarar verme diyorum." Pamuğu kenara bırakırken inanamıyormuş gibi gülümsedi. "Üzerinden iki saat geçmeden şu haline bak." Sol elimin sargısı da bitince ayağa kalkıp dudaklarını birbirine bastırmış şekilde beni izlemeye koyuldu. Kollarını göğsünde birleştirdi. Bu dağılmış halimle eğlendiğini gizlemiyordu.

"Teşekkür ederim," diyebildim gözlerimi kaçırırken.

Kendimi öyle yorgun hissediyordum ki olduğum yerden kıpırdayacak halim yoktu. Bedenimden çok zihnim yorgundu, neredeyse hiç rüya görmezdim. Gördüğüm rüyaların çoğu içinde annemi barındırırdı. Deli gibi sürekli düşünmeme rağmen bilinçaltım bana Doruk'u bile sunmazdı uykularımda. Bu yüzden bu rüyanın etkisinden çıkmanın kolay olmayacağını biliyordum. Özellikle kaybettiğim herkesten uzak olduğumu bilmek beni daha fazla tedirgin ediyordu.

Yatak örtüsünün kırışmış yüzeyine daldım, belki de Meyra'yı aramalıyım, diye geçirdim içimden. Sahi kaç gün olmuştu? Hayır, herkesten uzak durursam daha güvende olacaklar, bu inkâr edemeyeceğim bir gerçekti. Aklıma takılan diğer şey ise tırnaklarımı kemirmeme yol açıyordu. Rüya sırasında ilk gördüğüm siluet büyükanneme aitti. Onu zaten kaybetmiştim, peşinden Dila geliyordu. Ani gelen panikle kalp ritimlerim yeniden yükseldi. Başımı iki yana sallayıp düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Hayır Maya, diye söylenirken gözyaşlarını kirpiklerimin arasına tutsak ettim. Sıra Dila'da filan değildi. Kimse sırayla ölmeyecekti. Bunlar benim korkularımdan öteye gitmeyecekti. Çok şey yaşamış, saldırıların etkisiyle sarsılmıştım. Geride bıraktığım herkesi fazlasıyla özlediğim için bilinçaltım bana oyun oynuyordu. Uyumadan önce Kumral'la

aramızda geçen ilginç konuşmalar yüzünden o da rüyama dahil olmuştu. Her şey bundan ibaretti.

"Maya."

Muhtemelen ilk seslenişi değildi, çok sık gözlerim dalıyordu. Utançtan dişlerimi kemirmeye başladım. "Bara inmesen daha iyi olur." Bunu daha önce de konuşmuştuk, görülme riskimi almak istemiyorduk. Mantıklı olan da buydu zaten.

"Sen yine de gidecek misin?"

Bu şekilde sorular sormak pek bana göre değildi ama şu anda elimde de değildi. Merak ediyordum, saldırıya uğrama riskim her saniye artarken kimseyi kaybetmek istemiyordum. Kumral'ı kaybetmek beni duygusal yönden etkilemese de bayağı ortada kalmama neden olurdu. Şu an bir açıdan onun koruması altındaydım, o yok olduğu an ortada ve yeniden bir başıma kalırdım. Eh, muhtemel sonum da böyle gelirdi.

"Yalnız kalmak istemiyorsun." Gözlerini kıstı. İç çektim. İnkâr etmemin anlamı yoktu, başımla onayladım. Bir süre loş ışığın koyulaştırdığı gözlerini üzerime dikti. "İncelemem gereken şeyler var," dedi.

Arkasını dönüp odadan çıktı. Kaşlarımı çatıp arkasından baktım çalışma odasının kapısını açıp, odaya girdi. Orada olduğu süre zarfında kapıyı mutlaka kapalı tutuyordu, bu hareketine şaşırsam da memnun olmuştum. Dudaklarımda bir tebessüm yeşerdi. Cehennemin ortasındaydım ama şeytanın bu kadar misafirperver olduğunu kim tahmin ederdi?

Fetih Yargıcı'yla birbirimizi daha ne kadar şaşırtacağımızı düşünmemeye çalıştım. Çünkü belleğimde o Fetih Yargıcı değildi, benim gözümde o Kumral'dı. Birlikte yola çıktığım kişi, ara sıra güldüğüm kişi, beni koruyan kişi, korktuğum zaman sarıldığım kişi Kumral'dı. Asıl olduğu adama en az benim kadar yabancı birisi. Yol arkadaşım. Zihnimi rahatsız eden diğer düşünce Fetih Yargıcı'dan nefret ederken, kafamda yarattığım Kumral'ı gitgide benimsiyordum.

Yataktan doğrulup şömine ateşinin kuvvetli yandığı salona iliştim. Hala terden bunaltan tişörtün yakasını düzelttim. Küçük mutfakta, kahve makinesinden kupaya taze kahve ilave edip, Pars'ın istediğim zaman alabileceğimi söylediği sigara paketinden bir tane dudaklarıma iliştirdim. Perdelerin yerleri süpürdüğü salon penceresinin önüne ilerlediğimde tereddütlüydüm, bir başka saldırıyla daha burun buruna kalmak istemiyordum. Derin bir nefes alıp kendi çapımda dışarıyı kontrol ettim. Pencerenin dışından herhangi bir Soğuk veya Avcıya dair his sezmemiştim. Kumral'ın bir daha bu kadar yaklaşmalarına izin vermeyeceğini de hesaba katarak perdeyi araladım. Ahşap pencerenin kulpunu çevirip temiz havanın ciğerlerime doluşunu izledim.

Yaşadığım her an, attığım her adım, bana başka özlemlerle geri dönüyordu. Göl kenarında yürürken ağaçların arasındaki kuşların beni rahatsız eden seslerini özlemiştim. Temiz havayı... Etrafta birileri bana saldırmak için tetikte bekliyor mu, diye düşünmeden solumayı özlemiştim. Biri görecek mi diye çekinmeden istediğim yerde dolaşmayı özlemiştim. Rastgele motoruma atlayıp rüzgârın götürdüğü yerleri keşfetmeyi iliklerime kadar özlemiştim. Alışmaya çalıştıkça ters tepiyor, çırpınmaya çalıştıkça daha çok batıyordum. Geçeceğini beklediğim her gün, saydığım her saniye başka sorunları beraberinde getiriyordu.

Gözlerimi kısıp etrafı izlemeye koyulduğumda zihnimin boşalmasını diledim, daha fazla düşünmek istemiyordum hiçbir şeyi. Gözlerimi kapatıp kahvenin hoş kokusuna odaklanırken sokağın gürültüsünü, insanların boş eğlencesine kilitlendim. O sırada hoş melodinin kulağıma çalınmasıyla bir an için dikkatim dağıldı. Bu, korku dolu rüyamda bir anlığına duyduğum seslerdi. Gözlerimi açmadan emin olmak ister gibi melodinin zihnime girmesini bekledim, birkaç uzun saniye sonunda o melodi olduğuna emin oldum. Şarkı sözünden çok bir mırıldanmaydı bu, içinde dolu dolu saf bir hüzün barındıran ses

Kumral'ın çalışma odasından geliyordu. Sonunda melodilerin içindeki mızıka sesini seçebildiğimde gözlerim hayretle irileşmişti, işte bunu beklemiyordum. Elimde külünün uzunca bir yol aldığı sigarayla, kahve kupasını pencere pervazına bırakıp aceleci adımlarla çalışma odasına gittim. Kumral da tıpkı benim yaptığım gibi sigarasını içerken pencereden dışarıyı izliyordu. Varlığımı fark ettiğinde bakışlarımız kesişti.

"Nedir bu?" diye sordum. Bilgisayardan yükselen ses istem dışı bir gülümseme yerleştirmişti yüzüme. Mızıka çalmayı da dinlemek kadar çok severdim ama bu yabancısı olduğum bir türdü. Sigarayı parmakları arasına alıp dumanı dışarıya üfledi.

"Bu..." dedi. "Çerkez ezgisi." Sözcükler dudakları arasında yavaş birer melodi gibi çıkmıştı. Mızıkanın yükseldiği noktada gözlerimi kapatıp müziğinin beni sakinleştirmesine izin verdim.

"Mızıkçı melodiler..." diye mırıldandım istem dışı, mızıka seslerini bu şekilde nitelendirirdim.

Mızıkanın belli bir notası ya da melodisi olmazdı. Dudaklarınızın, kafanızdaki düşüncelerin ve parmaklarınızın harmanlanmış duygu bütünlüğüyle çıkardı tüm melodiler. Birbirinden bağımsız, asi, özgür...

"Mızıkadan anlar mısın?" Onu bir kez daha şaşırtmanın anlamsız hoşluğuyla gözlerimi araladım. Başımı salladım.

"Neden mızıkçı olduklarını düşünüyorsun?" diye sordu.

Gülümseme bütün yüzüme yayılmıştı.

"Çünkü bazen parmaklarının söylediğini dudakların dinlemez. Sen mızıkayı başka oynatırsın ama dudakların başka notaya üfler." Sanki ellerim arasında Meyra'nın hediye ettiği kırmızı mızıkayı tutarmış gibi ellerimi dudaklarımın yakınında oynattım.

Sokak kapısı hızlı bir şekilde çalındığında kaşlarımı çatarak o yöne döndüm. Pars'ın anahtarı vardı, Kumral ve ben de evde olduğumuza göre bu gelen kimdi? Panik yapmadan önce ona baktım. Eğer gelen Kumral'ın bardaki adamlarından

biri olsaydı bu kadar hızlı vurmaya cesaret edemezlerdi. Bunu anlamak için Kumral'ın çatılmış kaşlarına bakmama lüzum yoktu. Hızlı bir şekilde yanımdan geçti, odada hala aynı melodi yankılanıyordu. Kendime kavga etmeyi bilen bir Avcı olduğumu hatırlatıp serin kanlılıkla arkasından gittim. Ne de olsa bu yolda beraberdik. Kumral, kapıya yaklaştığında ses kesilmişti, birkaç saniye sonra sokak kapısının anahtar deliğinden bir klik sesi yükseldi. Kapı sakince açıldığında ikimiz de kaşlarımızı çatmış bekliyorduk.

"Burada ne işin var?" diye hayretle soran Pars'ın sesi ilişti önce kulaklarımıza.

İçeriye girmesini beklerken önünden bir kız girdi.

"Yine ne karıştırıyorsunuz siz ikiniz?"

Omzunun üzerinden Pars'a doğru bakıyordu ama yüzünde neredeyse şirin bir ifade vardı. Neden bilmiyorum ama bana geride bıraktığım köpeğimi anımsatmıştı. Ben daha fazla kaşlarımı çatarken Kumral'ın yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi, düzelen kaşları gülümsemesine eşlik etti.

"Peri?" dedi soru sorar gibi. Neredeyse benimle aynı boyda görünen kız koyu kahverengi saçlarını omzundan geriye savurdu.

"Fetih!" Kız, balerin gibi zarif adımlarla yanımıza yaklaşıp Fetih'in boynuna sarıldı.

Benden bile zayıf, diye geçirdim içimden. Ve benden bile kısa. Bedeni öyle cılızdı ki bütün vitamini iri dalgalı, beline kadar uzanan saçları almış gibi duruyordu. Üzerinde zayıf bedenini saran su yeşili bir elbise, açık renk tenini göz önüne çıkarmıştı. Toz pembe babetlerinin olduğu ayaklarından biri şımarıkça havaya kalkmış, Kumral'ın tek kolu kızın bedenini sarmıştı. Pars eğlenerek onları izlerken kızın kahverengi çekik gözleri nihayet bana döndü. İnce dudakları yavaşça kıvrıldı.

"Ve sen de Pars'ın burada olma nedeni olmalısın ama bir Avcıyla ne halt ediyorsunuz?"

Kız öyle zarifti ki muhtemelen şu an bağırıyordu ama hiçbir şekilde korkutucu bir etkisi yoktu. İlk konuşan ben mi olmalıyım, diye önce eğlenerek kızı izleyen Pars'a sonra da beni izleyen Kumral'a baktım. Sessizliği bozan Pars oldu.

"O, sıradan bir Avcı değil." Pars'ın sesi gizemliydi. Bana yaklaşıp kolunu doğal bir şekilde omzuma attı. Onu öldürme dürtümü geriye itmek için uğraşmam gerekti, bir adım kenara çekilerek kolundan kurtuldum.

"Ben, Maya." Gözlerimi kıstım. "Sadece, Maya." Sesim zoraki çıkıyordu ama bu da elimde değildi, pek insan canlısı olduğum söylenemezdi. Kız kibarca gülümsediğinde çekik gözleri biraz daha kısıldı.

"Pekâlâ sadece Maya." Ağırlığını tek bacağına verip kollarını göğsünde birleştirdi. "Burada bu hergelelerle ne yapıyorsun?"

Alıcı bir şekilde baştan aşağı beni süzerken onlara uygun bir fahişe olmadığımı da anlamış oldu. Fahişe olmak için fazla bakımsız ve fazla çirkindim. Omuz silkerek bıyık altından gülen Kumral'a döndüm. Yine bilmediğim o kelimeyi kullandı, "Gel, *timide*."

Bir an için dudaklarımı ısırsam da sabırla yanına kadar gittim.

"Seni Peri'yle tanıştırayım. Kendisi Pars'ın kız kardeşi sayılır." Biraz kafam karışmıştı ama üzerinde durmayacaktım, açıkçası ilgilenmiyordum.

"Hala anlamıyorum," dedi Peri. "Pars'ın acil gelme sebebini..." Yeniden beni süzerken kaşları kırışmıştı.

"O bir Yıkıcı," dedi Pars. Sıkılmaya başladığımı anladıklarını umuyordum.

Ona uzaktan gülümsedim, bu tehditkâr bir gülümsemeydi. Gıyabımda o tuhaf, yaşlı adamın yüzüme bağırdığı kelimelerle bahsetmesinden hoşlanmıyordum ama o buna bayılmıştı. Kızın küçük gözleri irileşince ben kaşlarımı çattım, neden her şeyi bu kadar abartıyorlardı?

"Sizin onunla ne işiniz var?"

Benden birkaç adım uzaklaşmaya başladığında utanmasam kahkaha atacaktım. Beni bir hareketiyle öldürme potansiyeline sahip herkes benden gereksiz yere korkuyordu. Her şeyi bir kenara koyduğumda bu oldukça tatmin ediciydi.

"Pars ona öğretiyor." Kumral da rahatsız bir şekilde ellerini saçlarında gezdirdi. Belli ki kız istenmeyen misafirdi. Konuşmadan iyice sıkılmaya başlayınca ada tezgahın üzerinde duran paketten bir sigara daha alıp dudaklarıma yerleştirdim. Salonda açık bıraktığım pencerenin yanına gidip dışarıyı izliyormuş gibi davranacaktım.

"Maya benim himayemde," dedi arkamdan bakarken. Aman ne güzel.

"Ona nasıl güveniyorsun?" Kız artık sakinleşmişti çünkü Kumral'ın herkesin üzerinde böyle bir etkisi vardı. Kendisi bay mükemmel olduğu için insanlar onun yaptığı en saçma şeyde bile mantık aramaları gerektiğini biliyordu. Bunu ben de öğrenmiştim ama yine de saçmaydı. Yani Kumral'ın bana güvenmediğini biliyordum sadece ikimizin de başka çaresi yoktu, önümüze birbirimize güvenmemiz seçeneği sunulmuştu biz de isteklerimize ulaşan bu yolda risk alıyorduk. Onun aldığı risk kesinlikle benimkinden fazlaydı. Benim kaybedecek bir şeyim kalmamıştı, ölmeyi dahi umursamıyordum bir noktada. Ama Kumral sonsuz yaşamında benim sayemde sonsuz başarıya ulaşabilirdi, diğer yandan hedeflediği gibi içimdeki gücü ortaya çıkarır da ben ona ihanet edersem tüm Soğukların kökünü kurutabilir veya kukla gibi oynatabilirdim onları. Bu noktada ben olsam güvenmek yerine öldürmeyi seçerdim ama o bana güvenmeyi seçerken aslında daha büyük bir kumar oynuyor, kendine güveniyordu.

"Her neyse Fetih, aşağıya inmen gerek tanıdık birileri geliyormuş. Görünmen gerekiyormuş." Pars hayat felsefesi eğlenmek olan biriydi ona göre bütün ciddi meseleler fazla ciddiydi.

"Tamam," dedi Kumral sadece.

Onlara doğru döndüm. Bakışları beni bulduğunda karamel gözleri yumuşadı ve bakışlarıyla gitmesi gerektiğini ama güvende olduğumu, en kısa zamanda döneceğini söyledi. Evet bir bakıştan bunları anlayabilecek kadar sık görüyordum bu gözleri. Başımla onayladıktan sonra taburelerden birine yerleştim.

Pars'ın yaktığı sigarasını izlerken, "Burada olduğumu bilen başkası var mı?" diye sordum.

"Hayır ufaklık ama şu duygularına sahip çık şimdi gelenlerin burada bir Avcı olduğunu bilmemesi gerekiyor." Komik değildi ama o sırıttı. İçimdeki meydan okuma dürtülerine engel olamıyordum.

"Öğrenirlerse ne olur?"

"Kızımızın yaramazlık yapası mı gelmiş?" Alaycı şekilde dudaklarını büzmesine gülümsedim.

"Sadece merak ettim."

"Kızla uğraşmasana Pars." Adının Peri olduğunu hatırladığım kız, ince kollarını zarif hareketlerle boynuna dolamıştı. Sarılmayı ne kadar seviyordu böyle. Pars, elinin tersine zampara bir öpücük kondurdu. Gözlerimi onlardan kaçırdım. Kumral, Peri'yi Pars'ın bir çeşit kardeşi olarak tanışmıştı. Her ne kadar bana pek kardeş gibi görünmeseler de... Beni ilgilendirmezdi.

Seslerden uzaklaşmak için sigaramla birlikte Kumral'ın çalışma odasına gittim. Saldırı, kabuslar, histeri nöbetleri ve panik ataklar... Ve içimden bir ses bunların daha hiçbir şey olduğunu bağırıp duruyordu.

ᔓ

"Hey," diye fısıldadı Pars. "Uyuyor musun?"

Gözlerimi açmadan başımı salladım.

"Çalışmamız gerekiyor EfEf."

Söylediği şeyle birlikte gözkapaklarım sonuna kadar açılmıştı. Çalışmamız gerekiyordu, bu yüzden buradaydım, burada arkadaşlarımla ya da tanıdığım birileriyle tatilde değildim. Gerinerek kalktım. İçimdeki sıkıntılardan verdiğim nefesle

birlikte kurtulmayı umdum ama başarısız sonuçlanmıştı. Birlikte soluna geçtik.

"Ben de burada kalabilir miyim?" diye soludu Peri. Hevesli ve heyecanlı görünüyordu. Bana baktığını fark edince umarsızca omuz silktim.

Pars "Müdahale etmek kesinlikle yok. Soru sormak yok. Herhangi bir şey istemek yok," diye uyarma gereğinde bulundu.

Şu birkaç saat içinde Peri'yle geçirdiğim zaman dilimi beni Pars'a hak vermeye zorluyordu. Peri çok tatlı biri olmanın yanı sıra fazla heyecanlı ve sıcak kanlıydı. Bana bulaşmamıştı henüz sadece kaçamak sorularla sohbetlerine katılmamı sağlıyordu ama Pars'ın üzerine o kadar gitmişti ki bunalmamak elde değildi. Pars tavırlarına alışkın şekilde onu kırmadan tüm sorularını cevaplasa da bu ciddi bir meseleydi.

Uzun taburelerden birine zıplayarak yerleşti. Eteğinin ucunu düzeltirken "Sessiz olacağım," dedi neşeli bir gülümsemeyle. Bu hali bana yaramazlık yapan küçük çocukları anımsatıyordu. Bu hali bana Meyra'nın küçüklüğünü anımsatıyordu. Derin bir nefes alıp özlemin bir toz bulutu içinde yok oluşunu izledim.

"Hazırım," diye uyarıda bulundum.

Pars sigarasını hızlıca söndürürken omuzlarını gererek, boynunu sağa sola oynattı. Tam karşıma geldiğinde yüzü anlam bulmuş bir ifadeyle ciddileşti. İşimize konsantre olma zamanıydı.

"Sakin olmanı istiyorum, ilk seferi gayet iyiydi. Zihnini boşaltıp bakışlarıma odaklan."

Söylediği hem zor hem kolaydı. Zihnim öyle dolu ve karmaşıktı ki bedenim taşımakta güçlük çekiyordu. Diğer yandan her şeyi düşünmeyi uzun bir süredir bırakmıştım, tüm düşünceleri zihnimin kör noktalarına göndermiş, üzerine kilit vurmuştum. Dudaklarımın arasındaki sıcak nefesi yavaşça dışarı üflerken Pars'ın kahverengi gözleri daha dikkatli bakıyordu. Göz bebeklerine kadar incelemeye koyulduğumda bu defa daha kolay beni itiyordu. Pars Dalgıç artık beni küçümsememeyi

öğrenmişti. Dudaklarımda ukala bir gülümseme belirdi, bakışlarımı derinleştirdim, kendinden emin bakışlar yerini yavaş yavaş bir şaşkınlığa bırakıyor, zihnimdeki her şey harflere bölünüp bir toz bulutuyla uçuşuyordu.

Zihnim temizlendiğinde iliklerimde hissettiğim o öz güven beni daha ileriye atılmaya itti. Çenemi hafifçe yukarıya kaldırarak göz temasını bozmadan ona yaklaştım. Pars'ın kısılan gözlerini rahatça seçebiliyordum, şaşkınlığın yerini bariz bir gerginlik almıştı.

Hemen yanımızda kıkırdayan Peri'nin sesini duyduğumda anlık bir refleksle bakışlarımı ona çevirdim. Tamamen odaklanmış şekilde olduğum için hazırlıksızdı. Koyu kahve, çekik gözleri bakışlarıma yakalandığında oltaya yeni takılmış bir balık gibi çırpınmaya başladı. Gözleri odağını kaybederken, kirpiklerini hızlıca kırpmaya başladı. Kendini bulmasına izin vermedim. Üzerindeki etkimi görmek beni daha da ileriye gitmeye itiyordu. Bir noktadan sonra bırakmam gerektiğini biliyordum ama içimdeki, derinlerdeki dürtüler tersini söylüyordu. Zihninde yer edindiğim karşımdaki soğuk varlığın tüm enerjisini emebileceğimi hissettiğimde Peri'nin bakışları donuklaştı, iradesini kaybediyordu.

"Maya yeter," diye uyardı Pars. Sesi beynimin bir noktasına ulaşmıştı ama bakışlarıma yetişememişti. Durmaya hiç niyetim yoktu.

"Peri," diye fısıldadım dudaklarımın arasından. Sesim kontrol dışı çıkıyordu, aslında ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Göz bebekleri ruhuma kilitlenmiş kız taburesinden aşağı inerken başımda yankılanan bir ağrıyla gözlerimi kıstım. Ağrı bütün zihnimde kol gezinmeye başladı, olduğum yerde dudaklarımı dişledim. Göz temasını bozup sıkıca kirpiklerimi kenetlerken ellerim alnımda, yuvarlak hareketler çizmeye başlamıştım.

"Tanrım!" dediğini duydum birinin ama sesleri algılayamayacak kadar bulanıktı zihnim.

Yorgun hareketlerle dizlerimin üzerine çöküp, kafamı tamamen avuçlarımın arasına alarak kuvvetli bir baskı uygulamaya başladım. İçlerinden adımı seçebildiğim sesler gitgide uzaklaşıyor, boğuk birer mırıldanmalara dönüyordu. Kafamın tezgahın soğuk kenarına değmesiyle biraz sakinleştiğini hissediyordum. Alnımı iyice ahşap zemine yasladım, artık parkelerin rengini seçebiliyordum.

"Yine bir atak mı geçiriyorsun?" Pars'ın içi bilinmezliklerle dolu sorusuna sağ elimi kaldırıp itiraz edercesine salladım. Peri yanıma yanaştığında adımları arasındaki tutarsızlığı seçebiliyordum; bu, kendime geldiğime dair bir kanıttı zihnimde. Gözlerimi iyice araladığımda seslerini duyabildiğimi fark ettim. Birkaç saniyelik de olsa zihnimin kontrolünü kaybetmek, hayır bu hiç iyi değildi.

"Başıma bir ağrı girdi sadece," diye açıkladım tam karşımda bana aptal gibi bir ifadeyle bakan Pars'a. Elini anlamak ister gibi çenesine götürdü. Bu hareketi çok sık yapıyordu.

"Geçen sefer de olmuştu." Bakışları sorgulayıcıydı, hatırlatmasını göz ardı ettim.

"Yeterince yemek yemiyorum, uyumuyorum." Omuz silktim, söylediklerim anlık baş ağrılarımı açıklıyordu. Tansiyonum bile düşmüş olabilirdi, zihnime fazla yüklendiğim de ortadaydı.

Sokak kapısının anahtar bölümünden duyduğumuz sesle hepimiz oraya döndük. Kumral, asık bir suratla içeriye girdi, sadece ifadesinden bile yine bir şeyler olduğunu anlamıştım.

"Birileri geliyor." İmalı sesi odada yankılandı, herkes birbirine bakmaktan kaçınıyordu.

"Yine mi?" diye sordum sitemle, onun da elinde olmadığını biliyordum ama yine gitmemiz gerekiyordu.

"Ne zaman?"

Pars'ın sorusunu yanıtlarken sesi kısıldı. "Birkaç saat içinde," dedi. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. "Gün doğarken çıkarız."

Kumral siyah deri ceketini üzerine geçirmiş, elinde siyah bir çantayla kapının oradaki kolona yaslanmış bekliyordu. Pars ve Peri ortalıkta yoktu. Sorgulamadan açtığı kapıdan dışarı çıktım, soracak bir şey yoktu.

Barın gürültülü müziği kulaklarıma ulaştı. Biraz içip dağıtmak ne güzel olurdu oysa ki, diye düşünüyordum. Siyah bir spor araba önümüzde belirdi. Arabayı Peri kullanıyordu çünkü buradan sonra ben Peri'yle devam edecektim. Kumral'la sürekli aynı anda ortalıktan kaybolmamız benim onunla olduğumun bir imzası oluyordu. Onun tek başına görünmesi için bu gerekliydi ama ben bundan memnun değildim. Bu yüzden de ona kızgındım. Göze alamadığı ortadaydı. Beni henüz bugün tanıştığım ve ilk tepkisi beni öldürmeye yönelik olan biriyle gönderiyordu. Kimin kime ne kadar güvendiği umurumda değildi, ben kimseye güvenmiyordum ve yoluma anlaşma yaptığım kişiyle devam etmek istiyordum. Kâbusun etkisi geçmişti, yeniden Avcı ve Fetih Yargıcı olmuştuk. Yeniden birbirimizden çıkar sağlıyor, yeniden birbirimizi terk edeceğimiz sokak başlarını kolluyorduk.

Çekinerek terlemiş avuçlarımı pantolonumun dizine sürttüm, gözlerimi kaçırmamak için dudağımın derisini kemirdim.

"Ne kadar?" Sesim çıkmak istemiyormuş da biri elini uzatıp diyaframımdan çekip almış kadar ıssız çıkıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Kumral. Koyu pembe dudaklarını birbirine bastırırken çok da istekli görünmüyordu ama bu, yaptığı şeyi değiştirmemişti. Ben de en az onun kadar memnuniyetsizliğimi göstermekten çekinmedim, bir şekilde birbirimizden uzak kalmanın yanlış olduğunu ikimiz de biliyorduk. Sadece o, bunu böyle değilmiş gibi göstermeye çalışıyordu.

"Peri yanından hiç ayrılmayacak, endişelenme." Karamel bakışlarını gözlerimi ayırmadan güvence verdi.

Yavaşça yutkunup söylediğini kafamın içinde yeniden tarttım, beni endişelendiren neydi sahiden? Neden gitmesini istemiyordum ki?

"Ama bana söz verdin."

İşimiz bitene kadar, ben öğrenene kadar, amacımıza ulaşana kadar beni bırakmayacağına dair söz vermişti. Dudağı kıvrılacak gibi oldu, tek kaşı havaya kalktı.

"Maya, sözümü unutmadım sadece birkaç gün."

Omuz silktim.

"Beni yalnız bırakmış olacaksın."

İşte bu beni ciddi anlamda tedirgin ediyordu. Birkaç gün değil birkaç saat olsa bile bir yola çıkıyorduk ve o beni daha şimdiden başka birileriyle gönderebiliyordu. Peri bugün gelmeseydi ne olacaktı, Pars ile mi gönderecekti beni. O olmasa Tazı ile mi? Peki beni riske atıp emanet ettiği kim bulduğu ilk fırsatta bıçağı boğazıma dayayacaktı? Fetih Yargıcı zeki bir adamdı, bunun yüksek bir ihtimal olduğunu ve o bıçağın boğazıma dayanacağını biliyor olmalıydı.

"Üzgünüm," diye geveledi ağzında.

Gözlerime bakamamıştı.

Ona güvenmek en başından beri yanlıştı ve ben bir kez daha yanılmıştım. Sitemle arabaya bindim. Ön tarafta oturmama rağmen olabildiğince kapıya yaslanmıştım. Peri ağır hareketlerle motoru çalıştırdığında yüzünde mahcup bir ifade vardı. Her şeyi belli eden gözlerimi yola diktim. Önemli olmadığını belirtmek için omuzlarımı silktim. Başımı yeniden kızların yüksek kahkahalarının dinmediği sokağa çevirdiğimde bu beni daha da öfkelendirmişti, asla sahip olamayacağım daha kaç farklı hayata şahit olacaktım?

"İstasyona gidiyoruz, sanırım birkaç dakika içinde orada olacağız." Kendi kendine konuşuyor gibi hissetmesin diye oturuşumu ona doğru çevirdim.

"Pe..." dedim sonra gideceğimiz yerin çok da önemli olmadığına karar verdim. Ne de olsa orada da uzun kalamazdık. Derin bir nefes alarak sırtımı koltuğa bastırdım.

Direksiyonu tek eline alırken hafif bir kıkırtıyla "Adım sana da mı garip geldi?" diye sordu, konuşmamı yarım kesmemi kast

ediyor olmalıydı. Kaşlarımı gevşetirken dişlerimi sıktım, söylediği gerçekten komikti. Normal şartlarda kahkaha bile atabilirdim.

"Peri," dedim kinaye yaparak. "Benim adım, Maya." Hadi ama yani bir manası bile yok denebilirdi. Küçük, zarif bedenine uyumlu bir kahkaha attı.

"Haklısın," dedi kibarca. "Ne söyleyecektin?"

"Nereye gideceğimizi soracaktım." Sesim, kontrol etmeme rağmen zayıf çıkmıştı. Gözlerim dışarıdaydı, Milır kasabasının az nüfusunu gösteren ahşap tabelasının yanından geçiyorduk. Söylediği gibi birkaç dakika sonra istasyona varmış olacaktık. Karanlıkta gözlerimi kısıp yeniden ona döndüm. Fazla insanca bir hareket yapıp dudaklarını ıslattı.

"Açıkçası..." dedi. "Bilmiyorum." İnce dudaklarından bir kıkırtı yükselince istem dışı eşlik ettim. Mırıltılarım keyifsiz bir gülümsemeye dönüyordu her seferinde.

"Hayatıma hoş geldin."

"Fetih'ten haber bekliyorum."

Ve gülümseme tamamen kaybolmuştu. Ben onu Kumral olarak o kadar benimsemiştim ki birilerinin Fetih demesi sinirlerimi bozuyordu. Başka bir şey söylemeden kucağımdaki çantamı biraz daha kendime çektim.

"Arabanın hızı seni geriyor mu?" Fazla dikkatli olmalıydı ya da her hareketimi inceleyecek kadar temkinliydi.

"Hayır." Hafifçe gülümsedim. Bu soruyu daha önce Kumral da sormuştu. Araba hızlarıyla sorunum yoktu hatta o küçük motorumun hızını oldukça özlemiştim.

Peri bana yaklaşabileceği en kibar şekilde yaklaşıyordu sadece benim içimde biriyle sohbet etme isteği yoktu. Bir daha ne zaman olurdu o da meçhul. Kontrol panelindeki düğmelerle oynayıp radyodan hafif bir şeyler açtı. Müzik gibi sesiyle şarkıya eşlik ederken ben karanlığın beni daha da uzaklara sürüklemesine izin verdim. Sağ tarafımda kalan film kaplı camın siyah yansımasından yüzümü incelemeye başladım, morluklar yerini sarımsı ezilmelere bırakmıştı. Burnumun üzerindeki

bandajı atalı çok olmuştu yine de kemerli kısmın üzerinde koyulaşmış bir çürüme hakimdi. İlk zamanki görüntüden çok da iyi durumda değildi, iyileşmesi zaman alacaktı özellikle de bu kadar kötü beslenirken. Radyonun sesi kesilince gözlerimi ona çevirdim, çaldığını duymadığım telefonuna cevap vermişti. Kumral'dan haber beklediği için ben de konuşmasına kulak verdim.

"Tamam," dedi Peri tatlı tınısının ardına ciddi bir ifade yerleştirirken. "Geldik."

Kaşlarımı çatıp etrafıma baktığımda tek eliyle kullandığı arabayı istasyonun dışında kalan yol kenarına çekti. Artık yadırgamadığım o his omurgalarıma kadar ulaşmıştı, Peri'den gelen o sinerji dışında başka birilerinin daha yakınımda olduğunu hissedebiliyordum. Dönüp ona söylemek üzereyken arabanın benim tarafımda olan kapısı açıldı, parmaklarımın arasına sıkıştırdığı çantayı serbest bırakarak bakışlarımı gelen kişiye çevirdim.

"Kumral?" Şaşırdığım inkâr etmeyecektim, tek eliyle inmem için kapıyı açık tutarken diğer eli Peri'yle konuştuğu telefonu koyu renk kot pantolonunun cebine sıkıştırıyordu. Onu bu kadar erken beklemiyordum. İçim anlamsız bir rahatlamayı selamlarken gülen yüzüm Peri'ye döndü.

"Benden bu kadar, tanıştığıma memnun oldum Maya." Fazla samimi şekilde yaklaşarak yanağıma soğuk bir öpücük kondurdu. Kendimi geri çekip kafasını koparma isteğimi bastırmak durumunda kaldım.

"Sen gelmiyor musun?" Sadece nezaketen soruyordum, biraz da şaşkınlıkla.

"Hadi." Kumral'ın uyarıcı tonu kulaklarıma ulaşınca Peri sadece gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedim daha fazla uzatmadan arabadan çıkarak.

Pars bana olabilecek en hızlı şekilde selam verirken ona gülümsemeye çalıştım. Kumral birkaç adım yürümeye başladığında

bana da uyarıcı bakışlar atıyordu. Tamam, belli ki acelemiz vardı. Peki o halde Pars neden benim indiğim kapıdan içeri süzülmüştü? Ve arabanın kapısını üzerine kapatıp boş yolda ilerlemeye başlamışlardı? Hızlı adımlarla yürümeye koyuldum, yüzümde bariz bir şaşkınlık vardı ve gözlerimi ona dikmiştim açıklaması için.

"Şaşırma Maya, şimdi yürü."

Adımları fazla hızlıydı, o yürürken benim koşturmam gerekiyordu. Ayak bağı gibi hissettiğim çantamı çapraz şekilde boynumdan geçirip arkama aldım. Poların kollarını avuç içlerime kadar çekiştirip gece ayazından korunmaya çalıştıysam da bu boş bir çabaydı.

Sabahın erken saatinde istasyon gerçekten soğuktu. Ana girişten girdiğimizde sessizliği koruduk, etraf gereğinden fazla kalabalıktı. Milır'ın eğlenceyi seven insanların çoğunlukta olduğu bir kasaba olduğu için istasyon genellikle kalabalık oluyordu. Gözlerimi kırpıştırdım, bitkindim ama kendimi canlı tutmak için direndim. Birkaç adım ötemde olan Kumral'ı kaybetmemeye çalışıyordum. Peronların arasına girdiğimizde omzunun üzerinden dönüp bana baktı, yetişmem için birkaç saniye bekleyip poların üzerinden bileğimi kavradı. Aradaki pamuklu kumaşın altından bile tutuşunun soğukluğunu hissedebiliyordum.

Büyük kemerli kolonları geride bıraktığımızda metalik siyah renkte bir tren son çağrılarından birini yapıyordu. Bu da neden bu kadar koşturduğumuzun cevabıydı. Görevlilerden biri tren kapısından çekilirken kendimizi içeri attık. Bakışlarım Kumral'a döndüğünde kompartımanın numarasına bakarak yürümeye başlamıştı. İçimden derin bir of çekerken peşine takıldım.

Tren yolculukları istediğiniz yerlere giderken eğlenceli olabilirdi ama bu şekilde kaçarken ve her defasında sahip olduğunuz her şeyden, herkesten uzaklaşırken eğlenceli değildi. Bunları düşünme, dedim kendime... Sahip olukların artık senin değil.

Geride bıraktığımız iki vagonun ardından kompartımanı bulup benim geçmem için kapısını tuttu. Teşekkür etme nezaketi göstermeden görmekten sıkıldığım yıpranmış deri koltuklara yığıldım. Yer yer sökülmüş derinin altından kalitesiz süngerler bariz seçilirken sert zemini fazla oturduğunuz taktirde canınızı yakıyordu.

Kompartımanın kapısını kapattıktan sonra alışılagelmiş şekilde füme rengi perdeleri sonuna kadar kapattı. Daha önce de merak etmiş olmama rağmen içimden ona bu soruyu sormak gelmiyordu, boş verip çantamı boynumdan çıkarmadan camla arama sıkıştırdım. Her an hazırlıklı olmayı öğrenmiştim artık. Rahat bir şekilde karşımdaki koltuğa otururken telefonunun ekranını incelemeye koyuldu. Burada olmasının rahatlığıyla istem dışı gözlerimi kapadım, uyumak istemiyordum ama halim kalmamıştı. Göz kapaklarım ağırlaşarak kapandı.

ᔓ

Gözlerimi yeniden açtığımda tren hareket ediyordu, uzun bir süre uyuduğumu düşündüm. Kumral aynı şekilde oturmuş karşımda telefonuyla uğraşıyordu. Dağılmış saçlarından birkaç tutam alnına düşmüş, kırışmış kaşlarını kapatıyordu. Kirpikleri hiç kıpırdamadan koyulaşmış gözlerinin etrafını süslemiş belirgin bir pembe olan dudakları hafif aralıktı.

"Maya," dedi başını ekrandan kaldırmadan. Bir an için yakalanmış olmanın paniğiyle gözlerimi apar topar çizmelerin içine sıkıştırdığım bağcıklara kaçırdım.

"Kumral?"

Tren gürültülü bir şekilde yeniden durduğunda ufak bir sarsıntı oldu. O kaşlarını çatarken ben koltuktan tutunmayı denedim. Tren bu kadar erken durmazdı.

"Sadece yolcu alacağız herkes yerlerinde kalsın..." Görevlinin ikazını dinledikten sonra rahat bir nefes verdim. Belki de fazla paranoyak davranıyorduk.

"Kumral?" diye tekrar etti imalı bir mırıldanmayla bakışlarını bana çevirip. "Adımı öğrenmiş olmana rağmen hala

Kumral?" Bu belirgin bir soru cümlesiydi. Bu benim daha önce bir kere geçiştirdiğim bir soruydu ve bir daha geçiştiremeyeceğimi biliyordum. Çok zor durumda kalmadığım sürece yalan söylemezdim ama Kumral bir şekilde yalan söylediğimi anlarsa işler daha fazla karışırdı. İçimden bir ses ona gerçeği söyleme taraftarıyken bir yandan da içinde barındırdığı canavarı kışkırtmamamı tembihliyordu. Çünkü Fetih Yargıcı büyükannemin katiliydi ve sosyopat bir canavardı, ona o isimle seslendiğim an bütün bunlar gerçek olacaktı. Gözlerimi birbirine bastırdım. Hepsi zaten gerçekti. Gözlerimi açtım. Yüzünde tehditkar bir gülümseme vardı, cevabın hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

"Neden?" diye diretti inatla, beni sınar gibi. Bakışlarımı kaçırdım, zaman kazanmak ister gibi kurumuş dudaklarımda bir kez dilimi gezdirdim. Sargı bezi nedeniyle kaşınan ellerimi pantolonumun sert yüzeyinde gezdirirken yakıcı gözleriyle yeniden buluştum.

"Neden bana Kumral diyorsun?" Derin bir nefes alıp konuşmaya yeltendiğim sırada kompartımanın kapısı gürültüyle açılıp dikkatimiz dağıttı.

"Çünkü sana canlı bir varlıkmışsın gibi bir isimle hitap etmeyi reddediyor." Doruk'un öfke dolu sesi kompartımanı sıyırıp doğrudan yüzüme çarpmıştı. Bir anda hızlanan nabzımla ayağa kalktım. Kumral da benimle aynı anda ayağa kalktı. Tamamen paniklemiştim. Önce gördüğü şeyle hareketlendi sonra duyduğu şeyle bana döndü. Doruk'un en kötü yanı buydu işte benim neyi niye yaptığımı en iyi o bilirdi.

Üzerimden birçok duygu gelip geçiyordu, afallamıştım. Kumral'a verecek tepki bulamadan başımı yeniden Doruk'a ve hemen ardındaki Timur'la, Armoni'ye çevirdim. Tren gürültüyle hareket etmeye başladı. On beş dakika sonra Yeşil Yol'da olacağımızı anons ettiler. Sanki başkalarının da olmasını bekler gibi gözlerim etrafı taramış içimdeki öfke açığa çıkmıştı. Abartılı bir tavırla gözlerimi devirdim.

"Ayaz yok mu? Bayan Armi? Biricik kuzenim nerede?" diye çıkıştım. Ne yapacağımı bilmediğim zamanlarda öfkeme yenik düşüp saldırıya geçiyordum. Aradan kaç gün geçtiğini bilmiyordum ama aradan beni onlarca kez öldürebilecekleri kadar zaman geçmişti, şimdi karşıma dikilmelerinin bir anlamı yoktu. Onca şeyden sonra bir anlamı yoktu.

"Saçmalamayı bırak!" Doruk'un öfkesini koruyan sesiyle bir adım geriledim. Kumral meydan okur gibi beni arkasına çekip tam olarak Doruk'un karşısına dikildi. Aralarında bir karış mesafe ya vardı ya da yoktu. Hangisi için endişelenmem gerektiğini biliyordum, bu yüzden Kumral'ın ardından çekildim. Herkesle ve her şeyle arama girebilirdi ama Doruk Ilgaz olmazdı, o yasak bölgeydi ve Fetih Yargıcı bile oradan uzak durmak zorundaydı. Doruk beni öldürebilirdi ama mezarımın üzerinde yine onun getirdiği çiçekler açacaktı. Bu tüm dünyanın anlaması imkansız bir sevgiydi, yasaktı, yanlıştı ama tüm yanlışıyla yine de benimdi.

"Maya, hemen bu tarafa gel." Timur sert bir sesle beni uyarınca pişmanlık dolu bakışlarımı ona çevirdim. Neden herkes onları en beklemediğim zamanda karşıma çıkıp duruyordu, neden bir kez olsun ihtiyacım olduğunda orada olmuyorlardı.

"Gidin lütfen." Ağzımdan çıkan kelimelere inanamayan bir hiddetle bana baktı Doruk. Diğer bakışları görmüyordum, gök mavisi gözlerinin karanlığa çalan bakışlarına takılmış durumdaydım. Bu sürekli kovulduğunuz o yasak bahçenin duvarına yaslanıp ağlamaktan farksızdı. Ne kadar kovulsam ne kadar itilsem de yaralı diz kapaklarım, yaşlı gözlerimle yine o bahçenin etrafında dönüp dolaşıyor, yine oradan kovulmak istiyordum.

"Önce hepimizi teker teker arıyorsun, seni bulmak için evine geldiğimizde Dila telefonda seninle konuşurken ağlıyor." Armoni kompartımanda öne çıktı. "Seni bulduğumuz zaman ise onlarla kalmak istediğini mi söylüyorsun?" İğrenir gibi Kumral'a baktı. "Bak ortalık fazla karıştı ve şu an ne

yaptığını cidden merak ediyorum." Konuşması tamamen dikkatimi dağıtmıştı. Hayır, Doruk en başından beri Dila'nın yanındaydı. Öyleydi. O yüzden telefonlarıma ikisi de yanıt vermemişti. Onları duymuştum.

"Nasıl yani?" diye sordum, "Doruk zaten Dila'nın yanındaydı kimse telefonlarıma cevap vermedi." Bunu bir sitemle söylemeye engel olamamıştım. Sanki bütün renkler birbirine girmemiş gibi her şey daha alaca bir hal alıyordu. Doruk'un karanlık bakışları yumuşayıp yeniden bana döndü. Kumral'ın yanından geçip suratımı incelemeye koyuldu. Alışkın olduğum sıcak parmakları yüzümün boğumlarında gezerken mavi gözleri yabancısı olduğum hüzünlü bir öfkeyle kısıldı.

"Maya," dedi dudaklarının arasında inlerken. "Bunu sana kim yaptı?" Yüzünden belli belirsiz bir ıstırap seli geçti. O fark edince yaraların acısı peyda olmuş gibi sızladı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, fazla yakındı ve kendimi savunacağım, ona olan nefretimi kusacağım onlarla cümleden hiçbiri aklıma gelmiyordu. Geriye attığım bütün duygular onlarla birlikte gün yüzüne çıkmıştı.

"Kim yaptı Maya?!"

Dudaklarım arasından Fetih cevabını duymayı istiyordu ama ona istediğini vermeyecektim.

"Yapanlar öldü ama illa isim istiyorsanız Sadık ve güvenlik ekibinden peşimize taktığın herifler." Kumral'ın sesinin ardından bakışları beni buldu. Neredeyse burada olduğunu unutmuştum. Bunu anladığını gözlerinde gördüm, bu beni daha da zayıflatmıştı. Cümleleri sanki kendime gelmemi bağırıyordu, bana neler yaşadığımı üstüne basa basa hatırlatıyordu. Avcılardan. Senin ekibinden. Öldüler. Çünkü ben oradaydım ve onları öldürdüm diyordu. Hayatınızı kurtarmak için birini daha öldürmesi bir katilin diğer günahlarını temizleyebilir miydi?

"Maya, yemin ederim haberim yoktu." Doruk afallamış şekilde bana döndü. "Zirve hazırlıkları için dışardaydık, aradığını

görüp eve koştuk, karşılaştığımda Dila telefonda ağlıyordu. Bir daha da sana ulaşamadım!"

Bu kadar aptal olduğuma inanmak istemedim. Başım döndü. Dizlerimin beni taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Herkese öfkeliydim, ne yapacağımı bilmiyordum. Kompartımana sırtımı verip toparlanmaya çalıştım. Tamamen birbirine girmiş düşünceler canımı yakıyordu, ellerimi alnıma bastırıp acının azalmasını diledim.

Hareketimle birlikte bütün gözler sargılı elime döndüğünde Doruk kısık sesle bir küfür etti. Yeniden aramızdaki mesafeyi kapattı, sıcak avuçları arasında kaybolan ellerim huzuru karşılamış gibi rahatladı. Düşünmeden sıcak kolları bedenimi sararken benim kollarım da tereddüt etmeden özlem duyduğum bedeni sardı. Yanık kokusunu nefesmiş gibi, ilaç gibi içime çekerken gözyaşlarımı engellemedim. Kendini belli eden dokunuşları saçlarımda gezindi, yumuşak dudakları ezbere bildiği alnımda oyalandı.

"Kimin ne dediği umurumda değil, seni bir daha yanımdan ayırmam." Dudaklarını alnımdan ayırmadan mırıldandı. Bunu daha önce de duymuştum ama bir kez daha inandım. İçimdeki endişe onun ruhunu da ele geçirmişti. Yine dönüp dolaşıp birbirimizi bulmuştuk, her defasında ona ait olduğuma emin olup yine her defasında beni bıraktığını düşünüyordum. Belki de en çok bundan korktuğum içindi, onsuzluk beni yakarken bile bile ateşe atılıyordum.

"Maya!" Kumral'ın uyarıcı sesiyle irkildim. Kollarından kaçmak isterken avucumu nazikçe kendi elinin içine aldı.

"Kes artık, Fetih." Doruk'un sesi kompartımandan dolaşıp Kumral'ın kulaklarında nefes buldu. Karamel rengi gözler beni esir alırken konuştuklarımızı anımsadım. Artık onun himayesindeydim, ne olursa olsun başkasıyla gitmeyecektim. İçimde bir yerlerde sözler kendi kendini tekrar ediyordu.

Timur varlığını hatırlatmak ister gibi "Hadi," dedi. Ardından görevli trenin duracağını bildirdi.

Doruk beni düşünmeme fırsat vermeden çıkışa doğru yönlendirirken adımlarım tereddütlüydü, o büyükannemin katiliydi ve bir canavardı. Yine de çıkarken kısılmış ve artık tamamen karanlık çökmüş gözlerine bakıp bir şey yapmasını bekledim, yapmadı. Tıpkı Peri ile gitmeme göz yumduğu zaman söylediği gibi "Üzgünüm," diye fısıldadım.

Elimi Doruk'un avucuna bırakıp onlarla birlikte oradan çıktım. Bu durumdan nefret etmediğimi düşünmesini istemedim kimsenin, en başından beri ona bu kadar bağımlı olmayı ve koyvermeyi yanlış buluyordum, bana istediği her şeyi yapabiliyordu ve günün sonunda ben ona yeniden bu hakkı veriyordum ama bilinmeyen çok fazla şey vardı. Bu hikâyenin sadece benim tarafımdan dinlenmesiyle ilgiliydi, kimse Doruk'un bakış açısını okumamıştı, henüz. Ve içimden bir ses beni ona bu kadar muhtaç bırakan Tanrı veya her kimse onun, ondan bu kadar nefret edilmesine izin vermeyeceğini fısıldıyordu.

13. BÖLÜM

DİK YOKUŞLAR

Doruk beni peronların arasından hızlıca çıkarıyordu. Geri geri giden ayaklarım da düşüncelerim kadar tereddütlüydü. Kesik kesik nefesler alırken göğsümdeki boşluğun hafiflediğini hissettim. En başından beri Doruk Ilgaz'ın açtığı boşluk tek bir dokunuşuyla da yok oluyordu. Ama bu defa hissettiklerim, şu ana kadar yaşadığım her şeyden farklıydı. İşte buradaydı, yanımdaydı. Onu düşünmeden geçirmediğim tek bir saniye bile yokken bu hissettiğim yabancılık neydi? O, Doruk Ilgaz'dı. Bronz teni, yanık kokusu, gök mavisi gözlerine kadar benim dünya üzerindeki tek sığınağım olan, Doruk Ilgaz. Doğduğum günden beri, ilk defa konuştuğum zamandan, attığım ilk adımdan bu yana yanımda olan kişiydi. Her düştüğümde elini uzatan, uzattığı eli düşünmeden tuttuğum ilk ve tek kişi...

"Timur," dedi. Lacivert keten pantolonunun cebinden çıkardığı anahtarı arka kapıya doğru giden Timur'a atıp. Hızlı bir hareketle anahtarı yere düşmeden yakaladı. Yuvarlak yüzündeki biçimli kaşlarından birini havaya kaldktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu. Armoni alışkın olduğum buz gibi surat ifadesiyle onları izlerken, Timur'dan hızlı kabullenip ön kapıdan yolcu koltuğuna yerleşti. Doruk başka bir şey söylemeden benim için arka kapıyı açıp, peşimden koltuğa yerleşti. Timur hatırladığım esprili haliyle "Vay be!" diye memnun şekilde arabayı çalıştırıp, direksiyonu "u" şekilde kırdı. Dikiz aynasından gözleri beni izlerken onaylamaz bir tavırla bakıyordu, kaşlarımı çatıp poların kollarını avuç içime kadar

çekiştirdim. Daha önce birkaç kere bindiğim Doruk'un arabasında, bana haftalarca eğitim veren Timur'un, Armoni'nin ve bu dünyaya gözlerimi açtığım ilk günden beri birlikte olduğum Doruk Ilgaz'ın yanında kendimi bir yabancı gibi hissediyordum.

Arabanın kokusu yüzümü daha fazla asmama neden oldu, içerideki hava ciğerlerime yetmiyordu. Hissettiğim buruk rahatsızlığı üzerimden atmak istercesine omuzlarımı silktim. Arabanın içinde olabildiğince kenara çekilerek pencereyi birkaç santim araladım. Üç çift gözün üzerimde olduğunu hissetmek bana yardımcı olmuyordu.

İçimden arabayı durdurup yola fırlamak, temiz havayı ciğerlerime çekerken haykırmak geliyordu. Yaşadığım burukluğa, bu hüzne anlam veremiyordum. Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırıp sırtımı koltuğa iyice yasladım. Sanki onlardan kaçmak ister gibi gözlerimi kapatırken kimsenin konuşmamasını diledim. Uyuduğuma ikna olurlarsa bir şey söylemezlerdi. En azından kendime gelmek için biraz zaman kazanırdım.

Doruk hiç zorlanmadan beni kendine doğru çektiğinde itiraz etmedim, kolunu boynumdan geçirip beni tüm şefkatiyle göğsüne bastırdığında gözümden bir damla yaş geldi. Derin bir soluk çektiğimde özlem duyduğum haline haksızlık ettiğimi fark ettim. Kendine has kokusunun güzelliğine adil davranmamıştım. Onu düşünüp aklımı yitirecek gibi olduğum tüm zamanlar boştu, Dila umurumda değildi, beni istememesi bile şu an umurumda değildi. Hissettiğim öfke, burukluk, bu acı yabancılık, bunların hiçbiri umurumda değildi. Göğsümden çıkmak istercesine atan kalbim Doruk Ilgaz'ın tutsağıydı, mavi gözlerine uşak olduğum bu adamdan başka hiçbir şey istemiyordum.

Kumral'a ettiğim ihanetin bedelini bir şekilde ödeyeceğimi biliyordum ama Doruk nazikçe yanaklarımı okşarken dünya umurumda değildi. Yanlış olan birçok şey vardı ama şu an olmak istediğim tek yerdeymiş gibi hissediyordum. Kâbusun

kırıntıları hala zihnimde bu kadar tazeyken gerçek olduğuna inanamayarak kaburgasına doğru indirdiğim elimi gömleğinin üzerinden sıktım. Göğsümden bir hırıltı çıktığında göz yaşlarımın çeneme doğru hızlandı.

"Her şey yolunda, güvendesin." Gözlerim yaşlarla dolup taşarken bile sıkı sıkı kapattım. Bütün bedenim kasılmaya devam ediyor, Doruk hissedip beni daha çok kendine çekiyordu. Bu an öyle güzeldi ki, kokusu öyle harikaydı ki... Elimde olsa zamanı tam şu anda durdurur bir saniye dahi ileri akmasını engellerdim. Nefesi yüzümün kıyısında yüzerken, gelen sıcaklığıyla sakinleştim. İşte o an, her şey yolundaymış gibi hissettim.

"Benim yüzümden herkes zarar görecek." Kelimeler ağzımdan utanarak çıktığında gözlerimi saklamak ister gibi omzuna gömüldüm. Armoni ve Timur öyle sessizdi ki neredeyse arabadaki varlıklarını unutmuştum. Ama söylediğim sözler onları da yakından ilgilendiriyordu. Hiçbir şeyin şakası yoktu, Fetih Yargıcı'nın intikamı ağır olacaktı. Bundan hiçbir şüphem yoktu. Avcılardan birinin öldürülmesine şahit olmuştum hatta suç ortağıydım, peşimde olduklarını da unutmamıştım. Kraliçeyi düşünmeden kenara atarken, Bayan Armi'nin bana ne tepki vereceğine düşünmemeye çalıştım. Burada, kolları arasındayken her şey o kadar kolaydı ki, her şeyin güzel olduğuna inanmak o kadar kolay... Derin bir nefes verdi.

"Gözlerini kapatabilirsin, Maya." Söylediğimi duymamış gibi değil de söylediğim şey önemli değilmiş gibi konuşuyordu. "Halledeceğiz."

Biraz sonra, "Çok hırpalanmış," dediğini işittim Timur'un. Uyku bedenimi ele geçirmişti ama zihnimin bir parçası hala onlarlaydı. Yüzümün halini az çok biliyordum, burnumu çevreleyen sararmış morluklar ve hemen üzerindeki kemikte şişlik vardı. Yanağım da tokadın etkisiyle koyu renk ezilmeler oluşmuştu. Muhtemelen kısa sürede kilo da vermiştim, yorgunluk ve uykusuzluğun hâkim olduğu bedenim küçük bir

çocuğunki kadar cılız görünüyor olmalıydı. Çaresiz kaldığı zaman önüne gelen dikenli dala bile tutunan kız.

"Toparlayacak, neredeyse geldik." Armoni, Doruk'un öfkesini dindirmek ister gibi sakin konuşuyordu. Arasına sığındığım kolların öfkeyle kasıldığını hissedebiliyordum ama uykunun verdiği mayhoşluk yüzünden tamamen tepkisizdim. Zihnim tamamen kopmuş değildi, güvende hissedebileceğim daha iyi bir yer yoktu muhtemelen ama Doruk'un kolları arasında bile kâbusun etkisi beni rahat bırakmıyordu. Korku kanıma karışarak bedenimde dolaştı.

"Sence doğru mu söylüyordu?" Sessizliği bozan Timur'un fısıltı halinde duyulan sesi oldu. "Ona bunu yapanlar konusunda... Sadık?" Durup öfkeli bir nefes verdi. "Maya'yı saldıracak kadar ileri gider mi?" Son sözcüklerde sesi neredeyse kasılmıştı. Onunla birlikte Doruk'un beni çevrelemiş kolları da gerildi, şu an hissettiklerini az çok tahmin edebiliyordum. Kendine karşı öfkeliydi, kendini sorumlu tutuyordu. Kendimde biraz güç bulsam itiraz edecektim ama halim kalmamış, göz kapaklarım kilitlenmişti.

"Maya onayladı," dedi Armoni yalan söylemem imkansızmış gibi. Yalan söylememiştim ama onların düşüncesine göre Kumral beni zorla alıkoymuştu. Durumun aksini onlara nasıl anlatacağımı düşünmemeye çalıştım.

"Öyleyse ölümü hak etmiş." Timur yeniden konuştuğunda sesi olağan bir rahatlık barındırıyordu. Doruk hiçbir şey söylemeden öylece dururken sessizliğinin ateşinde kavruluyordum. En az benim kadar o da kafasında cevapsız sorularla savaşıyordu, kendi içimizdeki savaş bitirecekti bizi.

"Maya şey gibi değil miydi?" Bu defa konuşurken kelimeleri toparlayamamıştı Timur. "Şey, sanki o herife..."

"Kes sesini!" dedi Doruk azarlarcasına. Olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Muhtemel bakışları yüzüme odaklansa da hayır, uyanmamıştım. Bu sorunun cevabı Doruk Ilgaz'ı tedirgin ediyordu. Benden kuvvetli bir açıklama isteyecekti ama ben onu tatmin edecek hiçbir şey anlatmayacaktım.

Arabanın yavaşladığını hissettiğimde Doruk'un kolları üzerimden çekildi. Onunla birlikte sıcaklığı ve güvende olduğum duygusu da beni terk edince, açılan kapıdan içeriye rahatsız edici bir soğuk dalga vurdu. Zorlukla gözlerimi araladım, Doruk beni almak için eğildiğinde karanlıkta dahi parlayan gözleriyle karşı karşıya geldik. Maviliklerinin derinliklerinde yüzerken sert bakışları kendini korudu. Öfkeli miydi? Evet. Ama hala kollarını bana uzatıyordu. Güçlü eli sağ kolumun altından kavrayıp beni kendine doğru çekti, soğukla yüzleşmek yüzümü buruştururken bizden ilerde ahşap bir eve doğru yürüyen Armoni gözüme takıldı. Kollarımı göğsümde birleştirip Doruk'un beni yönlendirmesine izin verdim.

"Burası neresi?" Sesim soğuk havanın etkisiyle titrek çıkıyordu. Beni iyice kendine doğru çekti.

"Timur'un evi," diye kısaca açıkladı.

Kasabanın en kuzeyine gelmiştik. Yeşil Yol hiçbir zaman sıcak bir yer olmamıştı ama burası kesinlikle buz gibiydi. Milır'dan sonra bu hava beni tamamen sertsemletti. Bulunduğumuz yer öyle rüzgarlıydı ki Doruk olmasa bir adım ileri gidemezdim. Esintinin şiddetiyle saçlarım savruluyordu, iyice ona doğru gömüldüm. İki katlı taş bir ev dışında bir şey seçemiyordum. Kapıdan içeri girdiğimizde poların iki yakasından çekiştirip biraz ısınmaya çalıştım. Armoni bir şeyler söylenirken dediklerini anlamayacak kadar uğulduyordu kulaklarım. Doruk hızlı şekilde dönüp ardımızdan sokak kapısını kapattığında ses hissedilebilir derece azaldı.

Geniş salonun içeri doğru süzülürken Doruk yanımdan ayrılmadı. Sessizliğini koruması beni ürkütse de belki onun da söyleyecek bir şeyi yoktu. Hala birbirimize açıklamamız gereken onlarca şey vardı. En azından yan yanayız, diye geçirdim içimden. Acı iliklerime kadar hissettiğim yabancılıkta da beden bulmuştu. Ne yapmam gerektiğini, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Tedirgindim, iyiydim ama tedirgindim.

"Doruk, üst katta battaniyeler olacak." Elindeki odunları hızlı hareketlerle kenara bırakırken soluklandı. "Kızlara." Timur çenesiyle salonun köşesine hizalanmış merdiveni işaret edince gözlerim Doruk'a kaydı.

O zaten beni izlerken Timur'u bir kez başıyla onaylayıp başımı ona doğru çevirdi. "Koltuklara geç, hemen geliyorum."

Avuçlarımın içi sıyrıkların etkisiyle sızladığı için kollarıma sürtme isteğimi bastırıp dediğini yaptım. Benim aksime Armoni, lacivert çiftli koltuğa geçmiş kambur şekilde avuçlarını birbirine bastırıyordu. Yabancılık hissi bütün bedenimi tepeden tırnağa sarmıştı, hangi koltuğa oturacağıma bile karar verememiştim. Gözlerime ilişen tekli koltuk göründüğünden daha rahattı.

Ahşap merdivenlerde ayak sesleri gelen Doruk elinde üç tane battaniyeyle yanımıza geldi. Bir tanesini hızlı şekilde Armoni'nin üzerine açıp yerleşmesine yardım ederken onu izledim. Armoni'nin pembe rujlu dudakları gülümseyerek teşekkür etmeye çalıştı. Karşılıklı birbirlerine yaydıkları sıcaklığa dudaklarımı ısırdım. Doruk, Armoni'nin kolunu sıvazlayınca kaşlarım çatılmıştı. Buna hakkım olmadığını düşünerek başımı avuçlarıma eğdim. Birçok şeye hakkım yoktu. Sürekli birilerinin başını belaya sokmaya, aptalca davranmaya, önüme gelene güvenmeye, sürekli yanlışların içinde çırpınmaya. Her defasında sert bir duvara toslamaya. Herkesi benimle beraber sürüklemeye. Bunların hiçbirine hakkım yoktu. Üzerime doğru gelen gölge dikkatimi dağıttı, bocaladığım düşüncelerimden de sıyrılmış oldum.

Doruk bilmiş bir edayla eliyle çenesini kavrarken bana bakıyordu. Neredeyse dibimde duruşuna yutkundum, yine ne yapmıştım yahu? Mavi gözleri anlamamı beklerken kısıldı. Dudaklarımı ıslatıp etrafıma bakındım ama bir ipucu yoktu. Yeniden soran gözlerle ona baktığımda tek kaşını havaya kaldırıp çenesiyle ikili koltuğu işaret etti. Unuttuğum bir gülümseme dudaklarımda yeniden can buldu. Tanrım, gerçekten Doruk'u sonsuza kadar gülümserken izleyebilirdim.

İkili koltuğun en köşesine dizlerimi kendime çekerek yerleştim. Gözlerini devirerek yanıma geldi, battaniyelerden birini üzerime örttü. Armoni'ye yaptığı gibi değil, iyice kundak gibi battaniyenin arasında kalmamı sağlayacak şekilde. Koltukta yeterince boşluk vardı ama o iyice yanıma yanaşarak omzumun üstünden kolunu attı. Aramızda kalın bir battaniye olsa da sıcak kolları arasında yer almaktan oldukça memnundum. Diğer kolunu kanepenin arkasına doğru uzatıp bacaklarını açarak oturdu. Beni kendine çektiğinde başım omuzuna, kendime çektiğim bacaklarımda sağ bacağının üzerine düştü.

Ezberlemek ister gibi yüzünü incelemeye başladım, bizim aksimize üşüyor gibi görünmüyordu. Yine de battaniyeyi aramızdan çekiştirip üzerinden diğer tarafına attım. Artık bütün bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Arkamda kalan parmakları omzuma düşen saçlarımda dolaşıyordu. Omzundaki başımı biraz aşağı indirip yüzünü görme mesafesinde durdum.

Teni her zaman kendini koruduğu o bronz renge sahipti, öyle güzeldi ki bir tek Doruk ten rengi böyleydi. Yanık kokusu dünya üzerinde hiçbir parfümün veremeyeceği büyüleyici bir etkiye sahipti. Kısılarak yüzümü tarayan mavi gözleri yeryüzünde hiçbir şeyde, denizlerde, gökyüzünde bulunmayan bir tona sahipti. Köşeli çenesindeki yeni kesilmiş sakallarını ellerimin altında hissedebiliyordum. Dokunuşuma itiraz etmedi, ses çıkarmadan sakinleşmemi bekledi. Baş parmağım ıslak dudaklarında dinlenirken titredim. Mavi gözleri kısıldığında parmağımın altındaki dudak yavaşça aralandı. Ağır çekimde sıcak nefesi dışarıya çıktığında dili hafifçe parmak ucuma dokundu, dudakları yumuşak bir hareketle parmağımı öperken gözlerimi kapattım. Beni kesinlikle deli ediyordu. Yüzündeki elimi yakalayıp avucumun içinde parmaklarını dolaştırmaya başlamıştı. Dokunuşu sıcacık, bakışları buz gibiydi.

Sağ elim sol elimden iyi durumdaydı, kesikler açılmamış neredeyse kabuk bağlamıştı. Ancak Doruk duruma hiç de öyle bakmıyordu.

"Bunlar nasıl oldu?" diye sorunca, içimden işte başlıyoruz diye geçirdim. Sesi kontrollüydü ama bakışlarındaki öfkeyi bu mesafeden bile seçebiliyordum.

Timur is kokusu odayı saran şömineyi yaktıktan sonra yanımıza gelip tekli koltuğa yerleşti. Elimi içinde kaybolan avucundan kurtarıp sırtımı tamamen koltuğa yasladım. Olduğum yerde kambur pozisyonda dururken Doruk'la da mesafemizi açmış bulundum. Derin bir nefes alıp beni izleyen gözlerden sakındım.

"Söylesem de inanmazsınız." Nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum ya, o ayrı mesele.

"Bir yerden başlamalıyız, Maya." Armoni'nin kısık sesi destek verir gibi çıksa da bir yerden sonra aptallığımı ilk yüzüme vuracak olanın o olduğunu biliyordum. Yine de haklıydı, bir yerden başlamalıydım.

"Saldırıya uğradık, birkaç defa. Bakın, anlamanızı beklemiyorum ama..." Kelimeleri bir araya getirmenin bu kadar zor olduğunu bilmezdim. Kaşlarımı çattım. "Ben korktum, kahve içiyorduk Pars'la. Bana oldukça iyi davrandılar ama tabii ki..."

"Sana iyi mi davrandılar, Maya o herif katilin teki." Timur'un sesiyle gözlerimi birbirine bastırdım. İşte oluyordu, bunu anlamaları imkansızdı. Daha bu noktada böyle tepki verirken Kumral'a güvendiğimi söyleyecek olursam olacakları düşünemiyordum.

"Bak, sandığınız gibi değil tamam mı? Size söyledim. Anlayacağınızı sanmıyorum. Beklemiyorum da. Ama madem dinlemeyeceksiniz öyleyse neden beni geri getirdiniz ki?" Ani çıkışım Timur'u şaşırtmıştı, daha önce de onu defalarca terslemiştim ama onlar sayılmazdı çünkü bu olabilecek en ciddi konuydu.

"Ona zaman tanı. Maya, en başından anlatmanı istiyorum. Kimse kesmesin, lütfen. Bize en başından anlat. Nasıl olduğunu, nasıl gittiğini. O güne dön ve en başından al." Ortalığı sakinleştiren tuhaf şekilde yine Armoni oldu.

Bir süre ela gözlerini inceleyip rastladığım samimiyeti başımla onayladım. Sanırım en sağlıklısı başından başlamak olacaktı. Derin bir nefes daha alıp bu defa dik durdum, kimseden çekineceğim bir durum yoktu.

"İş çıkışında Cenk beni almaya gelmişti. Birlikte bir şeyler yapacaktık," diye konuya girdim, Doruk'un kaşları imayla çatıldı. Herkesten uzak dururken Cenk'le takılmamı hoş görmeyecekti.

"Sinemaya karar verdiğimizde kasabanın uzağında olduğunu biliyorduk ama aklıma böyle bir şey olacağı gelmedi elbette. Salona gittiğimizde filmin başlamasını beklerken bir şeyler yemek istedik. O sırada Aras ve Atlas'ı fark ettik. Aslında Cenk fark etti. Ben de ne olduğunu anlamak için Cenk'e onların Doruk'un arkadaşları olduğunu söyledim."

Başlamışken durmak istemiyordum.

"Beni almaya geldiklerini, almadan da oradan çıkmayacaklarını söylediler. Zirveye götüreceklerinden bahsettiler. Sözde zirve Ada'da yapılıyormuş. Ama elbette ben benim sıfatım da bir Avcının zirveye katılamayacağını biliyordum. Onlara Cenk'le yemeğimi bitirip onu gönderdikten sonra yanlarına geleceğimi söyledim. Gözlerinin önünde olacağım için bir şekilde ikna oldular. Yeniden masaya döndüğümde ilk önce sizi aradım. Hepinizi, teker teker aradım. Ayaz'ı, Armoni'yi, Timur'u, Mirza'yı bile. Doruk seni defalarca aradım. Dila'da önce cevap vermedi. Belki Ayaz'a ulaşabilirim diye Kumral'ı denedim. İlk önce o da yanıt vermedi. Ters giden bir şeyler olduğunu anladım ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. Cenk'i gönderdim, onu kandırdım. Dışarıya çık arabayı çalıştır ben de geleceğim dedim."

Bu defa sözümü Doruk kesti. "O da hemen seni onlarla yalnız bıraktı tabii."

İçten içe Cenk'i küçümsemesinden hoşlanmamıştım. "Hayır," diye itiraz ettim. "Onu ikna etmek çok zor oldu. Beni almadan gitmeyeceğini söyledi zaten ama ben Koruyucularla

arka kapıdan çıktım. Arabadayken telefonla konuşmama izin verdiler. Cenk'i öyle ikna edebildim ama anlaşılan çok başarılı olamamışım. Her neyse."

Başka bir derin nefes aldım, esas noktaya yaklaşıyorduk. Nasıl itiraf edeceğimi bilmesem de utanacağım bir şey yoktu. Ne yapmam gerekiyorsa onu yapmıştım.

"Telefonumda Kumral'ın çağrısını gördüğümde onlara tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Kumral'ı geri arayıp olanları anlattım. Beni kandırdıklarını anladı elbette. Ben ondan sadece Ayaz'a ulaşmak için yardım istemiştim. İşin bu noktalara geleceğini tahmin edemedim."

"Hayır Maya," diye yeniden araya girdi Timur. "Sonunda neden onunla devam ettin?"

Tanrım, beni köşeye sıkıştırmayı bırakmıyordu.

Ona öfkeli bakarak devam ettim. "Kumral'la konuştuktan sonra olabildiğince oyalandım. O sırada Dila'yı aradım ben ondan, sizden, senden Doruk!.. Yardım isterken hiç kimse bana cevap vermedi. Bir anlığına bile. Sonra telefonda Doruk'un sesini duydum ve Dila'da garip konuşuyordu. Ben sandım ki..." duraksayıp derin bir nefes daha aldım. İşte bu gelmeyi istemediğim noktaydı. Susuzluktan ağzım kurumuştu, bir şey söylemedim. Bir süre idrak etmelerini bekledim.

"Ne sandın?" diye sordu Armoni memnuniyetsiz bir şekilde.

"Benim Dila'yla birlikte olduğumu, telefonlarına bu yüzden yanıt vermediğimi sandı." Hayal kırıklığı Doruk'un sesine öyle yansımıştı ki, utancımdan yerin dibine girmek istedim.

Bakışlarımı yeniden avuç içlerimde sabitlediğimde dudaklarımı kemirmeye başladım. Kimse anlayamazdı işte, yaşadığım kırıklığı o burukluğu anlamaları zordu. Onun dışında. Doruk destek vermek ister gibi beni yeniden kendine çektiğinde kafamı omzuna gömdüm.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Özürüm sadece ona ettiğim haksızlık içindi. Diğer yaptıklarımdan dolayı pişman değildim, hiç değildim.

"Dileme," diye mırıldandı sakince. "Ama bir daha böyle bir şey yapma."

Başımla onaylayıp devam ettim.

"Nasıl oldu bilmiyorum. Çok uzak değildik kasabadan, Kumral söylediğim yere kısa sürede geldi. Koruyuculara ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sahi Atlas'la Aras yaşıyor mu?"

"Evet, devam et." Timur kısa ve net konuştu, onu hiç bu kadar meraklı görmemiştim.

"Kumral'la yola devam ettiğimizde bir noktada önümüzü kestiler. Avcılar ve Sadık. Hedefleri bendim, Kumral yok yere işe karıştı. Çünkü adamlar hiç tereddüt etmeden üzerime atıldılar. Muhtemelen o olmasa ölmüş olurdum." Doruk bana sardığı kolunu iyice sıktı, öfkelendiğini biliyordum. Yaşadıklarım yüzünden kendini suçladığını da biliyordum ama olan olmuştu.

"Sadık'ın neye bu kadar öfkelendiğini bilmiyorum. Diğerlerini bir şekilde hallettim, o kadar dövüşebiliyorum." Armoni'ye bakıp gülümsedim, onun yüzünde de beklenmedik bir tebessüm oluştu. Dövüş eğitmenim oydu sonuçta ama maalesef yeterli değildi.

"Sadık ters köşe yaptı da diyebilirim. Beklemediğim bir andı. Gerçekten kalabalıklardı ve işte, bilirsiniz benim aklım diğer şeye takılmıştı. Saçlarımdan tuttu ve arabanın camına yüzümü..."

"Tamam," dedi Doruk araya girerek. Daha fazlasını kaldıramayacaktı anlaşılan. Ona hak vererek o noktayı hızlı geçtim.

"Kumral o sırada diğerleriyle ilgileniyordu ama gördüğü an Sadık'ı üzerimden alıp..." Derin bir nefes almak için tekrar durdum. Bunları anlatmak yaşamak kadar zor değildi ama yorucuydu. "Gerisini biliyorsunuz. Onu öldürdü. Sonra sürekli yer değiştirmek zorunda kaldık. Peşimizde her zaman birileri vardı, sonra Pars'la tanıştım. Kumral'ın arkadaşı. Bana bir konuda yardım ediyordu." Sesim kısıldı, nefes almak için durakladım, soru sormalarına fırsat vermek istemiyordum. Bakışları yeterince rahatsızlık veriyordu. "Kumral'la bir anlaşma

yaptık. Ben bu gözlerle yapabildiğim o şeyi öğrenmek istiyordum. O da karşılığında onunla kalmamı, bazı konularda ona yardım etmemi. Bu kadar."

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Doruk'un öfkeyle soluduğunu duyduğumda bile ona dönmedim, kimseye bakmak göz göze gelmek istemiyordum. Kendimi zaten yabancı hissediyordum şimdi bir de şu rahatsız edici his gelmişti. Açıklamam onları tatmin etmiyordu, bu anlattıklarımı değil Kumral'ın beni kaçırıp işkence ettiğini söylememi istiyorlardı. Savunmasız Maya ona karşı koyamadığı için yanında olmalıydı başka bir sebebi olamazdı.

"Saçmalık," dedi Armoni ben ellerimi şakaklarımı bastırıp sabır dilediğimde. "Bunların hepsi bir saçmalık!" İşte yine ben haklıydım, aptallığımı ilk yüzüme vuran kişi Armoni Alsancak oluyordu. Başka kimsenin de sesi çıkmıyordu.

"Telefonunu bir çöp kutusunda bulduk Maya. Kimsenin senden haberi yoktu. Dila'ya söylediğin tek şey 'beni götürüyorlar.' Şimdi anlattıklarına bak. Aferin. Meyra'yı kaçıran herifle, büyükannenin katiliyle bir anlaşama yapıp geride bıraktıklarına bak. Aptalın tekisin!"

Armoni de artık ayağa kalkmış gözlerimi şaşkınlıktan yuvalarından çıkaracak sözler sarf ediyordu. Bakışlarım buz gibi gözlerine kilitlenmişken öfke avuç içlerimde kaynamaya başlamıştı. Hayır, işte bu kadarı fazlaydı.

"Orada dur," dedim bir adım öne çıkarak. Söylediğimi duymamış gibiydi.

"Senin şımarıklıklarına ayıracak vaktim yok benim."

Gözlerimi birbirine bastırıp sakin olmayı denedim, sakin kalabilmek için bütün gücümü kullandım. Timur ve Doruk hiç müdahale etmeyince öfke bedenime daha çok hâkim oluyordu.

"Öyle değil. Kasabaya geri dönmüştük. Ayaz geldi, kulüpteydik. Dedi ki; akademiye dönemezmişim beni bulduğunuz yerde Adaya gönderecekmişsiniz. Hiç kimse telefonuma cevap vermediğinde ben de artık uğraşmaktan sıkıldığınızı

düşündüm. Çünkü sevgili annen benden kurtulmak için her yolu denedi. Üstüme adamlarını gönderdi, Doruk'un ekibinden birileri saldırdı bana. Neler yaşadığımı anlayabilir misin, hayır. Çünkü sen yaşamadın. Sen saldırıya uğramadın bunlarla ben burun buruna geldim."

Peş peşe sıraladığım cümleler soluğumu kesiyordu.

"Tanımadığım, büyükannemin katiliyle iş birliği yapmanın kolay olduğunu mu sanıyorsunuz? Değildi, hiçbir anı kolay değildi ama başka çarem yoktu. Öğrenmem gerekiyordu, sürekli etrafımda beni öldürmeyi isteyen birileri varken başka çarem yoktu. Denedim, hepinize ulaşmayı denedim ama yoktunuz. Şimdi karşıma geçip yargılamak en kolayı. Kaç kere tanımadığım insanlar yanında atak geçirdiğimi biliyor musun?"

"Maya..." Doruk'un anlayışlı sesi araya girdiğinde ben patlama noktasındaydım, aldırmadan devam ettim.

"Nefes alamadım ben Armoni. Düşmanımın kolları arasında çırpınırken ne kadar yalnız olduğum hakkında ne kadar zor durumda olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Neden bu kadar geç kaldınız öyleyse? Ayaz bile bana aynı gün içinde ulaşmışken siz neden günler sonra karşıma geldiniz? Bak..." dedim yersiz bir şekilde avuç içlerimi göstererek. "Ellerime ne olduğunu bilmek ister misin? Bir gün pencereden dışarıya bakarken üzerime doğru ateş açıldı. Hem de benim türüm olduğunu iddia ettiğiniz Avcılar tarafından, ölümle burun buruna kaldım. Sırf korkmamak için, sırf ayakta kalabilmek için, bir atak daha geçirmemek için ellerimin arasında olan tek şeye sığındım. Çaresiz şekilde ellerimin arasındaki kahve fincanına sarıldım. O kadar sıkmıştım ki farkında olmadan fincan onlarca parçaya ayrıldı. Bu ne kadar zavallı durumda olduğumu anlatabilmem için yeterli olur mu?" Ellerimi saç diplerimden geçirerek oradan uzaklaştım.

Hiç kimse hiçbir şeyi anlamıyordu, belki de sorun gerçekten bendeydi. Sorunlu bendim.

Geldiğimiz kapıdan dışarıya çıktığımda vurgun etkisine sahip bir rüzgarla çarpıştım. Aptal Maya. Ne sanıyordun ki, öylece boynuna sarılacaklarını mı? Geri zekalının tekisin işte. Kumral tepeden tırnağa haklı. Yaramaz bir çocuk gibisin. Düşünmeden hareket eden yaramaz çocuk! Söylediği doğruydu, ben ne ediyorsam kendime ediyordum. Kendi seçimlerim getiriyordu beni buraya. Şimdi olanlara bak. Yine yalnızsın ve bu tamamen senin suçun. Şimdi herkesle birlikte Kumral'ı da karşına aldın, hadi bakalım.

Hah! Diye tısladı içimdeki ses, Kumral'ın da canı cehenneme. Beni bırakan oydu. Söz vermişti, beni kendimden bile, düşüncelerimden koruyacaktı. O ilk yanlış fikrimde anca bana kötü bakışlar atmayı bilirdi. Geri zekalı herif. Al işte, sınadın Maya Hanım. Kumral'ı sınadın ve sonuçları hiç de senin tahmin ettiğin gibi olmadı. Kolundan tutup hayır benimle kalıyorsun demedi. Öylece gitmene izin veren biri için mi pişmanlık duyacaksın şimdi, hiç sanmıyorum. Herkesin cehennemin dibine kadar yolu vardı.

"Sen yine nereye gittiğini sanıyorsun?" Doruk kolumdan çekip beni kendine döndürdüğünde hızla onu ittim.

"En iyi yaptığın şeyi yap Doruk, beni rahat bırak." Onu geride bırakarak yürümeye devam ettim.

Nereye gideceğim hakkında şu an bir fikrim yoktu ama gerekirse babam öldükten sonra hiç gidemediğim şehirdeki evimize bile gidebilirdim. Bu kadarı bana yeter. İsteyen gelip alnımın ortasına silah dayayabilir, rahatça tetiği çekebilirdi.

"Seni bırakmayacağımı söylemiştim. Bir daha olmaz Maya." Söylediklerileyle yeniden ona döndüm.

Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle "Beni bırakmadığın bir an var mı senin?" diye bağırdım. Birkaç adım geri çekildim. Gökyüzüne doğru bakarak sakinleşmek istedim ama olmuyordu. Elim saç diplerime kaydığında ne olacaksa olsun, dedim.

"Biraz önce o kız bana saldırırken senin yaptığın şeye yalnız bırakmak deniyordu. Savunmasız bırakmak... Oyuncak

bebek gibi, elinden alındığı zaman ağlıyorsun. Yeniden eline aldığında hevesin geçiyor. Dila, Armoni, Armi, Meyra, Kumral, Ayaz... Bu listenin sonu yok." Sesim kesik kesik çıkmaya başladı. "Bizim aramızda kalan tek şey çocukluğumuzun kırıntıları, bizim aramızda onlarca kişi var artık."

Her zaman hayranlıkla baktığım mavi gözleri kısıldı, yüzündeki sert ifade soldu. Bronz teninin attığını görebiliyordum. Doruk Ilgaz karşımda debeleniyordu. İçimdekileri söylemek, soğuk havanın etkisiyle öfkemi yatıştırmıştı. Üzerine hala Kumral'la, Pars'ın kokusunun sinmiş olduğu yeşil polar beni koruyacak kadar kalın değildi. Önü açık polar dikkatimi dağıtıyordu, her defasında bana ters bakışlar atıp fermuarını çekmesini gülümseyerek izlediğim Kumral'ı anımsatıyordu. Düşüncelerimi dağıtmak istercesine başımı salladım. Kendine gel, Maya.

"Uzaksın," dedi. "Benden uzaklaşıyorsun, Maya." Sesi öyle cılız çıkıyordu ki bir an için yine öfkeyi unutmuştum. "Buraya gel," dedi kollarını açıp. "Gel buraya!"

Derin bir nefes verip, pes ettim.

Sıcak kolları arasına bir kez daha kendimi bırakırken istemsizce mırıldandım. "Senden gitmenin en güzel yanı, tekrar tekrar sana dönmek."

Beni yavru bir kedi gibi içine çekerken bu hissi hiçbir şeye değişemeyeceğimi de biliyordum. Herkes bir yanaydı, Doruk Ilgaz sol yanıma.

"Yaptığımız en aptalca şey birbirimizden uzak kalmak. Bunu daha kaç kere deneyip, onaylayacağız. Uzak olduğumuz zaman birbirimizi yanlış anlıyoruz, işler çıkmaza giriyor." Ses tonu endişeliydi.

Beni kendinden uzaklaştırıp ellerini yüzümde birleştirdi. "Maya, beni iyi dinle. Dila'yla aramda hiçbir şey yok ve olmayacak. Benim için dünyada Meyra ve senden daha önemli hiç kimse yok. İkiniz uğruna da canımı verebilirim." Kaşlarını çatıp aynı hizaya gelebileceğimiz ölçüde eğildi. "Ölüyorum gibi

hissettim Maya, sana bir şey olacak düşüncesi beni mahvetti, deliye döndüm. Sana ulaşmak zor oldu çünkü sürekli yer değiştiriyordunuz. Her neyse. Başka soru, başka açıklama yok. Fetih'ten korkma, hiç kimseden korkma. Sana yaklaşmalarına asla izin vermeyeceğim. Ama bir daha uzaklaşmana da izin vermem."

Orada öylece bekledim ama söylediklerinin hiçbirine inanmadım. Bu ilk defa oluyordu, ilk defa ona inanamıyordum belki de artık kendime olan inancımı bile yitirdiğimden. Yaşadığı ıstırabı gözlerinden okumak zor değildi, benim için gerçekten endişelenmişti. Kemiklerimi kıracakmış gibi sıkıca sarıldığında ellerim iki yanımda öylece duruyordu. Bir gün içinde kaç kez daha teslim olmam gerekecekti. Bu defa sadece yorgunluktan başımı göğsüne yasladım, ona hala öfkeliydim. Herkese öfkeliydim sadece bitmesini istiyordum. Yargı kürsüsünden kalkmak ve nasıl olacaksa devam etmek...

"Nefes alamıyorum Doruk..." Kollarını biraz gevşettiğinde derin, alaycı bir nefes aldım.

Yeniden kemiklerim birbirine girecekmiş gibi sıkınca "Aldın işte," dedi ve kollarını yeniden belime sardı.

"Meyra, çıldırmış olmalı." Yüzüm istemsizce asılmıştı. "Ona ne söyledin?"

Bir şey hatırlamış gibi başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Aslında sana değil bana kızdı. Telefonunda ona bir süre kendini eğitimlere adayacağına telefonla ilgilenmeyeceğine dair mesaj gönderdim. Bunun için üzgünüm ama buraya gelmesi riskini alamazdım." Sonlara doğru sesi mahcup çıktı.

Endişelenmemesi için onu onaylayarak "İyi yapmışsın," dedim. Meyra'nın buraya değil gelmesini, sınırlardan bile geçmesini ben de istemiyordum.

"Daha sonra kendi telefonumdan, ona seni çok kızdırdığımı senin de kendini sizin deyiminizle 'sessize aldığını' söyledim." Gülüşü bütün yüzünü aydınlatıp, gökyüzü mavisi gözlerinin kısılmasına neden oldu. Meyra'yla bana özel bazı tabirlerle ciddi alay ediyordu ama ikimizin de umurunda değildi.

"Bu yüzden sana değil, bana kızgın." İçeriye girecekken kapının önünde durduk. Saçlarımı yüzümden geriye çekti. Yüzüme her bakışında gözlerinden bir keder akıyordu.

"Canım acımıyor," dedim. İnanmayacağını biliyordum ama hafifçe gülümsedi.

"Armoni'ye kızma, senin için herkes çok endişelendi."

Beni çok iyi tanıdığı için nereden vuracağını da biliyordu, ona karşı ne bir kalkanım ne de aşılmaz duvarlarım vardı. Doruk Ilgaz benim dünyamı alt üst edebilecek tek insandı. Bunun bilincinde olması işleri daha da karıştırırken omuz silkerek elimi tutmasına izin verdim. Kapıyı yeniden açan Timur oldu, bakışlarımız kesiştiğinde bana özür dilercesine dudak büktü.

"İyi alıştın sen çekip gitmelere."

Dirseğimi alayla karnına geçirdim. Armoni ortalıkta görünmüyordu, içerisi dışarıya oranla oldukça sıcaktı. Şömine ateşinin yanına yanaşıp avuçlarımı ateşe doğru tuttum.

"Doruk, yiyecek bir şeyler almamız gerekiyor. Kahve de kalmamış." Timur, Doruk'a kaş göz yaparak onu evden çıkarmaya çalışıyordu. Çocukluğuna gözlerimi devirmek istedim. Doruk ona onaylamaz şekilde baksa da ben başımı sallayınca Timur'la birlikte çıktılar. Tesadüfe bakın aynı anda Armoni salona gelip, yanıma yaklaştı.

"Maya," dedi. Onu hiç bu kadar tereddüt ederken görmemiştim hatta onun tereddüt edebileceğini bile bilmiyordum. "Ben, öyle demek istemedim." Benim aksime doğrudan gözlerime bakarak konuşabiliyordu. Onun kadar güzel bir yaratığı önümde ezilip büzülürken izlemek istemiyordum.

"Önemli değil," dedim gülümsemeye çalışarak. "Gergin bir ortamdı, boş ver." Uzatmak işime gelmiyordu, omuz silktim.

"Başına gelenler, gerçekten korkunç. Keşke daha erken bulabilseydik seni ama inan ki denedik. Doruk hiç peşini bırakmadı. Doğru düzgün uyumadı bile." Şimdi dikkatimi çekmişti, bakışlarımı şöminenin yanan ateşinden Armoni'nin ela gözlerine diktim.

"Buna nasıl katlanıyorsun?" diye sorma gafletinde bulundum. "Belli ki aranızda bir bağ var."

Gülümsemesi buz gibi keskindi. Ama acıdan çok, bilmişlik taslıyordu. Kambur duruşu hemen kendini düzeltip bir biblo gibi taş kesildi. Bakışları keskin her zaman pembe rujla renklendirilmiş dudakları biçimliydi.

"Doruk'la aramızdaki şey senin sandığın gibi değil. Seni ve aslında herkesi aşıyor." Rahatlatmak ister gibi söylemesi benim gereksiz utanmama sebep olmuştu. Belki de burnumu sokmamalıydım.

"Sanıldığı gibi romantik bir bağımız yok. Herkes öyle düşünüyor değil mi? Armi Alsancak'ın kızı elbette akademinin varisi Doruk Ilgaz ile birlikte olmalı." Acıyla gülümsedi. Haklıydı, herkes böyle düşünüyordu bunu defalarca kez farklı kişilerden duymuş ama hiç üzerinde durmamıştım.

"Daha çok aynı anda aynı kapana sıkışmış iki insanız. Ortak kayıplarımız, ortak özlemlerimiz var. Aynı acıları paylaştık. Biz Doruk'la birçok şey olabiliriz ama sevgili olamayız." Bu sefer gülüşü sıcak ve samimiydi. Ya gerçekten içten söylüyordu ya çok iyi rol yapıyordu.

"Ne tesadüf..." dedim. "Biz de." Armoni'den kolay kolay duyamayacağını müzik gibi bir kahkahayla güldü.

"Hayır," dedi. "İnan bana sana karşı hissettiği her şey gerçek ve en önemlisi saf. Senin gibi Maya, seni senin olduğun şekilde görüyor ve o şekilde seviyor Doruk. Bunu görmemek için aptal olmak gerekir." Neredeyse iki arkadaş gibi ettiğimiz sohbete kaşlarımı çattım, söyledikleri kafamı karıştırıyordu.

"Beni benim gibi sevmek mi?"

Yanıma yaklaşarak yerdeki minderlerden birine oturdu.

"Senin gibi..." dedi. Çenesiyle karşısındaki bordo minderi işaret etti. "Saf ve masum... Seni böyle görüyor."

Söylediğine başımı sallamak zorunda kaldım.

"İşte burada yanılıyorsun." Gerçek anlamda yanılıyordu, Doruk'u o kadar iyi bir tek ben tanıyabilirdim. Doruk'un beni

en son nitelendireceği kelimeler olurdu saf ve masum. "Onun gözünde ben asi ve hırçın biriyim. O beni bu şekilde seviyor. Bu kadar hırçın olduğu için sevgisi yoruyor beni. Hırpalıyor." Cümlemi buruk bir keyifle bitirdim.

Ela gözlerinde bir şaşkınlık belirdi, yerini düşünceli bakışlara bırakıp sessiz kaldı. Haklı olduğumu görüp bir süre kendi içinde düşündü. Böylesi daha iyi olmuştu sanırım, Armoni'yi kıskanmayı bırakamazdım aklı başında herkes onu kıskanırdı ama kendimi de hafife almıyordum. Kimse de almamalıydı. Doruk Ilgaz bana istediğini yapabilirdi ama başka hiç kimse yapamazdı. Herkesin durması gereken bir mesafe, düşünmesi gereken bir nokta vardı. Doruk'un bu dünya üzerinde her şeyi olabilecek tek insan vardı, oklar burada beni gösterirken kibirle göğsümü gerdim. Armoni Alsancak'ın karşımda kazanamayacağı tek zafer Doruk Ilgaz olurdu. Ben kendi içimde istediğimi yaşayabilir, düşüncelerimde kendime istediğim kadar işkence yapıp acı çekebilirdim ama ne Dila ne Armoni ne bir başkası Doruk için benden daha özel olamazdı. Bundan adım gibi emindim çünkü benim için de Doruk'tan başkası bu kadar özel olamazdı. Bu kural gibi, kanun gibi, kader gibi değiştirilmez bir gerçekti. Gerçeğin ta kendisiydi bu.

"Muhtemelen haklısın. Aranızda kimsenin çözemediği muhtemelen karışmaya bile cesaret edemediği bir şeyler var. Bu beni, kuzenini ve diğer herkesi aşıyor." Sessizliğini böyle bir itirafla bozması beni oldukça şaşırtmıştı. Bakışlarımı ona çevirmedim. Tıpkı onun gibi ateşi izlemeye devam ettim. Ateşin iliklerime kadar işleyip, buz tutmuş hücrelerimin çözülmesine izin verdim.

"Gidip mutfakta neler yapabileceğime bakayım." İç çekerek ayağa kalktı.

"Yardım ister misin?" Omzunun üzerinden bana bakarken kaşlarını kaldırdı.

"Yorgun görünüyorsun, ısınmana bak."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim.

Her gün birbirini takip eden bu alakasız olayların ardından, en çok zihnimi kurcalayana döndüm. Kumral'a gerçekten ihanet mi etmiştim, hem de ona zarar gelmesi düşüncesinin beni incittiğini, korkuttuğunu fark ettiğim an. Daha güneşi bile doğurmamışken, yıldızlarla vedalaşmamışken Kumral'la birlikte adımını attığım o gecenin hikâyesini yarım mı bırakmıştım ben?

Hissettiklerim başkaydı, beynimde geçen düşünceler başka. Kumral'ın yabancı güvenini hatırlatan gözyaşlarım, yanlış yaptın diyordu. Yarım bıraktın sen onu Maya, karanlığının içinde yalnız bıraktın. Diğer yandan mantığım itiraz edercesine haykırıyordu, sözünü tutmadı. Seni bırakmayacaktı. Kim olursa olsun, kim gelirse gelsin. Sana izin vermeyecekti ama karşı koymak yerine öfkelendi. Daha ilk tökezlemede bırakmadı mı o senin elini? En basitinden, en kolayında kaçmadı mı? İkimizin de birbirini bırakacağı en başından beri belliydi. İki vahşi hayvanı aynı kafese koyarsanız ya birbirlerini öldürürler ya da kafesi kırarlardı. Gelenler başkası olsaydı, Koruyucular ya da kraliçenin adamları olsaydı da böyle kolay gitmeme izin verecekti öyleyse. Sözünü tutmadığı için mi böyle buruk hissediyordum? Bu yüzden mi burada kendimi yabancı hissediyordum, bu yüzden mi yarım kalmıştım? Ve gölgeler arasında dudak büken tarafıma ilk defa aynı fikirdeydim.

Sıcak bir kol sırtıma yerleşip beni hareket ettirene kadar daldığımı fark etmemiştim. Gözlerimi hızla kırparken Doruk görüş alanıma girdi. Keskin hatları bana öyle yumuşak bir ifadeyle bakıyordu ki, işte dedim şimdi tanıdığım topraklardayım. Gözlerinin yabancı mavisinin çocukluğumun ısıttığı bir gökyüzü aydınlattı. O güldüğü zaman benim dünyama güneş doğuyordu. Doruk bana gülümsediği zaman, içim buz gibi bir soğuğun içinde de olsam için ısınıyordu.

"Bana dokunuşun..." dedim istemsizce konuşarak. "Beni dünya üzerinden silebilir." Dudakları hafif bir kıkırdamayla aralandı. Yüzümü ısıtan nefesiyle gözlerimi kapattım. Bir süre

orada anın tadını çıkararak her şeyi unutmaya izin verdim. Yeniden aralanan gözlerim muhtemelen heyecandan parlıyordu. Bedenimi yavaşça minderin üzerine bırakınca ağır hareketler eğildi, gitgide yaklaşırken yutkundum.

"Sana dokunmak, Maya..." dedi. "Tüm dünyaya meydan okumak gibi." Teninin sıcaklığını hiç bu mesafeden hissetmemiştim, yanağıma vuruşu bal gibiydi. Kokusu öyle muhteşemdi ki biraz daha gözlerimi açık tutabilmek için direndim. Etkisi beni sarhoş ediyordu. Kusursuz yüzü şömine alevinin titrek ateşleriyle parlıyordu ve başka hiçbir şey umurumda değildi. Bakışları yumuşak ama şiddetliydi. Parmakları alnımda çizgiler çizerken nefesimi tuttum. Her ne yapıyorsa kesinlikle hazır olmadığım bir şey yapıyordu.

"Beni gerçekten korkuttun," dedi sonunda. "Neredeyse seni kaybettiğimi sandım." Böyle şeyler söylediği zaman dikkatimi ağzından çıkan kelimelere vermem gerekiyordu, bir kere ucunu kaçırdığım zaman söylediği hiçbir şeyi anlamayabilirdim. "Ama bilmelisin ki bu birçok açıdan da beni kendime getirdi." Muhtemel çatılmış kaşlarımla onu izlerken, dudakları yumuşak bir tebessümle aralandı. Önce bakışları sonra elmacık kemiklerimde dolaşan parmakları çatılmış kaşlarımın üzerinde gezindi.

"Bu bakışın. Bir tek bana böyle bakıyorsun Maya." Tebessümü kalbimi ısıtan bir gülümsemeye döndü.

"Bilmiyor muydun?" diye devam etti muzipçe. Benimle eğleniyordu, sessizliğimi koruyarak olumsuz anlamda başımı salladım. Elbette biliyordum ve elbette o da bildiğimi biliyordu. Çünkü bir tek o bana böyle hissettiriyordu. Bir bakışımdan aklımdan geçenleri anlayan dudakları gitgide daha da yaklaştı. Nutkum tutuluyormuş gibi hissediyordum. Yoğun bir his etrafımızı sardı. Nasıl nefes alındığını düşünmem gerekti. Sadece bekledim. Beni maviliğine tutsak eden gözleri, esaretinden kurtardığında yumuşak dudakları şakaklarımda gezindi. Heyecandan tekleyen kalbime gülümserken burnuma yumuşak

bir öpücük kondurdu. Yüzümden ayrılmayan dudakları ezberlemek ister gibi elmacık kemiklerimde dolanıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Üzgünüm çünkü yetişemedim. Üzgünüm çünkü Dila'nın seni benden uzak tutmasına izin verdim. Üzgünüm çünkü seni incitti. Üzgünüm Maya, seni koruyamadığım için tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm."

Dudakları yüzümdeki çürümeye yüz tutmuş izlerde dolaştığında yaşadığı ısdırap sesini ele geçirmişti. Onu böyle savunmasız görmekten nefret ediyordum. Onu çaresiz, eli kolu bağlı bırakmaktan iliklerime kadar nefret ediyordum. Kulağımın kıyısında kesilen sesi can yakıcı hale geldiğinde boşta kalan elim saçlarına gitti. Kendine olan öfkesi ensesindeki damarları belirginleştirmişti. Siyah saçlarının hatırladığım gibi yumuşak olmasına gülümsedim.

"Kokun beni sarhoş ediyor," dedim. "Bunları aramızda elle tutulur bir mesafe varken tekrar söyleyeceksin." Gülümsemem istediğim gibi sesime de yayılmıştı. Onun canını yakabilirdim ama daha iyi yaptığım bir şey varsa o da onun yaralarını iyileştirmek olurdu. Başını yavaşça geriye çektiğinde elim yeniden ensesine kaydı, gözlerimle buluşan maviliklere öfkeli bir sis dumanı hâkim olmuştu. İşte bunu sevmiyordum, gözlerimdeki samimiyetten ona kızgın olmadığıma emin olduktan sonra sisler yavaşça dağılıp yerini berrak bir maviye bıraktı.

Sol eli hala belimdeydi, demir gibi güçlü sağ eli yüzümü arasına aldı. Başparmağı yeniden elmacık kemiğimin üzerinde odaklandı, bakışları üzerinde dilimi gezdirdiğim dudaklarımda duraksadı. Bu muhtemelen yanlış hareketti. Yüzüyle aramda bir santim kalana kadar yaklaştı, bu anı olabildiğince kısa tuttu ve dudakları, benim zavallı dudaklarıma kapandı. İtiraz etmeden hayal ettiğim dokunuşunun tadını anımsamaya çalıştım. Ellerim yüzüne yerleşip, parmaklarım her bir santimi kusursuz olan teninde dolaştı. Öpüşü sıcacık ve heyecan doluydu. Nefes alışım ve kalp ritimlerim rahatladı. Her şey olağan akışına dönmüş, bir fırtınanın yarattığı her şeyi temizlemişlerdi

sanki. Bu öyle doğal bir dokunuştu ki, ilk öpüşün aksine bu kabullenişti. Bu anla kıyaslanabilecek hiçbir duygu yoktu, ilk defa oksijene ihtiyaç duymadım ve bu histen büyük keyif aldım. Alnımı tamamen alnına yasladığımda ellerimi saçlarının arasına gezdirdim ve dudaklarıma dokunuşunu hissettim. Sonunda dudaklarım bir gülümsemeyle aralandığında durdu ve hafifçe geri çekildi.

"Bana dokunman..." dedim tamamen öpüşünü kast ederek. "Bulutların üzerinde olmak gibi..." Sırt üstü yatarken beni de beraberinde kendine çekti, dudaklarımı sıcacık omzuna bastırdığımda gülümsedi. Sağ kolunu başının altına alıp belimin altından geçirdiği sol koluyla beni iyice kendine bastırdı.

"Kendimi berbat hissediyorum," diye itiraf etti. Sesini yine aynı keder gölgelemişti. Bunun sebebinin ne olduğuna emin değildim. "Yaptığım hiçbir yanlış bu kadar doğru hissettirmemişti."

"Bunun yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?" Sarsılmıştım. Bana doğru döndü. Gözlerini gördüğümden emin olana kadar bekledi.

"Herkes hep benim sana yaptıklarım yüzünden berbat bir insan olduğumu düşündü. Herkes hep senin acı çektiğini." İçim burkulmuştu.

"Doruk, ben..."

"Hayır, dinle. Ben her şeyi, herkesi, her ihtimali düşünen biriyim. İyi bir insan olmak zorundayım, iyi bir Avcı olmak zorundayım, iyi bir ağabey, iyi bir oğul, iyi bir sevgili, iyi bir dost, iyi bir eğitmen... Ve bunların hepsini bir şekilde başardım. Bu benim hayatımdı ve en iyisini yaptım." Duraksadı. Bir anda uzaklaşmıştı, gözleri öfkeliydi.

"Bir de sen vardın," dedi. Sanki çıldırmış gibiydi. "Herkesin, her şeyin ortasında ki tek başına sen... Birinin senin içindeki çocuğu da büyütmesi gerekiyordu."

Sustu. Ruhen donmuştum, verebileceğim hiçbir tepki yoktu.

"Maya'yı koru. Maya'ya öğret. Maya'ya ağabeylik et." Uzun zamandır içinde tuttuğu bir öfkeyle tavana bakarken dişlerini sıktı. "Kimse seni sevebileceğimi düşünmedi!" Bir Tanrı varsa eğer, ondan nefret etmelerine izin vermeyeceğini biliyordum. İtiraf etmeliyim ki bu ihtimali ben de hiçbir zaman düşünmemiştim.

"Sen ve ben birbirimize uygun değiliz ve buna bizim dışımızda herkes karar verebiliyor."

Artık iyice doğrulup koltuğa yaslanmıştım. Dudaklarım yanlış bir şey yapmış gibi dişlerimin arasında zedelendi. Ateş yüzüme vururken ona bakamamıştım.

"Sen her zaman benden daha cesurdun." Bunu daha çok bir fısıltı gibi kendi kendine söylemişti. "Her şeye ve herkese rağmen beni sevebildin." Aklımın zindanlarına hapsettiğim o öfke ateşle birlikte körüklendi.

"Doruk," dedim zorlu bir sesle. "Bunu yapma. Bu başkalarının, bu..." Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Kendi hatan değilmiş gibi davranma. Sen oradaydın, sen orada Dila ile birlikteydin ve kimsenin sizi zorladığı yoktu."

"Anlamıyorsun," diye çıkıştı aynı şekilde. "Her konuda daha cesurdun Maya. Avcı olduğum söylendiğinde benim bir seçeneğim yoktu." O da tamamen doğrulmuş neredeyse karşıma dikilmişti. "Bir an bile gitmeyeceğim demek aklıma gelmedi. Bana sunulana koştum ve onu en iyi şekilde yapmak için her şeyimi verdim. Evet sen benim ellerimin arasındaydın ama benim karşımda her zaman Dila vardı. Baktığım zaman onu gördüm." Tüm bunlardan bıkmış gibiydi.

"Sen sevdiğin insanları bile gizlice seviyorsun, sen bana hep sana bakmadığım zamanlarda bakıyordun." Kederle başını eğdi. "Onu sevmediğimi söylemiyorum. İstemesem de nasıl akademiye geldiysem ve orada en iyisi olup bununla övündüysem Dila'yı da öyle sevdim." Sevmek kelimesi sanki bu duruma uygun değilmiş gibi vurguladı. Gözlerim endişeyle sürekli harlanan alevi seyrediyordu. Hepimizin ailesi, hepimizin sevgisi kendi çıkmaz sokağıydı ve hepimiz kaybolmuştuk.

"Yemek hazır, içeriye gelecek misiniz?" diye soran Timur'un sesi düşüncelerimi dağıttı.

Varlıklarını tamamen unutmuştum ama bu konuşmayı böldüğüne memnundum. Konuşmanın nereye gideceği ya da ne söyleyeceğim hakkında bir fikrim yoktu. Ayağa kalkıp ondan önce Timur'un peşine takıldım. Gözlerim etrafımdaki tozlu tablolarda dolaşıyordu. Resimleri bana Doruk öğretmişti, ressamları, tabloları, renklerin anlamlarını. Bana tüm hayatı Doruk öğretmişti. Ben de hayat ondan ibaret sanmıştım. Bütün bir hayatımı o yapmıştım. Başımı iki yana sallayarak kalbimdeki kapandan dışarıya çıktım.

ᔓ

Herkes yorgundu ve Armoni hala üşüyordu. Dışarıda esen rüzgârın şiddetli esintisini kalın duvarların arasında bile duyuyorduk ve bu ortamı daha da ıssızlaştırıyordu. Yemek oldukça sessiz ve hızlı bitti. Kimsenin konuşacak yeterince iyi bir şeyi yoktu ve herkes yarın sabah çıkacağımız yol için endişeliydi.

Doruk Bayan Armi'yi benim dönüşümle ilgili ikna ettiğini söylese de içim rahat değildi. Zaten benden nefret eden birini bir de çok fena sinirlendirmiştim. Öylece dönmeme izin vermesi akla yatkın değildi. Kendime bir kahve doldurup salona döndüğümde Armoni ve Doruk şöminenin yanında oturmuş, sohbet ediyordu. Doruk ile yaşadığımız o garip an geride kaldığı için ve bir süre daha yalnız kalmak zorunda olmadığımız için rahatlamıştım. Onları böyle görmeye alışmam mümkün olmasa da yavaş adımlarla yanlarına ilerledim.

"Timur yok mu?" diye sordum meraklı gözlerim etrafı tararken.

"Buradayım!"

Coşkulu bir cevabın ardına gizlenmiş muzipliğiyle merdivenlerden seke seke indi Timur. Elinde yıllanmış kaliteli bir şarap tutuyordu. Daha da yukarı kaldırarak "Bu bebek dostum, bu bebek aklınızı başınızdan alacak," dedi.

Doruk'un yanındaki mindere yerleşirken ona güldüm, bitmek bilmeyen enerjisi bana da yansıyordu. Elim hiç tereddüt etmeden Doruk'un bileğine gitti. Sıcak teninin hissettirdiklerini görmezden gelip elini ters çevirdim. Siyah kordonlu saatine bakıp, bileğini yeniden uzattığı bacaklarının üstüne bıraktım.

"Saat neredeyse gece yarısı olmuş, hala içecek misin?"

"İçmediği bir an var mı ki?" Armoni alaycı bir şekilde kirpiklerini kırptı. Sırtımı koltuğa yasladığımda kolum Doruk'un kaslı koluna çarptı. Kahvemden hızlı birkaç yudum alıp dizlerimi kendime doğru çektim. Şömineden yansıyan ateş öyle yoğundu ki ısı hemen ağrıyan göz kapaklarıma ulaştı. Kahvenin sert tadı hücrelerimi yenilese de yorgunluk bedenimde boy gösteriyordu.

"Eğitmenlerin değişmesini istememek gibi bir şansım var mı?" diye sordum kelimeleri zor bir araya getirerek.

Doruk hafifçe kıkırdadı. Acaba o da bir noktada benim eğitmenim olacak mıydı?

"Değişmek zorunda Maya," dedi Armoni.

"Neden zorunda olacakmış? Elbette değil, istemiyorsan eğer sana birinci sınıfa kadar ben eğitim veririm." Timur bana gülerken dizlerimin üzerinde onun yanına kadar süründüm. Daha önceki eğitimlerde yaptığımız hareketi anımsayıp yumruk yaptığım elimi hafifçe omzuna geçirdim.

"Sen muhteşemsin."

Başka birine daha alışmaya takatim kalmamıştı. Söylediğime Timur kahkaha atarken Doruk uyarıcı bir şekilde öksürdü. Timur bunun üzerine daha çok kahkaha attı.

"Hadi ama," dedim onları bırakıp Armoni'ye dönerek masumca. "Senden iyisini bulamam ya."

"Bu konuda haklısın."

Doruk ona bakarak içten şekilde gülümsediğinde göğsüm sıkışıyormuş gibi hissettim. Kan bedenimden çekiliyormuş gibi. Saf bir acı hissettiğime adım gibi emindim. Gülümseme

yüzümde donarken Timur'un yanına çöküp dikkatimi ona vermeye çalıştım.

"...Sen üstesinden gelirsin."

Söylediklerinin sonunu yakalamıştım yalnızca.

"Efendim?" diye sordum, konuşmak her zaman iyiydi.

"Bu defa diyorum, daha ağır silahlar kullanacağız." Timur'un odasındaki tüfekler ve daha kaba silahlar aklıma gelince aniden heyecanlanmıştım. Onlara dokunmama dahi izin vermezken artık kullanabilecektim. İşte bu gerçekten heyecanlı bir haberdi.

"Bu konuda sana güvenim sonsuz Tim." Başımı yana yatırdım. "Ama biliyorsun, bir gün seni yeneceğim."

Timur, kalın sesiyle bir kahkaha atarken kolunu omzumun üstünden attı. "O biraz zor işte ufaklık," dedi.

Yüzümde kibirli bir gülümseme oluştu. "Unutma, ben ölümün öz kızıyım." Kelimeler ağzımdan çıktığı an pişman olmuştum. Çok yanlış bir cümle kurduğumu Timur'un bir anda kesilen kahkahası ve aynı anda bana dönen gözlerden de anlamıştım. Dudağımı ısırdım.

"Sen ne dedin?" İlk soru soran Armoni olmuştu. En azından artık Doruk'un gözleri üzerinde değildi.

"Sadece espri yaptım." Kumral'ın bana söylediği bir cümleyi telaffuz etmiştim ama daha önce Ayaz da babam gıyabında bu şekilde konuşmuştu. "Neden bu kadar takıldınız?"

"Maya, baban hakkında ne biliyorsun?" Timur kolunu omzumdan çekip çenemi hafifçe kendine doğru çevirdi.

"Daha öncede konuşmuştuk Timur, hiçbir şey." Omuz silktim.

"O tabiri yalnızca Soğuklar kullanır," diye açıkladı Armoni. "Sen bir daha kullanma." Bir açıklama bekleyen gözlerim Doruk'a döndü ama dalgın bir ifadeyle ateşi seyrediyordu. Gözlerinde yorgun bir pişmanlık vardı, yılgınlık vardı.

"Yine de haklısın, sen onun kızısın." Ortamı yatıştırmak için yeniden konuştu Timur. Doruk'un keskin bakışları hızla ona döndü, bu hikâyenin başka bir yüzü olduğuna emindim.

"Geç oldu," dedi Armoni. "Yatacağım." Hepimize üstün körü iyi geceler dileyip merdivenlere yöneldi. Timur'un uzattığı şarap kadehini elimdeki kahve fincanıyla değiştirdim. Kırmızı şarabın keskin kokusu bile ne kadar eski bir zamana ait olduğunu gösteriyordu. Boğazımı yakan acı tadından çok, damağımda bıraktığı o mayhoşluğa hayrandım.

"Hala içiyor musun ufaklık?" Sigara paketini bana uzattığında dudaklarımı birbirine bastırıp bekledim. Doruk hala bir tepki vermemiş ateşi seyrediyordu. Bu durgunluğunu beni tedirgin ediyordu, Timur'a olumsuz anlamda başımı salladım. Gözlerimi takip edince bana göz kırptı.

"Ben biraz hava alacağım." Yaktığı sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip, şarap şişesini sağ eliyle kaptı.

"Dikkatli ol."

Alkolün etkisinden mi, rahatsız olduğum sessizlikten mi emin olamadan Doruk'un yanına yaklaştım. Elimle çenesini nazikçe kavrayıp bana dönmesini sağladım. Gözlerini açmadı ama hareketime itiraz da etmedi. Kahvenin aromasıyla harmanlanmış nefesi yüzüme vururken diğer elimde yanağındaki yerini aldı. Neden bu kadar gerildiğini sormak için birkaç dakika sadece durdum ve bekledim. Hafif çatılmış kaşları ve kırışmış alnı yavaşça çözüldü, gözleri de yavaş yavaş açıldığında şömine ateşinin yansıdığı mavi gözlerinde alevin kırmızı parıltıları vardı. Sert bakışlarına aldırmadan hafifçe gülümsedim.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu. "Her defasında beni sakinleştirmenin bir yolunu buluyorsun."

"Beni fazla hafife alıyorsun." Hafifçe yön değiştirerek başımı omzuna yasladım. Tereddüt etmeden kolunu omzumdan dolayıp iyice kendine çekti.

Ağırlaşmış göz kapaklarım kendini bırakırken "Uyu Maya," dediğini işittim. "Uyu benim hırçın sevgilim. Yarın yeni bir gün olacak."

Sesinin yumuşak kavında süzülürken kelimelerin manası tenimi okşadı. Yaşadığım bu mutluluğun bedelini ne kadar ağır ödeyeceğimi düşünmemeye çalıştım.

14. BÖLÜM

YÜZLEŞME

Koridor boştu, kafamı eğmeden derin bir nefes aldım. Daha sakin geçmesini umuyordum ama bir şekilde geçip gittiği için memnundum. Benden istediği şey aşağı yukarı benim de istediğim şeydi. İkimizin de ortak fikri eğitimlerimi bitirip gitmemdi. Onun aksine ben geçmişimin peşini bırakmayı düşünmüyordum. Tıpkı benim dile getirmediğim planlarım gibi onunda dile getirmediği planları vardı ama Bayan Armi'nin kafasındaki düşüncelerin benimkiler kadar masum olmadığına emindim. Gözü hep üzerimde olacaktı, daha da kötüsü açıkça beni tehdit etmişti. Eğer isterse benim işimi bitirebilirdi. Beni öldürmekten çekinmeyeceğini söylemesi üzerine biraz daha düşündüm. Bundan kimseye bahsetmeli miydim? Kesinlikle hayır. Doruk çok sinirlenir, Armoni deliye dönerdi. Timur ortalığı karıştırırdı, Ayaz'ın ne yapacağını kestiremiyordum beni şimdiden Armi'nin yerine koymuştu. Şimdilik sessiz olmalı ve gölgelerden uzak kalmalıydım. Artık daha fazla arkamı kollamalı ve dikkatli olmalıydım.

Avluda beni bekleyen üç çift gözle karşılaşınca duraksadım. Derin bir nefes alıp terlemiş avuçlarımı kot pantolonumun üzerine sildim. Yüzüme abartılı bir gülümseme yerleştirsem dikkat çekerdi, daha çok rahatlamış bir yüz ifadesiyle yanlarına yaklaştım. Konuşmamı beklerken kollarını göğsünde birleştirdi Doruk. Mirza'nın kareli gözlüklerinin ardından böyle rahat şekilde bana bakması canımı sıkıyordu. Ona rahatsız olduğumu anlatan gözlerle bir süre bakıp yeniden

Doruk'a döndüm. Çünkü o Bayan Armi'nin tarafındaydı ve benim gönderilmemi destekliyordu.

"Sanırım sorunumuzu çözdük," dedim rahatlamış şekilde. "Biraz gergin bir ortamdı ama bir şekilde çözdük. Benden akademide sorun çıkarmamamı istiyor. Yani kimseyi yoldan çıkarmamamı."

Hafifçe kıkırdadım. Hayatım boyunca disiplin cezası bile almamıştım ben. "Ona sadece eğitim alıp akademiden gideceğimi söyledim."

Bu sözlerime yüzünü astı, gidecek bir yerim olmadığının hepimiz farkındaydık.

"Maya, eğitimlerin bitince Avcı olarak veya eğitmen olarak akademide devam edebilirsin." Armoni bana özetle gitmemem gerektiğini söylerken ona doğru gülümsedim. "Bunun üzerinde düşünmedim. Şimdilik eğitimleri bir bitireyim, kafalar rahat olsun."

Sırada yüzleşmem gereken başkaları vardı ve onlar beni Bayan Armi'den daha fazla tedirgin ediyordu. İçlerinden birinin ölmesinde büyük payım vardı ve bunun cezasını vermek isteyeceklerdi. Doruk ve Armoni her ne kadar asıl suçlunun onlar olduğu konusunda beni yatıştırmaya çalışsalar da gözlerindeki nefreti biliyordum ve bu kolay kolay geride bırakılmayacaktı.

"Şimdi Koruyucularla ilgili konuşmalıyız."

Doruk'a dönüp "Elbette," dedim gülümseyerek. Hemen arkasından sakince Mirza'ya döndüm "Bize izin verir misin?" Daha fazla yanımızda durmasını istemiyordum. Ondan artık hoşlanmıyordum, yanımda oluşu beni öfkelendiriyordu. Onun daha çok Bayan Armi yanlısı olduğu aşikardı, eminim hala benim Ada'ya gönderilmem konusunda fikri değişmemişti.

"Maya," diye söze başladı Mirza. "Bak beni yanlış anladığını biliyorum."

Sözünü keserken gülümsedim. "Sanırım daha öncesinde seninle benim zekâm hakkında bir konuşma yapmıştık ve sanırım sen benim oldukça zeki olduğumdan bahsetmiştin. Şimdi,

Mirza." Tamamen ona döndüm. "Kendinle çelişme. Yanlış anladığım bir şey yok. Gerekmedikçe etrafımda olmanı gerektiren bir şey de yok. Yeniliyorum, bize izin verir misin? Ve bur bir rica değil."

Sözlerim bittiğinde Doruk'un gülmemek için dudağını ısırdığını gördüm. Mirza'nın rengi atmıştı. Tıpkı onun Armi'ye benim gönderilmem konusunda destek verdiğinde benim rengimin attığı gibi... İçimde hiçbir pişmanlık olmadan Doruk ve Armoni'ye döndüm. Mirza başka bir şey söylemeden yanımızdan uzaklaştı.

"Bu biraz ağırdı," dedi Armoni.

Omuz silktim. Doruk bir kolunu etrafıma dolayarak beni yönlendirdi, Armoni de hemen diğer tarafımızdaydı.

"Bana geçelim, Timur Koruyucuları oraya getirecek. Onlarla yüzleşmeden önce seninle bir tekrar yapmamız gerekiyor küçük hanım. Sözlerin beni tedirgin etti şimdi, umarım Armi'ye de böyle sert çıkışmamışsındır."

Doruk eğlenerek benimle dalga geçerken sessizliğimi korudum. Evet ona da sert çıkmıştım hatta onu tahtını salladığımı bildiğimi söylemiştim ve hiç hoş karşılamamıştı ama herkes artık küçük bir kız çocuğundan fazlası olduğumu görecekti. Bana ya küçük bir kızmışım gibi davranıp üstüme gelmeyi bırakacaklardı ya da aksi şekilde sonuçları olacaktı. Piyon olmaktan da tenis topu gibi oradan oraya atılmaktan da usanmıştım ve kesinlikle aptal değildim, burada benden gizlenen bir sürü şey olduğunun ve çoğunun benimle ilgili olduğunun farkındaydım. Bende yanlış bir şeyler vardı ve bu onları korkutuyordu.

Doruk'un evi sıcak ve her zaman olduğu kadar düzenliydi. İçerisi bir an beni ürpertti ama biraz sonra Doruk'un bacaklarına dolanan köpeğim bütün havamı dağıttı.

"Büyümüş," dedim sakince.

Akademiden giderken onu yanıma alamamıştım, veteriner aldığı darbelerden dolayı burada kalmasının daha iyi olduğunu söylemişti ve ben de onu Doruk'a emanet etmiştim.

Artık oldukça iyi görünüyordu, rengi tamamen ayırt edilebilir şekilde tüyleri canlı ve bakımlıydı ama artık yanıma yaklaşmıyordu.

"Ve sana küsmüş."

Armoni'ye ters ters baktım. Kendimi berbat hissetmiştim.

"Bunun bir Akita olduğunu bilmiyordum," dedi Doruk köpeğin başını kaşırken. "Yavruyken anlaşılmıyordu cinsi."

Sanırım onu seviyordu, epey seviyordu.

"Akita mı?"

Uzaktan onları izlemeye devam ettim. Varlığım Böğürtlen'i huzursuz etmişti.

"Evet," dedi heyecanla. "Çok nadir bulunur. Hatta yok olmak üzereler."

Kaşlarımı çattım. Köpeğim onu bulduğum zamanki gibi kirli değildi, krem rengi olduğunu sanmıştım ama muhtemelen o kirlenmiş beyaz tüyleri yüzündendi. Şu anda temiz bir beyaz renk ve kahverengi bölümlerden oluşuyordu. Gözleri açık bir kahverengiydi. Sanki... Dudaklarımı yalarken kaşlarımı çattım. Sanki, karamel rengiydiler. Düşüncelerden uzaklaşmak ister gibi başımı salladım.

"Bir özelliği var mı?" diye sordum, Doruk cinsiyle yakından ilgileniyor gibiydi.

"Genelde sakin görünür ama başına buyruk bir cinstir. Eğitimi çok zor ama sahiplendiği kişiye çok sadık. Fazla koruyucu olduğu için diğer türlerle anlaşamaz, saldırgan olur. Çok cesurdur."

Başımı inatla iki yana sallamamak için kendimi tuttum. Hayır, diye geçirdim aklımdan, köpeği ona filan benzettiğim yoktu. O sadece bir köpekti ve terk edildiğini düşünüyordu.

"Ve..." diye güldü Doruk. "Kesinlikle Böğürtlen ona göre bir isim değil."

Söylediğine ben de gülümsedim, hakkı vardı. Köpek erkek ve fazla asildi onun yanı sıra vahşi bir duruşu vardı. Bu isim onun için fazla tatlı kalıyordu.

"Zaten ona öyle seslenmiyorum." Yeniden gülümserken "Başka bir isim verdin mi?" diye sordum.

Doruk'un bakışları beni buldu. "Hayır," dedi. "O senin köpeğin, Maya." Sanki anlamış gibi açık kapıdan dışarıya çıktı Böğürtlen. Ona bu isimle seslenme şansım olmamıştı bile.

"Sence beni affedecek mi?" diye sorduğumda Armoni kahve fincanlarıyla yanımıza geldi.

"O bir köpek Maya..." dedi bana onaylamaz şekilde. "Abartma."

Kahve fincanını elime aldım. Doruk gülerken Armoni'ye gözlerimi devirdim. "Görmüyor musun ama bana yaklaşmıyor bile."

"Eminim affedecektir," diye destek verdi Doruk. "Ama şu anda daha önemli bir konumuz var."

Ona göre öyleydi, bana göre değil. Kahvenin yanına koyduğu kurabiyelerden birkaç tane kaptım. Köpeğimin çıktığı kapıdan Doruk'un küçük arka bahçesine geçtim. Onurlu bir şekilde ağacın yanında duran köpeğimin yanına dikkatli bir yavaşlıkta gidiyordum. Onu ürkütmek istemezdim. Yanına yaklaşıp oturdum ve baktığı yeri kestirmeye çalıştım. Güneşin batışını izliyordu.

"Ben çok berbat bir arkadaşım değil mi?" Bir anda sustum. Bu yaptığım cidden saçma mıydı? Tanrım, mantıklı olan ne vardı ki? Konuşmayı bırakıp yumuşak ve kabarık tüylerini okşamaya başladım. "Özür dilerim," dedim gülerek. "Lütfen beni affet."

Elimdeki kurabiyeleri ona yaklaştırdığımda bir süre koklayıp ardından yemeye başladı. Sanırım beni affetmişti. Ensesini okşarken onu daha yakından inceleme fırsatı da bulmuş oldum. Gözleri güneşten parlayan bir karamel rengine bürünmüştü. Tamam, itiraf ediyorum bana fazlasıyla onu anımsatıyordu.

Asık suratla köpeğe sığınırken "Keşke..." diye mırıldandım. "Keşke karşı karşıya kalmak zorunda olmasaydık. Keşke onu da bırakıp gitmek zorunda olmasaydım. Sözümü tutabilseydim keşke. Ama ait olduğum yer onun yanı değil, değil mi? Ve

o senin kadar çabuk affedebilir mi beni? Sanırım bunun cevabını biliyoruz. Beni değil affetmek mahvedeceğini biliyoruz."

Fetih Yargıcı bunun hesabını soracaktı. Derin bir iç çekerken gün batımına takılı kaldım.

"Ona yeni bir isim buldun mu?"

Doruk soğumaya yüz tutmuş kahvemi getirmişti.

"Buldum sanırım."

İçimden ona kumral demek gelmişti ama Doruk beni mahvederdi, düşünceme gülümsedim. Dudaklarımı birbirine bastırıp bir süre düşündüm. Kumral olmazdı, Yargıcı saçma olurdu ama...

"Yargıç, olsun."

Doruk bir süre köpeğe bakıp omuz silkti. "Öncekinden iyidir."

Yargıç bahçenin içinde dolaşmaya başladı. Ellerimi arkada birleştirerek onu seyrediyordum.

"İyi görünmüyorsun," diye beni kendine bakmaya zorladı Doruk. Kaşlarının arasındaki kaygı çizgisine iç çektim. Bütün ağırlığımı ona verip başımı omzuna yasladım. Hala yüzleşmem gereken biri daha vardı. Belki de beni en çok rahatsız eden yüzleşme. İçim içimi yerken Doruk'un sıcaklığından rahatsız olduğumu hissettim. Kolları arasında olmak çok güzeldi ama yanlıştı. Bir adım geri çıkarak gözleriyle buluştum. Beni her zaman sakinleştiren mavi gözleri gülümseme isteği yaratıyordu. Ama hayır, keyifli değildim. En azından bu son yüzleşmeyi de atlatana kadar.

"Ne oldu?" diye sordu Doruk. "Koruyucular için mi endişelisin? Sana söyledim, sana daha çok geçmiş olsun demeye gelecekler. Burada saldırıya uğrayan sendin. Gelecekler ve bitecek." Eliyle ona bakmam için saçlarımı taradı. Bunu çok sık yapıyordu.

"Bitmeyecek," diye sızlandım. Bunu yapmak istemiyordum ama istediğini vermediğim sürece bunun peşini bırakmayacaktı.

Ellerim doğrudan şakaklarıma gitti. "Hiçbir zaman tamamen bitmeyecek." Rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Dila ile konuşmam gerek. Bunu istemiyorum ama yapmam gerek. Ayaz'la konuşmalıyım. Cenk'le konuşmalıyım. Tüm bunlar beni mahvediyor, Doruk. Sürekli bir şeylerle uğraşmak zorunda olmak beni mahvediyor. Nasıl bir kördüğüm bu, hangi ucunu tutsam diğeri kayboluyor. Çözdükçe daha çok karışıyor. Boğulduğumu hissediyorum. İyi idare ettiğimi söylüyorsunuz ama ben öyle hissetmiyorum. Ben iyi hissetmeyeli epey uzun zaman oldu."

Başımı gökyüzüne çevirdim.

"Bazen kendimi bırakacak gibi oluyorum, bütün uçurumların kıyısından dönüyorum. Bazen de ben değil de başkası diyorum kendime. Beni bıraksalar ben o uçurumdan atlayacağım ama her defasında birisi çekiyor beni. Uzaklaştırıyor. Kurtardığını sanıyor belki ama tekrar tekrar öldürüyor. Bu sanki, şey gibi hissettiriyor. Gittiğim hiçbir yere ait değilim gibi. Bazen tamam diyorum, burası. İyiyim burada. Sonra rahatsız edici bir yabancılık çöküyor üzerime. Yıllardır tanıdığım herkes yabancı gibi çekiniyorum yaklaşmaya. Tedavisi yok gibi. Yavaş yavaş tükendiğim hissediyorum. Suyun içindeyim, çırpınıyorum. Sanki ölmüyorum ama sürekli boğuluyorum."

Biri içimde bir yerde zihnimin kör kuyularındaki şalteri indirmiş gibi hissettim. Sanki düğmeyi kapatmışlardı ve ben hissetmeye başlamıştım. Hissettiğim şey acıydı, hem de ne acı!

"Yaşadığın her şey için üzgünüm," dedi beni göğsüne çekerken. "Seni buraya getirmeseydim böyle olmazdı."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Anlamıyor musun? Bunun seninle bir ilgisi yok. Bu tamamen benimle ilgili Doruk. Ne sanıyorsun? Beni buraya sen getirmedin. Bu benim kararımdı. Sen sadece yanımda oldun. Sen aksini de yapsaydın hatta beni getirmeseydin, bunu istemeseydin bile büyükannem zaten beni buraya göndermenin bir yolunu bulacaktı. Biliyorsun. Onlar

beni bu cehenneme çekmenin bir yolunu bulacak, beni o günahı işlemeye iteceklerdi."

Söylediklerim daha da canımı yakıyordu, daima ilk önce gerçeklerden kaçtığımı fark ettim, gerçekler benim için daima yaralıydı ama en azından o kendini suçlu hissetmesin istedim.

"Beni değil başka birini sevseydin böyle olmazdı."

Konuyu bambaşka bir boyuta taşımıştı. Söylediğine acı bir şekilde gülümsedim. Doğru söylüyordu, bunu tartışmayacaktım. Eğer onu sevmeseydim başıma yaşadıklarımın çoğu gelmeyecekti. Çünkü bu kadar zayıf düşmeyecektim. Yine de onu sevdiğim için pişman olduğum hiçbir saniyem yoktu. Acı çekmiştim evet ve Doruk Ilgaz'a olan aşkım benim sonum olacaktı buna da evet ama yine de içimdeki bu hastalık derecesindeki sevgi her şeye değermiş gibi geliyordu. Yanacaksam da onun yüzünden yanmalıymışım gibi.

"Sen yakarsan canım acımaz," dedim mırıldanarak. "Canım acısa da buna değer."

"Bu söylediğin bazen beni ürkütüyor, Maya." Tedirgin olmuş bir şekilde itiraf etti. Güneş tamamen batmış bulunduğumuz bahçe tamamen kararmıştı. Gözlerim kapalıyken karanlık daha tanıdık geliyordu, açma gereksinimi duymadan dinlemeye devam ettim.

"Biliyorsun sana bakan doktorların bir teorisi vardı. Senin sevdiğin değil bağlandığın kişi olarak görüyorlar beni. Belki de onlar haklı. Ben seni gitgide öldüren bir hastalıktan ibaretim."

Bir an için söylediklerini düşündüm. Her zaman saçmalık olduğunu bildiğim bu teorinin doğruluğunu tartarken kaşlarım çatıldı. Doruk'tan uzakta boğuluyordum ben, evet. Bunun ona olan bağımlılığımla alakası vardı, evet. Ama hayır, o bir hastalık değildi bunu kabul etmeyecektim. Çünkü ben ondan uzakta da yapabilmiştim. O beni bırakıp gittiği zaman çok üzülüp birkaç kere hastalanmıştım. Yine hiç uyanmadığım uykularım olmuştu ama sonra bir şekilde alışmıştım. Ve Kumral'ın yanına gittiğimde, o zaman daha fazla alışmıştım

yokluğuna. Özlemi hep vardı kalbimin içinde. Onu düşünmediğim zaman olmamıştı ama ondan uzak da geçirdiğim o sürede hastalıklı uykulara boğulmamıştım.

Yavaşça gözlerimi aralayıp kirpiklerimin altından ona baktım. O kadar mükemmel duruyordu ki kendine yaptığı haksızlık canımı yaktı. Dağılmış saçlarına dokunma isteğimi bastırıp omuzuna dokundum. Onu kendime doğru çekerken itiraz etmedi, bana yardımcı olarak göz göze gelebilmemiz için eğildi. Mavi gözleri ne yaptığımı anlamaya çalışırken kısılmıştı. Karanlıkta parlayan kristal mavisi gözlerin başımı döndürmesine izin vermedim. Derin bir nefes alıp ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirdim. Parmaklarım sakallarının üzerinde gezerken istemsizce gülümsüyordum. Bakışları sakin bir şekilde yumuşadı. Ellerimin altındaki bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum. Sabırla konuşmamı beklerken her zaman hayran kaldığım köşeli çenesine dokundum. Parmaklarım ilk defa dokunuyormuş gibi teninin üzerinde dolaşırken karıncalanıyordu.

"Bunun ne olduğunu bilmeyecek kadar az insan tanıdım ben. Ne hissettiğimi bilmeyecek kadar az kişiyi sevdim hayatımda. Ama gökyüzü gözlü çocuk, ben seni ne kadar sevdiğimi bilecek kadar çok kişi kaybettim. Bunun bir hastalık olduğunu düşünmüyorum çünkü senden uzak olmak da yakın olmak da aynı şekilde tüketiyor beni. Bu hastalık gibi değil bu doyumsuzluk. Bu sana ulaşamamanın verdiği rahatsızlık olabilir ancak. Bu aradaki insanlar olabilir, bu aşamadığımız mesafeler olabilir. Bu hayatın bize sunduğu zorluklar olabilir ama bu bir hastalık olamaz. Buna imkân vermiyorum. Sana biraz önce yaşadıklarımı kendini suçlu hissetmen için söylemedim. Her defasında gittiğim o uçurum kıyısından beni çekip alanın sen olduğunu bilmen için söyledim. Benim imtihanım olabilirsin ama benim hastalığım olamazsın Doruk Ilgaz."

Gözleri bir an için irileşti. Uzun zaman sonra onu şaşırtabiliyor olmanın tadını damağımda hissetmiştim. Yavaşça kıvrılan dudaklarında ihtişamlı bir tebessüm can buldu.

"Bugün çok iddialı cümleler kuruyorsun küçük hanım," dedi ellerini belime yerleştirip. Ellerimi boynuna dolayıp, dokunmak için hevesli olduğum saçlarının arasında gezdirdim. Çenesi kazağımın düştüğü çıplak omzuma dokunduğunda heyecanım boy gösterdi, sebepsiz bir mutluluk kapladı çehremi.

"Teşekkür ederim," dedi omzuma yumuşak bir öpücük bırakıp belimdeki ellerini sıklaştırırken.

ᔓ

Koruyucularla olan görüşme sandığımdan daha kolay ve kısa geçmişti. Bayan Armi ile aramızda geçen konuşmanın benzerini onlarla da yaptım. Karşılarında dik durabildiğim için mutluydum ama sürekli birileri tarafından tehdit edilmek hoşuma gitmiyordu. Yüzleşmeler genel olarak zordu ve ben şimdi en istemediğim kişi ile karşı karşıya gelecektim.

Çantamın içini oyalayarak kurcalarken anahtarın tiz sesine ulaştım. Soğuk metali elime alıp kapının önünde bir süre daha bekledim. Keşke Doruk'un gelmesine izin verseydim. Başımı iki yana salladım korkacak bir şey yoktu sadece kuzenimle konuşacaktım. Yavaş hareketlerle kapıyı açıp bana yabancı gelen salona girdim. Artık kendimi ait hissettiğim ne az yer vardı. Belki de Doruk haklıydı, önce telefon etmem gerekiyordu ama yapamadım işte, bir an da karşı karşıya gelmek ve ne hissettiğime bu şekilde karar vermek istiyordum.

Salondan gelen televizyon sesinin kısıldığını hissettim. Bu saatte evde olacağını biliyordum. Kapının sesini duymuş olmalıydı. Hareket edemeden olduğum yerde kaldım. Kalbim anlamsız bir heyecanla, tuhaf bir gerginlikle beni rahatsız ediyordu. Belki de Dila'yla yüzleşmek için biraz daha beklemeliydim. Hazır değildim belki buna, diye düşünürken çıkmak için bir hamlede bulundum. Arkama dönüp elim kapı koluna gittiğinde "Maya!" dedi Dila'nın yumuşak sesi. "Dönmüşsün."

Derin bir nefes aldım. Ağır hareketlerle ona döndüğümde gözlerim açık renk gözleriyle kesişti. Biraz mahcup, biraz özlem dolu bakıyordu. Hatırladığım gibiydi. Toz pembe bir pantolon

giymiş üzerinde pudra tonlarında şifon bir bluz vardı. O kadar iyi görünüyordu ki benim aksime. Güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş. Küçük kuzeni ortalardan kaybolduğu için biraz bile yıpranmamıştı. Hayatına devam edip, makyaj yapabilecek kadar iyiydi Dila Efnan.

"Şimdi de gidiyorum," dedim çekinmeden. Bunu yapmak istemiyordum, onunla konuşmak kesinlikle istemiyordum.

"Kal lütfen," dedi. "Maya seni çok merak ettim. Lütfen kal." Bir adım yaklaştığında ben de bir adım geriye çıktım. Dudaklarını birbirine bastırıp durdu. Rahatsız olduğumu anlayacak kadar zekiydi.

"Yapma, Dila." Adını söylemek canımı yakmıştı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Seninle bir kez daha iki kuzen olmaya çalışmayacağım. Yaptıkların... Tanrım! Ben sana hiçbir şey yapmadım ama sen her defasında benim canımı yakmaya çekinmedin." Üzerimde kapüşonlu bir hırka vardı, ellerimi onun içine sakladım yumruklarımı biraz daha sıktım. "Ben senin için Doruk'tan vazgeçerken senin için neden bu kadar zordu. Neden gerçekten sevmediğin biri için beni karşına aldın, neden canımı yaktın, Dila? Neden her şeyi yanlış anlamama izin verdin?"

"Ben seni korumaya çalıştım, bunu istedim ama olmadı Maya. Ben seni koparmak istedikçe daha fazla yapıştı herkes. Ben senin etrafında olmaktan sürekli korumaya çalışmaktan yorulmuştum."

Yüzüm acıyla buruştu. "Birkaç hafta bana destek olmak, yanımda olmak seni yordu öyle mi?" dedim gözümden akan yaşları hiçe sayarak. "Bu kadar mı ayak bağı oldum sana? Ne yaptım söylesene? Sorun neydi, neydi bu kadar rahatsız olmana neden olan? Bu hayatı ben istemedim, senin yerine seçilen kişi olmayı ben istemedim!"

"Sen yanımdayken benim bir hayatım olmuyordu," diye bağırdı o da kontrolden çıkarak. "Hep Maya nasıl, Maya nerede, Maya ne yapıyor? Her şey her zaman Maya'yla ilgili."

Onu saran öfkenin aksine beni saran şey derin bir üzüntüydü. Gitgide artan kırgınlık. Bunun çok saçma bir fikir olduğunu biliyordum. Buraya hiç gelmemeliydim. Bu yaptığım en saçma şeydi işte. Dila hiçbir zaman değişmeyecekti. Her zaman ön planda o olsun isteyecekti. Hissettiğim tüm suçluluğa ve üzüntüye karşılık ben onun yerine seçilmemiştim, her zaman seçilecek kişi zaten bendim ve bunun ne kadar berbat bir durum olduğunu göremiyordu. Bu hırsın altından hiçbir zaman kalkamayacaktı ve o an bütün kızgınlık ve kırgınlık sadece acımaya dönüştü. Ona acıyordum. Onu geride bırakarak odama gittim.

Küçük evdeki daha küçük olan ve buraya bile sığamadığım oda içine hapsetti beni. Bunu yapmak istemiyordum, birileri daha sonra benim için üç beş parça olan kıyafetimi almaya gelebilirdi. Komodinin üzerinde duran Vespa'nın anahtarını kapıp yeniden beklediği salona döndüm.

"Artık yokum," dedim elimin tersiyle yüzümü silerken. "Artık yalnızsın. Başına bela olmayacağım. Ayak bağı olmayacağım. Bir daha olmayacak Dila." Elimdeki anahtarı ona doğru fırlattım. Bir şey söyleyeceğini düşünmüyordum, yaptığım şeyden memnun olduğu yüz ifadesinden belliydi. Orada hiçbir suçluluk duygusu, vicdan azabı ya da hüzün yoktu. Burada bana ait olan tek şey olan motoruma doğru koştum, ellerim titriyordu ve bu çok sık olmaya başlamıştı. Bedenim yorgundu, ruhum yorgundu ve ben gitgide yenik düşüyordum.

Beceriksizce motoru çalıştırıp aksi yöne doğru sürdüm. Daha önce hiç bu kadar hız yaptığımı hatırlamıyordum ama soğuk havanın ve yüzüme doğru esen rüzgârın etkisiyle biraz olsun sakinleşiyordum. Oldu işte dedim içimden, yüzleştin bitti. Her zamanki gibi beklediğinin aksine hayal kırıklığı.

Uzun bir süre sadece dönüp dolaşmış sonunda Cenk'in evinin önüne gelmiştim. Doruk'a söylediğim gibi haklıydım, yüzleşmeler asla bitmeyecekti ama bunu ona borçluydum, Dila ile bile karşı karşıya gelmişken Cenk için hiçbir şey yapmadan

duramazdım. Bir vedayı hak ediyorduk. Derin bir nefes alıp motoru durdurdum. Anahtarı kaskatı kesilmiş avuç içimde sıkıştırıp istemeyen adımlarla iki basamağı çıktım. Kapıyı çalmak için hızlı davrandım, düşünseydim vazgeçerdim. Birkaç nefes alma süresi kadar bekledim, demir kapı gürültülü bir şekilde açıldığında birbirine bastırdığım gözlerimi araladım. Beklediğim gözler yerine Cenk'in annesiyle karşılaşmıştım.

"Maya," dedi şaşırarak. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... "Gerçekten sensin. Buradan gittiğinizi sanıyordum."

Cenk'in annesi onu hatırladığım hali gibi bakımlı ve sevecendi. Üzerindeki kıyafetlerden anladığım kadarıyla dışarıya çıkmak üzereydi. Çok şık krem bir takım etek-ceket kombinini topuklu ayakkabılarla tamamlamıştı.

"Evet, öyle zaten. Sadece birkaç iş için uğradım. Cenk'i görmeden geri dönmek istemedim. Evde mi?" Küçük çaplı bahanelerimi sıraladıktan sonra birkaç adım geri çekildim. Belki de evde değildir ve bugün başka bir yüzleşme yapmak zorunda kalmam.

"Evde tatlım. Oyun oynuyor lütfen içeri gir. Acelem olmasa kalmayı çok isterdim." Bugün şans benden yana değildi anlaşılan. Zaten ne zaman benim tarafımda ki? Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim.

"Lütfen işinize bakın siz, zaten çok kalamayacağım." Hatta belki Cenk beni kovar hiç kalamazdım.

Kibarca yanağımdan öpüp veda ettikten sonra açık kapının önünde bir başıma kalmıştım.

Bu eve çok fazla gelmemiştim yine de salonuna aşinaydım. Cenk tahmin ettiğim gibi kanepe dururken yerde oturmuş oyun konsolunun önünde bir şeyler yiyordu. Bu haline gülümsedim, içim gereksiz bir huzurla dolmuştu. Salonun ahşap kapısını nezaketen tıklattım. Sesle birlikte bana dönen gözleri önce şaşkınlıkla sonra da bariz bir kırgınlıkla aralandı. Çok fazla seçeneğim yoktu. O söyleyene kadar içeri

girmeyecektim. Ellerimi göğsümde birleştirip başımı kapı aralığına yasladım. Kalçamı duvara bastırarak destek alırken utançla gülümsedim.

"Selam." Yerinden kalkmadan oyun kollarından birini eline alıp ekrana döndü.

"Berbat görünüyorsun."

Söylediğine gülümsedim.

"Dila'yla kavga ettik."

"Anlatmak ister misin?" diye sorunca başımı iki yana salladım. Bunu bir davet olarak algılayıp yavaş adımlarla yanına yaklaşıp hemen karşısına oturdum. Bu konuyu uzun bir süre daha açmak istemiyordum.

"Oynamak ister misin peki?" diye oyunu işaret edince gülümsemem genişledi.

"Üzgünüm," dedim önündeki cips tabağını kucağıma çekip. "Çok fazla kalamayacağım." Baharatlı cipsten birkaç tanesini ağzıma atıp dudaklarımı yaladım. "Cenk ben seni görmek istedim."

Biçimli kaşları alay edercesine alnında kırıştı. "Bu da bir şeydir."

Kucağımdaki tabağı kenara bırakarak elindeki konsola uzandım. Oyunu hızlı bir şekilde durdurup bana dönmesini sağladım. Mavi gözleri kırgın bakıyordu.

"Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim, Cenk ama iyi olduğumu bilmeni istedim. Arkadaşlığın için teşekkür etmek istedim. Şartlar normal olsaydı, her anlamda senden daha iyisini bulamazdım." Kelimeler düzenli ve samimi çıkmıştı dudaklarımdan, buna memnun olarak nefesimi verdim.

Oldukça uzun bir süre sadece gözlerimin içine baktı. Açık pencereden gördüğüm kadarıyla vakit akşam üzeriydi ve güneş batıyordu. Doruk'a görüşmelerimin kısa süreceğini söylemiştim aksi halde gelip beni alacaktı. Son olanlardan sonra fazla korumacı olmasına ses çıkarmıyordum. En azından deniyordum.

"Veda ediyorsun," dedi Cenk sonunda konuştuğunda. Başımla onayladım. Bundan sonra tamamıyla akademide olacaktım. Ve orada bana ne olacağı ise meçhuldü.

"Burada kalmak için sebebim yok. Ama merak etme bu defa Doruk'la birlikte olacağım." İkna edici bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Onu muhtemelen bir daha görmeyecektim, konuşmayacaktım da. Ama bu olması gereken durumdu. Cenk gibi birine göre fazla tehlikeli bir seçim olurdum. Etrafımda olmak kimse için iyi değildi.

Bana geçirdiğimiz en son günle ilgili bir şey sormuyordu ve bundan fazlasıyla memnundum. Sanırım cevapların hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin farkındaydı.

Derin bir nefes alarak bu anı daha fazla zorlaştırmamam gerektiğine karar verdim. Ayağa kalkarken hala gülümsemeye çalışıyordum. "Gitsem iyi olacak."

O da benimle birlikte hızlı bir şekilde ayaklanınca kaşlarını çattı, eliyle çenesini sıvazlayıp yeniden bana döndü.

"Ama bana bir söz vermiştin," dedi. "En azından bunu yapabilirsin." Açıklamasını beklerken boynumu hafifçe yana yatırdım.

"Benimle şu okul balosuna geleceğine söz vermiştin. Unuttun mu?"

Bir an için söylediklerini kafamda tarttım. Bu söylediği aslında yakın olan ama şimdiye bakarsak uzun zaman önceydi. Her şeyin başladığı gün. Ayaz Tolunay'la köprüde ilk karşılaştığım gecenin sabahında, garajda ona kendisiyle o baloya gideceğimi söylemiştim. Doruk'un yeniden kasabaya geldiği gün. Gecesine rağmen o sabah gözüme oldukça normal gelmişti ama şimdi düşününce bütün olayların patlak verdiği sabahtı.

"Cenk," dedim mahcup şekilde. "Bunun olacağını sanmıyorum."

"Maya, lütfen. Bunu bana borçlusun, bunu kendine borçlusun. Bak orada ne yaptığınızı ya da neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum ama bunu istediğini bilecek kadar iyi tanıyorum

seni. Normal bir okul hayatın olmadı ama en azından okuluna, arkadaşlarına ve bana düzgün bir şekilde veda edebilmelisin. Bu şekilde kaçar gibi, terk eder gibi değil." İri iri açtığı gözlerini üzerime dikmişti. Söylediği son sözcükler yeterince yanmamış gibi canımı biraz daha acıttı. Bu şekilde gitmeyi ben de istemiyordum.

"Tamam," dedim bunun doğru olmadığını bile bile ama bir partiden ne zarar gelebilirdi ki. "Ama çok fazla kalamam. Belki bir saat."

Bana sıkıca sarıldı. Ve ikimizin de derin bir nefes aldığını hissettim.

ᔓ

Geride bıraktıklarım geçen her saatler birlikte artarken bedenimi ürperten bu yalnızlık ikinci bir deri gibi üstüme yapışıyordu. Yalnızlığımın içinde kayboluyor gibiydim.

Motorumu akademi girişinde bekleyen ekipten tanıdığım tek kişi olan Varol'a bırakıp, kalan yolu yürüyerek devam etmiştim. Doğrudan odama geçmek istiyordum ama Doruk'un merak edeceğini de biliyordum. Önce ona uğrayıp biraz da Yargıç'la ilgilenirdim. Benim kaldığım odaya nazaran Doruk'un bahçeli evi onun için daha idealdi ve Bayan Armi Doruk'a sesini çıkaramıyordu.

Doruk'un bende bulunması gerektiğini söylediği yedek anahtarıyla kapıyı çekinerek açıp içeriye girdim. Muhtemelen evde değildi. Bu saatte evdeyse bile çalışma odasında oluyordu. Salon tahmin ettiğim gibi boştu. Geldiğimi haber vermek için diğer odaya doğru yaklaştım. Kayın ağacından olduğunu bildiğim kapısını yavaşça tıklatıp "Doruk?" diye seslendim. Yanıt gelmeyince kapıyı açıp aralıktan içeriye göz attım. Çalışma odası da boştu, Doruk Ilgaz evde değildi. Arka kapıdan küçük bahçeye çıkıp üzerime atlayan Yargıç'a kıkırdadım.

"Ben de seni özledim oğlum," diyerek tüylerini okşarken dizlerimin üzerine eğildim. "Bugün kimse beni bu coşkuyla karşılamadı."

Sevimli köpeğim söylediklerimi anlamış gibi dilini dışarı çıkarıp masum şekilde bana bakarken kıkırdamamak elde değildi. Karnından gelen sesleri duyunca gülümseyerek ayaklandım, kapının yanında duran büyük mama torbasından kabına ilave ederken yerinde zıplamaya başlamıştı. Kabı yere bırakır bırakmaz bana olan ilgisini yitirip yemeğine dikkat kesildi.

Cebimde titrediğini hissettiğim Doruk Ilgaz'ın hediyesi yeni telefonumu çıkarırken gülümsedim, arayan ta kendisiydi.

"Merhaba," dedim yavaşça.

"Neredesin Maya, seni almaya geliyorum." Sesi sıkılmış çıkıyordu ama bunun sebebi bütün gün onu aramamış hatta telefonuma bakmamış olmamdı.

"Tamam," dedim eğlenerek. "Arka bahçendeyim. Gel hadi." Gülerek telefonu kapattım.

Hala yemeğini yiyen Yargıç'ı orada bırakıp kahve içmek için mutfağa girdim. Yeni ve içinde sadece Doruk, Meyra, Dila, Armoni ve Timur'un numarasının kayıtlı olduğu telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım. Elbette telefonumla birlikte hattımı da değiştirmişti. Çünkü Ayaz ve Kumral dahil herkesin bildiği ve bilmeyenlerin de kolaylıkla ulaşabileceği basit bir hatta sahiptim. Yeni numarama ise Doruk izin vermediği sürece kimse ulaşamazdı. İşte bu özel bir davranış ama fazlaydı.

Kapı deliğinde anahtar sesini duyunca raftan iki tane kupa çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım. Makineden hızlıca kahve doldurduğum kupalardan birini avuçlarıma aldım. İçimdeki sigara isteğini bastırmaya en yakın şey kesinlikle sert bir kahveydi.

"Gelmişsin," dedi Doruk arkamdan yaklaşarak.

Olduğum yerde ona doğru dönüp gülümsedim. "Sen de gelmişsin."

"Neden haber vermedin Maya?"

Diğer kahve kupasını ona uzatırken salona geçip yorgunlukla kanepeye kuruldum. "Belki evde olursun diye buraya geldim. Sonra Yargıç üzerime atlayınca haber veremedim. Sonra da sen aradın."

Kahvesini sehpanın üzerine bırakıp yanıma oturdu. Otoriter yüzü yumuşadı ve saçlarımın üzerine bir öpücük bıraktı. Kokusu etrafı sarar sarmaz kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

"Nasıl geçti?" diye sordu.

Kontrol etmeye çalışsam da yüzüm asılmıştı, "Sanırım bir daha Dila'yla görüşmeyeceğiz." Dilimi dudaklarımın arasına kıstırdım. Tepkisini oldukça merak ediyordum. Çok kısa bir an için şaşırdı.

"Güzel," dedi ve arkasına yaslandı. Müptelası olduğum mavilikleri hala üzerimdeydi.

"Güzel?" diye sordum. Hayattaki tek akrabamla bir daha görüşmeyecek olmamızın nesi güzeldi?

"Sonunda bir şeyleri fark edebilmen güzel," dedi sabırsızca. "Bana kızdığını biliyorum ama ben Dila'yı daha iyi tanıyorum. Senin sevgin gözünü kör edebiliyor." Söylediklerinde haksız sayılmazdı, yine de bunu güzel diye adlandırmamız yanlış geliyordu.

"Ona yük olduğumu söyledi," dedim başımı omuzuna yaslayıp. Kahve kupasını avucumun içinde çok sıkmadan dikkatle tutuyordum. "Benden bıkıyorlar, Doruk." Ve bir gün sen de bıkacaksın.

"Senden bıkmadı. Seni kıskandı. Ve aptalca düşüncelerini kes, ben senden bıkmayacağım."

Evet ses tonumdan bile ne düşündüğümü anlayabilen birine sahiptim ben.

"Beni kıskanması her zaman çok saçma gelmişti." Çünkü benden çok daha güzel ve sana sahipti.

"Sen kendini doğru düzgün bir biçimde görmüyorsun. Her şey güzellik değil ki sen oldukça güzelsin." Cümlenin sonuna doğru güldüğünü duymuştum. Onunla birlikte ben de gülümsedim.

"Kendi kanımdan olan herkesi kaybediyorum. Annem, babam, büyükannem... Keşke bir kardeşim olsaydı..."

Sözlerim benim canımı yakarken Doruk'un gerilmesine neden oldu. Benim üzgün olmam onu geriyordu. Belki de sürekli şikâyet etmem. Kahve fincanımı elimden alıp sehpanın üzerine kendi kahvesinin yanına bıraktı. Kolunu omzumun üstünden atıp beni kendine doğru çekti.

"Maya, bunun telafisi yok biliyorum ve yaşadıkların için çok üzgünüm. Ama bazen de sadece elimizde kalanlara tutunmamız gerekiyor. Hem kardeş istediğini duysa Meyra ne kadar kızardı?" Yine beni eğlendirmeye çalışıyor ve oldukça başarılı oluyordu.

"Çok kızardı," dedim ona katılarak.

"Tabii ki ben kardeşin değilim," diye mırıldandı. Olduğum yerde kıkırdadım.

"Tabii ki değilsin."

Doruk'un kolları arasında kendimi tamamen güvende hissediyor, düşünmeyi erteliyordum. İçimdeki o tedirginlik, rahatsız edici yabancılık ve beni artık tüketen huzursuzluk yok olmuş gibiydi.

"Cenk'e de uğradın," dedi Doruk sessizliği bozarak. Bir soru halinde değil daha çok uyarı niteliğinde söylemişti. Ama ben Doruk'a, Cenk'e uğrayacağıma dair bir şey söylememiştim.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Maya," dedi kahve kupasına uzanıp büyük bir yudum içerken. "Peşinde onlarca kişi varken gerçekten yalnız gitmene izin vereceğimi mi düşündün?" Mavi gözleri parlak bir gülümsemeyle aydındı, bıkkın bir nefes aldım. O da haklıydı, hatta tamamen haklıydı. Ve sanırım ben zaten bunu biliyordum. Aslında, sanırım bundan emindim. Bütün gün rahat bir şekilde dolaşmamın arkasında yatan sebep içten içe Doruk'un beni yalnız bırakmayacağını bilmem olmalıydı. Gülümserken ben de kahve kupasına uzandım.

"Uğradım," dedim gülümsememi bozmadan, şimdilik ona balo kısmından söz etmeme gerek yoktu.

"Nasıl geçti?" Meraklı sesi kendimi tutmamı zorlaştırsa da şimdi gerçekten gerek yoktu.

"Çok uzun kalmadığımı da öğrenmiş olmalısın. Sadece 'Hey, merhaba. Ben iyiyim.' demek istedim."

Yeniden Cenk'i düşünmek biraz olsun canımı sıkıyordu. O da Dila gibi olsa belki daha kolay olurdu. Öfkesini, kızgınlığını, kırgınlığını dışa vursa da bana öyle anlayışlı davranmasa kendimi daha iyi hissederdim.

"Bundan sonrası daha kolay olacak," dedi içten gelen bir inançla.

Söylediğine kendi inanıyor muydu bilmiyorum. Ama bu cümle benim aklıma bambaşka şeyler getiriyordu. En son Kumral'la böyle bir konuşma yapmıştık. Herkesin aksine o, bundan sonra daha kolay olacak değil, yine zor olacak ama en azından yalnız olmayacağız diyordu. Pişmanlığın sızısı içimi ele geçirirken *ama sen onu yalnız bıraktın Maya,* diye de haykırıyordu iç sesim. Böyle düşünmem tamamen saçmaydı, o büyükannemin katiliydi. Birçok kötü şey yapmış beni zorlamıştı. Şimdi birkaç gün iyi vakit geçirmemiz hatalarını telafi etmiyordu. Ben onu ne kadar yalnız bıraktıysam o da beni o kadar bırakmıştı. Gitmeme izin vererek o da sözünü tutmamış oldu. O da en az benim kadar bu günahın ortağıydı.

"Hiçbir zaman kolay olmayacak ama bir şekilde üstesinden geleceğiz." Yorulmuş göz kapaklarım geceye meydan okuyordu. Ayağa kalkıp boynumu sağa sola hareket ettirirken ne kadar bitkin olduğumu da anlamış oldum. Üzerimde bütün her şeyin yorgunluğu vardı.

ᔓ

Akademinin gece dışarıya vuran görüntüsünü seviyordum. Karanlığın altında bloklardan yansıyan neon renkli ama şeffaf ışıklar insanın ruhunu okşuyordu. Resepsiyondan yükselen sürekli bir klasik müzik vardı. Bazen piyano, bazen keman ya da bir çello avluya çıkana kadar size eşlik ediyordu, sonra yine kasvetli ve yalnızdınız.

Her zaman aynı yerde duran Enis Bey ve eşine başımla selam verip asansöre yöneldim. Bu defa geçen birkaç öğrenciyi seçebilmiş ve maalesef yine dikkatli bakışlara maruz kalmıştım. Kollarımı göğsümde birleştirip içgüdüsel olarak korunma gereği hissettim. Dudağımı kemirirken asansörün giriş katına gelmesini bekledim.

"Bu o mu?" diye fısıldayan sesler duyduğumda gözlerimi devirip bir faydası olacakmış gibi yeniden asansörü çağırma düğmesine bastım.

"Kıza o şekilde bakmayı kesin." Mahcup sese doğru gözlerim istemsizce kaymıştı. Bu, akademide sevdiğim nadir insanlardan biri olan Ayla'dan geliyordu. Elinde duran kitapları göğsüne bastırıp neredeyse parmak uçlarında yükselip abartılı bir hareketle el salladı. Minnettar bir şekilde gülümsedim.

Üst katta koridorda Armoni ile karşılaştık. Doğaçlama bir şekilde bana gülümsedi. Onunla ilk karşılaştığımızda bu yana aramızdaki buzlar bir nebze erimişti, buna güvenerek bir süredir aklımı meşgul eden şeyi yaptım.

"Biraz konuşabilir miyiz, Armoni?" diye soludum bir cesaretle. Ela bakışları bana döndüğünde bunu beklemiyormuş gibi kafasını salladı. Bunu ben de beklemiyordum. Üzerinde açık renk kot bir pantolon vardı, ellerini göğsünde birleştirdiğinde üzerindeki kırmızı bluz göbeğini açıkta bıraktı.

"Babam da burada eğitmenmiş, senin gibi?" Soru muhtemelen yasaklı ya da beklemediği yerden gelmişti. Huzursuzca kaşlarını çattı. Sanırım yanlış sularda geziniyordum ama bir kere bulaşmıştım bu işe.

"Evet, Maya. Ama o eğitmenken ben daha bebektim." Cevap yeterliymiş gibi arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Hey!" dedim sitemle. "Ama Doruk ondan eğitim almıştı."

Yolunu keserek tam önünde durdum. Sabır dilenir gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Doruk ondan eğitim aldı ama akademide değil. Daha fazlasını söyleyemem gidip sevgiline mızmızlan." Ondaki isteksizlik

zaten tereddütlü olan benim dilimi tamamen bağlamıştı. Armoni beni kenara iterek yürümeye devam etti.

"Yaa..." dedim arkasından buruk bir sesle. Doruk'un bu konuda konuşmak için Armoni'den daha isteksiz olacağına şüphem yoktu.

Topuklu ayakkabılarının sesi asansörün önünde durdu, başımı ona çevirdiğimde kapının arasında kapanmaması için kolunu tutuyordu.

"Maya," dedi. Sesi anlam veremediğim bir şekilde zayıf çıkıyordu. "Nasıl biriydi?"

İlk önce anlamadığım sorusunu zihnimde birkaç defa dolaştırdım. Babamdan mı bahsediyordu? Ne demek gerektiğinden emin değildim, cevap vermesi zor bir soruydu.

"Annemi kaybedene kadar iyiydi sanırım. Sonrasında pek vakit geçiremedik." Derin bir nefes alıp o günlerin hüznüyle taşmaya hazır gözlerimin üzerine bastırdım. "Ama çok iyi bir babaydı." İçimden sanırım diye ekledim.

Armoni aniden kolunu çekti ve asansörün kapısı kapandı. Belki de bana karşı kibar olmaya çalışıyordu ama çok becerebildiği söylenemezdi. Annesini hesaba katarsak bence oldukça iyi idare ediyordu.

Nihayet odama geçtim ve ayaklarımı rastgele uzatıp, televizyonda bir müzik kanalına kulak verdim. Kendime dinlenmek için izin verip sakince gözlerimi kapattım. Pencereden içeriye şakaklarıma kadar ulaşan esintinin tadını çıkarırken bu duyguyu, ensemdeki soğukluğu özlediğimi görmezden gelmek istedim. Sol elimi başımın altına alıp sağ elimdeki desenli zippoyla oynamaya devam ettim. Bu çakmak bana o geceden kalan tek şeymiş gibi hissettiriyordu.

Şarkı biraz yükselince aklıma Pars'la ilk karşılaştığım sahne gelmiş ve ben anlamsızca gülümsemiştim. Onlarla geçirdiğim birkaç gün sanki bir rüyaymış gibi ve ben çoktan o uykudan uyanmışım gibi hissettiriyordu. Bu bir türlü etkisinden çıkamadığınız rüyalardandı. İçinizde bir yerde, sanki olması için

beklediğiniz bir hayalinize uyuyup uyandıktan sonra hayal kırıklığı yaşadığınız rüyalardandı. Böyle hissetmemin yanlış olduğunu biliyordum ama bu hissettiklerimi değiştirmiyordu.

Derin bir nefes alıp kulağıma ulaşan şarkının sesini açmak istedim. Yavaş bir ritimle insanı ayağa kaldırıp kendini rüzgâra bırakmasını sağlayacak o nazik dokunuşlar... İçimdeki o tarifsiz dürtüyü uyandıran, soluğumu kesen sözler...

Evet, bu tam olarak balo gecesinde benim zamanın nasıl aktığını anlamadan Kumral'la dans ettiğim, gece boyunca ta ki o elini bedenimden uzaklaştırana dek kendini tekrarlayan şarkıydı. Buna bir anlam yüklemem tamamen saçmaydı, o gece orada çalan onlarca şarkıdan biriydi. Özellikle seçilmemişti, bir manası yoktu.

Sözler yine kulağıma ulaştığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Tanrım, bir şarkı sözü bana bir geceyi yeniden yaşatabilir miymiş bilmezdim, yaşatırmış.

Anlamsız bir öfkeyle yataktan kalkıp açık pencerenin önüne kadar gittim. Gökyüzünde karanlığın içinde tüm berraklığıyla göz kırpan dolunaya bakarken gülümsedim. Herkese meydan okuyan tavır, belimde varlığı yokluğu bir eller ve daima bir altın kıvamında kaynayan kendinden emin karamel rengi gözler. Dün gibi, adım gibi aklımda.

Tamamı açık perdelere bakıp gülümsedim. Bu konudaki takıntısını çözmüş değildim ama hızlı bir şekilde kabullenmiştim. Sanki böyle olması gerekiyormuş gibi açık perdeyi kapattım.

Birkaç saat uyumayı başarsam da sürekli uyanıp durmuştum. Hayatım birden fazla sakinleşmişti, birkaç gündür yaptığım tek şey yatmak ve dinlenmekti.

Kendimi oyalamak için duşa girmem pek işe yaramadı. Sıcak su beni gevşetmiş ve sağduyumu kenara itmişti. Dolaptan aldığım buz mavisi bir kot pantolonu hızla ayağıma geçirip üzerime koyu gri bir atlet giydim. Kırmızı ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken yine yaramazca bir şeyin peşinde olduğum

aşikardı. Saat neredeyse gece yarısına gelmişti ama biraz dolaşmak ve Doruk'a uğrama fikri beni harekete geçirmişti bile. Biraz Yargıç ile de oynayabilirdim. Uyuyorsa da hava almış olurdum, bu kadar hareketsizlik beni fazla sıkıyordu ama ellerim iyileşene kadar eğitimlere başlamam yasaklanmıştı. Evet, Doruk Ilgaz tarafından.

Kimseyle karşılaşmamak için koridoru temkinli bir şekilde geçip doğrudan asansöre bindim. Bu saatte akademide dolaşmak yasak değildi ama ihtiyaç olmadıkça dışarıya çıkmamamız gerekiyordu.

Blokların karşısında Koruyucuların ölen -Kumral tarafından öldürülen- üyesi Sadık bey yerine atanan ve beni izlemekle görevlendirilen Kutay ve eğitmenlerden biri olan Mirza'yı konuşurken görsem de üstünde durmadım. Benim işime karışmadıkları sürece onların işine karışmazdım. Ancak ayaküstü sohbet etmek için oldukça geç bir saatti.

Doruk'un evine ulaştığımda onun da kapıdan çıkmak üzere olduğunu gördüm. Beni görünce şaşırsa da hemen gülümsedi. Elinde küçük spor çantaya gözüm kayınca dudaklarını birbirine bastırdı. Hayır, bu ifadeyi biliyordum.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Aslında tam da seni aramak üzereydim Maya, acil bir durum var önemli değil ama gitmem gerekiyor. Sadece çabuk çözülmesi gereken bir durum. Yarın sabah burada olurum." Olabildiğince hızlı açıklama yaparken bana değil elindeki telefona bakıyordu. Kaşları bir hayli çatılıydı ama sorsam daha fazlasını söylemeyeceğini de biliyordum.

"Yarın geleceksin yani?" diye emin olmak istediğimde çarpık bir şekilde gülümsedi.

Onun gülümsemesi beni bu dünyaya bağlayan yegâne bir tılsım değerindeydi. Beni bulunduğum her şeyden söküp koparabilecek bir güce sahipti Doruk. Telefonu pantolonun cebine yerleştirip boşta kalan kolunu omzuma doladı, saçlarımın üzerine nazik bir öpücük bırakıp "Söz veriyorum," dedi.

"Öyleyse tamam." Gülümserken ellerimi beline doladım. "İzin veriyorum Doruk Bey."

Müzik gibi kıkırdamasıyla alnımı öperken "Çok kibarsınız küçük hanım," dedi. "Bayan Armi seni görmek istiyor. Lütfen sabah yanına uğrar mısın?" Bunu yapmayı istemediğimi bildiği için bu kadar kibar soruyordu. Yavaşça kıkırdayıp başımla onayladım.

Dudakları yolunu değiştirmeden burnuma ve çok kısa bir süre için dudaklarıma dokundu. Onun sıcak kolları arasındayken adım da dahil her şeyi unutuyordum neyse ki o bulunduğumuz yerinde farkında olacak kadar kendindeydi.

"Seni uyarmama gerek yok sanırım," dedi sesi uyarıcı bir tona bürünürken.

"Elbette," dedim yanağını bir kez daha öpüp ona arkamı döndüm. Uslu duracaktım. Ne zaman durmamıştım ki... Kıkırdamasını duymazdan gelip onu bir kez daha dikkatli olması için uyardım. Yarın geri gelecekti, sorun yoktu. Büyütülecek bir şey değildi. Bu gece uyuyacaktım ve belki de ben uyanmadan dönmüş olacaktı. Ben de bu süre içinde belki birkaç arkadaş edinirdim.

Kimi kandırıyordum ki bunların hiçbiri gerçekten yapmak istediğim şeyler değildi. Bu yaşadıklarımın tümü bunların hiçbirine ait hissetmiyordum ben.

Blokları geçip ormana çıkan çalılıkların olduğu tarafa yürüdüm. Kendimden, düşüncelerimden kaçtıkça niye yeniden yalnız kalıyordum? Etrafım bu kadar kalabalıkken neden kendimi oraya ait hissetmiyordum. Neden kimsenin yanında rahat hissetmiyordum. Herkesin hayatı bu kadar karmaşık mıydı bu yaşta, sanmıyordum. Yine nereden başlayacağımı bilmemek beni huzursuz mu ediyordu? Belli ki Armoni'den bir şey öğrenemeyecektim ve Doruk da kolay kolay müsait olmayacaktı. Ya gerçekten ailemle ilgili bir şeyler biliyor ve bunları benden saklıyorsa? O zaman ne yapacaktım, Doruk Ilgaz tarafından bir kere daha yalnız bırakılmayı kaldırabilir miydim? İlk defa

ona bu kadar yakınken ilk defa bu kadar içine girmişken ondan kopabilir miydim? Hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim ruhumu ele geçiren bir rahatsızlıktı.

Kafamdaki soruların kilit ismi Bayan Armi'ydi. Bu yüzleşmeyi uzun zamandır bekliyordum ve sabaha kadar beklemeyecektim.

Uzun saatlere kadar ofisinde çalıştığını bildiğim için kapısında duran görevlilere onu görmek istediğimi söylemiştim. Birkaç dakika bekleyip gerekli izinleri aldıklarında korumalardan biri benim için kapıyı açtı.

"Gel Maya," dedi Bayan Armi mor çerçeveli gözlüklerini saçlarının üzerine alıp. Başını önündeki ekrandan çekip yumuşak bakışlarını bana yönlendirdi.

"Beni görmek istemişsiniz," dedim kibar olmaya çalışarak.

Gülümseyip başını salladı. "Nasılsın, daha iyi misin?"

Bu bizden beklenmeyecek şekilde sıradan ilerleyen bir konuşmaydı.

"İyi olmak için uğraşıyorum ama bu biraz zor." Eliyle işaret ettiği koltuğa oturdum.

"Bunu herkes için kolaylaştırmak istiyorum. Bu akademiye sorunlar seninle birlikte geldi."

Bu bir sitemden çok bir döngüyü ayırmaktı. Sanki benden önce akademi ve benden sonra akademi gibi tonlamıştı sesini. Sessizce başımı sallarken devam etmesini bekledim.

"Başına buyruk davranmanı istemiyorum. Onlardan kimseyle iletişime geçmemelisin."

Onlar derken Soğukları kastediyordu ki şu sıra hiç böyle bir düşüncem yoktu ama yine de bu beni çok rahatsız ediyordu. Onlarla görüşmemin yasaklanmasını istemiyordum. Doğrusu buydu evet ama istemiyordum işte, yine de sessizce başımla onayladım.

"Koruyucuların gözü hala üstünde. Kutay sana karşı fazla dikkatli. Atlas ve Aras kendini olabildiğince senden çekti, senin tehlikeli olduğunu düşünüyorlar. Bu da bizi başka noktalara

sürüklüyor. Senden korktuklarını düşünme, senden uzak durarak seni daha dikkatli izleyebiliyorlar. Anlıyor musun?" Bunun farkında olsam da sözleri ürpermeme neden olmuştu. Sadık bey yerine atanan Kutay'ın gözü sürekli üzerimdeydi ve bu beni geriyordu.

"Ne demek istediğinizi anladım," dedim.

Atlas ve Aras beni Kutay'a bırakmış uzaktan açığımı arıyorlardı. Böylelikle ben Kutay tarafından yakın takipteyken onlar her ikimizi de takip edip benim Kutay'ı nasıl alt edeceğimi görebilecekti. Kutay'ı benim önüme bir av gibi göndermeleri mantıklı olabilirdi ama Kutay bunu neden kabul etmişti?

"Kutay'ın planını bilmiyorum," dedi Bayan Armi düşüncelerimi duymuş gibi. "Ama sana karşı iyi niyetli çok fazla kişi yok. Bunu biliyorsun."

"Evet," dedim çabucak ama kinayeyle. Kendisi de benim yok olmamı isteyenlerdendi.

"Şu konuyu açığa kavuşturalım. Sen sözümü dinlediğin sürece ben de senin söylediklerini duymaya çalışacağım. Burada sistem bu. Yıllardır bu böyle. Bana karşı gelemezsin, güvenlik ekibimin lideriyle çıkıyor olsan, eğitimini kızımdan alıyor olsan bile." Dudağının kenarında bir gülümseme belirince ona eşlik ettim.

"Biliyorsunuz, bu benim karakterim."

"Maya, söylediklerimi tekrarlamayacağım." Ellerini masanın üzerinde birleştirip anladığımdan emin olmak ister gibi alnını kırıştırdı.

Derin bir nefes bırakırken "Tamam," dedim. "Size birkaç şey sormak istiyorum."

Kaşları bir şaşkınlıkla havalanırken gözlerindeki meraklı seçebiliyordum. Sırtını siyah deri koltuğuna yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Babam da bu akademide eğitmenmiş bu doğru mu?" Basit olan sorudan başlamak en mantıklısıydı sanırım. Ama sorduğum soru kesinlikle Bayan Armi'yi fazlasıyla şaşırtmış ve

olabildiğince gerilmesine neden olmuştu. Meraklı bakışları hızlı bir şekilde soğuyup yutkunmasına neden oldu.

"Bir süre için, evet."

"Peki, annem. O da burada çalıştı mı?" Bu soru onu o kadar rahatsız etti ki saçlarının üzerindeki gözlüğü beceriksiz bir şekilde gözlerine yerleştirip öksürme gereği duydu. Bu tepkilerinin tümü fazlasıyla abartılıydı.

"Maya, bunları daha önce kimseye sordun mu?" Yanlış bir şey yapmışım gibi bana açık bir öfkeyle bakıyordu.

Başımı hızlıca iki yana sallayıp "Hayır, sadece merak ediyordum," dedim. Fazlasıyla merak ediyordum. "Annemle ilgili çok fazla şey bilmiyorum." Yüzüm asık, gözlerim çaresizdi. Ondan anneme dair bilgi dilenirken karşımdakinin kim olduğunu umursamadım.

"Lütfen bana onunla ilgili bir şeyler söyleyin. Size yalvarıyorum. Ben bu sorularla, içimde bu bilinmezlikle daha fazla başa çıkamıyorum. Annem nasıl öldü, niye öldü, öldü mü? Gerçekten bir kardeşim var mıydı, ona ne oldu? Babam neden yıllarca benden bunları sakladı? Lütfen Armi, bir şey biliyorsan söyle. Eğer bir umut varsa..." Gözyaşlarımın arasında yutkunurken ayağa kalkıp masanın etrafında dolaştım. Onun yanına kadar gidip ayaklarının hizasında dizlerimin üzerine eğildim.

"Lütfen bana yardım et, eğer onlara dair bir umut varsa ne istersen yaparım. İstediğin her şeyi yaparım ama bu yalnızlıkla daha fazla yaşayamam. Bu bilinmezlik tüm bunlar beni mahvediyor. Ben bunlarla başa çıkamayacak kadar küçüğüm, yorgunum."

Saçlarımın üzerinde hissettiğim elinden cesaret alarak başımı dizlerine yasladım. Uzun zaman sonra kendimi bu şekilde bırakmak beni rahatlatsa da daha sonra bu yaptığım için pişman olacağımı biliyordum. Yine de umurumda değildi, gidecek başka kapım yoktu.

"Maya," dedi sesi öyle zayıf çıkıyordu ki bir an gerçekten vicdanı olabileceğine ve oraya dokunduğuma inanacaktım. "Kendine gel. Hemen."

Sesi yeniden kontrolü ele aldığında yavaşça doğruldum, elimin tersiyle yüzümü ıslatan yaşları birkaç hamlede silip birkaç adım geriye çıktım. Sırtımı duvara yaslayarak yere oturdum. Kendimde ayağa kalkacak gücü bulamıyordum, kendimi öyle zayıf hissetmiştim ki bu beni mahvetmişti. Onun karşısında bu kadar çaresiz ve yalnız olduğumu itiraf etmek bu beni öldürebilirdi ama biraz bile umut varsa buna da razıydım.

"Zor olduğunu biliyorum ama kendine gel," dedi yeniden.

Bakışlarımı gözümü kırpmadan onun irisleri koyulaşmış gözlerine diktiğimde benim keskin bakışlarımın aksine merhamet dolu bir çift gözle karşılaştım. Bu beni bir nebze olsun rahatlatmıştı. Yerden destek alarak ayağa kalktım, yeniden masanın karşısındaki koltuğa oturduğumda kendimi onlarca yıl yaşlanmış gibi hissediyordum.

Yavaş adımlarla yanıma gelip nereden aldığını dahi görmediğim bir bardak suyu uzattığında karşı çıkmadım. Soğuk su nefes gibi dudaklarımdan akarken bir nebze daha iyi hissetmiştim. Bayan Armi zoraki bir şekilde tebessüm ederek masanın ardındaki sandalyesi yerine benim karşımdaki yeşil koltuğa oturdu. Üzerinde parlament mavisi kumaş ve jilet gibi keskin bir pantolon, kemik rengi saten bir gömlek vardı. Armoni tepeden tırnağa kadar Bayan Armi'nin kopyasıydı. Saçları dışında.

"Bunları yaşadığın için memnun olduğumu sanma," diye konuşmaya başlayınca gözlerimi avuç içlerimdeki su bardağından çekip onun çerçeveli gözlüğünün ardına saklanmış gözlerine diktim.

"Keşke yardımcı olabilseydim, keşke seni ailene kavuşturabilseydim ama bunu yapamam."Avucumun içindeki cam bardağı biraz daha sıkıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

"En azından..." dedim dişlerimin arasından. "Bana onlara ne olduğunu söyler misin?" Sesim öyle bitkin çıkıyordu ki bakışlarımın da en az o kadar yorgun olduğuna emindim. Karşımdaki her insanı tereddütte sokacak kadar çaresiz gözüktüğüme emindim. Öyle de oldu. Bayan Armi bir süre ellerinin üzerinde kenetlenmiş beyaz tenini izledi, dudakları arasından bir nefes verip bıkkınlıkla yeniden başını kaldırdı.

"Baban çok uzun bir süre burada eğitmen olarak çalıştı. Gerçekten mükemmel bir Avcıydı." Bunu söylerken çenesini yukarıya kaldırmış gururla telaffuz etmişti. Ona büyük bir saygı beslediği o gururlu gözlerinden belli oluyordu.

"Annen, buranın dışında bir hayat kurmak istedi ve bildiğim kadarıyla senin doğumunla öyle de yaptılar. Bağlarını tamamen kopardıklarını düşündüler ama Maya sana anlatmak istediğim bu, buradan asla kopamazsın. Öyle de oldu, bir Soğuk bir Avcıyı nerede görse bilir ve inan bana nefret en gerçek, en sağlam ve en tehlikeli duygudur. Annenin ölümü bir trajediydi, orada değildim ben bu yüzden sana ancak bildiklerimi anlatabilirim."

Kesik kesik konuştuğu cümleleri arasında sık sık nefes alma gereksinimi duyuyordu. Bu onun için de anlatması kolay bir hikâye değildi ama dinlemesi daha zordu. Yine de soru işaretlerinin ağırlığının yavaş yavaş üzerimden kalkmasını iple çekiyordum.

"Baban bunun peşini bırakmadı. Onlara bunu yapanları bulmak için yeniden akademiye döndü ama bu defa Avcı olmak için değil bu defa ölüm olmak için. Öyle de oldu. Baban onları buldu ama bu yol onun da sonu oldu. Hikâye bu kadar."

Noktasını koyduktan sonra derin bir nefes verip ayağa kalktı. Terlemiş avuç içlerini kumaş pantolonuna silerken ne kadar rahatsız olduğunu anlamak zor değildi. Bir an tereddüt etsem de ona haksızlık ettiğimi düşündüm, hiç kimse bu kadar trajik bir olayı küçük bir kıza anlatma heveslisi olamazdı. Muhtemelen Doruk da bu yüzden anlatamıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, başka bir şey söylemek istemiyordum.

Yeterince zor bir süreç ve gerektiğinden fazla duygusal bir konuşma olmuştu. Tüm bunları bir an önce hazmedip unutmak, hiç yaşanmamış saymak istiyordum. Koşar adımlarla Bayan Armi'nin odasından çıkıp kendimi biraz önce temiz oksijenin kollarına atmak istedim.

Neden bu kadar rahatsız hissettiğimi bilmiyordum. Kafamı kurcalayan beni delirtmek üzere olan soruların cevabının aslında komik derecede basit olması mıydı beni bu denli hayal kırıklığına uğratan?

Annem beni akademiden uzak tutmak istemişti ama bunu başaramamış ve Soğuklar tarafından öldürülmüştü. Yeni doğmuş kardeşimle birlikte... Büyükannemin hikayesi doğruydu. Babam bir intikam uğruna beni bu dünyada yapayalnız bırakmıştı. Bu tam da ondan beklenecek bir hareketti. Babamın bu dünyada benden çok sevdiği tek kişi annemdi, onu suçlayamazdım ama bu benim burukluğumun telafisi de olmuyordu. Hikayedeki tek eksik parça, bir Soğuk annemi neden öldürmüştü? Başımı iki yana sallayarak saçmalık, dedim kendi kendime. Onlar kana susamış birer katildi elbette yaparlardı.

"Sendeki sorun ne biliyor musun?" Kimden geldiğini anlamadığım sese doğru dönüp kısık gözleri ardından sanki dünyanın en sıradan olayıymış gibi beni seyreden Kutay'a kaşlarımı çattım.

"Bir sorunum olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim kollarımı göğsümde birleştirip. Sinir bozucu derecede düz dudaklarını büzüp alaycı bir gülümsemeyle bir adım daha yanıma yaklaştı.

"Masum, küçük, zavallı Maya..." Çekinmeden ve alayla gözlerimin içine doğru yönlendirdiği soruya tebessüm ettim. Dudaklarımı yalayıp kollarımı iki yanımda sallandırdım, bir adım öne çıktım.

"Bana en son böyle söyleyen koruyucunun halini görmeliydin." Bunun açık bir tehdit olmasını umursamıyordum. Öyleydi. Söylediğime bir süre kahkaha atıp ağaçların hemen dibine yanıma kadar yaklaştı. Aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında duraksayıp kollarını göğsünde pratik bir hareketle birleştirdi.

"Hakkında çok fazla şey konuşuluyor Avcı," dedi rahatsız edici bir tebessümle.

Şimdiden sıkılmaya başladığım konuşmanın nereye varacağını anlamak ister gibi kaşlarımı çattım. "Ve beni ilgilendiren kısım neresi?"

Başka bir gülümseme daha dudaklarında can bulurken "Bilinmezliğin köşesine sıkışmış olmak nasıl bir duygu Maya, etrafında pervane olan insanların seni her defasında doğrulardan daha uzağa itmesi nasıl bir duygu?" Zift gibi bakan yeşil gözleri ciddi bir hal alıp çatık kaşlarının altından bana tehditkâr bir soru sordu. Sanırım benim konuşmayı sevdiğim tarz buydu, doğrudan konuya girilmesi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum sırtımı ormana verip artık tamamen karanlığın hâkim olduğunu avluya sığınmak ister gibi. Sanki kendime ait olduğum yerin orası değil de burası olduğunu hatırlatmak ister gibi.

"Herkes neden seni korumaya çalışıyor?"

Üstüme doğru attığı hamlelerin beni yıldıracağını mı sanıyordu yoksa gerçekten merak ettiği soruları mı soruyordu bilmiyorum ama kesinlikle yanlış olan bir şeyler vardı. Bu adam da tıpkı, diğer herkes gibi beni olduğumdan farklı bir yere koymuş üzerime aslı olmayan manalar yüklüyordu.

"Bu konuşmayı devam ettirmek istemiyorum. Buna hakkın yok, yetkin olduğunu da düşünmüyorum." İçinde bulunduğum durum benim için yeterince zor değil miydi? Daha ne kadar çırpınmak durumunda kalacaktım? Ne kadar kaçacaktım gerçeklerden.

Söylediklerimi duymuş gibi konuştu. "Daha ne kadar kaçacaksın?"

Olduğum yerde yutkunup kurumuş dudaklarımın üzerinden geçtim, yüzümün nasıl göründüğünü önemsemeden "Ben kaçmıyorum," diye çıkıştım.

Ben kaçmıyorum, ben sürükleniyorum.

"O halde başkalarının seni itmesine de izin vermemelisin," dedi ve altında derin anlamlar barındıran cümlesinden sonra hiçbir şey olmamış gibi bana arkasını dönüp uzaklaştı.

Sağ avuç içimi ağacın sert gövdesine bastırıp destek almak istedim ama benim önümde gözüken bütün çıkışlar kapalı gibiydi. Bedenime fazlasıyla ağır gelen bu yük bir kez daha beni karanlığın kollarına atıp akademiden ormana girmeme neden oldu.

Art arda derin nefesler alıp olabildiğince hızlı adımlarla Ayaz'ın evine doğru ilerlemeye başladım. Korkum kontrol altında olduğu sürece biliyordum ki hiçbir Soğuk varlığımı hissedemezdi. Soğuklar arasındaki eski zamanlara dayanan hiyerarşi sayesinde Ayaz Tolunay bulunduğumuz kasaba Yeşil Yol ve ona bağlı olan Menza'yla birlikte birkaç bölgenin daha kralıydı. Bir eşi olmadığı için kendine seçtiği birini eşi yapabiliyor veya değerlisi olarak konumlandırabiliyordu. Bu da beni diğer tüm Soğuklar tarafından dokunulmaz kılıyordu. İlk başta hoşuma gitmese de bunun birçok kez hayatımı kurtardığı gerçeğini yok sayamazdım. Bu nedenle eğer ormanda bir Soğukla karşılaşırsam muhtemelen Ayaz'a teslim edilirdim.

Bu hiyerarşi ikiye bölünmüştü. Ayaz'ı desteklemeyen hafife alınmayacak kısım Kumral'ı destekliyordu. Fetih Yargıcı bu noktada benim en son karşılaşmak istediğim isimdi. Bu yüzden burada olmam korkunç derecede tehlikeli ve sonuna kadar yanlıştı ama ben boğuluyordum ve gözümün içine bakıp bana her şeyin iyi olacağının söylenmesini istemiyordum.

Sabırsızlığım arttıkça adımlarım hızlanmış bir süre sonra koşmaya başlamıştım. Ay ağaçların gölgelerine süzüldükçe içim bir nebze rahatlıyordu. Bu karanlık bende sebebini bilmediğim bir rahatlama uyandırırken başımı hızla iki yana salladım. Ben buraya ait değildim.

Ormana adım attığım andan itibaren omurgamda sızlamaya başlayan ürpertiyi özlemiş gibi gözlerimi birbirine bastırdım. İçimde uyanmaya başlayan bu hisleri sevmiyordum. Bunları kabul etmek, benliğimin bir parçasıymış gibi davranmayı istemiyordum. Onların varlığıyla rahatlamak istemiyordum. Ama yine buradaydım işte, akademide gidebileceğim onlarca isim varken ben soluğumu yine bir soğuğun Ayaz Tolunay'ın kapısında almıştım.

Aşina olduğum korumalar evi çevrelemiş, eski bir demirden oluşan kapı benim için yavaşça açılmıştı. Olabildiğinde dik yürümeye dikkat edip kimseyle göz göze gelmedim. Kapı açıldığına göre Ayaz buradaydı, kapı açıldığına göre Ayaz burada olduğumu biliyordu. Peki beni bu kadar heyecanlandıran neydi, neydi bu içimdeki rahatlık, onu görmek için can atmamın sebebi neydi? Neydi bu boğazımda düğümlenen kelimeler, öğrenmek istediğim neydi?

Adımlarım duvarları sarmalayan ağaç dallarına kadar ulaştığında köşkün giriş kapısı açıldı, gri takım elbisesinin içinde Ayaz'ı görünce yutkundum. Lacivert gözleri memnuniyetle parlamış, dudakları lüzumsuz bir heyecanla aralanmıştı.

"Ayaz," dedim nefes nefese. Buna ihtiyacım varmış gibi, bir çölün ortasında bir damla suya muhtaç gibi, yıllarını hapishanede geçiren bir insanın gökyüzüyle buluşması gibi, dakikalarca suyun içinde kalıp yüzeye çıktığında derin bir nefes almak gibi. Gözlerimi kapatıp içimi kemiren, beni delirten kelimelerin kontrolüm dışında, tamamen benden bağımsız şekilde dudaklarımdan çıkmasını seyrettim.

"O nerede Ayaz?" diye sordum. "Kumral nerede?" Bir dağılmanın daha ortasındaydım. Bütün hücrelerim bir alev topuna maruz kalmış milyonlarca parçaya bölünmüştüm.

"Maya," dedi soğukkanlılıkla. İrileşmiş gözbebekleri içinde bulunduğum durumu daha da zorlaştırıyordu. Ağzımdan çıkan kelimelere onun kadar ben de şaşkındım. İçimdeki bu burukluk, dinmeyen eksiklik... Fetih Yargıcı'nın korkusu damarlarımda

gezerken neden bir ihtiyaçmış gibi burnumda tütüyordu... Bunun tamamen bir saçmalık olduğunu biliyordum ama içimi yiyen, içimi içime sığdırmayan bir duygu vardı. Küçük bir kafesin içinde büyüyen bir his ve kafesi parçalamak üzereydi. Bir kere daha soluğu Kumral'ın nefesinde alırsam akademiden tamamen atılacaktım.

Etraf kalabalıklaştı. Ayaz'ın korumaları önemli bir durumun içine düşmüşüz gibi etrafımızı sarmıştı. Adamlardan biri zaten ilikli ceketini kapatmak için ekstra bir çaba göstererek yanına gitti.

"Efendim," dedi başını Ayaz'ın önünde eğerek. Önemli bir şey söyleyeceği belliydi.

"Saldırı yanardağ yakınında olmuş, saldırıya uğrayan Avcılardan. Doruk Ilgaz."

Gözlerimiz aynı anda Ayaz ile kesişti. Öfkeli bir şekilde adamı susturmaya çalışıyordu ancak ben nefesimi kesecek kadar kuvvetli bir kısmını duymuştum.

Doruk Ilgaz, saldırıya uğradı.

Kalbim midemde atıyor gibi bir kramp soluğumu kesti. Bir yere gittiğini biliyordum ama nereye ya da neye doğru gittiğini bilmiyordum ve o andan beri onunla konuşmamıştım. Ne kadar olmuştu, saatler mi? Beynim soğuk bir esintiyle uyuşmaya başladı, vücudumun kontrolünü yitirdiğimi biliyordum. Bacaklarım bu hızlı akıma karşı koyamamıştı, bastığım toprağı dahi hissedemiyordum.

"Kendisinden henüz haber alınamadı efendim," diye ekledi takım elbisesi içinde rahatça konuşan adam.

Sanki nefes almamı sağlayan o fişi çekmişti birileri. Dibini göremediğim bir kuyuya doğru çekiliyordum. Sebepsizce Fetih Yargıcı'nın kaybolmuş izlerini sürüyordum, anlamsızca üzülüyordum, nedensizce her gece pencerenin önünde saatlerce herkesin kaçtığı o karanlık ormanı seyrediyordum. Kaybolmuş benliğimi aradığım bütün sokaklarda yine, yeniden sadece Doruk Ilgaz'ı kaybetmekle sınanıyordum.

Ayaz'ın solan bakışları ile karşı karşıya geldim, dizlerimin üzerine yığılırken aklımda onlarca endişeli düşünce ayrı yönlere koşturuyordu. Bayılacağımı düşündüm, belki bilincimi de kaybetmiş ama bir şeylerin farkındaydım. Etrafımdaki hareketlilik kirpiklerimin altında da olsa canlıydı. Ayaz oturmam için beni bir yere bıraktığında tavanla burun buruna geldim, bir yatağa uzandığımı o zaman fark etmiştim. Bütün yüzümde aynı rahatsız edici karıncalanma hissi hakimdi.

15. BÖLÜM

YANSIMA

"Ayaz?" Gözlerimi aralarken kurumuş boğazımı biraz olsun rahatlatmak için yutkunmayı denedim.

Hareket canımı yakmıştı.

"Senin için bir doktor çağırıyorum," dedi. "Kendini zorlama." Buna gerek olmadığını söylemek istedim ama bununla vakit kaybetmeyecektim. Kaşlarımı daha çok çatarak neler olduğunu anımsamaya çalıştım. Ayaz tedbirle bekliyordu.

"Doruk?" diye sordum yerimden doğrulmaya çalışarak ama kollarım ağırlığımı taşıyamadı.

Gözlerini birbirine bastırdı. "Sakin ol," dedi. Kollarıyla beni yatakta tutmaya çalışıyordu. "Maya sakin ol. Doruk iyi, yanlış bilgi. Şimdi kıpırdamayı kes!" Sabrı taşmış bir şekilde hızla konuşurken ona inanmak istedim.

"Saldırı dediğini duydum."

"Doruk iyi. Saldırıya uğradı ama iyi. Ona saldıranlar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim ama kahrolasıca Doruk Ilgaz iyi!"

Ayaz'ın çıkışması bir şekilde beni ikna etmişti. Dik dik bana bakıyor ve oldukça ürkütücü görünüyordu.

"Tamam," dedim anladığımı belli etmek istercesine.

Gözlerimi ondan kaçırıp sessizliğe büründüm. Abartılı tepki verdiğini düşünüyordum ama yatakta uzanan bendim. Yeniden kontrolü eline almış şekilde yatağın kenarına oturdu.

"Affedersin ama bazen katlanılmaz oluyorsun." Nazikçe gülümsemesine istem dışı ben de eşlik ettim.

"Peki neden buradayım?"

Ayaz bu sahneyi daha öncede yaşamış olmanın verdiği acıyı tadarken dudaklarını ıslattı. "Kendini çok yorduğun için bitkin düşmüşsün, olan bu."

Belki de sadece tansiyonum düşmüştü. Doruk'a bir şey olma düşüncesi bende kendimi öldürme isteği uyandırıyordu. Bu bütün dünyaya haksızlıktı.

"Affedersin, seni rahatsız ettim."

Söylediğimi duymazdan gelip bir şeyi anlamak ister gibi yüzümü incelemeye koyuldu. "Maya, buraya neden geldiğini hatırlıyor musun?"

Bu soruyla yeniden kendimi bitkin hissetmiştim. Rahatlığın verdiği yorgunluk bedenime çöreklenmişti. Doruk iyiydi ama ona saldıranlar demişti Ayaz, ya ona saldıran Kumral ise, bu bana ne hissettirecekti bilmiyordum.

"Doruk'a kim saldırmış?" diye sordum panikle. O kabusla uyandığım günkü gibi nabzım hızlanmıştı. Hayır, bu hiç rahatlatıcı değildi.

"Tanıdığın birileri değil," dedi Ayaz ters bir şekilde ima ederek. "Neden onu soruyordun Maya?" diye üsteledi, kendine hâkim olamadığı belliydi.

Çekinerek dudaklarımı dişledim, verecek mantıklı bir cevap aradım ama yoktu. Sorunun cevabını düşündükçe daha çok yoruluyordum ama en çok bu bilinmezlik yoruyordu beni. Hayatımda bir kez olsun terk edilmemiş olmayı diledim, bir kez olsun biri benden gerçekten vazgeçmesin istedim. Ama bu defa ilk çekip giden ben olmuştum, hayatımda ilk defa birine ettiğim ihanetle sarsılmış, yolumu kaybetmiş, hiç ayak izin olmayan o yollara saparken ilk tosladığım duvar yine Doruk Ilgaz'ın varlığı olmuştu.

Ayaz huzursuz olduğumu anlamış gibi duraksadı. Ayağa kalkmıştı ama bunun peşine düşeceğini biliyordum. "Seni alması için onu çağırmam gerekiyor," dedi.

Bundan memnun olmadığı her halinden belliydi ama yine de cebinden bir telefon çıkarıp kulağına götürdü. Doruk da

bundan memnun olmayacaktı. Nasıl her şekilde yaptığım en küçük şey bile başımı belaya sokuyordu bilmiyordum.

"Seni dinleyeceğini sanmam," diye güldüm gergin ortama bir hava katmak için. Doruk, Ayaz'dan hiç hoşlanmıyordu. Tanıdığım bu fantastik yaratıkların hiçbiri birbirinden hoşlanmıyordu.

Cevaplanan telefona birkaç kelime konuşurken dahi sinirliydi.

"Maya," dedi keskin bir ses tonuyla karşı taraftan homurdanan Doruk'a. "Buraya gelmen gerekiyor."

Ayaz telefonu kapatırken avucunda parçalanmaması için çaba göstermek zorunda kalmıştı. Bunu böylece uzandığım yerden bile görebiliyordum. Buz gibi bir bakışla bana döndü.

"Söz konusu Maya Efnan olunca, herkes birbirini dinlemek zorunda."

Doruk'tan önce odaya bir doktor girdi. Doktorlardan hoşlanmıyordum ama gözümü açacak bir şeylere hayır demezdim. Basitçe göz bebeklerimi, ateşimi ve kalbimin sesini dinledikten sonra Ayaz'a artık duymadığım bir şeyler söylemeye başladı. Ayaz ona daha fazla soru sorarak sonunda yapması gerekiyorsa yapmasını söylemişti. Sesi çok gergin çıkıyordu, öfkesinin sebebi olmak istemiyordum ama onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğundan da emin değildim.

Kolumda hafif bir yanma hissettim, iğnelerden hiçbir zaman hoşlanmamıştım, göz kapaklarım tamamen ağırlamıştı ama vücudumun gevşediğini hissedebiliyordum. Nefes alışlarım herhangi bir sakinleştiricinin etkisinde gibi abartılı bir düzenle hareket ederken, üzerinde bulunduğum yumuşak zeminden ayrıldığımı hissettim. Vücudum boş bir bulut haznesi gibi kolayca havaya kaldırılmış huzurlu bir sıcaklığın arasına savrulmuştu. Gözlerim açılmamak için direniyordu sanki, arasında olduğum kolların Doruk Ilgaz'a ait olduğundan emindim. Başka kimse bu kadar ait hissettirmez, bu kadar sahip çıkmazdı bir bedene.

Merdiven basamaklarını inerken kolları arasında sarsıldım, Doruk rahatsız bir şekilde nefes alıp verdiğinde bir an için tereddüt ettim belki de onu zorluyordum. Yaralanmış bile olabilirdi. Düşüncelerimi bölen Ayaz'ın rahatsız edici ses tonu oldu.

"Burada kalması daha sağlıklı."

Benimle daha önce hiç bu tonda konuştuğunu duymamıştım ki şu anda da Doruk'la konuşuyordu.

Doruk yürümeye devam ederken kollarından biri bedenimden ayrıldı, kısa bir süre için ses duydum ve kolu yeniden belimi kavradı. Tenime hızla vuran soğuk hava artık köşkte olmadığımızın kanıtıydı. Doruk korumak istercesine beni biraz daha kendine çektiğinde müthiş kokusu çehremi sarmaladı.

Ona bir şey olacağı düşüncesi bile beni mahvediyordu, her şeyle başa çıkabilirdim ama onun yokluğuna karşı koyamazdım. Ona olan sevgimden aldığım cesaretle yavaşça gözlerimi araladım. Gözlerim doğrudan onun gerilmiş bronz rengi çenesiyle karşılaştı. Kesinlikle öfkeliydi. Kucağıma düşmüş elimi yavaşça hareket ettirip boynuna dokundum.

"Özür dilerim, Doruk." Sesim tahmin ettiğimden de kısık çıkmıştı, muhtemelen üşütmüştüm. Gecenin karanlığında dahi parlayan gözleri korku dolu bakışlarımı yakalayıp bir an duraksadı. Uzun gelen birkaç saniye öylece gözlerime bakıp sıktığı dudaklarını serbest bıraktı. Yavaşça başını eğip alnıma nazik bir öpücük bıraktı.

"İyiyiz," dedi ve yürümeye devam etti.

Kendimi bir öfkeyle yüzleşmeye hazırlamak üzereydim, bu şaşırtıcı tepkisi doğal durmuyordu. Üzerinde durmadım, başımı yasladığım omuz ulaşılmaz dağlar kadar güvenilirdi benim için. Günün sonunda ben ne yaparsam yapayım Doruk her zaman beni sevmek için kollarını açacaktı. Günün sonunda her zaman gelip beni kurtaracaktı. O günün sonunda Doruk Ilgaz'ın yanında nefes aldığım sürece günümün nasıl geçtiğinin de bir önemi yoktu.

Ayaz'ın köşkünden uzaklaşıp Doruk'un arabasını bıraktığı yola ulaştık. Beni dikkatli bir şekilde yere bırakırken ayaklarımın üzerinde durmak zormuş gibi başımı göğsüne yasladım. Henüz ondan ayrılmaya hazır değildim. Hiçbir şey söylemeden geçmesini bekledi, ona olan bitmek bilmeyen bu hasretimin biraz dinmesi için bana zaman tanıyordu. Eli zarifçe belime yerleşip diğer eliyle dağılmış saçlarımın üzerinde gezinmeye başladı. Nefes alışlarım ılık bir rüzgâr kadar düzenliydi, sanki canım pahasına bir makineye bağlıymış gibi ve fişi çektikleri an kalbim dururmuş gibi hissettiriyordu Doruk.

Tepeden tırnağa Doruk Ilgaz'a bağımlıydım ve o da bunun farkındaydı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizlik uzayınca.

Duruşumu bozmadan derin bir nefes aldım, kulaklarımın üşüdüğünü o an fark etmiştim. Hava gerçekten soğuktu. Karanlığın içinde herkesten uzakta, kapıda bekleyen tehlikelere meydan okur gibi Doruk Ilgaz'ın kollarının arasında her zaman iyi hissediyordum. Ama asıl önemli olan oydu, onun nasıl olduğuydu. Doruk yanımda ve oldukça iyi görünüyordu.

Söylediği söz aklıma gelince gülümseyerek tekrar ettim. "İyiyiz!" Çocuksu heyecanıma yavaşça güldü, aralanan dudaklarından sızan nefesi saçlarımda kol geziyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" diye yineledi sorusunu.

Ayaklarımı asfalt zemine bastırıp kontrolü elime almayı denedim. Başımı hafifçe kaldırıp gecenin karanlığında dahi maviliğinden hiçbir ton kaybetmeyen gözlerine doğru başımı hafifçe salladım. Gülüşü dünya üzerinde nefes alan bütün kadınları yok edebilecek kadar ihtişamlıydı. Kollarımdan destek vererek benim için açtığı kapıdan içeriye girmeme yardım etti. Koltuğa yerleştiğime emin olunca üzerimden eğilip dikkatle emniyet kemerini bağladı. Kokusu bile beni gülümsetiyordu.

"İyiyim, Doruk."

Sadece gülümsedi ama bu defa eksik bir şeyler vardı gülümsemesinde. Kapıyı üzerime kapatıp sürücü tarafına geçti.

Koltuğa yerleşip arabayı çalıştırmasını izledim, aniden üzerinden uzanıp emniyet kemerini bağladım çünkü o asla bağlamıyordu. Başını iki yana sallarken sıcak bir şekilde yeniden gülümsedi.

Akademiye ulaşana kadar başka bir şey konuşmadık, benim halim yoktu onun öfkesi izin vermiyordu. Benim için endişelendiğini görmemek için aptal olmak gerekiyordu ama bu yaptıklarımı değiştirmiyordu. Ayaz'a giderek hata yapmıştım. Ona Kumral'ı sorarken aklımdan ne geçiyordu ki?

Doruk, evinin arkasında bulunan boş alana arabayı özensizce park edip benim tarafıma geldi. Neden kıpırdamadan öylece durduğumu bende bilmiyordum, sanırım bu kendimi suçlu hissetmemle alakalıydı. Verecek cevabım yoktu, Doruk beklenmedik şekilde sakin ama öyle olmadığını anlamama yetecek kadar sessizdi.

Kapımı açıp hiçbir şey söylemeden üzerime eğildi ve emniyet kemerini çözdü. Kafasını yeniden dışarı çıkarıp tuttuğu elimden yavaşça beni dışarıya çekti. Hareketlerim sorgulamadan ona uyum sağlıyordu, nasıl hareket edeceğimi bilmiyormuş gibi beni yönlendirmesini bekledim. Kolunu belime yerleştirip bloklara değil kendi evine doğru yürümemi sağladı. Buna da itiraz etmeyecektim, yapacağım herhangi bir yanlış hareket büyük bir kavga çıkmasına neden olacaktı. Ona zarar geldiğini düşünerek bugün yeterince canım sıkılmıştı kavga etmeyi kesinlikle istemiyordum.

"Ateşin var Maya," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. Eli farkında olmadan dirseğime kadar çıkmıştı.

"Sanmıyorum." Benim de kaşlarım çatılmış elim yüzüme gitmişti. "Araba oldukça sıcaktı."

Kapıyı açmasını beklerken dikkatle onu inceledim. Alnında hala çatılı kaşlarının etkili olduğu kırışıklık mevcuttu.

"Maya, hadi." Hafif ama çarpık bir biçimde gülümsedi. Ona daldığımı fark ettiği zamanlar da böyle gülümsüyordu. "Sen de hala etkim olduğunu görmek rahatlatıcı," dedi önden

içeri girmeme izin verirken. Bu defa sesi daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. Ama duyacağım kadar yakınındaydım. Doruk garip bir şekilde dalgındı, böyle şeyler onun dikkatinden kaçmazdı.

"Ne demek istediğini anlamadım."

Bir an için Ayaz'ın ona ne söylemiş olabileceğine kafa yordum. Kumral'ı sorduğumu öğrense sinirlenirdi bu söylediği anlamsız geliyordu.

"Maya neden ben ortadan kaybolduğum an soluğu Ayaz'ın yanında alıyorsun?"

Sorduğu soruyla derin bir nefes aldım. Kumral'ı sorduğumdan haberi yoktu. Düşünceleri ne kadar da saçmaydı. Bu sadece bir tesadüftü. Ayaz'dan da diğer herkesten istediğim şeyi, cevapları dileniyordum. Bir an için beni kıskandığı düşüncesi hoşuma gitti ama hadi, Doruk Ilgaz'dan bahsediyoruz burada, böyle bir olay sonunda bile beni kendi evine getirecek kadar özgüvenliydi.

"Otur lütfen konuşalım," dedim. "Bilmediğin şeyler var."

Oturmak yerine karşıma dikilip yeterince dikkat çekici değilmiş gibi kollarını göğsünde birleştirdi. Hareketiyle kaslarının ortaya çıkmasına ve dikkatimin dağılmasına neden oluyordu. Görüntü muhteşemdi ama benim zaten ezberimde olan bir Doruk Ilgaz'dı.

"Bayan Armi'yle aramızda bazı konuşmalar geçti."

"Maya," dedi bitirmeme izin vermeden sözümü keserek. "Her ne söylediyse..."

Bu defa elimi havaya kaldırıp ben onun sözünü kestim.

"Ben istedim konuşmayı. Doruk, en başından beri akademiye gelme amacım farklıydı. Bütün bu Avcı saçmalıkları umurumda değildi." Derin bir nefes alıp koltuğa sırtımı yasladım. Söylediklerim ilgisini dağıtınca karşıma oturdu. Bu defa dirsekleriyle bacaklarından destek alarak hafifçe öne eğildi, ellerini birbirine kenetleyip gözlerini bana çevirdi. Ona her baktığımda, bana böyle her baktığında onun gerçekliğini sorguluyordum.

"Devam et." Destek verir gibi başını salladı.

"İstediğim tek şey..." soğuğun etkisiyle kurumuş dudaklarımı ıslattım, içimde patlamaya can atan bir yanardağ vardı. Gözyaşlarım kirpiklerimle bir savaşın içindeyken yeniden konuştum.

"Anneme ne olduğunu öğrenmek istedim. Bunu kimin yaptığını, neden yaptığını. Kardeşime ne olduğunu, babama gerçekte ne olduğunu..."

Sözlerimin ağırlığı benim kadar Doruk'un da üstüne çökmüş onu fazlasıyla tedirgin etmişti. Okyanus gibi mavi gözleri bir anda panikledi, tepkisinin üzerinde durmadım. Bunları beklemediğini biliyordum. Bir şey söylemeyince yeniden konuştum.

"Bunu öğrenmeyi birkaç defa denedim ama olmadı. Sonunda doğrudan Bayan Armi'ye sormaya karar verdim. O da bana anlattı."

Doruk ayağa kalkıp birkaç adımda yanıma kadar geldi. Rengi atmış, teni porselen gibi bembeyaz olmuştu. Ne olduğunu bilmiyordum, dizlerimin önüne çöküp ellerimi buz gibi avuçlarının arasına aldı.

"Sana ne söyledi Maya?" diye fısıldadı, sesinde yabancı bir korku vardı.

Bu Doruk'ta duymaya alışık olmadığım bir sesti.

"Gerçekleri," dedim ellerine kenetlenerek.

Gözlerini sımsıkı kapatıp başını öne eğdi.

"Tıpkı annemin de benim gibi normal bir hayat istediğini anlattı. Akademiden bu yüzden ayrılmışlar. Büyükannemin söylediği gibi ormanda Soğuklarla karşılaşınca saldırıya uğramış ve ölmüşler. Babam bunun peşini bırakmamış ve bu yolda o da ölmüş. Şimdi ben de aynı yolda gidiyorum Doruk."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü, Doruk başını kaldırıp yeniden bana baktı. Bu defa daha sakin görünüyordu. Yüzünde yine de gizli bir ıstırap yumağı vardı. Benim çektiğim acıyı görüyordu.

Dizlerinin üzerinde yükselip hızlıca beni kendine çekti, göğsünde tam kalbinin attığı noktaya yüzümü gömüp sıcaklığında sakinleşmeye çalıştım.

"Asla," dedi. Sesinde müthiş bir kararlılık vardı. "Asla ölmene izin vermeyeceğim."

Derin bir nefes alıp gözlerimden akan yaşları durdurmak istedim, söylediğine inanmak istedim. Orada dururken bu bir an için mümkünmüş gibi geldi. Anı bozmamak için sessizliğimi korudum, hiçbir ses çıkmıyordu. Doruk bana sarılırken korkmam için bir neden yoktu, düşünmem için bir sebep yoktu.

Biraz sonra beni yavaşça kendinden uzaklaştırıp saçlarımın üzerinden ellerini iki yanıma koydu.

"Bana bak," dedi.

Burnumu çekip bakışlarımı ona doğrulttum.

"Sen inanılmaz bir Avcı olacaksın. Ama artık annenin, babanın, kardeşinin ve büyükannenin katili olan o yaratıklardan uzak duracaksın. Soğuklarla arkadaş olmak yok Maya. Beni anlıyor musun?"

Söyledikleri bir ok gibi tam hedefini vurup beynimi delip geçmişti. Doruk haklıydı, onlar tüm ailemin katiliyken ben bunu inatla görmezden geliyordum. Neden öyle hissediyordum peki, neden kendimi bu akademiye ait hissetmiyordum. Bu düşünceleri hızla aklımdan uzaklaştırıp Doruk'a başımı salladım.

"Tamam," dedim onlarla arkadaşlık etmek yok.

Normal bir insan gibi normal bir yaşam süremiyorsam en azından normal bir Avcı olabilirdim. Tamamen sakinleşmiştim. Koltuğun kenarına geçip beni de göğsüne doğru çekti.

ᔓ

Ardından tam tamına bir hafta geçmişti. O günden sonra bir daha Kumral'ı düşünmedim. Güneşin doğduğu her gün perdeleri sonuna dek açtım. Geceleri erken uyuyup karanlıkla vedalaştım. Günümün çoğunu erken uyanarak aydınlık geçirdim.

Armoni ile eğitim sürecimde her gün saatlerce vakit geçirmek zorunda kalıyorduk. Doruk'un ricasıyla Bayan Armi benim hızlandırılmış eğitimime sesini çıkarmamıştı. Bütün öğrenciler günde bir saat çalışırken ben sabahtan akşama kadar eğitim alıyordum. Özellikle Armoni'yle dövüş eğitimleri bazen sabahtan akşama kadar uzuyordu. Bunun böyle olmasının sebebi artık gitgide karışan ortalık ve Doruk'un bir an önce birinci sınıf seviyesinde kendimi korumayı öğrenmemi istemesiydi. Ben daha yavaş gitmeyi kabul etmiştim ama herkes bazı konularda fazla endişeliydi ve bu beni kamçılıyordu.

Koridor her zamankinden daha kalabalıktı. Bugün yeni gelen Avcılardan bazıları ilk eğitimlerini tamamlıyordu. Timur'un beni neden kovduğu şimdi anlaşılmıştı, onların dikkatini dağıtmamı istemiyordu. Burada saçma bir şekilde insanlar daha doğrusu Avcılar beni merak ediyordu. Maya Efnan'la tanışmak isteyen onlarca insan vardı. Ve ben hepsinden hep aynı kişiye kaçıyordum.

Evin kapısını birkaç kez tıklattım, Doruk'u evde bulmak imkansıza yakın bir ihtimaldi. Gelen son haberlerden sonra güvenlikle bizzat kendi ilgilenmeyi tercih ediyordu. Hiçbir şey riske atılmamalıydı. Benim dışarıya çıkmam kesinlikle yasaktı.

Bir süre arka bahçede Yargıç'la oynadıktan sonra odama döndüm. Hızlı bir şekilde sıcak bir duş alıp gerilmiş kaslarımı biraz rahatlattım. Belki de Timur haklıydı, bazen abartıyordum. Bornozu üzerime geçirip banyo aynasından yüzüme bir göz attım. İzler tamamen geçmişti, görünürde hiçbir şey yoktu. Artık hatırlamayı reddettiğim o günlerden hiçbir iz kalmamıştı. Sanki hiç yaşanmamış gibi geçip gitmişti olanlar.

Bir şeyler yemek için odadan çıktım. Koridorda yine Armoni ile karşılaştık, benim birkaç oda yanımda kalıyordu. Onu kapıdan çıkarken yakaladım. Bugün kendi aralarında yapacakları bir toplantı vardı. Her zamankinden daha şık görünüyordu.

"Yeni bir haber var mı?" diye sordum birlikte asansöre doğru yürürken.

"Bazı şeyler var. Aşağıya kahve almaya ineceğim, gelmek ister misin?"

"Ben de oraya geçiyordum."

Asansörün aynasında yarım yamalak giyindiğim yeşil kareli gömleğin yakalarını düzelttim. Gömleğin eteklerini pantolonun içine sıkıştırıp onunla birlikte asansörden çıktım.

"Senin günün nasıl geçti? Yarın için hazırsın değil mi?" diye sordu. Oldukça ilgili ve meraklıydı bu konuda. Buzlarımız gitgide çözülüyordu, en azından birbirimize karşı. İki yakın kız arkadaş değildik ama daha uzun konuşmalarımız oluyordu. Onun da bazen erkeklerle ve katı annesiyle çevrili bu kalede boğulduğunu görebiliyordum. Benimle konuşmak bir nebze olsun iyi geliyor olmalıydı. Çünkü bildiğim kadarıyla onun bir telefon uzağında Meyra'sı yoktu.

"Hazırım," dedim emin bir şekilde.

Yarın ikinci sınıf olmam için eğitimini aldığım her branşın sınavı yapılacaktı.

"Güzel."

Ortak salona birlikte girdik. İçeride bulunan birkaç kız doğrudan bakışlarını bize çevirdi. Armoni hiç oralı olmadan dik bir duruşla mutfağa girdi. Ben kızlara kısa bir bakış atıp peşinden gittim. Herkes hem bize bu kadar meraklı hem de tek bir kelime konuşmaya çekinirken oldukça gülünç görünüyordu ama bunu kendime saklayacaktım.

Armoni'nin çıkardığı kahve fincanlarına süt tozu ilave edip makineden kahve koydum. Buranın en sevdiğim özelliği her zaman taze kahve bulabiliyor oluşumuzdu. Kavanozdan biraz da kurabiye alıp kimsenin bizi duyamayacağı uzak bir masaya yerleştik. Armoni karşıma oturup renkli kurabiyelerden bir tanesini ağzına attı.

"Bir şeyler yedin değil mi?" diye sordum, kurabiye için fazla iştahlıydı.

Kahveden büyük bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

"Sandığımızdan uzun sürdü toplantı."

Oldukça erken saatte başlamışları ve oldukça yorgun görünüyordu. Ona gözlerimi devirip ayağa kalktım. En azından ne sevdiğini bilecek kadar tanıma şansım olmuştu onu.

Dolaptan aldığım beyaz porselen tabağa, kepek ekmeğine hazırladığım yağsız peynirli sandviçi yerleştirdim. Büyük bir bardağa ananas suyu koyup Armoni'nin önüne bıraktım.

"Ye bunları."

Önce anlamayıp yüzüme baktı, sonunda bu yaptığım çok büyük bir şeymiş gibi şaşırıp ondan beklemeyeceğim kadar yumuşak bir ifadeyle uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Kısık bir sesle "Teşekkür ederim," dedikten sonra sandviçten bir ısırık aldı.

Omuz silkip karşısındaki yerime oturdum.

Hala dumanı taze kahvemden içerken "Durum hala kötü mü?" diye sordum. Ananas suyundan üst üste birkaç yudum alıp ağzındaki lokmayı yutmasını izledim, cidden aç olmalıydı.

"Ayaz sana ulaşmaya çalışıyor. Bu Doruk'u delirtiyor. Gerisini sen düşün."

Sandviçini yemesi için sustum.

Ayaz'ın bu ısrarı iki tür arasındaki her şeyi daha da arttırıyordu. Doruk son olanlardan sonra bana bir daha o konulardan bahsetmemişti ama düşündüğünden emindim. Ne zaman gitmesi gerekse bana anlamlı bir şekilde bakıyordu. O gittiği an benim de bir yerlere gideceğimi düşünüyordu ama artık cevaba ulaşan sorularımdan sonra kimseye kaçmaya niyetim yoktu. Herkes kendi işine baktığı sürece sorun olmayacaktı. Ama Ayaz bunu benim için oldukça zorlaştırıyordu. Gerçekten beni mi merak ediyordu yoksa ortalığı mı kızıştırmak istiyordu? Geçen süre zarfında Mirza, Ayaz'ın uzun bir süredir Doruk'la rekabet içinde olduğundan bahsetmişti. Bu ekstra şekilde ilgimi çekse de Mirza'ya çok fazla soru soramamıştım. Ayaz Doruk'u yerinden ederek bana ulaşabileceğini sanıyorsa bu büyük bir aptallıktı.

Hayır, Ayaz kesinlikle aptal biri değildi. Böyle bir saldırıyı kesinlikle bu amaçla yapmazdı. Olan başka şeyler olmalıydı ama ben bunlardan uzak durmaya kararlıydım. Tek derdim kimsenin, özellikle de mavi gözlü bir kimsenin zarar görmemesiydi.

"Merak etme, sorun çıkmayacak. Akademiyi yıkmak için Ayaz Tolunay'dan fazlası gerekiyor."

Armoni'nin söylediğiyle daldığım yerden uzaklaşmış oldum.

"Ayaz'ın mı saldırdığını düşünüyorsunuz?" diye başka bir soru yönelttim.

Akademiye karşı doğrudan bir saldırı yoktu elbette ama dışarıda bulunan birkaç Avcı saldırıya uğramıştı. Kimin yaptığı belirsizdi. Doruk'a saldıran üç kişilik grup bunu canıyla ödemişti. Doruk'un aynı anda ona saldıran üç kişiyi öldürmüş olması biraz düşündürücü olsa da zarar görenin o olmaması yeterliydi.

"Maya," dedi Armoni yeniden dikkatimi çekerek. "Ayaz Tolunay bu kasabanın kral temsilcisi, onlardan yapılan her saldırıdan Ayaz'da sorumludur."

Gergin bir nefes verdim.

"Haklısın."

Ağzıma bir kurabiye daha atıp konuyu kapatmak istedim. Fazla can sıkıcıydı. Armoni bitirdiği sandviçi ve meyve suyunun bardağını alıp bulaşık makinesine yerleştirdi.

Yeniden yanıma döndüğünde, "Ben odaya çıkıyorum, duş alıp uyuyacağım," dedi. Kahve kupasını da eline alarak kalktı.

"Hı-hı..." diye onayladım, arkasından gitmeye niyetim yoktu. Odada fazlasıyla sıkılıyordum. Meyra'yla sabah konuşmuştum her şey yolundaydı. Şimdilik yalnızca sıkılacak gibi görünüyordum.

Cebimden telefonu çıkarıp gelen mesajları kontrol ettim. İki gün önce Cenk'i arayıp nasıl olduğunu öğrenmek istemiştim. Belki Dila hakkında da bir haber alırım umuduyla. Dediğim gibi de olmuştu. Cenk bir kez daha bana anlayış gösterip bu isteğimi kırmamıştı.

"Okulunu değiştiriyormuş. Kasabadan gidiyor. Evi satmış Maya, üzgünüm."

Evet, ben de oldukça üzgünüm. Belki zaman geçince düzelir demiştim, belki kızgınlıklarımız diner, kırgınlığımız geçer ve biz en azından arada bir birbirini arayabilen iki kuzen oluruz ama hayır Dila böyle düşünmemişti. O bir kez daha sahip olduğu her şeyi satarak tek başına bir hayat kurmayı tercih ediyordu ve bunu haber verme gereği bile duymuyordu. Belki de böylesi daha iyiydi, en azından onun için.

"Teşekkür ederim, Cenk." diye bir cevap yazıp gönderdim.

Titreyen telefonuma bir mesaj daha geldi.

"Bu arada unutmadın değil mi, balo yarın gece!"

Unutmamıştım. Sonunda lise bitiyordu. İlk başladığımız zaman aklıma geldiğinde hüzünle tebessüm ettim. Meyra, ben ve Cenk aynı sınıftaydık. İlk başta her şey çok güzeldi. Sonra babamın ölümü her şeyi değiştirmişti. Ben okulu bırakmak zorunda kalmış, Meyra başka bir yere taşınmıştı. Hem de neredeyse yılın sonunda. Hiçbir şey ilk başladığımız gibi devam etmemişti. Ama en azından hem Cenk için hem de kendim için bunu yapabilirdim.

"Sözüm, söz." Yazdım Cenk'e.

İçten içe gerçekten bu mezuniyet partisine gitmek istediğimi biliyordum.

Balo pazar günü gece yarısıydı. Bu da bana o güne uygun bir elbise bulmak için on iki saat veriyordu. Belki de Armoni'den yardım isterdim. Ama daha büyük bir sorunum vardı, Doruk Ilgaz'ı başka bir erkekler bir partiye gitmeme ikna etmek.

Saçlarımı fön makinesi yardımıyla düzenli bir hale sokmayı başarmıştım ama ne giymem gerektiği hakkında pek fikrim yoktu. İkinci sınıf bir Avcı olmamı kutlayacaktık, bu yüzden bütün branşlardan bir sınava girecektim. Yani çok şık bir şeyler giyme şansım yoktu. Bir de bu gece yapılacak bir balo vardı. Sakin geçen haftaların ardından bu yoğunluk bir an

beni heyecanlandırmıştı. Siyah bir tayt çıkarıp üzerine aynı renkte bir sporcu atletinde karar kıldım.

Rahatlık eğitim alanında en çok sahip olmak isteyeceğiniz şeydi. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip aşağıya inmek için hazırlandım. Kilo almıştım ve aynadaki yansımam sağlıklı ve fit bir vücudu gösteriyordu, bu beni büyük oranda sevindirdi.

"Tebrik ederim Maya, artık ikinci sınıf bir Avcısın." Bayan Armi lacivert çerçeveli gözlüğü saçının üzerine çekerken konuştu. Sanırım herkes yeterince tebrik etmişti ama bu beklenmeyen bir şey değildi. Eğitimlerde normalin üstünde derecelerim olmuştu, sadece daha fazlasını istediğim zaman zorlanıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. Nazik olmaya çalışarak gülümsedim.

Armoni hemen yanında bana fazlasıyla sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Açıkçası," dedi yanıma yaklaşıp, "ilk geldiğin zaman bu kadar hızlı gideceğini düşünmemiştim. Beni şaşırttın."

"Bugün duyduğum en anlamlı sözler buzlar kraliçesi," dedim önünde alışkanlık haline getirdiğim sahte reveransımı yaparak.

Doruk kahkaha atarak beni kolunun altına çektiğinde herkesin bizi izlediğini fark ettim. Bizi bir rakip olarak görseler de artık herkes Armoni'yle olan arkadaşlığımıza alışmıştı. Belki biz bile.

"Ona daha uygun bir lakap düşünemezdim," dedi Timur gözlerini sersemlemiş gibi bir an bile Armoni'den ayırmadan.

Armoni onunla ilgilenmiyordu, müzik gibi kahkahası herkesi büyülerken o da eğlenerek beni izliyordu.

"Yemek yemeye gitmeliyiz," dedi Timur bir teklif sunarak.

Benim yerime Doruk konuşarak "Bizim bir planımız var kusura bakmayın çocuklar," dedi.

Söylediği şey beni rahatsız etmemişti. Armoni anlamadığım şefkat dolu bir gülümsemeyle ikimize de bakıyordu. Bu, gerçekten tuhaftı.

"Sonra görüşürüz," dedim kabaca Timur'a el sallayıp.

Doruk'un beni yönlendirmesine izin verdim. Nereye gideceğimizi ben de bilmiyordum, günlerdir akademiden dışarıya çıkmama izin vermiyordu. Çok şikâyetçi değildim ama biraz temiz hava iyi olurdu. Avludan akademi çıkışına kadar bu şekilde sarmaş dolaş yürüdük, gören herkes muhakkak bir kez daha bakıyordu. Doruk ilk kez benimle ilgilendiğini bu kadar insanlara gösteriyordu. Bu benim için olduğu kadar onun için de garip olmalıydı ama öyle davranmıyordu.

Bir anda durunca ona dönmek zorunda kaldım, telefonunun ekranına bakarken kaşları çatıldı. Dudakları düz bir çizgi halini aldı ve ses tonunu ayarlayıp cevapladı.

"Evet?"

Karşı tarafın söylediği şey Doruk'un hoşuna gitmemişti. Bir an duraksadı, gözlerimin içine bakıp düşündü. Kendiyle çeliştiği nadir anlarından birini yaşıyordu.

"Geliyoruz," diyerek telefonu kapattı.

Nereye gidiyorduk?

"Koruyucular seni görmek istiyor."

"Neden?" diye sorarken kaşlarım çatılmıştı.

"Hızlı sınıf atlıyorsun gözünden kaçmamıştır," diye açıkladı. Bir konuda normalden daha iyi olmak bile Maya Efnan için problem oluyordu.

"Bu neden onları ilgilendiriyor?"

Doruk bana aptalmışım gibi bakıp sabırla açıkladı, "Maya en başından beri senin normal bir Avcı olduğuna inandırmaya çalışıyoruz."

"Ben zaten nor..." diye cümleye başladığımda bana suçlar gibi baktı. Ciddi anlamda bakışlarıyla ne demek istediğini anlatabiliyordu. Tamam, kabul ben normal değildim.

"Ama siz ne kadar sürede sınıf atlamıştınız?"

"Ben ikinci ayımda birinci sınıf bir Avcıydım," dedi. Bu benim sürecimden de kısaydı. "Ama benim eğitmenim Emsal Efnan, yani babandı."

Babamın adını hala birilerinde duyuyor olmak hiç olmadığı kadar iyi hissettirdi, eğer bu şey illa oluyorsa ben de eğitimimi babamdan almak isterdim.

"Anlamıyorum," dedim konuya geri dönerek.

"Baban benimle özellikle ilgilenmişti. Ama kimse seninle özellikle ilgilenmiyor. Herkes kadar çalışıyorsun, herkes aynı eğitmenlerle çalışıyor."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Ben herkesten daha fazla çalışıyorum." İşte bu söylediğim her şeyden daha gerçekti.

"Hayır," dedi yeniden. "Sen her gün bütün branşlara çalışıyorsun. Normal öğrenciler her gün bir branş üzerinde yoğunlaşıyor." Bunu bilmiyordum, fazlasıyla şaşırmıştım. Ama böyle yapmamı benden isteyen kendisiydi.

"Sen hızlı öğrenmemi istemiştin."

"Evet," dedi adımlarını hızlandırarak. "Çünkü kapasiten var. Herkesin yok."

Daha fazla bu konu üzerinde tartışmadım. "Sonuç olarak?" diye sordum, Kutay'la karşılaşmak istemiyordum.

"Bir şekilde ikna olacak, çok çalıştın başka bir şey yok. Kanıtlayabileceği bir şey yok." Ama ses tonu bir sorun olduğunu bağırıyordu.

Aslında haklı olduğu nokta şuydu; Doruk bilmese de Kutay'ın istediği sadece benimle konuşmaktı, konunun ne olduğu fark etmez benimle konuşabileceği her fırsatı değerlendiriyordu. Onu birkaç kere başımdan savmış ve bundan kimseye bahsetmemiştim. Herkes bana sürekli soru sorduğu için üzerinde durmamıştım da.

Mirza'nın odasına kadar yürüdük. Bloğa girdiğimizde etrafın alışkın olduğum sessizliği kendini korudu. Etraf boş, kasvetli ve fazla griydi.

Kapıyı çalma gereksinimi duymadan içeri girdi Doruk. Kaba bir hareket mi yoksa bir meydan okuyuş mu anlam veremeden peşinden içeriye girdim. Mirza yoktu, Timur veya Armoni'de yoktu. Yalnızca Bayan Armi ve Kutay karşılıklı oturuyordu. Bakışlar bize döndüğünde Kutay hiç oyalanmadan gözlerini benimle buluşturdu. Dikkatle ve rahatsız edici bir şekilde beni süzüyordu. Kollarımı göğsümde birleştirerek ona bakmaya devam ettim, bakışlarını kaçıran taraf olmak istemiyordum.

"Doruk biz çıkalım," dedi Bayan Armi.

"Neden?" diye araya girince bakışlarımı Doruk'a çevirmek zorunda kaldım.

Neden yalnız kalmamız gerekiyordu ki?

"Sadece Maya ile biraz sohbet edeceğiz," dedi Kutay. "Hemen dışarıda olacağını biliyorum Doruk."

Açık bir şekilde Doruk'a meydan okurken Doruk kibirli bir şekilde gülümsedi. Kutay her ne yapıyorsa tehlikeli sularda yüzüyordu.

"Her an kesilebilecek nefesin kadar yakın duracağımdan emin olabilirsin," dedi Doruk.

Söylediğine gülümsemeden edemedim, Armi'nin peşinden odadan çıkarken bana göz kırptı. Güven vermeye çalıştığını görüyordum ve oldukça başarılı olduğunu da. Kapı üzerimize kapandığında karşısına oturmak yerine yine karşısında duran pencerenin kenarına gidip, duvara yaslandım. Bir ayağımı diğerinin önüne kırıp elimle konuşmasını işaret ettim.

"Nasılsın, Maya?" diye sordu oldukça ciddi bir şekilde. Sanki dünyadaki en önemli şey buymuş gibi.

Yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Harika."

"Ah!" dedi yeni aklına gelmiş gibi gözlerini kırparak "Doğru ya, artık ikinci sınıf bir Avcısın."

Başımla onaylarken gülümsedim. "Çok sürpriz bir gelişme değil."

"Bu tavırların..." dedi. "Bu hırçınlık, fazla iddialı kelimeler, mesafeli duruş... Bunlar bana birini anımsatıyor, Maya."

Söylediği sözler dikkatimi çekmişti, "Mesela kimi?" diye sordum.

"Burada çok mutlu görünüyorsun. Sanırım bütün kızların hayalindeki adamla birliktesin. Ve tabii ki her anında senin arkanı kollayan Avcılar. Bir de daima destek olan Meyra Ilgaz var."

Tamam bu konuşma garip bir yere gidiyordu.

"Meyra hakkında ne biliyorsun?" dedim duruşumu dikleştirip. Konumuzla ne alakası vardı? Nihayet ilgimi çekebilmek hoşuna gitmişti, ağzının kenarıyla gülümsedi.

"Birine koşulsuz bir şekilde güvenmek nasıl bir duygu, Maya?" diye sordu. Sözlerinin arkasında rahatsız edici bir ima vardı. Sanki benimle bilmediğim bir dilde konuşuyor ama inatla bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi. Kaşlarımı çatarak ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştım. Ayağa kalkıp birkaç adım bana doğru yaklaştı.

"Sen hiç, birine ihanet ettin mi, Maya Efnan?"

Kaşlarım daha fazla çatılmış ve olduğum yerde gerilmiştim. Başımı hafifçe yana eğip gülümsedim, "Ben aptal değilim," dedim ama cümleme devam etmeme izin vermedi.

"Sana bir şey vermek istiyorum," dedi aramızdaki tüm mesafeyi kapatıp fısıldayarak.

Her ne yapıyorsa dışarıda bekleyen Doruk'un duymasını istemiyordu. Gözüm istemsizce kapıya kayınca gülümsedi.

"Korkma," dedi. "Şimdilik korkma."

Bakışlarım öfkeli bir hal alıp yeniden onunla buluşunca bir adım geri çekildi. Lacivert ceketinin iç cebinden bir kutu çıkardı. Altın sarısı kutuya bana uzatıp, "Bunu tek başına aç. Birçok kişinin iyiliği için," diye açıkça uyardı.

Temkinli hareketle avucumun içinde duran, daha önce de aynısını aldığım sigara kutusunu kot pantolonumun arka cebine yerleştirip gömleği üzerine kapattım.

"Tekrar görüşeceğiz," dedi ve başka bir şey söylemeden uzaklaşarak gitti.

Olduğum yerde tamamen gerilmiş bir şekilde dururken ne yapacağımı düşünüyordum. Aynı anda Doruk içeriye girdi.

"İyi misin?" diye sordu.

İnandırıcı olmasını istediğim şekilde omuz silktim, "Bu konuşmalara alıştım sanırım. Sorun yok."

Emin olmak ister gibi yüzümü inceledi. Konuyu değiştirmem gerektiğini biliyordum ama aynı anda hem ayakta durmaya çabalıyor hem de Doruk'u ikna etmeye çalışıyordum. Bu gerçekten zor bir durumdu.

"Sadece gece baloda ne giyeceğimi ayarlamam lazım. Armoni'yle konuşmak istiyordum. Hazır olunca haber veririm," dedim. Hızlıca yanağına bir öpücük kondurup kendimi odadan dışarıya attım. İnanmadığını biliyordum, bir gariplik olduğunu anlayacaktı. Ama şimdi bunu düşünecek vaktim yoktu.

Bacaklarım o kadar titriyordu ki bunun sebebinin heyecan mı yoksa korku mu olduğunu anlayamamıştım. Sadece emin olmak için hızlıca asansöre gidip odaya çıktım. Yalnız olduğumdan emin olduğumda kapıyı kapatıp bana ait olan dolabın içinde kilidi olan kutuyu aldım. Şifresini girip açtığım kutudan diğer altın rengi sigara paketini çıkardım. Üzerindeki şekiller dışında her şey aynıydı. Bu metalik kutu Kumral'dan gelmişti. Peki ama bunun Kutay'la ne ilgisi vardı? En başından beri bu yüzden mi benimle ilgilenmişti, Kumral'ın adamlarından biri miydi? Peki ya sorduğu sorular...

Daha fazla düşünmeden paketin içini açtım. Yine bir sigaranın altına özenle yerleştirilmiş bir kağıt vardı.

"Gecenin sonunda kime güvendiğine dikkat etmelisin, Ayaz'ın seni tuttuğu yerde." Yazıyordu. Hiçbir şey anlamamıştım.

Beni unuttuğuna inanmıştım belki de çekip gitmemi sorun yapmayacak diye düşünmüştüm ama bu mesaj olayı bambaşka yerlere çekiyordu. Aynı anda telefonum titredi. İrkilerek sıçradım.

"Hala geliyorsun değil mi, kavalyesiz bir sap olmak istemem!" diye mesaj göndermişti Cenk.

Gitmezsem bu ona büyük haksızlık olacaktı. Hayır, dedim içimden. Bu gece hakkında bir şey biliyor olamazlar. Hem beni muhtemelen Doruk bırakacak ve her zaman olduğu gibi yanımda korumalar olacaktı. Ve notta bir tehdit yazmıyordu. Sadece ben abartıyordum.

16. BÖLÜM

MASUMİYETİN ZİYANI

Armoni'den aldığım bordo bir elbiseyi acemi bir şekilde elim ayağıma dolanarak üzerime geçirdim. Fermuarı olmadığı için biraz zor da olsa içine girmeyi başarmıştım. Önden iki tutam ayırıp olabildiğince hızlı şekilde ördüğüm saçları arkadan küçük bir tokayla tutturdum. Kabaca yaptığım makyajı şimdilik yeterli bulup yine Armoni'den aldığım altın sarısı yüksek topuklu ayakkabıları ayağıma geçirdim. Oldukça rahat ve fazlasıyla şıktı. Çok pahalı bir marka olduğuna adım kadar emindim.

Aynanın karşısına geçip kendimi inceledim. Bordo elbise dizlerimden bir karış üzerindeydi. Belime kadar sıkı bir şekilde oturuyor eteklere doğru bollaşıyordu. Eteklerinden on santim yukarıda bir on santim kadar tül bir dekolte detayı vardı. Bacaklarımın üstünde şahane görünüyordu. Aynı tül şerit göğsümün hemen altında göbeğimin üstünden de kemer gibi geçiyordu. Göğüs dekoltesi yoktu, kalın omuz askıları omuzlarımı biçimli göstermişti. Evet, görüntüden fazlasıyla memnundum.

Saçlarım omuzlarımın aşağısına kadar kalın dalgalar halinde süzülüyordu. Gözlerimi belirginleştirecek bir makyaj yapmış, dudaklarımı doğal bırakmıştım. Elime küçük bordo renk süet bir çanta aldığımda tamamen hazırdım.

Yarım saat gibi bir sürede mezuniyet balosuna hazırlandığım için kendimle gurur duydum. Hızlı bir şekilde yerdeki kıyafetlerimi dolabın içine yerleştirip Doruk'a hazır olduğumu mesaj yazdıktan sonra telefonumu ve birkaç makyaj malzemesini küçük çantaya doldurdum.

Asansör zemin kata indiğinde Enis'e ve eşi Kayra'ya gülümseyip avluya doğru çıktım. Doruk daha önce de beklediği gibi ayakta bekliyor ve olağanüstü derecede yakışıklı görünüyordu. Üzerinde bedenini tamamen saran dar kesim bir beyaz gömlek ve koyu renk bir pantolon vardı. Saçları her zamankinin aksine daha özenli görünüyordu. Bakışları beni bulduğunda hayranlıkla baştan aşağı inceleyip yanıma yanaştı. Elini vakit kaybetmeden belime yerleştirip kendisine doğru çektiğinde bütün gerginliğim yerini sakin bir heyecana bırakmıştı. Kokusu muhteşemdi!

"Sanki seni göndermemem için beni sınıyorsun," dedi burnunu yanağıma sürterek derin bir nefes aldı. "Bu kadarı haksızlık. Büyüleyici görünüyorsun Maya, seni onlarca ergenin dolu olduğu bir partiye nasıl bırakacağım ben?"

Söylediğine kıkırdarken kendimi geri çektim. "En az benim kadar büyüleyici görünüyorsun. Her zaman. Ve ben senin nereye gittiğine müdahale edemiyorum. Asıl bu haksızlık."

Elini belimden çekmeden güldü, ses tonu bile beni büyülemeye yeterdi. Beni yeniden o muhteşem arabasına yönlendirdi. Araba yol üzerinde hareket etmeye başladığında radyodan beni sakinleştirecek bir şeyler açmıştım. Hareketlerim ve gerginliğim onu güldürüyordu.

"Söylediklerimi unutma. Varol'un görüş alanından çıkmayacaksın. Ben de kontrole geleceğim," diye tekrar tekrar uyardı.

Araba nihayet balonun yapılacağı salonun önünde durduğunda ona döndüm. Benden gizlediği ve fazlasıyla eğlendiği bir şey vardı. O kadar şık görünüyordu ki benimle birlikte geleceğinden emindim ama o bir işi olduğunu söylemişti.

"Bu halde kimin yanına gidiyorsun Doruk?" diye bir kez daha şansımı denedim.

"Eğer arabadan inmezsen gidiyoruz bak," diye tehdit etti.

Ya partiye katılmayacak onunla birlikte gidecektim ya da o her nereye gidiyorsa gidip yanıma gelecekti. Salonun önünde beni bekleyen Cenk'e bakıp derin bir nefes verdim.

"Bunu sana ödeteceğim!" Yüzümü asarak elbise eteklerini düzelttim ve arabadan dışarıya çıktım. Arkamdan gelen boğuk kahkahasını duyabiliyordum.

Sanırım biraz kıskanmıştım. Muhtemelen sırf bu geceye katılmayayım diye bilerek yapıyordu. Beni merakta bırakmaya bayılıyordu. Bir kez daha arkamı dönmeden kısık gözlerle gidişini dinledim. Bir saniye bile beklemeden arabayı çalıştırıp her nereye gidiyorsa hızlı bir şekilde gitti. Aynı anda Varol görüş alanıma girip, başıyla beni selamladı. Kibarca ona gülümseyip Cenk'e doğru yürüdüm. Bakışları beni bulduğunda açık mavi gözleri mutlulukla parladı.

"Gelmeyeceğinden neredeyse emindim," diye sırıttı yanağımdan öperken.

Mutsuz bir şekilde dudak büktüm. "O kadar da kötü bir arkadaş değilim ben Cenk."

Etraf öyle kalabalıktı ki bir an için ne yaptığımı düşündüm. Tüm o arkadaşlarımı yeniden görmeye hazır mıydım gerçekten?

"Harika görünüyorsun," dediği zaman dönüp onu incelemeye başladım.

Füme rengi, grinin koyu bir tonu takım elbise giymişti. Saçlarını genelde dağınık bırakırdı ama bu defa arkaya doğru yatırmıştı.

"Sen de öyle görünüyorsun."

İnsanların bana iltifat etmesine alışkın değildim, Dila gibi güzelliği dillere destan biriyle büyümüştüm ben.

"Maya Efnan, bu gerçekten sen misin?"

Arkamdan çığlık çığlığa bağıran kıza döndüğümde şaşkınlıkla "İzel?" dedim, bu Cenk'in takıldıklarını söyledikleri kız değil miydi?

Bukleli sarı saçlarını sallaya sallaya yanıma yaklaşıp sarılmasına karşılık verdim. Okulda Meyra ve Cenk dışında samimi ve sevdiğim arkadaşım yoktu ama bazılarını diğerlerinde daha az itici buluyordum. İzel de onlardan biriydi.

"Nerelerdesin sen?" Yanına Işıl'da geldiği zaman, "Yoksa Cenk'le mi birliktesin?!" diye bir kerede soludu.

Kahverengi gözleri buruk bir küçümseme ama üzüntüyle bakıyordu. Ah, hayır... Benim körkütük âşık olduğum bir maviş var, Cenk tamamıyla senin olabilir.

Cenk'le aynı anda "Hayır!" dedik.

Hep birlikte buna gülümserken ben yeniden konuştum, "Şehir dışında yaşıyorum artık." Fazla soru sormalarını istemiyordum. "Siz neler yapıyorsunuz?" diye konuyu değiştirdim.

İçeriye geçmiş bir masanın etrafında ayakta duruyorduk. Kızlar konuşup bir şeyler anlatırken ilgimi çekiyormuş gibi onları dinledim. Cenk üçümüz için de votkalı meyve suyu getirdiğinde kibarca teşekkür edip Işıl'ı yanıma çektim. İzel'le arayı düzeltmek için ona bir fırsat yaratmıştım. Belki ben de kırk yılda bir Cenk'e iyilik edebilirdim. Işıl bir şey anlatırken yanımıza birkaç kişi daha gelip bana selam verdi. Ama çoğu bana 'burada ne işin var' bakışları atıyordu. Onlara aldırmadan ortamın tadını çıkarmaya çalıştım.

Müzik oldukça yükselip hareketlendiğinde Cenk beni ve İzel'i aynı anda dans pistine doğru çekiştirdi. Ben Işıl'ı da kolundan yakalayabilmiştim. Ritme uyarak dans ettiğimizde her hareketimde Varol'un da gölge gibi peşimde olduğunu görebiliyordum ama ona müdahale etme şansım yoktu ve açıkçası kendimi daha rahat hissediyordum. Masanın oraya gidip ikinci votkamı da içince tamamen eğlenme kafasına girmiştim. Parlak ışıklarla donatılmış salon gözüme daha harika görünüyordu.

Burası bir okulun spor salonuydu. Kasabadaki en büyük salona sahipti. Ama bu gece için özel süslenmişti. Her yerde lacivert saten perdeler kırmızı kurdelelerle süslenmiş, sarı renk ışıklar turuncularla birlikte salonda ışıldıyordu. Disko topu gibiydi her yer, renkli ve tamamen canlı.

Işıl, beni yeniden sürüklediğinde bardağı kafama dikmiştim. Yer ayaklarımın altında dönüyor gibi hissettim ama

kesinlikle sarhoş değildim, sadece sakinlemiştim, yine. Ve harika hissediyordum.

Cenk kollarımdan tutup beni kendi etrafında döndürürken boynuna sarıldım. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedim. Yeniden uzaklaştığımda kendi etrafımda iki kez döndürüp "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

Omuzlarımı sallayarak geri kaçarken onu yeniden İzel'e doğru itip göz kırptım. "Bunu hak ediyor, harika görünüyor!"

İzel mini dantel detayları olan beyaz bir elbise giymişti. Saçları omuzlarında dalgalanıyordu. Gerçekten peri kızı gibiydi. Müzik yavaş bir dans müziğine döndüğünde Cenk ve İzel istediğim sahneye uyum sağlayıp birbirine sarıldı. Işıl da arkadaşlarının yanına kayınca ben masaya geri döndüm. Cenk'in olduğunu bildiğim meyve suyundan içerken olduğum yerde sallanıyordum. Keşke Doruk da burada olsaydı. Sahi nerede kalmıştı, neredeyse bir buçuk saati geride bırakmıştık. Geleceğini söylemişti. Beni burada yalnız bırakmayacağından emindim. Telefonumdan birkaç mesaj göndermiştim ama hala yanıt gelmeyince biraz meraklanmıştım. Gözlerim etrafı taradı, Varol'un olduğu köşeye gidip yanına yaklaştım.

Kulağına "Doruk nerede?" diye bağırdığım.

"Bir bilgim yok," dedi çabucak.

Ona onaylamayan bir ifadeyle baktım. "Hadi ama, merak ediyorum."

"Bir işi olduğunu söyledi. Sen eğlenmene bak. Yarım saatin kaldı," diye gülümseyerek uyardı.

Evet iznim iki saatti, yine de yetmişti bana. Oldukça eğlenmiş ve geride çok fazla kişi bırakmadığımı görmüştüm. Cenk'i de İzel'e emanet edebilirdim, birlikte şahane görünüyorlardı. Yeniden masaya döndüğümde çantamı toparlayıp telefonu içine bıraktım. Meyve suyundan birkaç yudum daha alırken müziğin değişimine kulak verdim.

Bir anda hızlanan müzik insanda müthiş bir dans etme arzusu uyandırırken kelimeleri seçmeye çalıştım. Etrafıma yığılan

birkaç insana aldırmadan gözlerimi kapattım. Sözler yeniden fısıldamaya başladı. Ben kelime anlamlarını çözmeye çalışırken tanıdık gelen bu melodi içimi titretiyordu. Aynı anda soğuk bir çift el alışkın olduğum dokunuşuyla belime yerleşti. Varlığıyla yokluğu bir dokunuşlardan rahatsız olmadan sallanmaya devam ettim. Şarkı büyüler gibi zihnimi ele geçirirken sesi ensemde titredi.

"Yine bir Fransızca şarkıda buluştuk."

Bir duvarın, soğuk bir duvarın dibinde dans ettiğimi düşünsem de hiçbir duvar tenimi böylesine yakmamış, sıcaklığıyla kavurmamıştı. Sözler devam ederken istemsizce kaşlarım çatıldı, başka bir

Fransızca şarkı...

Ne olduğunu fark ettiğim anda ona doğru döndüm. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken işte buradaydı, Fetih Yargıcı'yla burun burunaydım. Kalp ritimlerim kendini zorlarcasına hızlanırken şarkı yükselmeye devam etti. Aynı anda her şey durmuş, herkes susmuş, herkes yok olmuş gibiydi. Bu muhteşem çekim birbirimize dokunduğumuz an yeniden peyda olmuştu. O da tıpkı benim gibi hissetmiş olmalı ki aynı anda gülümsedi.

Hatırladığım gibi bakan karamel rengi gözlerinde aradığım kızgınlık yoktu. Kendimi sonsuz bir öfkeyle yüzleşmeye hazırlarken tereddüt etmeden belimde olan elini biraz daha sıktı, aynı anda bedenim titredi.

"Bana kızgın olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım.

Tanıdık bir şekilde gülümsediğinde kararmış ışıklar bir gölge gibi bizi herkesten gizlemişti. Kulağıma kadar yaklaştı. Hayır, bu doğru değildi. Bu yaptığı kesinlikle doğru değildi. Burada yanlış giden bir şeyler vardı. Kendimi geri çekmek istediğimde izin vermedi.

Gözlerim etrafı taradı ama kimsenin hiçbir şeyi fark ettiği yoktu. Varol, dedim içimden. Gözlerini benden ayırmayan Varol'u aradım ama biraz önce durduğu köşede durmuyordu. Sonunda omuzlarından ittiğimde geri çekilmeme izin verdi.

"Eğer ona zarar verdiysen..." diye çıkışmak üzereyken cümleye devam etmeme izin vermedi, işaret parmağını dudaklarımın üstüne bastırdığında dokunuşuyla buz kesmiştim. Baş parmağı çenemin üzerindeki çıkıntıya dokunmuş, çenemin altından kavrayıp onunla göz göze gelmemi sağlamıştı.

Müziğin sesi biraz daha yükseldiğinde sözleri usulca kulağıma doğru fısıldadı.

Benimle bilmediğim bir oyun oynuyordu, buraya gelmem bir aptallıktı. Varol ortadan kaybolmuştu,

Doruk'un çoktan burada olması gerekiyordu. Bana iki saat vermişti ve çoktan iki saat dolmuştu bile.

Panik bütün hücrelerimi ele geçirirken elleri enseme kaydı. Saç diplerimden tutup beni iyice kendine doğru çektiğinde canım yanmıştı. Bakışları değişti, öfkeli bir altın renginin hâkim olduğu gözleri bir katil kadar kana susamış bakıyordu.

"Bana bir ihanet borcun vardı prenses. Bu gece bütün hesapları masaya dökeceğiz." Ses tonu buz gibiydi. "Bugün ikinci sınıf bir Avcı olmuşsun, tebrik ederim! Avcılardan yeterince sıkıcı şey öğrendiğini var sayıyorum. Sıra bende. Bu gece ilk dersini alacaksın, bu gece sevdiklerinden biri ölecek." Bedenim sarsılarak titredi.

"Herkesin hayran olduğu yakışıklı sevgilin Doruk Ilgaz mı, aranızı bir türlü ısıtamadığınız kuzenin mi yoksa canını ortaya attığın Meyra Ilgaz mı? Süren başladı, *ma petite*."

Saçlarımdan bir kez daha itip beni arkamda bulunan duvara çarpan, gecenin karanlığına karışıp yok olan Fetih Yargıcı'nın ardından beynimden vurulmuş gibi bakakaldım.

Kaybedecek zamanım yoktu, hızlı bir şekilde çantamdaki telefona ulaşıp Doruk'u aradım. Defalarca çaldı ama cevap vermedi. Hemen arkasından Meyra'yı aradım, Dila ve Meyra'nın telefonu kapalıydı. Vakit kaybetmemek için çıkışa doğru koşturmaya başladım, kimse hiçbir şeyin farkında değildi. Herkes dans etmeye devam ediyordu. Koridora ulaştığımda Timur'la aynı anda çarpıştım.

"Maya!" dedi. "Bir şeyler dönüyor."

Suratındaki tedbirli ifade nabzımı kontrol edilemeyecek bir seviyeye çıkarmıştı. Dudaklarımı birbirine kenetleyerek içten bir küfür ettim.

"Kumral dönmüş. Buraya kadar geldi. Bana bu gece sevdiğim birinin öleceğini söyledi. Ama blöf yapıyor olmalı. Yani o Doruk'a ulaşamaz, öyle değil mi? Meyra zaten burada değil. Ve Dila da..."

Timur sözümü kesip omuzlarımda sarstı. Gözleri bir an için endişeli bir ifadeyle gölgelenip, ifadesi soldu.

"Maya," dedi soğukkanlılıkla. "Kendine gel." Gözlerindeki yatıştırıcı ifade sesindeki uyuşukluğa yansımıştı.

Evet, tamam. Sakin kalıp düşünmem gerekiyordu. Kesinlikle sakin olmalıydım.

"Maya..." dedi yeniden. Bakışlarımı ona çevirip devam etmesini işaret ettim.

"Doruk'a saatlerdir ulaşamıyoruz. Meyra'yı almaya gitmişti. Sana sürpriz yapacaklardı. Mezuniyet partisine en başından beri Meyra da geliyordu. Uzun zaman önce burada olmalılardı."

Söyledikleri bir şok etkisi daha yarattığında eteklerimin uçuşmasına aldırmadan koşmaya başladım. Durmak için, düşünmek için dahi kaybedecek bir saniyem yoktu. Fena şekilde tuzağa düşmüştük. Olanların inanılmazlığı bünyemde şok etkisi yaratıyordu. Kesinlikle dehşete düşmüştüm ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kahretsin, benden Doruk'u alacaktı. Lanet topuklu ayakkabıları çıkarmak için durduğumda Timur'un motoruna ulaşmıştık.

"Önce bekle, nereye gidiyoruz?" dedi.

Haklıydı. Hızlı düşünmem gerektiğini biliyordum. Kumral sadece intikam almıyordu. Kumral bariz bir şekilde bir oyun oynuyordu. Kana bulanmış elleriyle bir intikam oyunu oynuyordu. Bunu bana göstermekten ve tadını çıkarmaktan kaçınmayacaktı. Bunca zahmete bu yüzden girmişti.

Ayaz'ı aramayı düşündüğüm an aklıma bu gece elime geçen not gelmişti.

Gecenin sonunda kime güvendiğine dikkat etmelisin, Ayaz'ın seni ilk tuttuğu yerde.

Hepsi planlıydı, hepsi Kumral'ın oyunuydu ve ben bile bile ona izin vermiştim.

"Köprüye gidiyoruz," dedim motorun arkasına yerleşerek "Büyükannemin evinin oradaki."

Timur yerleşip hızla motoru çalıştırdı. Rüzgâra meydan okurken içim titriyordu. Daha önce hissetmediğim kadar kuvvetli bir iç güdüyle tam anlamıyla bir Avcı gibi hissediyordum. İçimde açığa çıkmayı bekleyen müthiş bir güç, patlamaya hazır bir volkan var gibiydi. Korkudan eser yoktu belki en çok korku olmalıydı ama içimde korkudan eser yoktu.

Sonunda beklediğim gün gelmişti, bugünün eninde sonunda geleceğini biliyordum. Kumral'ın bunu yanıma bırakmayacağını biliyordum ama bu kadar planlı bir oyun, hayır bu kadarını beklemiyordum.

Motor, toprak yolda virajı hızla alıp dönerek durduğunda sarsıldım. Yalın ayak yolda ilerlerken köprüye doğru koşmaya başladım. Timur hemen yanımda koşarken belinden çıkardığı silahlardan birini bana uzattı.

"Ona ihtiyacım olmayacak," dedim. Muhtemelen ne demek istediğimi anlamadı ama ısrar etmedi.

Köprüye ulaştığımızda hava zifiri bir karanlığa bürünmüştü. Taşların battığı çıplak ayaklarım yaklaştığımız zaman Timur'un kolu sayesinde durmuştum. Aramızda elli metre var ya da yoktu.

Köprünün hemen yanındaki dev çınar ağacına yaslanmış gülümseyerek beni bekliyordu. Kumral'ı görür görmez gözlerim diğerlerini aradı. Başka bir Soğuk aradım ama yoktu, Kumral tek başınaydı. Hemen ilerisinde sol tarafta ağaca ayağından zincirlenmiş bir şekilde Dila duruyordu.

"Doruk, yardım et!" diye ağlıyordu. Baktığı yere baktım. Gözlerim inanmak istemese de Doruk, benim dünya üzerindeki

tek sığınağım dağılmış bir biçimde sırtının yaslı olduğu ağaca zincirlerle defalarca bağlanmıştı. Elektrik direğinin ışığı özellikle yüzünü görmem için onu hedef alıyordu. Kumral'ın oynadığı oyunu biliyordum ama hayır Doruk'u bu şekilde kanlar içinde görmeyi kaldıramazdım.

Nefesim tıkanmış gibi hissettim. Burnundan oluk oluk kan akarken bile dik duruyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde başını iki yana salladı.

"Güçlü dur," dedi kanla kaplı dudakları arasından.

Timur omzuma dokunup "Maya," diye fısıldadı. "Şimdi bayılmanın hiç sırası değil."

Boğazıma düğümlenen soluklarımı açmak adına nefes almaya çalıştım, Kumral dikkatimi çekerek eliyle çapraz tarafını işaret etti. Dila gibi ayağından zincirlenmiş bir şekilde sağ tarafında Meyra duruyordu. Diğerlerinin aksine hırpalanmamıştı. Doruk nasıl yaptı bilmiyorum ama onu korumanın bir yolunu bulmuş olmalıydı.

"Ne istiyorsun?" diye tısladım dişlerimin arasından. Birkaç adım yaklaşarak yanına gittim. Şu anda üzerine doğru atlayıp onu parçalamak istiyordum. İlk defa bütün dürtülerimle birini öldürmek, kalbini söküp almak istiyordum. Öfke tamamen gözümü karartmıştı.

"Bir oyun oynamak istiyorum, Ef." Sesi şarkı söyler gibi sakindi.

Bakışlarını tek tek etrafımda dolaştırıp arkamda bir yerde takıldı. Neye baktığını görmek için döndüğümde Timur'un, Kumral'a doğrulttuğu silahı gördüm. Bakışlarım yeniden Kumral'ı bulduğunda kibirli bir gülümsemeyle karşılaştım.

Parmaklarını havada birkaç kez şaklattı ve ardından melodik bir ritimle ıslık çaldı. Ağaçların arkasından çıkan Pars doğrudan Timur'un üzerine atlamıştı. Timur beklenmedik şekilde yere düşüp, Pars'ın altında kaldı. Bir kez daha dehşete düşmüştüm. İkisi arasında debelenen bir silah vardı. Tanrım! Onları ayırmak için ileriye doğru atıldığımda Kumral kolumdan

yakalayıp geriye doğru çekti. Birbirine kenetlenmiş dudaklarımla ona ters ters ve inanılmaz bir nefretle bakmıştım. Elimi savurup ona vurmak istediğim anda kollarımı sıkıca kavrayıp, hareket edemeyeceğim şekilde arkadan birleştirdi.

"Yeterince yaramazlık yaptın Maya, şimdi uslu dur elimden bir kaza çıkmasın."

Timur, tanıdığım en güçlü Avcılardan biriydi ama lanet olsun ki hazırlıksız yakalanmıştı. Zarar görüyordu ve elimden bir şey gelmiyordu. O olduğu yerde debeleniyor, ben olduğum yerde bir adım bile kımıldayamıyordum.

"Pars," diye bağırdım var gücümle "Lütfen yapma bunu!"

Kumral kulağımın dibinde küçümseyici bir ses çıkardı. Duruşu dik, sesi katıydı.

"Arkadaş olduğunuzu mu sandın?" dedi.

Ona doğru döndüğümde saf bir ihanetle kuşatılmış bakışlarıyla burun buruna geldim. Dudağının kenarına tamamen yapay, buz gibi bir gülümseme yerleştirdi.

"Ah," diye devam etti, "Evet. Hepimiz bir şeyler olduğumuzu sanmıştık."

Sözlerinin keskinliği bir bıçak darbesi gibi benliğime çarpıp, bir tufanın içinde beni geri püskürtmüştü. Bu bir oyundan fazlasıydı. Bu Fetih Yargıcı'nın yaralanmış ruhunun şifasıydı. Kendi zehrini akıtmak için herkese ölüm saçıyordu. Karanlıktan kurtulmak için herkesi sonsuz bir karanlığa mahkûm ediyordu.

Dilim tutulmuş, bakışlarına kilitlenen gözlerimin canı çekilmişti. İntikamın soğuk darbesi benimle birlikte sevdiğim herkesi ezip geçiyordu. Duyduğum gürültülü sesle birlikte gözlerim odağını yitirmişti. Bir kez daha nutkum tutulmuş bir kez daha korku tüm çehremi sarmıştı. Pars'ın tetiğini çektiği silah, Timur'un karnını hedef almış çelik gibi bedeninin toprağa yığılmasına sebep olmuştu. Karanlıktan gelen çığlığa doğru döndüm, Armoni'nin de diğerleri kadar hırpalanıp zincirlendiğini görmüş oldum. Her geçen saniye daha da karanlığa

batıyordum. Her geçen saniye daha fazlasıyla üzerime doğru geliyordu ve ben sadece durup izliyordum.

"Kumral," dedim tamamen ona dönerek. "Lütfen bunu yapma. Tamam ben ne istersen yapacağım ama lütfen bunu yapma." Kaşları alayla çatıldı.

"Senin bende lütfen kredin kalmadı, Efnan!" diye mırıldandı.

Geri çekilirken yanımıza Pars yaklaştı. Yüzünde daha önce görmediğim bir nefret ve gözlerimin dolmasına neden olacak bir alay vardı. Bu benim tanıdığım Pars değildi bu tamamen ve sadece bir Soğuktu. Kanımı donduracak kadar hem de.

"Merhaba bebeğim!" dedi yapmacık bir şekilde yanağımdan makas alırken. "Şimdi, asıl konumuza gelirsek. Burada birilerine bir ders veriyoruz. Ama önce gerçekleri... Buradaki herkes senin en güvendiğin insanlar değil mi Maya?" Bana dönüp dişlerini göstererek gülümsedi. "Harika." Olduğu yerde ellerini ceplerine sokup parmak uçlarında ileriye doğru sallandı.

Doruk'un yanına doğru hevesli adımlarla yanaştı. Nefesimi tuttum, her an öne atılmak için bekliyordum.

"Evet, herkesin hayran kaldığı Doruk Ilgaz... Kuzeninle senden gizli görüşmelerini kenara koyarsak senden gizlediklerini biliyor musun?"

Pars'ın söylediklerinden çok Doruk'un bakışlarına kilitlenmiştim. Gözlerindeki o pişmanlık daha önce görmediğim kadar belirgindi. Nefes alamaz hale geliyordum. Timur kendinden geçmişti ve kan her geçen saniye çoğalarak akmaya devam ediyordu.

"Hayır, vazgeçtim. Uzatmak bana göre değil. Anlaşılan bütün Efnan kızları Doruk Ilgaz'ın ilgi alanına giriyormuş. Dila Efnan... ama Maya bunu zaten biliyor," dedi ve gülümsedi. Biraz daha ileriye gidip Armoni ve Dila arasında durdu.

"Kes sesini!" diye tısladı Armoni.

"İşte en sevdiğim an," dedi Pars melodik bir şekilde ellerini birbirine çarparak.

Kumral yeniden konuşmaya başladığında ses tonu oldukça sıkılmış geliyordu. "Pars, uzatma." Bana döndü. "Şimdi Maya, sanırım dersini aldın. Herkese aynı anda sahip olamıyorsun. Sen kimi istersin, hangisiyle vedalaşmaya hazırsın?" Kumral'ın tüm ciddiyetine karşılık başımı iki yana salladım. Yapmayacaktı, sadece korkmamı istiyordu sadece pişman olmamı istiyordu. Onca şeyden sonra daha fazlasını yapmazdı.

"Senin için kolaylaştırayım," dedi kaşlarını çatarak Dila'nın hemen arkasına geçti.

Dila, sessizce çırpınırken Kumral omuzlarında tutup dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Gözlerini benden ayırmadan elini Dila'nın çenesine götürdüğünde birkaç adım ona doğru koştum.

"Sakın, Kumral!" diye haykırdım. "Sakın yapma bunu."

Pars yeniden dikkatimi dağıtarak "Bir tane daha Efnan var," dedi. Bakışlarım önce onu buldu, sonra acıyla öksüren Doruk'a döndüm.

Berbat görünüyordu, dağılmış haldeydi. Dudaklarının arasından yağmur gibi kan boşalıyordu. Doruk Ilgaz gözlerimin önünde benim yüzümden kan kusuyordu. Akıttığım gözyaşlarında boğulmak ister gibi yanına kadar koştum. Kendimde değildim. Acı çok keskin ve elle tutulur kadar gerçekti. Doruk'un kana bulanmış ağzını titreyen parmaklarımla silerken göğsümde hırıltılı bir nefes kaçtı. Kanlardan neredeyse nefes alamayacaktı. Gözyaşlarım artık kendini bırakmış bu kabustan uyanmayı diliyordu.

"Özür dilerim," dedim elimle yanaklarını silmeye çalışırken. "Özür dilerim, Doruk."

Bakışları benden ayrılmadı. "Ağlama," dedi. Hıçkırıklarım yüzeye çıkarken ne yapacağımı şaşırmıştım. Her şeye rağmen güçlü durmaya çalışıyordu. Ona yaptıklarından nefret ettim. Göğsüm sıkışıyordu, atağın geldiğini biliyordum çünkü Doruk zarar görüyordu. Herkes zarar görüyordu.

"Öğreneceklerin..." dediği anda Pars yeniden bağırmaya başladı.

"Maya, tatlım. Armoni'nin kız kardeşin olduğunu sana hiç kimse söylemedi mi?"

Duyduklarımla olduğum yerde bir kez daha irkildim. Yanaklarım uyuşmuş gibi hissediyordum. Bakışlarım önce Pars'a kaydı sonra yeniden Doruk'a döndü. Bu mümkün değildi. Armoni benden daha büyüktü. Kardeşim olamazdı. Bu imkansızdı. O Bayan Armi'nin kızıydı. Hayır, bunlar saçmalıktı ama Doruk'un gözlerindeki bakış, o bakış tamamen pişmanlık dolu ve tamamen gerçekti.

"Özür dilerim, Maya..." diye mırıldandı zoraki bir güçle.

Konuşmaya hali yoktu. Ama benim, benim artık nefes almaya dahi halim yoktu. Kan bedenimden çekilmiş, kalbim son kez tekliyordu. Saç diplerim karıncalanmış, avuç içlerim terden sırılsıklam olmuştu.

"Bu kadar yeter," dedi Kumral. Aynı anda elini Dila'nın çenesine götürdü. Bakışları benim zavallı gözlerimi, mahvolmuş ruhumu ve geriye hiçbir şey kalmayan benliğimi delip geçiyordu. Acımı görüyordu, yok oluşuma bizzat şahit oluyordu ama durmuyordu. Soğuk bir gülümsemeyle, başını onaylamaz bir şekilde iki yana sallayarak ihanetimi bir kez daha yüzüme vurdu. Diğer eli çevirmeye hazır şekilde Dila'nın başına yerleşti. Ne yapacağını anladığımda, yapacağına artık tamamen emin olduğumda öne doğru atıldım ama bacaklarım beni taşımayacak kadar yorgun düşmüştü. Atak engellemeye çalışsam da bedenimi ele geçirmişti. Parmak uçlarımdan başlayan uyuşmayla dizlerimin üzerine çöktüm.

Ellerimi hissetmek ister gibi başıma götürdüm.

"Hayır!" dedim. "Dila, kapat gözlerini. Hayır!"

Nefesim kesildiğinde yer ayaklarımın altından tamamıyla yok oluyor, dünya ekseninde kilometrelerce uzağa itiliyordu. Bir boşluğa savrulmuş, dünyam başıma yıkılırken bu defa kelimenin tam anlamıyla kendimi kaybetmiştim.

DEVAM EDECEK...